

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

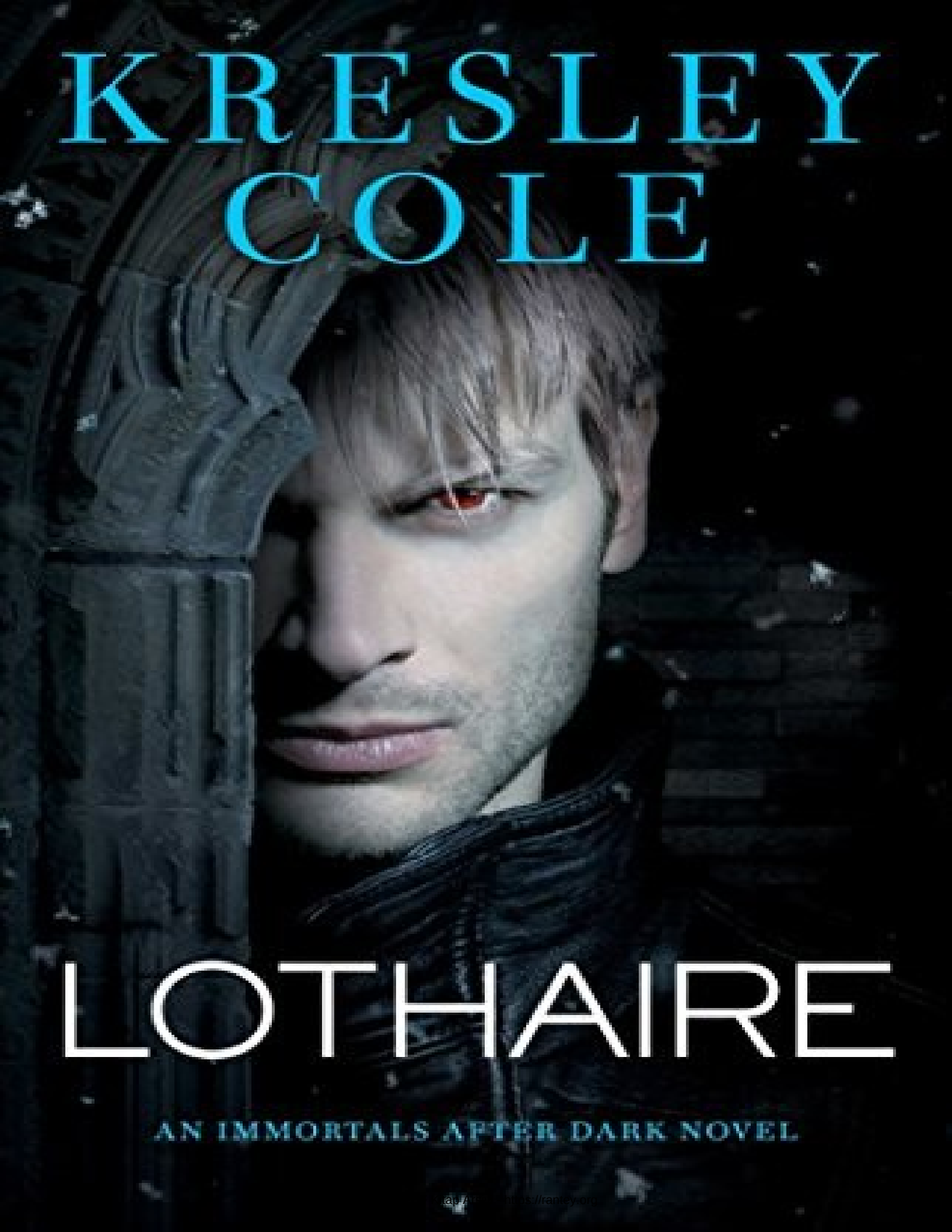
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

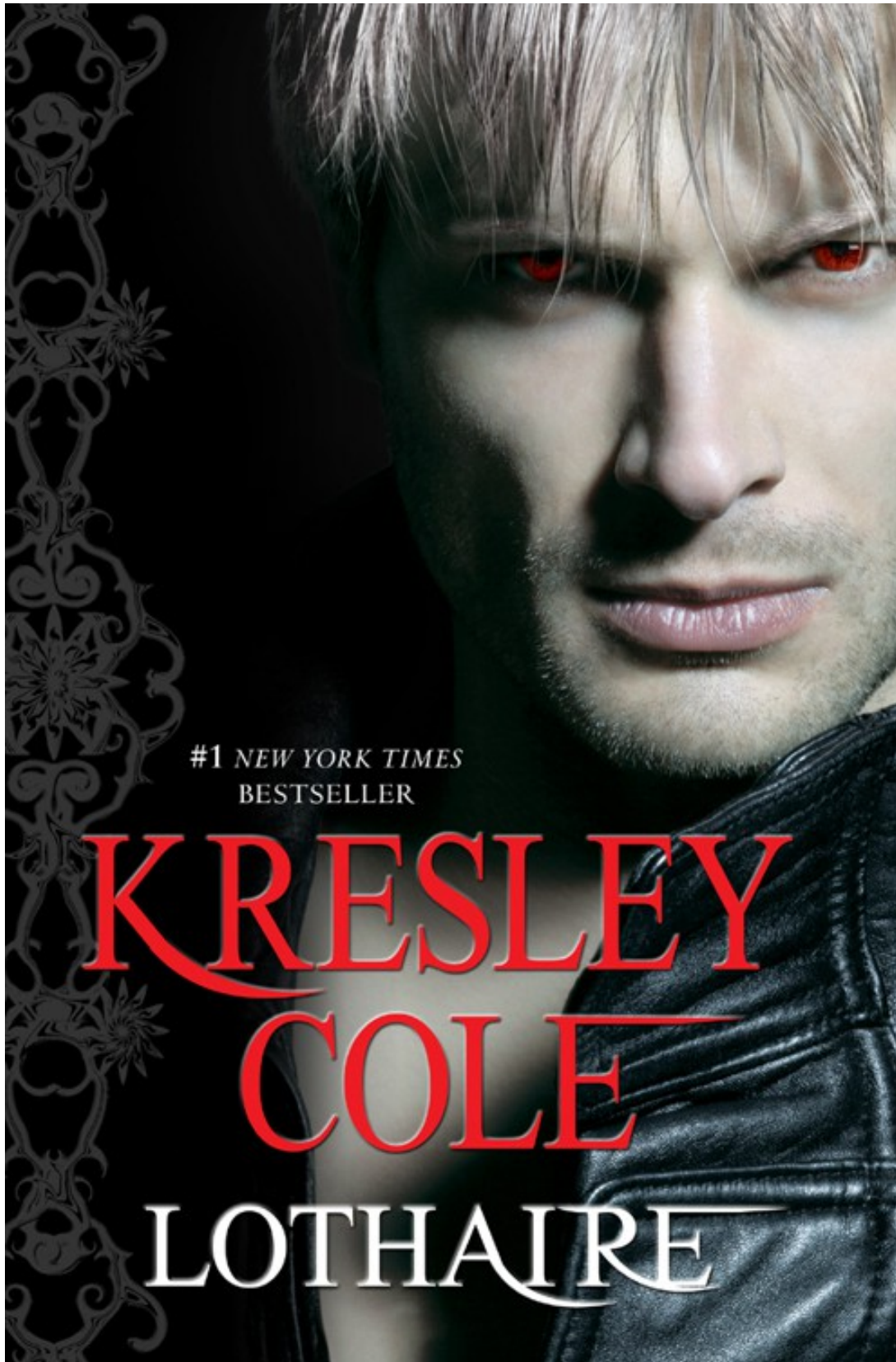
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY
COLE

LOTHAIRE

AN IMMORTALS AFTER DARK NOVEL

DÜŞMÜŞ BİR MELEĞİN YÜZÜNE AMA BUZ GIBİ SOĞUK BİR
KALBE SAHİP BİR VAMPIR LORDU.

ÖLÜMLÜ TUTSAĞI, BİR TUTSAKLIKTAN DAHA DA
KORKUNÇ BAŞKA BİR TEHLİKEYE KAPILDI.

UĞURSUZ BİR SAVAŞÇI SONUNDA İNTİKAM YERİNE AŞKI
SEÇEBİLECEK Mİ?

KRESLEY COLE'S

KARANLIKTAN SONRA ÖLÜMSÜZLER

"Piyasadaki en iyi paranormal serilerden biri olarak öne çıkıyor."
-Examiner [.com](http://www.examiner.com)

"Cole'un karanlık ve tutkulu bir romantizm içinde her zaman cızırtılı
seksi bölümler sunacağına güvenebilirsiniz."
-Romantic Times

"Kresley Cole paranormal romantizm okurlarının neleri arzuladığını biliyor
ve bunu her sayfada mükemmel bir şekilde yerine getiriyor."
-Tek Başlıklar

#1 New York Times çoksatan yazarı Kresley Cole, heyecan verici Karanlıktan Sonra Ölümsüzler serisine bu heyecan verici hikâyeyle devam ediyor ve ölümsüzlerin gizemli dünyası Lore'un sırlarını açığa çıkarıyor. . . .

HEPSİ ESKİ DÜŞMANDAN KORKAR

Lore'un en acımasız vampiri Lothaire, doymak bilmeyen intikam arzusuyla Horde'un tacını ele geçirmek için planlar yapıyor. Ancak kana susamışlık ve işkence onu deliliğin eşiğine getirmiştir; ta ki zaferinin anahtarı olan Elizabeth Peirce'ı bulana kadar. Eşsiz genç ölümlüyü ele geçirir, güç karşılığında onun ruhundan vazgeçmek niyetindedir, ancak Elizabeth işkence gören zihnini yatıştırır ve Lothaire'in artık yaşayamayacağına inandığı duyguları içinde uyandırır.

ÖLÜMCÜL BİR GÜÇ ONUN İÇİNDE YAŞIYOR.

Umutsuz bir yoksulluk içinde büyüyen Ellie Peirce, daha iyi bir hayat özlemiyle yanıp tutuşurken cinayetten hüküm giyeceğini ya da kötü kalpli bir ölümsüzün onu idam sehpasından kaçıracağını asla hayal etmemiştir. Ancak Lothaire bir kurtarıcı değildir, çünkü kendisi de bir ay içinde Ellie'yi kurban etmeyi planlamaktadır. Yine de vampir ona dokunmak için can atıyor, onu zenginlik ve cinsel zevk yağmuruna tutuyor gibi görünüyor. Ruhunu kurtarmak isteyen Ellie, kalbini korumaya yemin ederken bedenini kötü vampire teslim eder.

YÜZYILLARIN SOĞUK KAYITSIZLIĞI PARAMPARÇA OLDU

Elizabeth, Lothaire'i sadece kader arkadaşının yapabileceği gibi mantığının ötesinde baştan çıkarır. Ay sonuna yaklaşırken, binlerce yıllık kan davası

KRESLEY COLE, Immortals After Dark paranormal serisinin 1 numaralı New York Times çoksatın yazarıdır. IAD kitapları on yedi yabancı dile çevrilmiş, iki RITA Ödülü kazanmış ve sürekli olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde ve yurtdışında en çok satınlar listelerinde yer almıştır. Ayrıca beş ödüllü tarihi aşk romanı yazmıştır. Web sitesini ziyaret edin: www.KresleyCole.com.

YAZARLARLA TANIŞIN, VİDEOLARI İZLEYİN VE DAHA FAZLASINI

SimonandSchuster.com

- OKUMA GRUPLARI İÇİN KAYNAK -

[f Facebook.com/GalleryBooks](https://www.facebook.com/GalleryBooks) [Twitter.com/Gallery_Books](https://twitter.com/Gallery_Books) t

CEKET TASARIMI LISA LITWACK

CEKET FOTOĞRAFI CRAIG WHITE

YAZAR FOTOĞRAFI © DEANNA MEREDITH STUDIOS

TELİF HAKKI © 2012 SIMON & SCHUSTER

¶ank bu galeriyi satın aldığınız için teşekkür ederiz Kitaplar e-Kitap.

Haber bültenimize kaydolun ve özel teklifler, bonus içeriğe erişim ve Gallery Books ve Simon & Schuster'ın en son yeni sürümleri ve diğer harika e-Kitapları hakkında bilgi alın.

[Sign Up Here](#)

veya

eBookNews.SimonandSchuster.com

adresinden kaydolmak için bizi
çevrimiçi ziyaret edin

LOTHAIRE

KRESLEY COLE'UN KİTAPLARI

□e Sutherland Serisi

The Tüm Zevklerin Kaptanı

The Zevkin Bedeli

□e MacCarrick Kardeşler Serisi

Cesaretin Varsa

Eğer Arzu Ederseniz

Eğer Aldatırsan

□e Karanlıktan Sonra Ölümsüzler Serisi

The Savaş Lordu Sonsuzluk

İstiyor Başka Hiçbir Şeye

Benzemeyen Bir Açlık

Kötülere Dinlenme Yok

Bir Kış Gecesinde Kötü İşler Gecenin

Kıyısında Karanlık İhtiyaçlar

Alacakaranlıktan Sonra

Karanlık Arzular

Bir İblis Kralın Öpücüğü

Karanlık Bir Prensin

Zevki Karanlıktan Gelen

İblis Karanlık Bir

Savaşçının Düşleri

Gena Showalter ile *Kışın*

Derin Öpücüğü

KRESLEY COLE

LOTHAIRE

G

GALLERY BOOKS

New York • London • Toronto • Sydney • New Delhi

G

Galeri Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir

bölümüdür. 1230 Avenue of the

Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

This kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2012 Kresley Cole

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

İlk Galeri Kitaplar ciltli baskısı Ocak 2012

GALLERY BOOKS ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

The Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Cole, Kresley.

Lothaire / Kresley Cole.-1. Galeri Kitapları ciltli baskı.

s. cm.-(Karanlıktan sonra ölümsüzler)

1. Vampirler-Kurgu. I. Başlık.

PS3603.O4287L68 2012

813'.6-dc23

2011043576

ISBN 978-1-4391-3682-9

ISBN 978-1-4391-7702-0 (e-kitap)

Swede'e - iyi bir sporcu, harika bir adam ve olağanüstü bir koca. Bu satırları yazarken saat sabahın dördü ve sen hala benimle masadasın. Sen komuta merkezini terk etmeyi reddederken sana nasıl sürpriz yapabilirim?

İÇİNDEKİLER

Teşekkür

Önsöz: Helvita Kalesi, Horde Vampir Kalesi

Bölüm 1: Slateville, Virginia

Bölüm 2: Ridgevale Kadın Islah Merkezi, Virginia Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 3 0](#)
[Bölüm 3 1](#)
[Bölüm 3 2](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 3 4](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 3 6](#)
[Bölüm 3 7](#)
[Bölüm 3 8](#)
[Bölüm 3 9](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 5 0](#)
[Bölüm 5 1](#)
[Bölüm 5 2](#)
[Bölüm 53..](#)

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Sonsöz

TEŞEKKÜRLER

Thank editörüm Lauren McKenna ve yayıncım Louise Burke'e çok teşekkür ederim, her ikisi de bana sürekli ilham veren harika bayanlar.

Gallery Books'taki Prodüksiyon ekibine ve Nancy Tonik'e, benim "benzersiz" kopya düzenleme yöntemime ve eksantrik ek şemalarım gösterdiği sabır için özel bir teşekkür.

İnanılmaz menajerim Robin Rue'ya çok sevgiler ve teşekkürler.

Son olarak, benimle birlikte bu adımı attığınız ve tüm harika desteğiniz için okuyucularıma teşekkür ederim!

ÖLÜMSÜZLERİN İRFAN KİTABINDAN ALINMIŞTIR . . .

□ e Lore

". . ve insan olmayan bu duyarlı yaratıklar, insanla birlikte var olan ama ondan gizli olan tek bir tabakada birleştirilecektir."

- Çoğu ölümsüzdür ve yaralanmalardan sonra yenilenebilir. The daha güçlü ırklar sadece mistik bir ateşle ya da kafaları kesilerek öldürülebilir.
- Their gözler yoğun duygularla değişir, genellikle ırka özgü bir renk alır.

□ e Vampirler

"Lore'un ilk kaosunda, mantığa tapınma ve merhamet yoksunluğuna dayanan bir vampir kardeşliği egemen oldu. They Daçya'nın sert bozkırlarından doğdu ve Rusya'ya göç etti, ancak bazıları Daçya'da hala gizli bir bölge olan Daci'nin yaşadığını söylüyor."

- Her yetişkin erkek *Gelinini*, ebedi eşini arar ve onu bulana kadar yaşayan bir ölü gibi yürür.
- Bir Gelin, *kan* verme olarak bilinen bir işlemle, nefes almasını ve kalbinin atmasını sağlayarak vücudunu tamamen canlı hale getirecektir.
- *The Düşmüşler*, bir kurbanı içerek öldüren vampirlerdir. Kırmızı gözleri ile ayırt edilirler.
- İki vampir ordusu savaşmaya devam ediyor: Çoğunluğu Düşmüşlerden oluşan Horde ve doğrudan fleşten kan içmeyen dönüştürülmüş insanlardan oluşan bir lejyon olan Forbearers.

□ e Valkyries

"Bir savaşçı kız savaşta ölüirken cesaret için çığlık attığında, Wóden ve Freya onun çağrısına kulak verir. The iki tanrı ona çarpmak için yıldırımından vazgeçer, onu salonlarına kurtarır ve cesaretini sonsuza dek kızın ölümsüzlüğü şeklinde korurlar."

Valkyrie kızı."

- They dünyanın elektrik enerjisinden beslenir, onu tek bir kolektif güçte paylaşır ve duygularıyla şimşek şeklinde geri verir.
- Eğitim olmadan, çoğu parlayan nesneler tarafından büyülenebilir.

□e Döndürme

"İnsan ancak ölüm yoluyla bir 'öteki' olabilir."

- Bazı varlıklar bir insanı ve hatta diğer Lore yaratıklarını farklı yollarla kendi türlerine dönüştürebilirler, ancak değişim için katalizör her zaman ölümdür ve başarı garanti değildir.

□e Erişim

"Ve öyle bir zaman gelecek ki Valkyrie, vampir, Lykæ ve iblis gruplarından cadılara, şekil değiştirenlere, feylere ve sirenlere kadar İrfan'daki tüm ölümsüz varlıklar

. . birbirleriyle savaşmalı ve birbirlerini yok etmelidirler."

- Sürekli büyüyen bir ölümsüzler nüfusu için bir tür mistik kontrol ve denge sistemi.
- Her beş yüz yılda bir gerçekleşir. Ya da şu anda. . .

PROLOGUE

Helvita Kalesi, Horde vampir kalesi

ÇOK ESKİ ÇAĞLARDA RUS KIŞLARI

Bu gün ne gibi yeni bir aşağılanma getirecek?" Cesur Ivana, muhafızlar onlara Stefanovich olarak bilinen vampirin -Vampir Sürüsü'nün kralı- yanına kadar eşlik ederken oğlu Lothaire'e sordu.

Ve Lothaire'in babası.

Though Sadece dokuz yaşında olan Lothaire, annesinin ses tonunda bir umursamazlık izi olduğunu anlayabiliyordu. "Peki neden uyandın?" diye sordu ona, sanki babasının düşüncesiz davranışlarını açıklayabilecekmiş gibi.

The çağrı öğlen vakti gelmişti, yatma vakti çoktan geçmişti. Giysilerini düzeltirken, "Bilmiyorum anne," diye mırıldandı. Giyinmek için sadece birkaç saniyesi vardı.

"Bu muameleden bıktım usandım. Bir gün beni çok zorlayacak ve buna pişman olacak."

Lothaire onun amcası Fyodor'a kralın "tiradları ve cilveleşmeleri, giderek tuhaflaşan davranışları" hakkında yakındığını duymuştu. Usulca itiraf etmişti: "Kardeşine olan aşkımı bir kenara attım, Daçya'da tahtın varisi olmama rağmen bu diyarda kötü muamele gören bir metresten başka bir şey değilim."

Fyodor onu teselli etmeye çalışmıştı ama o şöyle demişti: "Kalbi durmadan önce onunla sadece bu kadar zaman geçirebileceğimi biliyordum. Şimdi bir kalbi olup olmadığını sorguluyorum."

Bugün buz mavisi gözleri tehlikeli bir ışıkla parlıyordu. "Ben bundan daha iyisi için yaratılmışım." Her adımında omuzlarına dökülen kürkleri ileri geri sallanıyordu. The Kırmızı elbisesinin etekleri hışırdadı; bu, ona her zaman yakıştırdığı hoş kesti. "Ve siz, prensim, siz de öyleydiniz."

Ona "prens" diyordu ama Lothaire prens değildi. En azından bu krallıkta. O sadece Stefanovich'in piçiydi, uzun bir soydan geliyordu.

They iki muhafızı takip ederek dolambaçlı merdivenlerden kralın özel süitlerine çıktı.

The duvarlar altın yaldızlı ve soğuktan nemliydi. Dışarıda bir kar fırtınası kaleyi dövüyordu.

Aplikler yolu aydınlatıyordu ama hiçbir şey bu yankılı koridorların kasvetini hafifletemezdi.

Lothaire ürperdi, yeni yavru köpeği bacaklarının üzerinde uyuklarken sıcak yatağına dönmeyi özlüyordu.

Stefanovich'in odasının dışındaki antreye ulaştıklarında ve muhafızlar inleyen altın kapıları açmaya başladığında, Ivana ellerini özenle yapılmış beyaz-sarı örgülerinin üzerinde gezdirdi ve çenesini kaldırdı. Lothaire ilk kez onun eski zamanlardan kalma bir meleğe benzediğini düşünmüyordu.

İçeride, arka duvarı kaplayan, karanlık sanatların sembolleriyle işlenmiş, jet camdan yapılmış, yükselen bir pencere vardı. The vitray, fırtınanın arasından görünen zayıf güneş ışığını dışarıda tutuyor ve kralın koltuğu için korkutucu bir fon oluşturunuyordu.

Yüksek vampirin onu korkutucu kılmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğundan değil. Yapısı daha çok bir iblisinkine benziyordu, omuzları bir taşıma tahtasından daha geniş, kalçaları örs gibiydi.

Stefanovich uzun yemek masasının başından, "Ah, Ivana Daciano bir çağrıya uymaya tenezzül etti," diye seslendi. Her gece gözleri daha da kızarıyor, alnına dökülen kum rengi saçlarının arasında kızıl parıltıları göze çarpıyordu.

The Onunla birlikte oturan bir düzine kadar saray mensubu Ivana'ya gizlenemez bir kötülükle baktı. O da dişlerini göstermek için dudaklarını geri çekti. Bu saray mensuplarını kendisinden aşağı buluyordu ve bunu gizlemiyordu.

Kralın solunda oturan Lothaire'in amcası Fyodor utanmış görünüyordu.

Lothaire, Ivana'nın bakışlarını Stefanovich'in sağ tarafındaki koltuğa doğru takip etti; bu koltuk genellikle Ivana için ayrılmış bir onur yeri idi. Önünde yemekten arta kalanlarla dolu tabaklar duruyordu.

Bazen genç vampirler kanın yanı sıra topraktan yapılmış yiyecekler de tüketiyordu. Belki de Stefanovich'in piçlerinden biri daha Helvita'ya onların arasında yaşamak için gelmişti?

Lothaire'in kalbi yerinden fırladı. *Onunla arkadaş olabilirdim, bir yoldaşım olabilirdi.* Kralın piçi olarak hiç arkadaşı olmamıştı; annesi onun her şeyiydi.

"Geç oldu," dedi Ivana. "Bu iğrenç saatte herkes yatmış olmalı."

Fyodor sessizce Ivana'yı uyarıyor gibiydi ama Ivana ona aldırmadı ve "Ne istiyorsun Stefanovich?" diye s o r d u .

Stefanovich, bal likörüne bulanmış kanla dolu bir testiden kana kana içtikten sonra kolunu dudaklarına sildi. "Mağrur hanımımı ve onun zayıf piçini görmek için."

The Kral gözlerini Lothaire'e dikti. "Gel."

Ivana Daçya dilinde, "Yapma oğlum," diye ısırdı.

Lothaire de aynı şekilde cevap verdi: "Seni korumak için yapacağım." Her zamanki gibi, ne kadar zayıf olduğunu bilse de onu korumak için elinden geleni yapacaktı.

Kadının yüz ifadesinde, onun için duyduğu endişe gururla savaşıyordu. "Lothaire Daciano'nun böyle kırmızı gözlü bir zorbanın karşısında bile annesinin eteklerinin arkasına sinmeyeceğini bilmeliydim."

Lothaire kralın koltuğunun önüne geçtiğinde, Stefanovich tiksintiyle başını salladı. "Hâlâ izini süremiyorsun demek?"

Lothaire'in yüzü ifadesizdi, "Henüz değil kralım," diye cevap verdi. Işınlanmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, asla başarılı olamıyordu. Ivana ona iz sürmenin Daçilere geç gelen bir yetenek olduğunu, kapalı krallıklarında buna çok az ihtiyaç duyduklarını söylemişti. Lothaire'in bu yeteneksizliğini, onun sıradan bir Horde vampirinden çok kendisine benzediğinin bir başka işareti olarak görüyordu.

Stefanovich, Lothaire'in ince kolunu tutup sıktı. "Gördüğüm kadarıyla çok zayıfsın."

Lothaire, annesini korumaktan başka hiçbir sebep olmasa bile, savaşçı babası kadar heybetli olmak için büyümeye can atıyordu. Prenses Ivana'nın başka birinin korumasına ihtiyacı olduğundan değil.

"Tanrılar adına, beni utandırıyorsun evlat. Doğarken senin boynunu kırmalıydım."

Lothaire bu eleştirileri rutin olarak duyuyordu, bunlara alışkındı. Ancak annesi öyle değildi.

Ivana bir çığlık atarak kan dolu bir sürahiyi kaptığı gibi Stefanovich'e fırlattı. Hemen arkasındaki siyah camı paramparça ederek bir ışık huzmesini serbest bıraktı.

The saray mensupları tıslayarak odaya dağıldı. The ışını Stefanovich'in kıpırdamayan dirseğinin birkaç santim ötesine saplandı, ardından bir

hizmetkâr telaşla deliği bir bezle kapatmaya çalıştı.

"Benim oğlum *mükemmeldir*." Ivana dişlerini gösterdi, mavi gözleri duygusallıktan kararmıştı. "Yüzünde *senin* damganı taşıması dışında. Neyse ki keskin zekâsını kraliyet soyumdan miras aldı. Kurnazlıkla dolu, Daci'nin bir işareti!"

Stefanovich de jilet gibi keskin dişlerini gösterdi, gözleri daha da kızarmıştı. "Gazabımı kışkırtıyorsun, kadın!"

"Senin benimkini baştan çıkardığın gibi." Ivana onun karşısında asla geri adım atmadı. Stefanovich ona ne zaman vursa, o da ona iki kez vururdu.

Ivana, Lothaire'e Daci'lerin soğukkanlı ve mantıklı olduklarını, akılla yönetildiklerini söylemişti.

Görünüşe göre, Cesur Ivana bir istisnaydı.

Dışarıdaki kar fırtınası kadar sert olan Stefanovich'in dikkatini çekmek için onu bile kışkırtıyor, ne zaman geceye baksa dikenli diliyle ona saldırıyordu. Bir keresinde Lothaire'e, babasının eninde sonunda onun olacak vampir dişi bulmayı hayal ettiğini itiraf etmişti - Stefanovich'in Gelini, kalbinin sonsuza dek atmasını sağlayacak kişi.

The gerçek varislerini doğuracak yasal kraliçe.

Ivana saç örgülerini bir kez daha düzeltti, öfkesiyle mücadele ettiği her halinden belliydi. "Oğlunuzla alay ederek kendinizi tehlikeye atıyorsunuz, Stefanovich."

"Oğlum mu? Ben onu öyle görmüyorum. That çocuk benim gerçek varisim ile asla kıyaslanamaz!" Tankardından bir yudum daha aldı. "Bundan eminim."

"Ben de öyleyim. Lothaire her yönden diğer erkeklerden üstün olacak! O bir Dacian!"

Lothaire bu alışverişi giderek artan bir tedirginlikle izlerken, amcası Fyodor'un bir zamanlar Ivana'ya yaptığı uyarıyı hatırladı: "Stefanoviç bile *senin* bilgini ve gücünü kıskanabilir. Sana olan sevgisi nefrete dönüşmeden *boyun eğmelisin*."

Lothaire amcasının uyarısının doğru çıktığını biliyordu.

Çünkü Stefanovich öldürücü görünüyordu. "Kendi türünüzün benimkinden çok daha iyi olduğuna inanıyorsunuz-"

Stefanovich'in özel odasından sarhoş bir kadın sendeleyerek odaya girdi. *Ölümlü* bir kadın.

Lothaire'in çenesi gevşedi ve Ivana elinin tersiyle ağzını kapattı.

The kadın bir kraliçe gibi giyinmişti, giysileri Ivana'nınki kadar zengindi. Kralın sağ kolunda yemek yiyen o muydu?

"Bir insan mı?" Ivana'nın şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. "O hastalıklı hayvanlardan birini evime getirmeye nasıl cüret edersin! Tek çocuğumun yanına?" Lothaire'i arkasından itmek için ileri atıldı.

Though yetişkin vampirler ölümsüzdü, Lothaire hâlâ hastalıklara karşı savunmasızdı.

"The insan Olya, benim yeni sahibem."

"Hanımefendi!" Ivana ağladı. "Daha çok bir evcil hayvan gibi. Onun gibiler toprak kulübelerde yaşar, hayvanlarının arasında uyur!"

Stefanovich kadına el salladı ve kadın nazlı nazlı ona doğru yaklaştı. "Ah, ama tadı şarap ve bal gibi." Kardeşine döndü. "Öyle değil mi, Fyodor?"

Fyodor, Ivana'ya suçlu bir bakış fırlattı.

Stefanovich evcil hayvanını kucağına çekerek, "Onun tadına bakmalısın, Ivana," diye alay etti. Ölümlünün solgun kolunu gösterdi.

Ivana'nın gözleri büyüdü. "Doğrudan onun derisinden kan almak! Dişlerimi herhangi bir hayvana batırmaktansa bir insana batırmayı tercih ederim. Delmen için sana domuz getireyim mi?"

They birbirlerine bakıyorlardı, yüz ifadeleri *her şeyi* anlatıyordu ama Lothaire tam olarak *ne* söylediklerini çözemiyordu.

Sonunda Ivana konuştu. "Stefanovich, bunun sonuçları olduğunu biliyorsun, özellikle de senin gibi biri için"

"Benim türüm Thirst'a saygı duyar," dedi Stefanovich, "kan dökmeye saygı duyar." "Then deliliğe saygı duyuyorsunuz, çünkü ardından gelecek olan kesinlikle bu."

Ivana'nın uyarısını dikkate almayarak kadının bileğini deldi ve inlemesine neden oldu.

"İğrençsin!" Ivana Lothaire'in görüşünü engelledi ama Lothaire bu manzaradan büyülenmiş bir halde eteklerinin arasından bakıyordu. Neden ona asla başkasını delmemesini öğretmişti?

Beslenmesini tamamladıktan sonra Stefanovich ölümlünün kolunu serbest bıraktı ve onu dudaklarından öperek Ivana'nın öfke dolu bir çığlık atmasına neden oldu. "That derilerinden içmek yeterince iğrenç, ama bedenleriyle çiftleşmek? Hiç utanman yok mu?"

Öpücükten ayrıldı. "Yok." Dudaklarını yaladı ve ölümlü kıkırdarak Stefanovich'in saçlarını parmağının etrafında döndürdü.

"Bu katlanılamayacak kadar aşağılık bir şey, artık katlanmayacağım!" "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Bu vahşi yeri sonsuza dek terk edeceğim," diye ilan etti. "Şimdi yeni hayvanını katlet, yoksa Dacia'ya döneceğim."

"Ültime tomlara karşı dikkatli ol, Ivana. Sonuçtan hoşlanmayacaksın. Özellikle de vatanını *bulamadığın için*."

Ivana, Lothaire'e Dacia krallığının neden bu kadar uzun süre gizli kaldığını açıklamıştı. The Gizemli Daci bir sis perdesi içinde seyahat ederdi. Eğer biri sisi terk ederse, Dacialı asla kendi başına evinin izini süremezdi ve bulunduğu yere dair anıları kaybolurdu.

Stefanovich'i ilk gördüğünde Ivana kalbini kaybetmiş, onu Helvita'ya kadar takip etmiş, kendi sisini, ailesini ve gelecekteki tahtını geride bırakmıştı.

"Onu bulacağım," dedi şimdi. "Eğer beni öldürürse, Lothaire'i Kan ve Sis Diyarı'na, uygar ölümsüzlerin hüküm sürdüğü topraklara götüreceğim."

"Medeni mi?" Stefanovich güldü ve saray mensupları da onu izledi. "Those dostlarım benden daha acımasız!"

"Cahil erkek! Ne konuştuğun hakkında hiçbir fikrin yok! Bizim yöntemlerimizi anlayamazsın, bunu biliyorum, çünkü sana öğretmeye çalıştım."

"Bana öğretir misin?" Etli gövdesini masaya vurdu. "Kibrin seni mahvedecek, Ivana! Her zaman benden daha iyi olduğuna inanıyorsun!"

"Çünkü ben benim!"

Bunun üzerine saray mensupları sessizliğe gömüldü.

Stefanovich dişlerini gıcırdatarak, "Dikkatsiz sözlerini geri al, yoksa gün batımında seni ve piçini soğğun ortasına atarım," diye emretti.

Lothaire yutkundu, odasındaki ateşi, masasının üstündeki sevgili yapbozlarını, yerdeki sıcak kürk halıların üzerine serpiştirilmiş oyuncaklarını düşündü. Helvita'daki hayat sefil olabilirdi ama bildiği tek hayat da buydu.

Özür dile anne, diye sessizce vasiyet etti.

Onun yerine omuzlarını dikleştirdi. "Seç, Stefanovich. The kokuşmuş insan ya da ben."

"Özür dilerim *ve* yeni metresimle aramı düzeltmeye çalışırım." "Yalvarmak mı?" Ivana alay etti. "Asla. Ben Daci'nin prensesiyim!"

"Ve ben bir kralım!"

"Ivana'yı rahat bırak, kardeşim," diye mırıldandı Fyodor. "This sıkıcı olmaya başladı."

"H a d d i n i bilmeli." Ivana'ya, "Olya'dan af dile!" diye emretti.

Ölümlü, Ivana'ya muzaffer bir alaycı bakış attığında, Lothaire kendisinin ve annesinin sonunun geldiğini anladı.

BİR AY SONRA . . .

"Nefretini körükle evlat. Bir demirci ocağı gibi yak onu."

"Evet, Anne," diye homurdandı Lothaire, diz boyu kar yığınları arasında ilerlerken nefesleri buğulanıyordu.

"Bizi sıcak tutacak tek şey bu." Ivana'nın gözleri, Stefanovich Helvita'yı terk etmelerini emrettiğinden beri olduğu gibi kızgınlıkla parlıyordu.

O gece Lothaire, Ivana'nın nefesindeki en ufak bir kesikliği duymuş, bir şaşkınlık ifadesi görmüştü. Bir hata yaptığını biliyordu.

Ama bunu düzeltmek için, bir insana boyun eğmek için çok gururluydu. *Benim için bile.*

Tüm saray halkı Lothaire ve mağrur Ivana'nın sadece sırtlarındaki giysilerle dışarı çıkışını izlemek için kalenin girişinde toplanmıştı.

Soğukta ölmek için. Fyodor, Lothaire'e para vermeseydi They çoktan ölmüş olacaktı.

Lothaire'in yavru köpeği gözleri faltaşı gibi açılmış, patilerine takılıp düşerek ve panik içinde ona yetişmeye çalışarak onu takip etmişti. Lothaire şaşkınlık içinde bakarken, Stefanovich köpeği ensesinden yakalamış ve sırtını kırmıştı.

Saray vampirlerinin kahkahaları arasında kral ölmek üzere olan yarattığı Lothaire'in ayaklarının dibine fırlattı. "Bugün evcil hayvanlarımızdan sadece biri ölecek."

Lothaire'in gözleri dolmuştu ama Ivana ona tıslamıştı: "Gözyaşı dökmek yok, Lothaire! Ona olan nefretini kullanıyorsun. Bu geceki ihaneti asla unutma!" Stefanovich'e, "*Sahip olduğun şeyi çok geç anlayacaksın*" diye bağırmıştı.

Şimdi dalgınca mırıldandı, "Dacia'ya ulaştığımızda, ruhunu bizi öldürmeye çalışan soğuk kadar acı hale getirmiş olacağım."

"Daha ne kadar sürecek?" Ayakları uyuşmuş, karnı bomboştu.

"Bilmiyorum. Sadece Dacia gibi bir eve duyduğum özlemi takip edebilirim."

Lothaire'e söylediği gibi, babası Kral Serghei, bolluk ve barış diyarı olan bu diyarı yönetiyordu. Taşlarla çevriliydi, bir dağ silsilesinin tam kalbinde saklıydı.

Helvita'dan bin kat daha büyük bir mağaranın içinde, göz kamaştırıcı kan fiskiyelerinin çevrelediği görkemli bir kara kale duruyordu. The Kral'ın tebaası her sabah kovalarını dolduruyordu.

Lothaire böyle bir yeri hayal bile edemezdi.

"Tüm bu gezintilerimizden sonra, yakın olduğumuzu hissediyorum oğlum."

That İlk gece, Helvita'yı çevreleyen korkunç Bloodroot Ormanı'ndan geçerken, Lothaire'in dondurucu geceyi atlatamayacağından korkmuştu. Tekrar tekrar onları Dacia'ya ısınlamaya çalışmış ama aynı noktaya geri dönmüşlerdi.

O hayatta kalmıştı; o ise kendini tüketmişti.

Artık izini süremeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden başka bir köye doğru ilerlediler, onları gelecek günün güneşinden koruyacak bir ahır sağlayabilecek bir köye.

Ne yazık ki her köy pis ölümlülerle doluydu. They Ivana'nın güzelliğine ve giysilerinin yabancı kesimine her zaman önce hayranlıkla sonra da şüpheyle bakardı. Lothaire de buz mavisi delici gözleri ve şapkasının altından sürekli dökülen beyaz-sarı saçlarıyla ilgiden payını alıyordu.

Ivana da onların yıkanmamış, bitli vücutlarıyla ve basit dilleriyle alay etti. Ölümlülere olan nefreti artmaya devam etti ve kendi nefretini körükledi.

Her gece şafaktan önce, avlanırken Lothaire'i saklı bırakırdı. Bazen yanakları kandan kızarmış ve gözlerinde zaferle geri dönerdi. Bileğinin bir dilimi onun için de bir fincan doldururdu.

Diğer zamanlarda, Stefanovich'in ihanetine lanet okuyarak ve içinde bulundukları kötü durumdan yakınlıkla hüznü ve somurtkan olurdu. Bir gün doğumu, Stefanovich uykuya dalarken, onun şöyle mırıldandığını duymuştu: "Artık hayvanlarla yatıyoruz ve *ben de* o hayvanların etinden içmek zorundayım."

Ivana yavaşladı, başını sağa sola salladı.

"Bizi takip mi ediyorlar anne?" Son kasabadaki insanlar diğerlerinden daha düşmanca davranmış, vahşi doğada bile peşlerinden gelmişlerdi.

"Sanmıyorum. The kar izlerimizi çok çabuk kapatır." "Ders vaktiniz geldi" diyerek yoluna devam etti.

Her gece yolculuğu sırasında, ona insanlar arasında nasıl hayatta

kalacağından - "sadece açlıktan ölüyorsan onlardan iç ve *asla*

Daçya görgü kurallarına göre: "Duygu patlamaları kabalığın zirvesi olarak kabul edilir, bu yüzden doğal olarak payıma düşeni yaptım."

Ve sanki yakında *öleceğini* düşünüyormuş gibi hep gelecek için yeminler mi ediyordu?

"Büyüdüğünüzde ne yapmanız gerekiyor prensim?"

"Bize karşı yapılan bu ihanetin intikamını al. Stefanovich'i yok edeceğim ve tahtını alacağım."

"Ne zaman?"

"Gelinini bulmadan önce."

"Neden?"

Lothaire itaatkâr bir şekilde cevap verdi, "Kaderindeki dişi ona kan verdiğinde, daha güçlü olacak, öldürülmesi daha da zor olacak. Ve ona meşru bir varis bırakacak. The Vampir Sürüsü, gerçek varisi yaşadığı sürece Stefanovich'in piçini asla takip etmeyecektir."

"Horde'un size sadakat yemini edeceğinden tamamen emin *olmalısınız*. Eğer tacı ele geçirme çabanız başarısız olursa, sizi yok edeceklerdir. Sen. En güçlü olduğun zamana kadar bekle."

"Onunla dövüşmek için kırmızı gözlü olmam mı gerekecek?"

Başını eğerek durdu. "Bu konular hakkında ne biliyorsun?" "Bir vampir içerken avını öldürdüğünde daha güçlü olur, ama kan gözlerini boyuyor."

"Evet, çünkü ruhunun derinliklerine kadar içiyor. Bu güç getirir -Ama aynı zamanda kana susamış. Stefanovich *Düşmüşlerden* biri haline geldi." Belli belirsiz ekledi, "Ve bu çok daha işkenceli olacak. Özellikle de onun için."

"Neden?"

Sanki onun hakkında bir karara varmış gibi Lothaire'e değerlendirci bir bakış attı. "Think bunlardan değil," dedi sonunda, ses tonunu hafifleterek. "İçerken asla öldürme, böylece onlar için endişelenmene gerek kalmaz."

"Then nasıl ..." Utançtan yüzü kızardı. "Stefanovich'i öldürecek kadar nasıl güçlü olacağım?"

Ivana ona doğru uzandı, donmuş ellerini yanaklarına bastırarak yüzünü kaldırdı. "Babandan duyduğun her şeyi unut. Büyüdüğünde, ölümsüz erkekler senin önünde korkudan titreyecek, dişileri ise senin ardından bayılacak."

"Gerçekten mi anne?"

"Mükemmel bir şekilde sahipsin ve büyüyünce muhteşem bir Dacian, korkulacak bir vampir olacaksın. Özellikle de kana karıştığında." Bulutlu gökyüzüne baktı, yüzünde kar lekeleri vardı. "Peki ya senin gelinin?" Ivana bir kez daha onun bakışlarıyla buluştu. "Eşsiz biri olacak. *Benim* bile önünde eğileceğim bir kraliçe."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için gözlerini kısarak ona baktı ama tavrı ciddiye.

Lothaire bu dişiyi çabucak bulmayı umuyordu. Tamamen büyüdüğünde kalbinin yavaş yavaş atmayı, ciğerlerinin nefes almayı bırakacağını biliyordu. Yürüyen ölü vampirlerden biri haline geldiğinde, dişilere ihtiyaç duymayacaktı.

Amcası bir keresinde onu çenesinin altından tutup şöyle demişti: "Tam da bir kadının yumuşak kalçalarını ne kadar özlediğini unuttuğun anda, Gelinini bulacaksın ve o seni hayata geri döndürecek."

Lothaire yatağa girmeyi umursamıyordu ama kalbinin durması fikri onu dehşete düşürüyordu. Ivana'ya sordu: "Bir yatak bulana kadar ne kadar zaman geçecek? onu?"

Gözlerini kaçırdı ve garip bir ses tonuyla, "Bilmiyorum. Yüzyıllar sürebilir. Dacia'nın dışında dişi vampirler çok az. Ama ona iyi ve sadık bir kral olacağını biliyorum." Then "Peki Horde'un tahtına sahip olduğunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Babanla birleş, Daci ve Horde'u tek bir aile arması altında birleştir."

Başını salladı. "Serghei güvenebileceğin tek kişi. Entrikaları ve komplolarıyla kardeşlerim değil. Yalnızca babam. Ve tabii ki gelininize de güvenebilirsiniz. Peki ya diğerleri?"

"Onları kullanıp atacağım, hiçbirini umursamayacağım, çünkü hiçbir önemi yok." Ön parmağını onun çenesinin altında kıvırdı. "Evet, benim zeki oğlum."

They sonraki birkaç mili bu şekilde geçirdi, soğuğu görmezden gelmeye çalışırken ona Daci'nin karmaşık geleneklerini öğretti. Alçalan gökyüzü daha da fazla kar tehdidinde bulunuyordu; şafak birkaç saat içinde karanlığı pençeleriyle yaracaktı.

Lothaire titredi, dişleri ve bebek dişleri takırdadı.

"Sessizlik," diye tısladı Ivana. "The insanlar takip etti." Havayı kokladı. "Tanrılar, kokuları beni rahatsız ediyor!"

"Ne istiyorlar?"

"Bizi *avlamak* için." diye mırıldandı.

"Nereye saklanabiliriz?" They doğu ve batısında yüksek platolar bulunan geniş bir vadideydiler. The ölümlüler kuzeyden ilerliyordu. Dağlar güneye doğru uzanıyordu.

Umutsuzca etrafına baktı. "Şu dağlara ulaşmalıyız. Dacia'ya giden geçidi orada bulacağımıza inanıyorum." Onu itti. "Şimdi koş!"

Yapabildiği kadar hızlı yaptı, ama kar zeminde çok yüksekti, kör edici parçaları çok hızlı bir şekilde yağıyordu. "Asla başaramayacağız anne!"

Kolunu kaptı ve onunla birlikte iz sürmeye çalıştı. Their formları hafifçe soldu ama yok olmadı. Dişlerini sıkarak bir kez daha denedi ama nafile.

Onu bırakarak kaçacak bir yer aramak için olduğu yerde döndü, sonra durdu ve dinlemeye başladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Baba!" diye bağırdı, sesi vadiye yankılandı. "Ben buradayım! Ivana'nız burada."

Kimse cevap vermedi.

"Baba!"

Uzaktaki ölümlüler yaklaştıkça bağırmaya başladılar.

"Baba?" Ayaklarının üzerinde sallanıyordu, ifadesi ... *kaybolmuştu*. "Onu ve diğerlerini hissettiğimi biliyorum."

Lothaire de öyle. Büyük güçlere sahip ölümsüzler buradaydı. Neden prenseslerini kurtarmasınlar?

Dizlerinin üzerine çökerken güzel yüzünden kıpkırmızı gözyaşları süzüldü. "Çok yaklaşmıştık." The gururlu Ivana, kalıcı buz katmanlarını delmek için pençelerini kullanarak karı kazmaya başladı.

Pençeleri yırtılırken ve parmakları kanamaya başlarken bile kazmaya devam etti. "Ne kadar alçaldım, Lothaire. Beni hatırladığında, bunu hatırlama."

Her bir avuç buzla birlikte bir delik büyüüyordu. "Sen bir kralın oğlu, bir kralın torunusun. Bunu *asla* unutma!" Parmak uçlarındaki deri soyulmaya başladığında, adam ona yardım etmeye çalıştı ama kadın neredeyse delirmiş gibi ellerini tokatladı. Sonunda onu kendi yaptığı küçük çukura çekti. "Gel. Burada saklan."

"Daha derin yapmalıyım anne. There'da yeterince yer yok."

Fısıldadı, "There'da yeterince yer var. Güvende olduğunuzdan emin olacağım."

Gözleri büyüdü. Onlarla dövüşmek mi istiyordu? "İzi buradan tek başına sür," dedi ama muhtemelen bunun için bile çok zayıf olduğunu biliyordu.

"Asla! Şimdi, bana ettiğin yemin nedir?"

"Anne, ben-"

Dişlerini gösterdi, gözleri kararmıştı. "Yeminlerin!"

"Stefanovich'in canını al. Tahtını ele geçir."

"Kime güveneceksin?"

"Baban ve kraliçem dışında kimse."

Daha fazla gözyaşı döktü. "Hayır, kraliçeniz yalnız, Lothaire. Serghei ve Daci bugün bizi terk etti."

"Neden?"

"Bu ölümlüleri çok yaklaştırdım." Hıçkırarak ağladı. "Krallığın değerli gizliliğini hayatlarımıza tercih etti. Küstahlığının, kurnazlık eksikliğimin bedelini ödeyeceğim. They bana bir ibret olsun."

Lothaire'in içinde panik uçu. "Seni nasıl bulacağım? Ne yapacağım?"

"İnsanlar gittiğinde, ailem senin için gelecek. Gelmezlerse, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Sana öğrettiğim her şeyi hatırla." Kolunu koluna soktu. "İç, Lothaire."

"Şimdi mi?" Şaşkınlıkla başını salladı. "Kan kaybedemezsin."

"Bana itaat et!" Bileğini ısırdı. "Başını geriye yasla ve dudaklarını ayır."

Adam istemeyerek de olsa bunu yaptı ve kadın kolunu adamın ters dönmüş yüzüne, ağzının üstüne doğru kaldırdı. Kanı zengindi, soğuğu çabucak savuşturdu.

Akıntı bir damlaya kadar çekilene, yaranın üzerinde buz oluşana kadar ona içirdi. "Şimdi dinle. Onları senden uzaklaştıracam, dikkatlerini dağıtacağım. They beni götürecek-"

"Hayır!" diye uludu.

"Lothaire, dinle! Beni yakaladıklarında, beni koruma ihtiyacı içinde yükselecek. Bunu görmezden gelmeli ve burada kalmalısın. İçgüdülerini görmezden gel ve soğuk mantığına güven. Stefanovich'e yapamadığım gibi. Binlerce kez yapamadığım gibi. Buna yemin et!"

"Saklanmamı mı istiyorsun? Seni o yaratıklara karşı savunmamamı mı?" Utanç verici gözyaşları süzüldü.

"Evet, istediğim tam olarak bu. Evlat, senin aklın şimdiye kadar karşılaştığım en parlak akıl. Onu *kullan*. Benim hatalarımı tekrarlama!" Onun çenesini kavradı. "Bana vermen gereken son bir yemin var. Ölümlüler yok olana kadar buradan ayrılmayacağına dair İrfan'a yemin et."

Lore'a mı? Bu bozulamaz bir yemin! Ona karşı çıkmak, bunu reddetmek istedi.

Onu nasıl savunmaz?

Çenesini kaldırdı. "Lothaire, bunun için sana *yalvarıyorum*."

Daci'nin gururlu prensesi benim gibi birine mi yalvarıyor? Dudakları şokla aralandı.

Kelimeler ağızlarından döküldü. "Lore'a yemin ederim."

"Çok iyi." Alnına serin bir öpücük kondurdu. "Bir daha asla ama asla bu kadar alçalmanı istemiyorum." Onun çılgınca itirazları üzerine, onu kara gömmeye başladı. "Olmak için doğduğun kral ol."

"Anne, lütfen! Bunu nasıl yapabiliyorsun?"

"Çünkü sen benim oğlumsun. Benim kalbimsin. Seni korumak için ne gerekiyorsa yapacağım." They bakışları buluştu. "Lothaire, içimde değerli olan her şey seninle başladı."

Bunun onu son görüşü olacağına inanmayı reddetti, annesine onu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi reddetti-

"Biliyorum" diye fısıldadı ve onu karla koza gibi sardı.

Onun kanıyla ısınan adam, onun için korkudan titreyerek büzülmüş bir şekilde yatıyordu. Gözleri daldı ama hiçbir şey görmedi.

Ayağa fırlayıp ölümlülerin olduğu yöne doğru koşmaya mı başlamıştı? Zamanla onun çırpınışlarını uzaktan duydu, birkaç ayak sesinin titreşimlerini hissedebildi. Etrafını düzinelerce insan sarmış olmalıydı. Onu kurtarmak için duyduğu çılgınca arzuyla savaşıyor yumruklarını sıkı.

Yine de Lothaire güçsüzdü - yemini yüzünden eli kolu bağlıydı ve zayıflığı yüzünden zayıflamıştı.

Zincir şakırtılarını ve kızın acı çığlıklarını duyduğunda, hayal kırıklığıyla attığı acı çığlıklar kaynar gözyaşlarına dönüştü.

The erkeklerin gırtlak sesleri.

Stefanovich'in kötü hükümdarlığı altında Helvita'da büyümüştü; Lothaire o ölümlülerin ona ne yaptığını biliyordu.

Ona hediye ettiği değerli kanı kusmamak için mücadele ederken, g için diğer yaratıkları avlayan Düşmüşlerden biri olmaya karar *verdi*.

Kana susamışlıktan ıldırabilirdi; bir daha *asla* aresiz kalmayacaktı. . . .

Saatler sonra olsa gerek, çığlıkları sessizliğe gömüldü. Yine gözleri daldı.

Bir duman ipliği yakaladığını düşündü, sonra da yanan ateşin kokusunu.

şafak vakti. ığlıkları yenilendi.

Yanarken Daya dilinde bağırdı, "Asla unutma prensim! İntikamımı al!" Bunu başka kelimeler izledi ama onları çıkaramadı. Then anlaşılmaz sesler ... acı dolu feryatlar.

Kızın çığlıkları arasında hıçkırır hıçkırır ağladı, yeminlerini tekrarladı ve bunlara bir yenisini ekledi.

"Daci'nin kralını canlı canlı yakın."

"Akıl sağlığım, irademden çok önce beni yarı yolda bırakacak. Neyse ki, bir deliden daha ilginç olan tek şey acımasız bir delidir."

-LOTHAIRE KONSTANTIN DACIANO, ESKİ DÜşMAN

"Ben mi, elik manolya mı? elikmiş, kıcımin kenarı! [Titanyumu dene."

-ELIZABETH "ELLIE" PEIRCE, ERKEK ÇOCUKLAR, TERS PSIKOLOJİ VE KOLLUK KUVVETLERİNDEN KAÇMA KONULARINDA UZMAN

"The sizinle benim aramdaki fark, eylemlerimin benim için hiçbir sonucu olmamasıdır. That beni tanrı yapan şeydir."

-RUH AZRAILAROYA, KAN TANRISI, VAMPIRLERİN KUTSAL KORUYUCUSU, İLAHİ ÖLÜM TANRIÇASI

1

Slateville, Virginia

BEŞ YIL ÖNCE

Demek beni şeytan çıkarmayı düşündün?" Ruh Azabı Saroya, ateş ışıyla takip ettiği yaralı adama sordu. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. The benim bir iblis olduğumu düşünmen ..."

Kana bulanmış satırı elinde evirip çevirdi, adamın genişleyen gözlerinin her dönüşü takip etmesine bayıldı. "... ya da beni insan ev sahibimden ayırabileceğine inandığını."

Ölümden başka hiçbir şey Saroya'yı ortadan kaldıramazdı. Özellikle de şeytan çıkarma ayini yapmak için Appalachia'daki bu iğrenç karavana kadar gelen beş kişilik bir gruptan biri olan ölümlü bir diyakoz.

Kadının kararlı yürüyüşü karşısında geri çekilmek için çabalarken, zemindeki kırık lambalardan birine takılıp tökezledi. Sırt üstü düştü ve eskiden sağ kolu olan, fişkırان kütük üzerindeki tutuşunu yavaşça bıraktı.

Zevkle iç çekti. Yüzyıllar önce, bir ölüm tanrıçasıyken, bir insanın üzerine çullandır ve dişlerini onun şahdamarına geçirir, bir kabuktan başka bir şey olmayana kadar emer ve ruhunu yutardı; şimdi ise birbiri ardına güçsüz ölümlülere sahip olmak ve kendi ölümünü tekrar tekrar deneyimlemekle lanetlenmişti.

En son sahip olduğu şey? Elizabeth Peirce, on dokuz yaşında, fakir olduğu kadar güzel bir kız.

Diyakoz, kardeşlerinden birinin parçalanmış cesediyle karşılaştığında panikle bir çılgılık attı ve bakışlarını ondan kaçırdı. Saroya bir hamlede üzerine atılıp satırı savurdu ve metali kalın boynuna sapladı.

Başka bir vuruş için bıçağı çekerken kan püskürdü. Then bir tane daha. Then a last.

Düşünceli bir tavır takınırken kolunun tersini sıçrayan yüzünde gezdirdi. Ölümlüler kendilerini çok özel ve yüce görüyorlardı ama

Birinin kafasını kesmek tam olarak bir balık tüccarının şişman bir avın kafasını kesmesine benziyordu.

Son beş diyakozun işini de bitiren Saroya, karavanda hayatta kalan tek kişiye döndü: Elizabeth'in annesi Ruth'a. Bir köşeye büzülmüş, bir yandan dua mırıldanıyor, bir yandan da ateş çubuğunu sallıyordu.

"Kızının ruhunu yok ettim, kadın. Bir daha asla geri dönmeyecek," diye yalan söyledi Saroya, Elizabeth'in çok geçmeden bilinçsizlikten ayağa kalkmanın bir yolunu bulacağını ve bedeninin kontrolünü yeniden ele geçireceğini biliyordu.

Saroya'nın sahip olduğu tüm ölümlüler arasında Elizabeth en güzeli, en genci ve en güçlüsüydü. Saroya, kız uyumadığı ya da bir şekilde zayıf düşmediği sürece kontrolü ele almakta zorlanıyordu.

Bir ilk. Saroya iç çekti. Elizabeth, Saroya'nın özüne şekil vermeyi, onun tanrısal vampir ruhunu barındıran kan ve ateş tapınağı olmayı bir onur olarak görmeliydi.

Saroya çalınan bedenine baktı. Onun yerine, Elizabeth'e sahip olmak için onunla savaşmak zorunda kalmıştı, *hâlâ da savaşıyordu*.

Önemli değildi. Yüzyıllar boyunca kambur, yaşlı erkeklere ya da at suratlı kadınlara dönüştürüldükten sonra, ideal eşini Elizabeth'te bulmuştu. Sonunda Saroya onu yenecekti. Geçmişten ve günümüzden gelen bilgeliğe, kutsal armağanlara sahipti.

-Ve bir müttefik.

Eski Düşman Lothaire.

Kötü şöhretli bir vampirdi, bin yaşındaydı ve bir kralın oğluydu. Bir yıl önce kâhini onu Saroya'ya yönlendirmişti. Though Saroya ve Lothaire yakındaki ormanda birlikte sadece bir gece geçirdikten sonra, onu sefil varoluşundan kurtarmak için kendine söz vermişti.

Saroya'yı tanrıça haline geri döndürme yeteneğine sahip olmayabilirdi. Ama bir şekilde Elizabeth'in ruhunu bedeninden çıkaracak, sonra da Saroya'yı ölümsüz bir vampire dönüştürecek ve laneti ortadan kaldıracaktı.

Saroya, Lothaire'in cevaplar için durmadan arayacağını biliyordu.

Çünkü ben onun geliniyim.

Elizabeth'in annesinin yanından geçip küçük pencereden dışarı baktı ve kış manzarasının boş olduğunu gördü. Böyle bir katliamın Lothaire'i kendisine getirebileceğini mi ummuştu?

Bu Tanrı'nın unuttuğu çorak topraklarda onu daha ne kadar bekleyeceğim? Hiçbir haber olmadan?

Onu yok etmek isteyen düşmanlar lejyonundan bahsetmişti. Eski kan davaları: "Eğer bir vampir düşmanlarının kalibresi ile ölçülebiliyorsa, tanrıça, o zaman beni korkutucu olarak kabul et. Ya sayıyla? Then Eşim benzerim yok."

Belki de düşmanları galip gelmiştir?

Artık burada kalmayacaktı. The Peirce ailesi, Saroya'nın uğruna yaşadığı tek şey olan öldürme eylemini engellemek için Elizabeth'i geceleri yatağa zincirlemeye başlamıştı.

Gördüğü muameleyi hatırlayınca anneye döndü. "Evet, senin kızın sonsuza dek benimdir. Ve seni öldürdükten sonra, küçük oğlunun içini boşaltacağım, sonra da aileni bir hastalık gibi süpüreceğim." Satırı üzerine kaldırdı, bir adım öne çıktı-

Birdenbire görüşünde siyah noktalar belirdi. Baş dönmesi mi?

Hayır, hayır! Elizabeth bir yük treninin tüm şiddetiyle kendine geliyordu. Her seferinde, suyun altında kalmış boğulan bir kadın gibi yüzeye çıkıyor ve Saroya'yı alt ediyordu.

The küçük sürtük vücudunun kontrolünü yeniden ele geçirebilirdi ama her zamanki gibi yeni bir kâbusa uyanacaktı. "Keyfini çıkar, Elizabeth"

Bacakları büküldü, sırtı haliyle buluştu. Siyahlık.

Kalp atışı kalp atışı kalp atışı kalp atışı-

Ellie Peirce kulaklarında çılgın bir uğultuyla uyandı. Ailesinin karavanının zemininde yatıyordu, gözleri kapalıydı, vücudu sıcak ve yapışkan bir şeyle kaplıydı.

Etrafında hiçbir kelime konuşulmuyordu. The tek ses oturma odasındaki ateşin çıtırtısı, sığ nefesleri ve dışarıdaki köpeklerin ulumasıydı. Nasıl bu hale geldiğine dair hiçbir şey hatırlamıyordu, ne kadar süredir baygın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Anne, işe yaradı mı?" diye fısıldadı gözlerini açarken. Belki de diyakozlar başarılı olmuştu?

Lütfen Tanrım, şeytan çıkarma ayini son umudumu da gerçekleştirsin.

Gözleri loş, aydınlık odaya alışmaya çalışırken, vücuduna bakmak için başını kaldırdı. Yıpranmış kotu, tişörtü ve ikinci el botları sıırıslıklamdı.

Kanla. Yuttu. *Benim kanım değil.*

Oh, Tanrım. Parmakları, damlayan bir satırın kabzasının etrafında kıvrılmıştı. *Amcam ve kuzenlerim gelene kadar beni çözmemelerini söylemişim!*

Ama Peder Slocumb ve onun arkadaş üyeler .
onların kilisenin "acil durum bakanlığı" kibirli bir şekilde onunla başa çıkabileceklerini düşünmüştü-

Hareket bakışlarını yukarı çekti. Ateş pokeri mi? Annesinin ellerinde sıkılmış.

"Bekle!" Ellie, sopa kafasının olduğu yere çarparak yere düşerken kendini yana attı. Kan, halıdan içine basılmış bir su birikintisi gibi sıçradı.

"Seni iğrenç şey, defol!" Annem bağırdı, demiri tekrar kaldırdı. "Kızımı aldın ama oğlumu alamayacaksın!"

"Sadece bekle!" Ellie ayağa fırladı ve satırı yere bıraktı. "Benim!" Ellerin avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı.

Annem sopayı indirmedi. Uzun kumral saçları dağılmış, çizgisiz yüzünün etrafına dolanmıştı. Bir omzunu kullanarak saç tellerini gözlerinden uzaklaştırdı. "That şeytani bir dille hırlamaya ve sağa sola saldırmaya başlamadan önce de böyle demiştin!" Rimeli yanaklarından aşağı aktı, şeftali rengi ruju çenesine bulaştı. "Bütün o diyakozları öldürmeden önce!"

"Öldürülmüş mü?" Ellie dehşet verici manzara karşısında şaşkına dönmüştü. Parçalanmış beş ceset oturma odasına yayılmıştı.

These adamlar annesinin yalvaran mektupları ve Ellie'nin sahip olduğuna dair kanıtlarla buraya kadar gelmişlerdi: bilmediği ölü dilleri konuştuğu kayıtlar ve yazdığını hatırlamadığı kanlı mesajların fotoğrafları.

Görünüşe göre Ellie bir keresinde *Sümerce* "Bana teslim ol" yazmış.

Şimdi Slocumb'ın başı diğer cesetlerinden ayrı yatıyordu. Gözleri ölümden cam gibiydi, dili ayrık dudaklarının arasında sallanıyordu. Cesedin bir kolu eksikti. Bu kolun yemek masasının altındaki kol olması gerektiğini hayal meyal fark etti. The bir tutam kafa derisi ve kopmuş bir yığın kolun yanında yatıyordu.

Ellie öğürmemek için mücadele ederek ağzını kapattı. The şeytanı kovmaya yemin etmişti. Onun yerine, hepsini katletmişti. "□-bunu *ben mi* yaptım?"

"Sanki bilmiyorsun, iblis!" Annesi sopasını Ellie'ye doğru salladı. "Oyunlarını başka biriyle oyna."

Ellie göğsünü kaşıdı, derisi içindeki varlıktan sürünüyor gibiydi. *Ondan çok nefret ediyordu, nefret ediyordu, nefret ediyordu, nefret ediyordu.* Though onun düşüncelerini asla bilemezdi ama şu anda neredeyse kına yaktığını *hissedebiliyordu.*

Uzaktan gelen siren sesleri dışarıdaki köpeklerin daha da yüksek sesle havlamasına neden oldu. "Tanrım, anne, o işe yaramaz şeriyi çağırmadın mı?" Ellie ve ailesi baştan aşağı dağ halkıydı. Her türlü kanun şüpheliydi.

Bunun üzerine annesi elindeki sopayı bıraktı. "Sen gerçekten Ellie'sin. The iblis bana bu sefer geri gelmeyeceğini söylemişti! Bize asla dönmeyeceğini söylemişti."

Annemin saldırmamasına şaşmamalı.

"Benim," dedi Ellie omzunun üzerinden, botları halının üzerinde ezilerek pencereye doğru koşarken. Sigara lekeli perdeleri kenara çekerek geceye baktı.

Karlı dağın yamacında, şerifin mavi ışıkları parlıyor, arabası dolambaçlı yolda kıvrıla kıvrıla ilerliyordu. Arkasında başka bir polis aracı hızla ilerliyordu.

"Onları aramak zorundaydım, Ellie! İblisi durdurmalıydım. Ve sonra dokuz-bir-bir sevkiyat görevlisi diyakozların çığlıklarını duydu"

Ne yapmalıyım? Ne yapabilirim? On dokuz yaş hapse girmek için çok gençti! Ellie ölmeyi tercih ederdi, şeytan çıkarma işe yaramazsa intiharı bile düşünmüştü.

Çünkü bu beş bakan iblisin ilk kurbanları değildi.

There yaratık bir yıl önce Ellie'nin bedenini ele geçirdiğinden beri en az iki erkek daha olmuştu. Erken saatlerde uyandığında yatağında orta yaşlı bir adam bulmuştu; adamın teni Ellie'ninkine karşı soğumuş, kesik boğazı bir gülümseme gibi açılmıştı.

Geniş Peirce ailesinden hiç kimse ne düşüneceğini bilemiyordu. Cesedi rakip bir klan mı yerleştirmişti? Neden Ellie'yi seçmişlerdi? Ellerin neden kan vardı?

Ağzı sıkı kuzenleri, adamı ahırın arkasına gömmüş ve bunu hak etmiş olması gerektiğini söylemişlerdi.

The ailesi, iblisin Ellie'nin eski eşyaları arasında sakatlanmış bir kömür şirketi temsilcisini ortaya çıkardığı yakın zamana kadar onun ele

geçirildiğinden şüphelenmemiştir.

hayvanları ezdi, sonra da Ellie gibi bir kızın "asla hayal edemeyeceği" şekillerde akrabaları için "küfretti".

Ondan sonra annesi ve Ephraim Amcası geceleri Ellie'yi dışarıdaki tazılardan biriymiş gibi zincirlemeye başlamışlardı. Though zincirlerden nefret ediyordu ve kilitleri kolayca açabilirdi, yine de onlara katlanmıştı.

Ama bazıları için çok geç olmuştu.

Yürüyüşçüler ormanda korkunç bir sunak bulmuşlardı, insan kemikleri etrafa saçılmıştı. Annem Ephraim'e fısıldamıştı: "Sence Ellie mi yaptı?"

Ben değil! The içindeki lanet şey *kazanıyor*, kontrolü daha sık ve daha kolay ele geçiriyordu.

Tamamen gitmem an meselesi.

Mavi ışıklar parlak ay ışığında bile parlayarak yaklaşırken, Ellie'nin içinden kendini temizlemek, şerifi dışarı çıkarıp arama izni için sıkıştırmak, sonra da *belki bir telefon* görüşmesi yapmak geldi.

Ne de olsa bu cinayetleri *o* işlememişti. Ya da belki de kaçmalıydı!

Ama Kanun'un peşine köpek takacağını biliyordu; kışın bir sonraki tepeye asla varamazdı.

Ve bu onun içindeki şeytan sorununu çözmez-

Arkasında bir gümbürtü duydu ve arkasını döndü. Her zaman çok dayanıklı olan annesi dizlerinin üzerine çökmüş, yüzü buruşmuştu. "Beni öldüreceğini, sonra ailenin geri kalanının peşinden gideceğini, bebek Josh'un peşinden gideceğini söyledi."

Joshua, Ellie'nin taparcasına sevdiği kardeşi. Onu pijamalarıyla gezinirken, tombul yanakları güldükçe pembeleşirken hayal ediyordu. Bir teyzesi dağın hemen aşağısındaki bir karavanda ona bakıyordu.

Ona zarar gelebileceği düşüncesiyle Ellie'nin gözyaşları kontrolsüzce akmaya başladı. "Ne yapmalıyım?"

Annemin kendi gözyaşları döküldü. "Eğer peder -Tanrı ruhunu şad etsin- ve onun papazı sendeki o şeytanı çıkaramadıysa . . . kimse çıkaramaz, Ellie. Belki de seni şeriatın almasına izin vermelisin."

"Hapse girmemi mi istiyorsun?"

"Elimizden gelen her şeyi yaptık." Annem ayağa kalktı, temkinli adımlarla yaklaştı. "Belki hapishanedekiler ya da psikiyatristler tekrar öldürmesini engelleyebilirler."

Hapishane mi? Yoksa ölüm mü? Ellie yutkundu, bu işi nasıl halledeceğine karar verdikten sonra hiçbir şeyin onu yolundan döndüremeyeceğini biliyordu.

Eğer annesi inatçıysa, Ellie de

Üç kat daha fazla, etraflarındaki dağlar kadar hareketsiz.

Ekip arabaları uzun yolda ilerlerken siren sesleri yankılandı, ardından kayarak karavanın önünde durdular.

Ellie gözyaşlarını sildi. "Sana hapisten daha iyisini yapacağım." *İblisi yanımda götürebilirdim.* Üzerinde kan ve elinde bir silahla ön kapıdan kaçarsa...

Annem başını sertçe salladı. "Elizabeth Ann Peirce, sakın bunu aklından bile geçirme!"

"Eğer bu şey"-Ellie tırnaklarını göğsüne geçirdi-"akrabalarımın zarar vereceğini düşünüyorsa, o zaman beni iyi tanımıyor demektir." Though kendi silahı ve cephanesi elinden alınmıştı, babasının Remington'ı ise dolabında duruyordu. The sheriff boş olduğunu bilmiyordu.

"Bunu yapamazsın, Ellie! There bir umut olabilir, bir tür yeni moda tedavi."

"Bu dağlarda dolaşırken küçük bir hücreye kapatılmamı mı istiyorsun?" Annesine her halükarda muhtemelen ölüm cezasına çarptırılacağını hatırlatmadı.

Appalachia'da beş *diyakozu* katletmek mi? Ellie'nin işi bitmişti. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Annem çenesini kaldırdı.

"İkimiz de işin bu noktaya geleceğinden şüpheleniyorduk." *The iblis beni yavaş yavaş öldürüyor.* "Kararımı verdim."

Bunun üzerine annemin rengi daha da soldu, artık her şeyin bittiğini biliyordu.

"Ve bir düşün, eğer bu iblisi öldürürsem cennete gideceğim. Babamla birlikte olacağım," dedi Ellie, gideceği yerin orası olmasını umarak. Kollarını uzattı ve annesi hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ona doğru eğildi. "Şimdi, sanki bunun olması gerektiğini bilmiyormuşsun, sanki aylardır bilmiyormuşsun gibi davranmayı bırak."

"Ah, Tanrım, tatlım, ben sadece ..." Daha fazla hıçkırık. "Dua etmek ister misin?"

Ellie ayak parmaklarının üzerinde durdu ve annesinin pürüzsüz alnına bir öpücük kondurdu. "Zaman yok. Ya geri gelirse?" Kendini beğenmiş şerif, Bayan Peirce'den kapıyı hemen açmasını isterken, polisler karavanın etrafını sarmış, botları karda çığırdayordu.

Bu dağda bir eve saldırmaktan daha iyisini biliyordu.

Ellie sakın bir nefes vererek annesinin yatak odasına döndü ve kendini cesetlere bakmaya zorladı. These adamların aileleri vardı. Kaç tanesinin

çocukların bu iblis yüzünden babasız kaldığını
biliyor muydunuz?

İnatla umuda sarıldığım için mi?

Ellie kendi yatak odasının önünden geçerken, yatağının ucunda çingiraklı yılan gibi kıvrılmış zincirleri görünce ürperdi.

Then tüm bunlar başlamadan hemen önce odasının vinil duvarlarına yapıştırdığı Middle State Üniversitesi flamalarına acı acı baktı.

Üniversite için ne kadar heyecanlıydı! Okul ve yurt masraflarını karşılamak için yıllarca okuldan sonra her gün amcasının tuhafiyeye dükkânında çalışmış ve her tatilde rehberlik yapmıştı.

Ellie, "*Vay canına, yapabiliyorum...*" diye hayretle düşünecek kadar uzun süre derslere girmişti. *Bunu gerçekten yapabilirim!* Dersler ona şaşırtıcı derecede kolay gelmişti.

Then zaman kaybetmeye, garip yerlerde uyanmaya başlamıştı. They sömestr bitmeden önce geri göndermişti.

Ailede üniversite diploması alan ilk kişi olacaktı.

Arka yatak odasına ulaştığında, aynalı dolap kapısında kendi yansımasını gördü. Kan her tarafını kaplamıştı; uzun kahverengi saçları kanla ıslanmıştı. Gözleri kırmızımsı gri ve Peirce Dağı kadar sertti.

Sırılsıklam tişörtünde şöyle yazıyordu: *EPHRAIM'S OUTFITTERS: rafting, fishing, av malzemeleri ve rehberler.*

Eph Amca bu konuda ne derdi?

Adamın yıpranmış yüzünü ve rahmetli babasınıninkine çok benzeyen ciddi ifadesini hayal etti. *Şimdi git ve kendi işine bak, Ellie. Kimse bunu senin için yapmayacak.*

Dolabın kapağını kaydırarak açtı ve babasının eski iş eşyalarına uzandı: maden bareti, çilingir aletleri, tamirci kemeri. Madende ölmeden önce, çok sevdiği babası aynı anda üçten az işte çalışmamıştı.

Boğazında bir düğümle onun en sevdiği av tüfeğini aldı: Remington marka çift namlulu bir on iki kalibre. Tüfek boştu, hiç fişek yoktu; Eph Amca çoktan gelip bütün fişekleri toplamıştı - iblisin saçmalığıyla ilgili bir fikri olabilir diye.

The Silahın tanıdık ağırlığı güven vericiydi. Yakında tüm bunlar sonsuza dek sona erecekti. Bu düşünceyle garip bir *rahatlama* hissetti.

Oturma odasına döndüğünde, annem hemen öne atıldı. "Lütfen bebeğim, sadece hapishaneyi deneyemez misin?"

Zaten lanetlendim. Sonra bir iğne ya da şimdi bir kurşun.

Ellie kendi şartlarında ölecekti; çok sevdiği dağın tepesinde, karlar içinde kan kaybından ölecekti.

"Hayır, hapishane söz konusu değil. Şimdi Josh'ı düşünmelisin. Aile hakkında." Ellie zorla gülümsedi. "Seni seviyorum anne. Josh'a benim de onu sevdiğimi söyle. Aşağıya bakıp herkesi kollayacağımı biliyorsun."

Annesi karmakarışık sözcükler mırıldanarak bağırmaya başlayınca Ellie arka odayı işaret etti. "Sen arkaya git ve orada kal! Duydun mu? Ne olursa olsun, onlar seni zorlayana kadar dışarı çıkma. Bana söz ver!" Sonunda annem başını salladı. Ellie onu itti, o da ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve yatak odasının kapısını usulca arkasından kapattı.

Ellie cesaretini kaybetmeden önce elinde Remington'la ön kapıya döndü. Elden düşme paltosuna uzanmaya başladı, sonra onun yerine bir el hareketi yaptı. *Aptal. Uzun süre üşümezsin.*

Üçe kadar sayınca. Ellie birkaç derin nefes aldı, düşünceleri hızla akıyordu. *Sadece on dokuz yaşımdayım, çok gencim.*

Bir.

Başka seçeneğim yok. Yakında benden geriye hiçbir şey kalmayacak. İki.

Uyandığınızda *annenizin ve Josh'un ölmüş, gözlerinin camı ve görmeyen bir halde olduğunu hayal edin. Asla!* Bir çılgılık atarak kapıyı açtı ve silahını kaldırdı. "Tetikçi!" diye bağırdı şerif. Kurşunlar havada uçtu.

Hiçbirini hissetmiyordu; kule gibi bir adam birdenbire ortaya çıkmış, onunla görevliler arasında duruyordu.

Öfkeli bir hırıltıyla onu yere itti ve sırtındaki kurşunları alırken silahı elinden düşürdü. Kadın şaşkınlıkla yukarı baktı. Adamın gözleri . . . kırmızıydı. En az beş kurşun isabet etmişti ama canavar bakışları kadının gözlerinden hiç ayrılmamıştı.

- "Ateş etmeyin!"

- "Nereden geldi bu?"

- "Neler oluyor?"

The adamın teni mükemmel bir mermer gibiydi, giydiği siyah gömlek ve trençkotun karşısında sade duruyordu. Saçları soluk sarı, yüz hatları yontulmuştu. Ve o gözler ... *başka dünyalıydı*.

"Başka bir iblis!" Elini körü körüne karda gezdirerek otomatik olarak tüfeğe uzandı ama adam bileğine bastı.

Kadın acı dolu bir çığlık attığında, daha sert bastırdı ve dudakları dişlerini ortaya çıkarmak için geri çekildi. "*Dişimi* riske atmaya cüret mi ediyorsun?" Sesi derin ve aksanlıydı, tonu küçümsemeyle doluydu. Onun bu sözleri üzerine havlayan köpekler hemen sessizliğe büründü.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Senin zafer girişimin, Elizabeth. Ve hepsi birkaç cinayet yüzünden mi?" Adam, "*Büyü artık*," dercesine ona tiksinti dolu bir bakış attı.

The sheriff, "Ellerini görebileceğim bir yere koy!" diye emretti.

Bunun yerine, soluk saçlı iblis onun yanına eğildi ve onu daha yakına çekmek için ensesini kavradı. Diğer eliyle de silahını uzağa fırlattı.

Bir kurşun daha sırtına saplandığında omzunun üzerinden tıslayarak dişlerini gösterdi. "*Bir* dakika," diye bağırdı.

Ellie gizlice polislere baktı; tepki veremeyecek kadar şaşkın görünüyorlardı.

Arkalarından da Ephraim ve kuzenlerinden bazıları ellerinde tüfeklerle dağa doğru koşmaya başlamıştı. They iblisi görünce şok içinde yavaşlamıştı.

The erkek, "*Ölümlüler*," diye dudak büktü, sonra ona döndü. "*Çok dikkatli dinle,*

Elizabeth. Ben Eski Düşman Lothaire'im ve sen de

Ben. Seçeneklerimi değerlendirdikten sonra, bu akşam hapse girmene izin vermeye karar verdim."

"Yanlış kızı yakaladınız! Seni tanımıyorum-"

Onun üzerinden konuşarak, "İnsan hapishanende benim türümden saklanacaksın, bu da ben arayışıma devam ederken nispeten güvende olacağın anlamına geliyor. İki yıl içinde senin için geri döneceğim. Ya da öyle." Onu sert bir şekilde salladı. "Ama kendine -ve dolayısıyla dişime- bir daha zarar vermeye kalkarsan, seni hayal bile edemeyeceğin kadar cezalandırırım. Beni anlıyor musun?"

"Senin dişin mi? Ben senin değilim!"

"*Sana* sahip olamazdım." Kırmızı gözlerini kısmıştı. "The içinde yaşayan görkemli varlık, ancak ..."

"Anlamıyorum! İçimde ne var?"

Boştaki elini onun yüzüne doğru uzattı, siyah pençeleri ay ışığında parlıyordu. Kızın sorusunu duymazdan gelerek, "*Ona* sonsuza dek sahip olacağım, kraliçem," diye mırıldandı.

Adam yüzündeki bir tutam saçı fırçaladığında, kadın irkildi. "Bırak beni, iblis!"

O derin, hipnotik sesiyle bir başkasına hitap ederken bile ona baktı: "Saroya, eğer beni duyabiliyorsan, ben senin için dönene kadar uyu. Tüm entrikalarım ve tüm çabalarım sonuç verdiğinde."

Saroya mı? Bir adı mı var?

İnsanlık dışı bir hızla yükseldi, Ellie'nin üzerinde belirdi. Bunu başka bir dilde başka sözcükler izledi, sonra da gözden kayboldu.

The sarsılmış yardımcıları çeneleri gevşemiş bir halde Ellie'ye doğru yaklaştılar. Nefesleri tüterken bile alınlarından ter akıyordu. Biri onu sessizce kavrarken, diğerleri tabancalarını her yöne, hatta yukarıya doğrulttular.

Ephraim ve kuzenleri kederli görünüyordu; dört polisi soğukkanlılıkla öldürmek dışında onu kurtarmak için hiçbir şey yapamazlardı.

Sersemlemiş zihni nihayet canlı olarak götürüleceğini kaydetti.

The kırmızı gözlü iblis onun ölümünü engellemiştir. Ve Ellie bunun için onu öldürmek için yanıp tutuşuyordu.

2

Ridgevale Kadın Islah Merkezi, Virginia

MEVCUT GÜN

Mahkûmun son bir sözü var mı?" diye seslendi müdür.

"Hayır!" Ellie sedyedeki bağlarına karşı kıpırdandı ve göğsündeki elektrotları gerdi. Çılgınca attığı her kalp atışında yakındaki EKG monitörünün sesi yükseliyordu. The Her iki kolundan çıkan serum tüpleri ileri geri sallanıyordu. "Hayır, ben hazırım!"

Ölmek üzere olduğu için dehşete kapılmış olabilirdi ama aciliyet diğer tüm duyguları bastırıyordu. Ölüm daha önce de bir kez elinden alınmıştı.

Ve iblis onun içinde kıpırdanıyordu.

"Saroya "nın ayaklanıp etrafındaki herkese saldıracağından korkan Ellie son yemeğini yememiş, ailesiyle ya da papazla görüşmemişti. Dünyevi eşyalarının -SapStick, üniversite ders kitapları, bozuk para olarak dört dolar ve günlükleri- envanterini hızlı bir şekilde çıkarmıştı.

Ellie kaderiyle uzun zaman önce barışmış, tutuklandığı gecedan beri ölmek için can atıyordu. Kurbanların ailelerine özür mektupları yazmış ve bunları kendisi öldükten sonra iletmek üzere saklamıştı.

"Lütfen acele edin efendim," diye yalvardı yaşlı müdüre.

Bunun üzerine yan odada bir uğultu koptu. The Renkli camlı pencerenin arkasındaki tanıklar onun davranışlarından ne anlam çıkaracaklarını, böylesine alışılmadık bir katili nasıl değerlendireceklerini bilemiyorlardı.

Gençti, cezasına itirazda bulunmamıştı ve anlatılanlara göre büyürken hiç şiddet içeren davranışlar sergilememişti.

There kanunla başı derde girmişti. Bazıları küçük çaplı-erkek çocuklarla park ederken yakalanmak. Bazıları o kadar da küçük değil - devlet arazilerinde kaçak avlanma ve aile üyeleri aleyhine ifade vermeyi ya da kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmayı reddetme.

Ama bir yıl süren cinayet çılgınlığına kadar eliyle döktüğü tek damla insan kanı olmamıştı.

Saroya, Ellie'nin hayal bile edemeyeceği kadar meşguldü. "Ben hazırım."

The hapishane müdürü kaşlarını çatarak ona baktı ve yanındaki iki gardiyan rahatsız bir şekilde titredi. Tüm çabalarına ve Saroya'nın çabalarına rağmen Ellie'den hoşlanmaya başlamışlar, geleceği olmamasına rağmen kendini eğitmek, bir derece kazanmak için gösterdiği sessiz kararlılığa hayran kalmışlardı.

Ellie'nin insan sarraflığı her zaman iyi olmuştu ve sonunda üçünden de hoşlanmıştı. "Thank her şey için teşekkürler."

"Then Tanrı seninle olsun, Ellie Peirce." The müdür bitişikteki kontrol odasına doğru döndü. Gardiyanlar onu dışarı kadar takip ederken, biri eldivenli elini hafifçe kızın omzuna koydu. The diğeri başıyla hızlıca selam verdi ama onun geçişinden etkilendiğini anlayabiliyordu.

The kapı arkalarından sağır edici bir tıkırtıyla kapandı. *Artık yalnızım.* Bu odadan kimsenin canlı çıkamayacağını anlayarak arkalarından baktı.

Tek başına. Çok korkmuştum.

Ölmek zorunda kalmak istemedim. . .

Yastıklı desteklere bağlanmış kollarına baktı. Bilekleri bantlanmıştı, avuç içleri yukarı bakıyordu. The iki serum hattı bir düzine metre uzunluğundaydı ve kollarının iç kısmından arkasındaki duvarda bulunan bir çift lomboza uzanarak kontrol odasına doğru devam ediyordu.

Yarım saat önce, isimsiz, yüzsüz bir doktor arkada bir serum fizyolojik başlatmıştı. Öğle vakti, üç kimyasal madde ekleyecek ve dakikalar sonra kabus sonsuza dek sona erecekti.

Bunu bitirmek zorundayım. Neredeyse bitti.

İnsanın ölümün eşiğindeyken düşündükleri komik. Kaç kişi ne zaman öleceğini dakikası dakikasına biliyordu?

Daha önce hiç kimsenin idama böylesine ateşli bir dürtüyle, bir *hedefle* ve ona ulaşmaya kararlı demir bir iradeyle gittiğinden şüpheliydi. Hapis, kararlılığını azaltmak şöyle dursun, tıpkı bir dağ treni sehpasını desteklemek için kat kat kaplama eklemek gibi onu daha da bilemişti.

Kazanmak üzereyim. Onu yenmek için. Saroya son beş yılda sadece iki kez yükselmişti, ikisi de ilk birkaç ay içinde olmuştu. Ellie'nin bilinç kayıpları iki mahkum arkadaşının kalıcı olarak sakat kalmasına neden olmuştu.

Hepsini çıplak elleriyle yaptı.

Uzun süredir uykuda olan iblis şimdi kıpırdandı. Kendi sonunu mu hissediyor? *That haklı, batıyorsun, sürtük.*

Bu noktada sadece iki şey hayatını kurtarabilirdi. Validen gelen beklenmedik bir telefon.

Ya da Saroya'nın güçlü kırmızı gözlü eşi.

Ellie'nin Eski Düşman Lothaire adındaki adamı düşünmediği tek bir gün bile olmamıştı. Erkeğin bir anda ortaya çıkıp ortadan kaybolduğunu, kurşunların onu *kızdırdığını* görmüştü. Aile üyeleri, şerif ve o yardımcılar, yeniden seçilmek üzere olan şerif ona kaç kez böyle bir şey yapmadıklarını söylese de, onunla birlikte bu şeylere tanık olmuşlardı. . .

Arkasındaki duvarda asılı saate bakmak için başını geriye doğru eğdi. Öğlene Three dakika vardı.

Ölümün tüplerden aşağı kaymasına yüz seksen saniye kalmıştı.

Though azimli Ellie'nin pişmanlıkları da yok değildi. Zorlukla kazandığı psikoloji diplomasını *kullanabilmeyi*, bir kariyer sahibi olmayı, katil olmayan kadınlarla arkadaş olmayı diliyordu.

Kendi ailesine sahip olamadığı için pişmanlık duyuyordu. Belki de annesi ve büyükannesi gibi genç bir anne olmamak için bu kadar dikkatli olmamalıydı.

Belki de Ellie onu parka gittiği o hevesli oğlanlardan birine vermeliydi.

Muhtemelen genel olarak daha az katı ve bükülmez olmalıydı.

Bükülmez. Ama içindeki Peirce buydu; Ellie sonunda istediğini elde *edecekti. En iyisi kenara çekilmek.*

Saate bir kez daha baktım. İki dakika sonra-

The ışıkları titreşerek endişesini artırdı. ~~B~~akika sonra bir başka güç dalgalanması, tanıkların gergin bir şekilde mırıldanmasına neden oldu.

Üçüncü titreşimle birlikte EKG çığına dönerken Ellie korkuyla donakaldı.

Bunu hiçbir şey durduramaz! Kalp atış hızı 150, 170, 190 . . .

Karanlık. The EKG son bir sivri uçla karardı.

Ölüm koğuşunda pencere yok. Zifiri karanlık. The görgü tanıkları kapıya

vuruyor, tahliye için bağııyorlardı.

"*Neler oluyor?*" Ellie ağladı. Nedense hiçbir jeneratör yanmıyor, hiçbir yedek ışık parıldamıyordu.

Karanlıkta sedyeye bağlanmış bir şekilde yatıyordu. Uzaktan bir çığlık duyuldu.

Nefes nefese kalmak üzereyken, bağlarına küfrederek bağlarına karşı döndü. "Orada neler oluyor?"

Acı dolu bir çığlık duydu ama aklına gelen düşünceyi reddetti. Sarsıcı bir silah sesi korkularını körükledi. Bir adam böğürdü, "Onu göremiyorum! Hangi cehenneme gitti?" diye bağırdı ve ardından kan donduran bir çığlık geldi. Başka bir adam yalvardı, "Lütfen! *Hayır!* Ah, Tanrım, bir ailem var-" Gürleme sesleri birbirini izledi.

Farkına vardı.

O gelmişti. Eski Düşman Lothaire onun için geri dönmüştü.

Tıpkı söz verdiği gibi. . . .

O küçük *súka*," diye alay etti Lothaire bir gardiyanın boynu kırılırken. Elizabeth üç kat fazla cinayet işlediği için -gönüllü olarak- idam edilmek üzereydi.

Sadece birkaç dakika içinde.

The muhafızın ortağı karanlıkta çılgınca ateş etti; kurşunlar Lothaire'in derisine saplandı, ama onları neredeyse hiç fark etmedi.

Dün beslenmişti ve bundan dolayı güçlüydü. En azından vücudu öyleydi. Ancak zihni ...

Bir haykırıyla, pençelerini tetikçinin boğazına geçirmek için ileri atıldı. Kan yüzüne sıçradığında, Lothaire'in dişleri uçmak için keskinleşti, düşünceleri karardı.

Delilik. Topuklarımı yalıyor.

Şimdi bile bu kadar çok şey tehlikeyken. Çok fazla kurban, çok fazla anı. Sonsuza kadar.

Hayır, Endgame'e odaklan! Ona ulaş, dişini kurtar.

Düşmanları ona daha erken ulaşmasını engellemiştir. *Eğer çok geç kalırsam . . .*

Işıksız koridorlarda ilerledi, karanlıkta kolayca görebiliyordu ama burası koridorlar ve küçük odalardan oluşan bir labirentti.

Blyad'! Amonyak kokusundan onun kokusunu alamıyordu. Başka bir koridor, daha fazla etiketlenmiş odalar ortaya çıktı: aile odaları, ziyaret odaları, hücreler.

Zaman yok. Elizabeth'i kadınına zarar vermemesi konusunda uyarmıştı. Yine de kendini mahkûm ettirmeyi seçmiş, kamu avukatını hiçbir temyiz başvurusunda bulunmaması, hiçbir ricaya aracılık etmemesi için yönlendirmişti.

Binlerce yıl yaşadktan sonra, Lothaire çok nadiren şaşırırdı; kadının yaptıkları onu çok şaşırtmıştı. Kurşun yağmuruna tutulmak bir şeydi, yıllarca süren bir intiharı yorulmadan planlamak bambaşka bir şey.

Kadının ölümcül bir inatçılıkla mı yoksa delirmiş bir halde mi olduğuna karar veremiyordu.

Her halükârda, Lothaire onun için bir diken olduğunu kanıtlıyor ve ona sayısız şekilde pahalıya mal oluyordu. Lothaire tüm İrfan'da kan borçlarını tahsil

etmesiyle tanınırdı.

Zor durumdaki ölümsüzler, şeytanla anlaşma yapmak için onlarla pazarlık yapıyor.

Though aşırı kabaran kayıt defteriyle gurur duyuyor, onları istifliyordu, Elizabeth yüzünden iki tanesini yakmıştı bile.

Borçlu bir kahini onun hapsedilmesini takip etmesi için zorlamıştı. Ve sadece birkaç dakika önce, borçlu bir teknopat ona eşlik ederek yedek jeneratörler de dahil olmak üzere tesisin tüm gücünü kesmiş, ne ışık ne de kamera bırakmıştı.

Sadece tam bir kafa karışıklığı.

Lothaire'in bugünkü planı bu kadardı: Teknopat gücü keserken vampir kadınları katledecekti. Doğuştan bir stratejist için gülünecek kadar basit.

Sanki kendilerini plana kurban edeceklermiş gibi, iki muhafız koridorda yolunu keserek el fenerlerini kırmızı gözlerine tuttu. Onların şaşkın sessizliği sırasında Lothaire'in tepkilerini tahmin edecek zamanı oldu.

The sağdaki daha büyük olan ilk vuruşu yapacak, omurgasını ondan kopardığını fark etmeden önce üç el ateş edecek. The soldaki soruma kekeleyerek cevap verecek ama hemen ardından öleceğini biliyor.

"Ellerini görebileceğimiz bir yere koy!"

Lothaire saldırdı. İlk atış, ikinci atış, üçüncü-

Acı dolu bir çığlık. The büyük olanın omurgasız bedeni yere yığıldı.

Lothaire bir eliyle kemik parçasını fırlatıp attı. Diğer eliyle de kalan muhafızı boğazından tutup kaldırdı. "İdam odası ne tarafta?"

Lothaire, adamın homurdanarak, "Pekala, o zaman.

. sonra ikinci sol. Sonuna kadar. Ama lütfen."

Şak. Muhafızın bedeni yere yığıldığında, Lothaire çoktan ikinci soluna geçmişti.

Elizabeth'i aklından çıkarmış, onun *nispeten* güvende olacağından emin olmuştu. Ne de olsa onun zihni umurunda değildi, sadece bedeni, Gelinini barındıran tapınak umurundaydı.

Arkadaşım. The dişi sadece onun içindi. Ve ne kadar görkemli, kana susamış bir dişiydi. . .

Saroya bu infazı hissetti mi? Umutsuzca ayağa kalkmaya, kendini korumaya mı çalışıyordu?

Siyah pençeleri kan akana kadar avuçlarına saplandı. *Odaklan. Odaklan!*

Binanın derinliklerine daldıkça, Lothaire düşüncelerini yakın zamanda hapsedildiği yerden uzaklaştırmak için mücadele etti. *The Gelinimin infazına geç kalmamın sebebi.*

Haftalar önce, bu tarihi öğrendiğinde, Saroya'yı kurtarmanın eşiğindeydi. Then kendisi de ölümlü bir ordu olan Tarikat tarafından esir alınmıştı.

Onlardan kaçmıştı ... ama zamanında mı?

Daha fazla el fenerinin ışıkları ileride parlıyordu. Three çevik kuvvet teçhizatı giymiş muhafızlar bir avuç sivili dışarı çıkardı.

"Orada biri mi var?" diye sordu bir muhafız.

Lothaire grubun içinde kan ve çığlıklarla dolu bir yol açmayı hayal etti. *Hayır, odaklan!* Though zevkli, kendinden emin olurdu.

Zaman kazanmak için Lothaire onların yanından geçti, bir anda kaybolup yeniden ortaya çıktı.

İzleme odasına ulaştığında içeri ısınlandı. İki genç erkek onu korumak için bitişikteki infaz odasının kapısından içeri dalmış, Maglite'lar ve saldırı tüfekleriyle uğraşıyorlardı.

Then, Lothaire'in bakışları beş yıl sonra ilk kez Elizabeth'in üzerine düştü. Onu en son gördüğünde, karda yatıyordu ve alışılmadık gri gözleri hoş bir korkuyla ona bakıyordu.

Şimdi zaptedilmiş halde yatıyordu, üzerinde kirli turuncu bir üniforma vardı. Uzun, kahve rengi saçları yüzünden iyice geriye doğru toplanmıştı.

Yine dehşete düşmüştü, gözleri karanlıkta körü körüne fırlıyordu ama adam hiç acıma hissetmiyordu, sadece nefret duyuyordu.

This hepsi onun esiydi! Elizabeth'in onayıyla her iki iç koluna da iğneler batırılmıştı-

Her tüpten şeffaf bir sıvı akmaya başlamıştı bile.

Kalbi patlayacakmış gibi hissetti. *Çok mu geç kalmıştı?*

Bir kükremeye içeriye doğru ilerledi, iki erkeği savurdu ve onları kafa üstü karşı duvarlara fırlattı.

"Kim var orada?" Adam iğneleri damarlarından çıkarmak için titreyen ellerini onun narin kollarına koyduğunda Elizabeth ağladı. "Ne oluyor? Göremiyorum!"

Sıvıyı koklamak için eğildi, neredeyse rahatlayarak dizlerinin üzerine çöküyordu.

Tuzlu su. Kimyasal koku yok, sadece tuzlu su.

Emin olmak için bir pençesiyle ipi kesti ve sıvıyı dilinin üzerine damlattı.

Güvenli.

Ama saniyeler sonra olsaydı . . .

Elizabeth'i saran elektrotları sökerken, "Kötü bir ölümlü oldun," diye homurdandı.

Nefesini içine çekti. Then "Kes şunu, seni piç!" diye bağırdı. Barış bırak!"

Bağlarını kestikten sonra elini bileğine doladı ve onu ayağa kaldırdı.

Lothaire onu evinin güvenliğine kadar takip etmeden önce ona söz verdi:

"Şimdi Elizabeth, bunun bedelini ödeyeceksin."

Yer aniden altında yeniden belirdiğinde Ellie öne doğru eğildi. Canavarın onu ele geçirdiğini, Lothaire'in sesini nerede olsa tanıyacağını biliyordu.

That derin, aksanlı tınısı rüyalarına girmişti.

Mide bulantısı üzerine çöktüğünde, artık hapishanede olmadığını fark etti.

Bir şekilde onu süslü bir oturma odasına, bir tür malikaneye götürmüştü.

Tam dengesini yeniden sağladığında vücudunun yerden kaldırıldığını hissetti. "Ah!

Dur, *dur*-"

"Seni uyarmıştım ölümlü!" diye böğürdü iblis onu kendisinden uzağa fırlatırken.

Boğuk bir çığlık atarak odanın ortasındaki kanepeye yanlamasına düştü.

Ayağa kalk! Baş dönmesi . . . *Onu görüş alanında tut, Ellie!* Başını hafifçe salladıktan sonra ayağa kalktı. The iblis onun önünde bir ileri bir geri yürüyor, adım attıkça kaybolup yeniden ortaya çıkıyordu.

Hatırladığından daha iriydi ve bu sefer daha da cani görünüyordu. Yumrukları sıkılmış, boynundaki tendonlar gerilmişti. Gözleri

kırmızı parlıyordu, gözlerinin akında kan damarları belirliyordu.

Yüzüne kan sıçramış, solgun saçları kanla lekelenmişti. Yine trençkotundan botlarına kadar tamamen siyah giysiler içindeydi. Kurşun delikleri gömleğini delik deşik etmişti.

This olamaz! Yüksek güvenlikli bir hapishanedeki ölüm hücresinden mi çalınmış? *Onun* tarafından.

"Sana ceza sözü vermiştim!" Uzun kollarından birini yana doğru savurarak mermer bir sütuna vurdu.

Parçalar ayaklarının dibindeki pelüş halının üzerine düşerken, tüm bina sallanıyormuş gibi görünüyordu. Gücü, tıpkı onunla ilgili her şey gibi korkunçtu.

"Bana itaatsizlik edersen kendini tehlikeye atarsın."

Ondan kaçıyor olmalıydı. Bunun yerine, içinde kabaran bir öfkenin kaynadığını hissetti. Ellie sonunda özgür olacağını, sonunda Saroya'yı yeneceğini düşünmüştü. Ölümden iki dakika uzaktaydı ve buna *hazırdı*. Ama bu şeytan onu bir kez daha engellemişti.

Özgürlüğünü çoktan elinden almış, yarım on yılını küçük, sıradan bir hücrede geçirmesini sağlamıştı.

Beş yıl umutsuzluk.

O yılları hatırladığında kendini "Benden ne *istiyorsun?*" diye bağırırken buldu. *Ne istiyorsun?*" Göz ucuyla bir vazo gördü ve onu kaptı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Ağır parçayı fırlattı, göğsüne çarptı ve çarpmanın etkisiyle *paramparça* oldu.

Sanki bir tuğla duvara çarpmış gibi.

Şaşkınlıkla bakarken bile, ağır bir mumluk avucunun içine girdi. *İki dakika. Çok yakındı*. Elinin tersiyle fırlattı.

O *maddesizleşti* ve puslu formunun içinden uçup gitti.

Bir öfke çığlığı attı. Başka bir mumluk, bir kağıt ağırlığı, bir lamba daha uçtu.

Sadece füzelerden kaçtı.

Bu olamaz! Nefes nefese kalmıştı, onun canını yakmak, *onu* cezalandırmak için yanıp tutuşuyordu.

Mevsimsiz, karsız, çiçeksiz, arkadaşsız ve ailesiz 1820 gün. Küçük kardeşi onu hatırlamıyordu.

Josh, hayatında o olmadan erkekliğe doğru istikrarlı bir şekilde ilerlerken, Ellie'nin varlığı durgundu ve sadece kötülük nöbetleriyle noktalanıyordu.

Artık kendini bir insan gibi hissetmiyordu.

Ben bir insan değilim, Virginia DOC Mahkum #8793347'yim. Ben Saroya'nın ev sahibiyim. Onun yüzünden.

Ellie'nin bakışları vitrindeki bir kılıca takıldı. Silaha doğru sıçradı ve onu süslü kılıfından çekip çıkardı.

The parıldayan metal gözlerine ışık yansıttı. O anda, netlik geldi.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Kabzayı iki eliyle kavrayarak ona döndü. "Seni deşeceğim, iblis!"

Korkunç köpek dişlerini görebilmesi için dudaklarını geri çekti, sonra iki çenesini ona doğru fırlattı. *Hadi o zaman. . .*

Gözleri büyüdü ve saldırdı, kılıcı göğsüne saplanmaya hazırdı. Son anda kılıcı kendine çevirdi.

"*Hayır!*" diye bağırdı. Then bir şekilde onunla kılıcın ucu arasına girmiş, vücuduna yapışmıştı.

The bıçak, kemikle buluşana kadar sırtının alt kısmına doğru kaydı.

Nefes nefese kaldı, adamın kaslarının kendisine karşı gerildiğini hissediyor, artan öfkesini seziyordu. İrislerinin kırmızısı The gözlerinin beyazını tamamen kaplamıştı. Dişlerini ona doğru gösterdi. "This beni iki kez öldürdün, *súka*. Kötü bir hata yaptın."

Bileğinin bir hareketiyle onu uçarak yere düşürdü.

Sersemlemişti. Sırt üstü yattı. Histerik gözyaşları tehdit ediyordu.

Adamın kılıcı vücudundan çıkardığını, sonra da fırlatıp attığını duydu.

Onun önünde ağlamayacağım. Onun sürtüğüne teslim olmayacak.

Cesaret için, kül blok duvarlara bakarak geçirdiği yılları hatırladı. Blokları, harç çizgilerini sayıyor, desenleri ve şekilleri görüyordu. Buna Kül Blok Kanalı adını vermişti.

Tüm blok, tüm gün. Kesinti yok. Asla.

Dişlerini sıkarak yan tarafına döndü ve ayağa kalkmaya çalıştı. Saçları çözülmüş, yüzüne dökülmüştü. Bir tutamını gözlerinden itti.

"Yerde kal," diye emretti, onun üzerinde yükselerek. O bir sondu, bir hayvandı, yüzüne hâlâ kan sıçramıştı. Bugün kaç kişiyi öldürmüştü?

"Cehenneme geri dön, pislik." Then botlarına tükürdü.

4

Lothaire onun üst kollarını tutup kendine doğru çekti ve yeni yarasının acısını görmezden geldi. *Kendini tekrar bitirmeye çalıştı. Neredeyse başarıyordu.*

"Bırakın beni!" Kadın onun tutuşuna karşı çırpındı.

Elizabeth neredeyse onu çok istediği gelininden mahrum bırakacaktı, emirlerine iki kez itaatsizlik etmiş ve onu *bıçaklamıştı*.

Yine de *ona* kızgın mıydı?

Kız çırpınmaya devam edince, adamın tutuşu kızın dudaklarından bir çığlık kopana kadar sıkılaştı ve kız sustu.

Kendini kontrol et. Derin nefes aldı. *Yoksa gelininizi kaybedersiniz. Gelin yakınındayken kontrolünü kaybetmeyecek kadar güçlüydü. The öfke ... delilik ...*

Nefes al. Nefes verin. Saroya onun himayesindeydi, şimdilik güvendeydi. Felaket önlendi.

Uzun dakikalar sonra öfkesinin azaldığını, sisin biraz dağıldığını fark etti. Tutuşunu hafifletti ama onu kendine yakın tuttu. "Bitti mi?" diye bağırdı.

Yüzü asık bir şekilde, "Bir büyü için," diye mırıldandı.

Hâlâ bana meydan mı okuyorsun? Lothaire deliliğin eşiğinde dengede durduğunu biliyordu; şimdi bu insanın çoktan oraya varmış olabileceğini fark etti.

Ama öfkesinin ardından, yaralarının acısı azaldı, ona dair dayanılmaz bir farkındalıkla boğuldu. Şaşkınlıkla onun çarpıcı gözlerine baktı.

The duygu neredeyse hipnotize ediciydi.

Tüm duyularına nüfuz etmişti. Gelininin vücudu ona karşı titrerken dayanılmaz bir sıcaklık yayıyordu. Hızlı kalp atışları ona bir siren çağrısı gibi geliyor, akıntısını hızlandırıyordu. Boynundaki bir damar davetkâr bir şekilde nabız atıyordu.

Acı mı? Hiç hissetmedi.

Bakışları omuzlarından aşağıya dökülen ipeksi saçlarına takıldı. Koyu kahverengi dalgalar gözlerinin rengini ön plana çıkarıyordu: dumanlı gri, kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiş.

Aradan geçen yıllarda daha da gzelleşmişti. Daha kıvrımlı. Kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde yuvarlanıyor, iri göğüsleri yırtık pırtık üstünü zorluyordu.

Saroya'yı gördüğü ilk geceyi hatırlarken dilini bir dişinin üzerine sürttü. Ormanda derme çatma bir sunağın başındaydı, dolunayın ışığı altında kanlar içindeydi.

Ona bir kez baktı ve kalbi uzun uykusundan uyandı. Nefes ciğەرlerini doldurmuştu. şaftı, bin yıldır ilk kez serbest bırakılmasını talep eden hızlı bir sıcaklıkla dikleşmişti.

şimdi sertleşmişti, kendini okşarken kurbanının kanını tatlı teninden nasıl yaladığın hatırlıyordu. Adam rperip tohumlarını yaprakların üzerine dökerken, kadın onun karşısında pasif bir şekilde durmuş, erkeğın gücüne karşı yumuşak bir dişi gibi davranmıştı. . . .

Elizabeth onun yüz ifadesinde ne gördüyse nefesini içine çekti ve yanakları pembeleşti. "Benden ne istiyorsun?"

Bakışları kızın boynuna kayd, dişleri o yumuşak et için zonkluyordu. *Sana dokunmak için. Seni içmek ve seni ıslatmak için. . . .*

Hayır, o değil! şehvet onu zorluyordu ama asla harekete geçmiyordu. Though Lothaire o kadar kolay öldürdü ki, her zaman onursuzca davranrsa da kraliçesine ihanet etmedi.

Özellikle de değersiz bir ölümlüyle, normalde dikkatini çekmeyen bir kadınla.

Elizabeth'i serbest bırakarak kendisinden uzaklaştırdı. Lothaire kendini sadece Geliniyle tatmin edecekti.

Ne zaman kalkacak?

Saroya, Elizabeth'e ele geçirmenin nasıl işlediğine dair pek çok şey anlatmıştı. Her iki kadın da diğерinin ne düşündüğünü bilmiyordu ama Saroya kızın zaman zaman onun niyetini hissedebildiğine inanıyordu; tpk Saroya'nın Elizabeth'teki değışiklikleri algılayabildiğ gibi.

The Tanrıça, Elizabeth fiziksel ya da duygusal olarak bir şekilde zayıf düşmedikçe ya da uyuduğunda ayağı kalkmayı zor buluyordu.

The Saroya'nın kendisi ne kadar çok uyursa, bedeninin kendisi o kadar kolay bir şekilde yeniden kazanabiliyordu.

Ancak kız tekrar ön plana çıkmaya başladığında, Saroya baş dönmesi, bulanık görme ve içinde bir hareket hissi ile boğulacakt.

beden, içeride bir kayma.

Lothaire ona "Neden kontrolü elinde tutamıyorsun?" diye sormuştu.

Gri gözleri parlayan Saroya tıslamıştı: "The ölümlü çok güçlü."

O zaman olduğu gibi şimdi de Gelin'inin bir insanın kaprislerine maruz kalması onu dehşete düşürüyordu; bu durum annesininkine çok benziyordu.

Blyad'! Elizabeth zaman zaman Saroya'nın niyetini hissedebiliyorsa, tanrıça da eşinin varlığını hissedemez miydi?

O kalkana kadar Elizabeth'le uğraşmak zorunda kalacaktı. "Otur," diye emretti ona. Çenesini kaldırdı ama ayakta kaldı.

Kaşları birbirine çatıldı. Çok az kişi ona itaatsizlik ederdi, özellikle de öfkесinin hemen ardından.

Lothaire düşmanlarının hamlelerini tahmin etme yeteneğini kullanarak bu kadar uzun süre hayatta kalabilmişti. Nasıl davranacaklarını çoğu zaman onlardan önce biliyordu. Hayatı bitmek bilmeyen bir satranç maçıydı, hesaplanmış bir yürüyüş onu Son Oyun'una (ele geçirilen krallıklar ve verilen intikam) daha da yaklaştırıyordu.

Yine de bu dışının sağı solu *belli* olmuyordu. Bıçağı kendine çevirdiğinde . . .

"Otur şimdi. Yoksa zincirlenmiş olarak oturman için zincirlerle geri döneceğim." Yutkundu ama hareket etmedi.

Onun bu kadar çabuk gitmesini neredeyse üzücü buluyordu. Onu kırmak eğlenceli bir spor olabilirdi. "Pekâlâ." Bir dizi kelepçeyi almak için Ural Dağları'ndaki stratejik bir kale olan birçok saklanma yerinden birine gitti.

Though sayısız güce ve yeteneğe sahip ölümsüzler rutin olarak onun önünde titrerken, çeyrek asırlık bile olmayan güçsüz bir insan ona meydan okuyordu.

Güçsüzdü. Düşmanlarının onu öldürmesinin ne kadar kolay olacağını bir kez daha düşündü. Elizabeth neden hapisanede sessizce çürüyememişti? This kurtarılması daha kötü bir zamanda olamazdı!

Çoklu gruplar-demonarşiler, Horde vampirleri, Valkyrie'ler, Furie'ler, Lykae -İntikam almak ya da daha iyisi ölmek için peşine düştüler. En kısa sürede Elinde bir Gelin olduğunu öğrendiklerinde Saroya'yı da hedef alacaklardı.

Thousands yıllarca süren planlar yakında meyvesini verecekti -son haftalarda dikkati dağılmadığı sürece Endgame'i nihai olarak başarılmış olacaktı.

Endgame'i efendisi olarak görüyordu çünkü sadece ona hizmet ediyor, başka hiçbir şey düşünmüyordu. . . .

Hayır, Elizabeth'in rotasını değiştirmesine izin vermeyecekti.

Kelepçelerle birlikte geri döndü. The kız sadece birkaç adım uzaklaşmıştı ki, çınlama sesiyle dondu kaldı.

Ellie yavaşça ona döndü, adamın elindeki zincirleri görünce gözleri büyüdü.

O ortadan kaybolduğunda, kaçmayı düşünmüştü. Şimdi kanepeye doğru yürüdü ve üzerine çöktü, içten içe yalvardı: *Beni zincirleme, beni zincirleme.*

. . .

"Benden korkuyor musun, insan?" Bağlantıları tetikledi.

Tabii ki biliyordu! Doğaüstü güçleri vardı, daha yeni öldürmüştü ve bir nedenden dolayı bu manyak ondan hoşlanıyordu.

Ama Ellie'nin insanlar hakkında genellikle iyi bir sezgisi vardı ve onun cesarete saygı duyacağından şüpheleniyordu. Bu yüzden dürüstçe, "Şu anda oldukça korkuyorum," diye cevap verdi. Aksanı daha da belirginleşmişti, duyguları yükseldiğinde kalınlaşan bir dağ tınısı. "Ama sanırım bunun üstesinden geleceğim."

"Ve sen bu prangalardan korkuyorsun?" Her hareketinde bir tehdit seziliyordu.

This şeytan benimle oynuyor. "Evet, istiyorum. Ama beni zincirlemek istemezsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor muyum?"

"Ya *Saroya* uyanırsa? Eminim kendini böyle çırlıçıplak bulunca çok kızacaktır. Ve yeniden bir araya gelmenizi mahvetmek istemezsiniz." Kelimeyi zar zor söyleyebildi. Birlikte ne yapacaklardı?

Elbette sonunda *kraliçesiyle* sevişmek isteyecektir. Çünkü her ne sebeple olursa olsun, daha önce hiç yapmamıştı. Ellie hâlâ bakirdi. Bu da Saroya'nın kontrolü ele geçirdiğinde hiç sevgili edinmediği anlamına geliyordu.

Sonsuz bir sürenin ardından Lothaire prangaları yere bıraktı. Thetaviz Ellie'ye bir zafer gibi değil, daha çok yemlenmiş bir tuzak gibi geldi.

Ancak yakın tehdidi bertaraf ettikten sonra, çevresini değerlendirmek için bakışlarını ondan ayırdı.

The oda, büyük karavanın tamamından birkaç kat daha büyüktü. The mobilyalar tasarım dergilerinden fırlamış gibi zengin ama modern görünüyordu. The perdeler o kadar sıkı çekilmişti ki gece gündüz mü olduğunu anlayamıyordu. "Neredeyim ben?"

Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "New York."

"New York," diye aptalca tekrarlardı. Appalachia'nın dışına hiç çıkmamıştı ama hep seyahat etmek istemişti. Şimdi her şey çok gerçeküstüydü. "Beni neden buraya getirdin?"

"Çünkü burası mistik bir şekilde korunuyor - aşılamaz ve geçilemez."

Mistik olarak mı? O anda, zihnini açık tutmasının daha iyi olacağına karar verdi,

gerginlikten kırılmasın diye.

"Ben ruhunu bedeninden atana kadar bir süre burada tutulacaksın."

"Neden bahsediyorsun?" "Bedenin yalnızca Saroya'nın olacak."

Ellie'nin bedenini ondan çalma gücüne mi sahipti? Sonsuza kadar mı? "Bu olmadan önce kendimi öldüreceğim!" Ayağa fırladı ve bir kaide üzerindeki bronz heykele doğru yürümeye başladı. "Beni duyuyor musun?"

"Eğer kendine herhangi bir şekilde zarar verirsen, anneni ve kardeşini öldürürüm."

Kıpırdamadan durdu, korku içini titretiyordu.

"Belki de tehdidimde iyi niyetli olduğumu göstermek için bugün bunlardan birini sona erdirmeliyim," dedi hava durumuna dikkat çeker gibi. "İletmemi istediğiniz bir mesaj var mı?"

Aklı "*Tanrım, hayır!*" diye bağıırıyordu. Yine de kendini alay etmeye zorladı, "Yap şunu. Umurumda değil. O pisliklerin hiçbiri bugün idamıma gelmedi." Bunu yasaklamıştı.

Ailesi onun diğer emirlerine itaat etmiş miydi?

Lothaire gözlerinin önünde kayboldu. Hemen arkasından mırıldandı, "Sen oldukça başarılı bir mavilisin, küçük insan..."

Arkasını dönmeden önce adamın nefesini ensesinde hissetti. "... ama çarpan kalbin seni ele veriyor," diye bitirdi.

Ortadan kaybolup doğrudan Mama'nın karavanına girerek onları saniyeler içinde öldürebilirdi.

Eğer ailesi orada olsaydı.

Lothaire'in infazın intikamını almak isteyeceğini düşünen Ellie, annesine infazı takip eden günlerde kendisini ve tüm aileyi cezalandıracağına dair yemin ettirmişti.

Elbette Ellie'nin gizemli kayboluşuyla ilgili haberler çıkacaktı; annesi savunma modunda olacak, kaçan kızından haber alana kadar evine dönmeyecekti.

Ellie, Lothaire'in ulaşamayacağı bir yerde olduklarından neredeyse emindi ama ailesinin hayatı üzerine bahse girebilir miydi?

Hayır.

Then o kazandı. Tüm küstah öfkesi söndü ve tekrar kanepeye çöktü. Her zaman Saroya'ya karşı savaşı kazanacağına inanmıştı çünkü bunun bir irade testine dönüşeceğini düşünmüştü.

Ama bu adam ... bu hayvan ...

Bakışları adamın göğsünde fark etmemiş gibi görüldüğü kurşun deliklerinin üzerinde gezinirken, sonra da onun ürpertici kırmızı gözleriyle buluştuğunda, *onu yenemeyeceğini* anladı.

5

Lothaire onun duruşundaki yenilgiyi görebiliyordu.

Sonunda ölümlü onun durumunu kabullenmişti. onu işbirliğine zorlamak için gereken tüm kozlara sahipti. Şimdi tek yapması gereken Saroya'yı beklemektir. "Kalkmasına izin ver Elizabeth."

"Artık bunu yapmaya çalışmıyor. Onu buna teşvik edemem."

"Ama daha önce deniyordu? İnfazdan kaçmak için." Kadın inkâr etmeyince, Lothaire Saroya'nın kapana kısıldığını, kendini savunmak için ayağa kalkmaya çalıştığını hayal etti. . . .

Tanrım, bu kızdan nefret ediyordu ve onu öldüremiyordu! Bir kez daha volta attı, yorgunluğunu ve hızla iyileşen yaralarından kaynaklanan sancıları görmezden gelirken öfkesini kontrol etmeye çalıştı.

En son ne zaman gerçekten uyumuştur? Günler önce mi? Bir kerede bir saatten fazla dinlenmeyeli haftalar mı olmuştu?

Uyumaya, rüya görmeye ihtiyacım var. The anılar rüyalarda gelir. İşine başlaması gerekiyordu, yedi küçük görevine-

"Eğer ruhumu kovabiliyorsan," dedi Elizabeth, "o zaman neden onun dirilmesine ihtiyacın var? Ve neden beni beş yıl boyunca buza koydun?"

Yavaşladı, gözlerini onun yanından ayırmadı. "O zamanlar buna gücüm yoktu." "Ama şimdi var mı?"

Henüz değil. Yıllarca kandırdıktan, öldürdükten ve manipüle ettikten sonra Lothaire, büyük bir güce sahip bir tılsım olan *Toplamlar Yüzüğü'nü* ele geçirmişti. Ancak son yakalanışında ondan çalınmıştı.

Tarikat'tan ölümlüler hücum silahlarıyla saldırmış, gücünü tüketerek onu diz çökmeye zorlamıştı... kan gözlerini kör etmiş ve dizlerinin etrafında birikmişti.

Liderleri Declan Chase adında bir askerin kaptığı yüzüğün zeminde çıkardığı kulakları sağır eden sesi asla unutamayacaktı.

Kız tekrar sordu: "Şimdi imkanınız var mı?"

Lothaire zihninin karmaşasında bir yerlerde yüzüğün yerini biliyordu. Sadece bu bilgiye ulaşması gerekiyordu. "Bir geceden bir geceye kadar her yere bütçe ayırdım.

"Sonuna bir ay kaldı." Milyonlarca ve milyonlarca çalıntı anı arasında dolaşmak için yeterli zaman.

Kendisinden önceki babası gibi, Lothaire de bir *cosaş*, bir hafıza toplayıcıydı. Bazı vampirler için bir lütuf, Düşmüşlerden biri içinse bir lanet.

Yüzyıllar önce onu bu güçle baştan çıkardığı için amcasına lanet olsun. .

"Kardeşimi yok edecek kadar güçlü olmak için kana kana içmelisin." Fyodor ona bir kez daha bir araya geldiklerinde söylemişti.

"Gözlerim kırmızı, değil mi?" Lothaire söylemişti. "İnsanların başına bela oldum."

"Ya da *ölümsüzleri* kana kana içip güçlerini, hatta güçlerini çalabilirsin. Bana katıl, Lothaire."

"Ivana buna karşı uyarmıştı."

Fyodor ince ince gülümsedi. "Güzel annen muhtemelen Stefanovich'i şimdiye kadar çoktan öldürmüş olacağını düşünmüştür."

Güç için sabırsızlanan Lothaire *ölümsüzleri* hedef almaya başlamıştı. Yine de ruhları insanlarınkinden çok daha fazla çürümüşü. Ve katlanarak daha fazla anıları vardı. Bir *cosaş* için yıkıcı.

Amcası ölçsüz bir güç vaat etmiş ve bunu yerine getirmişti ama yan etkilerini küçümsemişti.

Delilik. Anılar sonsuza dek çınladı. Lothaire bir usturanın ucunda dengede duruyordu.

Though Kendisi de bir *kozaş* olan Fyodor geçen yıl ölmeden çok önce aklını yitirmişti, Lothaire ise bir şekilde geri çekilmiş, öldürmelerini ve hafıza hasatlarını sınırlandırmış, akliselime geri dönmek için çabalıyordu. *Hepsi benim Son Oyunuma hizmet etmek için. . . .*

Kanepede oturan ölümlüye baktı. Ne zamandır volta atıyor, düşünceleri arasında sürükleniyordu? Yüzündeki ifade yenilmişlikten sinsiliğe dönüşmüştü, gözlerini yer değiştirme aletlerine dikmişti.

Başka bir durumda, onun azmine hayranlık duyabilirdi. Ama şimdi, "Onların ölmesini istiyor olmalısın," diye çıkıştı.

Bakışlarını önüne çevirdi.

Kaşlarını çatarak volta atmaya devam etti ve daha önce ona verdiği tepkiyi düşündü. Saroya ile geçirdiği tek gece boyunca vücudunun bu kadar çılgınca tepki verdiğini hatırlamıyordu.

Yıllar boyunca, onunla ormanda ilk kez serbest kaldıktan sonra ondan kolayca ayrı kalmıştı.

Şimdi içinde şehvet kaynıyordu. *Aldırma, Saroya yakında ayağa kalkacak.* Ve ayağa kalktığına ona dokunacak, tadına bakacaktı. Yeni kıvrımlarını keşfedecekti.

"Vay be! Gözlerin daha da tuhaflaşıyor."

Bir vampirin deliliğine şahit olun. Lore'daki herkes Lothaire'in eşikte olduğunu biliyordu; kimse ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu.

Çoğu zaman kurbanlarının anılarını kendi anılarından ayırt etmekte zorlanıyordu. Uyuduğunda, uyurgezer gibi kontrolsüz bir şekilde garip yerlere gidiyordu. Giderek artan sıklıkta, öfkeye kapılıyordu.

Biri şimdi bile çağırıyordu. "Saroya'nın ayağa kalkmasını istiyorum," dedi insana.

"Onun yerine *onu benden* alamaz mısın? Belki onu kırmızı gözlü bir dişi iblisin bedenine koyarsın-"

"O benden daha fazla iblis değil! Ruh Azrail Saroya ölüm ve kan tanrıçasıdır, Vampir Sürüsü'nün kadim tanrısıdır."

"V-vampirler mi?" Elizabeth dengesiz bir şekilde ayağa kalkarken fısıldadı. "Sen. .. *vampir* değil misin?"

Dişlerini gösterdi.

"Sen . . . insanlardan mı içiyorsun? Onları ısırır mısın?"

"Memnuniyetle" diye telaffuz etti. Though açık bir amacı olmadan değil, artık değil. Son avı, gardiyanı Declan Chase tarafından hesaplanmıştı. The adam Meblağlar Yüzüğü'nün nereye götürüldüğünü biliyordu. Lothaire'in Chase'in anılarını rüyasında görmesi için uyuması yeterliydi. . . .

Elizabeth ellerini dizlerine koymuş, nefes nefese kalmıştı. "Güneş yok. That perdelerin bu kadar sıkı çekilmesinin nedeni bu. Bir *vampir*. Yüce İsa beni koru." Kolunun iç tarafındaki iğne deliğinden kan damlamaya başladı.

Bakışları ona kilitlendi, açlık onu kasıp kavuruyordu. Defalarca yaralanmıştı.

Onu denemeyi bu kadar çok istemesinin tek nedeni kesinlikle buydu.

Kanının kokusu enfes olduğu için değil. Aletinin pantolonunun içinde kabarmasına ve dişlerinin keskinleşmesine neden oluyordu. Dilini bir tanesinin üzerinde gezdirerek kendi kanının tadını çıkardı.

Elizabeth, "Şu haline bak!" diye bağırdı.

Daha önce onun tadına bakmasına izin vermemişti. Onun kanı hiçbir işe yaramayacak, onu uçuruma sürükleyebilecekti. Ama tanrılar, onun çağrısı karşı konulmazdı.

"Beni ısırmayacaksın! O dişlerinle bana yaklaşırsan, onları yere sererim-"

Bir anda onun arkasındaydı, bir kolu beline dolanmıştı. Serbest eliyle kızın parlayan saçlarını tuttu ve başını yana doğru çekti. Kızın nabızı gözlerinin önünde parladı.

Kaç kez uçmak için yanıp tutuşmuş ama kendini reddetmişti?

Ama dişleri hiç böyle zonklamamıştı, içine girmek için damlıyordu. . .

"Dokunma bana!" Kadın çırpındı, tırnaklarını adamın koluna geçirdi ama adam

düşmanlarının mücadeleden zevk alırdı. Her zaman öyleydi.

Boynunun altın derisine bir dişini geçirdi, sıg bir uzunlukta kesti, kan hafifçe birikti.

Sesi kısılmıştı, "Savaşırsan daha çok hoşuma gidecek. Savaşmazsan daha çok seveceksin."

Çok sayıda kadın -ve erkek- onun kanını emmekten zevk almıştı. Bu onları aç bırakıyor, kendilerini onun dişlerine kurban etmek istercesine ona yapışmalarını sağlıyordu.

Ölümlüler özellikle duyarlı görünüyordu. Birçoğu onun kollarına geldi.

Elizabeth yapar mıydı? The bu fikir onu daha da sertleştirdi. Başını eğdi ve ağzını yaranın üzerine kapattı. Dili bir damla kana dokunduğunda, vücudu yıldırım çarpmış gibi sarsıldı.

Yakıcı bir akım vücudundaki her damarı elektriklendiriyor gibiydi. . . *Nefis*.

"Bana ne yapıyorsun?"

Dikişi tekrar tekrar yaladı, kadın titremeye başladığında kükremek istedi, direnci azaldı.

Ona doğru eğildi, sırtı ağrıyan şaftına bastırdı. Adam onu daha da sıkıca kavradığında ve ona doğru bastırdığında inledi.

Evet, ölümlüler onun kan dökmesinden hoşlanıyordu ama kadın ihtiyaçtan *titriyordu*.

"Oh! Ohhhh, hayır. . . Oh, lütfen!" Sesi gırtlaktan geliyordu, nefesleri sığıdı.

Yine de tam boynunu daha fazla delmek için çenesini genişlettiğinde, kadın tekrar savaşmaya başladı. "Hayır, şimdi olmaz!"

Lothaire ağzını çekti ve kadının yüzünün daha da solgunlaştığını gördü. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "*Şimdi* olmaz"

Saroya yükseliyordu! "Ona vurma kızım!" diye emrederek Elizabeth'i ayağa kaldırdı.

"Hayır, hayır, hayır-" Göz kapakları kapandı.

Onu kendine doğru çekti ve kollarının arasında döndürdü. "Saroya, *bana dön*."

Uzun bir anın ardından gözleri açıldı, daraldı; sonra avuç içi adamın yanağını kırmak için havaya kalktı. "Beni hapiste çürümeye terk etmeye nasıl cüret edersin, seni pislik! Gece bitmeden senin dalağınla oynayacağım."

"Saroya," diye homurdandı, öfkesini zar zor kontrol altında tutuyordu. Nefes al, nefes ver. "Ah, çiçeğim benim. Ben de seni özledim."

6

Saroya, Lothaire'in sırttan yüzüne tekrar vurmak için elini geri çektiğinde, yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Bir kez affedildin tanrıça, ama iki kez affetmek akıllıca olmaz."

Eli titredi. Lothaire azılı bir katildi ve bu ölümlü kabuğa hapsediği sürece Saroya savunmasızdı.

Though ruhu her zaman olduğu gibi *bu* insanın ölümünden sonra da devam edecekti, istediği beden buydu. Saroya bu bedeni korumaya kararlıydı.

canlı ve zarar görmemiş olarak. Bunu yapmak için bu vampirin yardımına ihtiyacı vardı.

Galling.

"Bırak beni, Lothaire."

Tek kelime etmeden yaptı. Bir adım geri çekildi ve yıllar sonra ilk kez onu inceledi.

Elbette çok az değişmiş, sonsuza dek donarak bu ölümsüz forma bürünmüştü. En az bir buçuk metre boyundaydı, zayıftı ama kaslıydı. Yüz hatları uçsuz bucaksızdı; geniş, erkeksi çenesini ve güçlü yarık çenesini kaplayan altın rengi kirli sakalları vardı. Solgun, yaka hizasındaki saçları gür ve düzdü; şimdi kanla lekelenmişti. "Öldürdün mü? Beni beklemeden mi?"

"Hapishaneden kaçışınızı sağlamak için, evet." Sonunda o cehennem çukurundan çıktım!

Etrafını taradı ve pek de iyi olmadığını gördü. The alan ince bir hava, zengin renkler ve pahalı olduğu belli olan kumaşlarla dekore edilmişti, ancak parçalanmış mermer yığını ve çeşitli kırık vazolar dışında derli toplu değildi.

Saroya gösterişli bir süslemeyi tercih ederdi; ona göre kutsal eşyalarla dolu, şeytan ganimetleri ve kemiklerle dolu bir mezarın zarafetini.

Kan sıçramış granite karşı parıldayan siyah ipek. "Beni nereye götürdün?" diye sordu acı dolu bir ses tonuyla.

"New York," diye yanıtladı adam. "Evlerimizden birine."

"Sanırım bizde çok var."

"Bizim köşklerimiz, villalarımız, şatolarımız var. Arzu ettiğiniz her konut sizin olacaktır." Sanki bunu ona söylemesine ihtiyacı varmış gibi. Koluna, kurumakta olan kırmızı lekeye baktı. "Beni *ısırdın mı?*" Gözlerini kısarak ekledi: "Ve

Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun, Saroya." Doğuştan vampirler fiziksel olarak bunu yapamazlardı. Ne zaman bir yalan ortaya çıksa, bir vampir boğazında *rána*, yanma, haşlanma hissi duyardı.

"Derimi delmeye cüret mi ettin?"

"There biraz cüretkar. Ama bu durumda sadece boynunu sıyırdım."

Uzandı ve parmak uçlarıyla çentiği fırçaladı. Nedense vücudu garip görünüyordu, göğüsleri ağırlaşmıştı. "Direkt ateşten mi alıyorsun, *cosaş*? Yirmi bin yıllık anılarım şüphesiz seni uçuruma sürükleyecek," dedi. "Onunkini çaldığına göre kana çok susamış olmalısın."

Yüzünde belli belirsiz bir kızarma var mıydı? "Bahse girerim anılarınızı toplayabilmem için bilincinizin ön planda olması gerekir. Elizabeth'inkine gelince, yirmi dört insan yılıyla başa çıkabileceğime inanıyorum."

"Beni o hapishanede ne kadar bıraktın, Lothaire?"

"Sadece yarım on yıl."

"Benden daha önemli olan neydi?"

Omuz silkti. "Lanetini atlatmanın bir yolunu bulmak."

"Böyle bir yol bulduğunuzu varsayıyorum. Aksi takdirde hala kilit altında olurum." "Seni serbest bıraktım çünkü ceset idam edilmek üzereydi. Ölümlüler tarafından."

Katlanılamayacak kadar utanç verici! "Bir tehdit sezmiştim ama idam mı? Bu kadar az sayıda ölüm için mi?"

Gerginliğinin bir kısmı geniş omuzlarını terk etti. "Tam olarak benim düşüncelerim."

"Yani daha yakın değil miyiz?" En azından artık özgür olduğuna göre, bir kez daha öldürebilecekti. Geçmişte öldürdüklerinden ruhlar devşirmiş, her kurban ona güç vermişti. O gerçek bir vampirdi. Şimdi ise sadece zevk için hayat çalışıyordu.

"Yıllar süren araştırmalardan sonra, Toplamlar Yüzüğü'nü ortaya çıkardım."

"Toplamlar mı?" Gözleri irileşti. "Zeki Lothaire." Bu olasılığı düşünmüş olması! That tılsımı güçle doluydu.

"Elizabeth'in ruhunu söndürmemi ve bedenini ölümsüz yapmamı

sağlayacak. Benim gibi bir vampir olacaksın."

Dişi vampirler sadece doğabilirdi, asla yapılamazdı. Though vampir kanı insan erkekleri potansiyel olarak vampire dönüştürebilirdi ama Elizabeth gibi ölümlü bir dişi asla dönüşümden sağ çıkamazdı.

Saroya gibi eski bir tanrı bile nedenini bilmiyordu.

Ama yüzük bunun üstesinden gelebilirdi. *Yüzük başka ne yapabilir? ?*

Neredeyse gülümseyecek gibi hissediyordu - ki bunu hiç yapmamıştı. Then memnuniyeti azaldı. "Yüzüğün yüzyıllar önce kaybolduğunu anlamıştım. Sahibiyle birlikte." Saroya'nın özellikle hain bir düşmanı olan La Dorada adında bir büyücü yüzüğü korumuştı.

Saroya, Dorada'nın ölümünü ne kadar büyük bir gayretle istemiş olursa olsun, suikastçılarını bunu asla başaramazdı. "Yüzüğü Yıldızlı Olan'dan mı çaldın?"

Başını asil bir şekilde eğdi.

Dudakları aralandı. "Hırslı olduğunu biliyordum ama bu inanılır gibi değil! Tanrılar bile Dorada'ya karşı dikkatli davranır. Özellikle de kötü olanlar." *Ona karşı hiç bu kadar savunmasız olmamıştım. . .*

"Büyücü kadın ve uşaklarıyla yedi gün önce yüzleştim, ama işte buradayım."

Bir yüzleşmeden kurtulmuş muydu? "Seni cezalandırmak için gelinini hedef alacak!

Tabii onu öldürmediysen?" *Sonunda kehanetten kurtuldum mu?* "Henüz değil."

"Eğer onu canlı bıraktıysan, o zaman bizim için gelecektir." "Evet," dedi kayıtsızca.

"Tanrılığımı geri getirmek için bu yüzüğü kullanmalıyız, Lothaire! Hem de hemen." "Toplamlar Yüzüğü'nün bile sınırları vardır. Eğer yüzük birini tanrı yapabilseydi,

o zaman Dorada ona bunu yapmasını emrederdi. Ölümsüzler diyarına bağlı olduğumuza inanıyorum."

"Her halükarda, yüzüğü bana ver."

"Three hafta önce, düşmanlar tarafından tuzağa düşürüldüm, Tarikat adında bir örgüt.

They beni hapsetti ve onu ele geçirdi."

Böyle bir hikâyeye inanmamak istiyordu -Lore'da çok az kişi Lothaire kadar korkunçtu- ama gerçek dışı konuşamazdı. "Neden seni hedef alsınlar ki?"

"Beni incelemek, zayıf yönlerimi belirlemek ve sonra da infaz etmek için.

Lore'dan başka birçok savaşçı da yakalandı."

"These düşmanlarınız sizi tuzağa düşürmek için son derece kurnaz olmalı."

"Their silahlar gelişmiş. Ama yüzüğü geri çalacağım. Siz yerleştikten sonra yarın gece yola çıkıyorum. Ve arayı kapattıktan sonra," diye ekledi.

"Dorada'yı yok etmelisin, Lothaire. *Yapmalısın.*"

Gözlerini kısmıştı. "Yüzüğü geri alır almaz bunu yapmaya niyetliyim. Büyücüyü ölmüş say."

Biraz rahatlamış bir şekilde, "Geri almak ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bir gece mi? Bir ay mı? Kesin bir şey söyleyemem," dedi. "Eski gardiyanımın kanını içtim. Yüzüğü nasıl bulacağını biliyor ve ben de rüyalarım aracılığıyla onun anılarına dokunabiliyorum. Bazılarını gördüm bile."

Saroya sabırlı bir tanrı değildi. "This vücut her geçen gün yaşıyor."

Lothaire onun etrafında sinsice dolanıyor, bakışlarını utanmadan onun üzerinde gezdiriyordu. "*Çok* değişmiş."

"Ayna!" diye emretti buyurgan bir şekilde.

Sıkılmış bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak onun arkasında, panelli duvarda asılı duran bir tanesini işaret etti.

Saroya cama doğru ilerledi ve hapishane kıyafetlerinden ürkererek cama baktı.

The boynundaki çizik dikkatini çekti. Yara izi kalacak mıydı? Bir vampire dönüşmeden önce iyileşecek miydi? Bu beden ölümsüz olduğunda, sonsuza dek donmuş olacaktı - görünüşü sabitlenecekti.

Lothaire onun arkasında durmak için ilerledi. "Hapishanede geçirdiğin zamandan hiç zarar görmedin, sadece daha da güzelleştin."

Vücudunu dikkatle inceledi. Elizabeth kilo mu vermişti? Saroya yeni kısa boyuna -bir buçuk metreden sadece birkaç santim fazla- alışmıştı ama bu zayıflığı kabullenemiyordu. "The vücut çok ince."

O kokuşmuş hapishanede ayağa kalktığı birkaç zamandan birini hatırladı. Elizabeth'in günlüğünü okumuş ve ölümlünün her gün hücrelerinde "egzersiz" yaptığını not etmişti. Ne yazık ki, belli oluyordu.

Saroya kendi özelliklerini nasıl da özlemişti! Gözleri bir zamanlar iri ve kedi sarısıydı, ortasından ince siyah bir irisle yarılmıştı. Dudakları kan kırmızısıydı, teni ay gibi solgundu. Neredeyse iki metre boyundaydı ve müstehcen derecede şehvetliydi.

Ne zaman tanrı düzleminden yeryüzüne inse, insanlar sadece onu görmek için bile hayrete düşüyorlardı. Bir kez onları çağırdığında, kendilerini onun sinsi ölüm markasına teslim ediyorlardı. . . .

Ellerini bu yeni zayıf bedenin üzerinde gezdirerek yumuşaklık aradı. *Lothaire yüzüğü bulmadan önce vücudu ne kadar et kazanabilirdi?*

En azından Elizabeth'in göğsü makul bir boyuta ulaşmıştı. Saroya rahatlamış bir şekilde ellerini kavradığında, Lothaire'in gözleri büyüdü.

Saroya aniden ellerini indirdi. Tempolu bir ses tonuyla, "This yüzü tapınaklarımın en güzel yüzüdür," dedi.

Though Şimdiki kılığı, kedi gözlü bir büyücü olduğu zamanki haliyle kıyaslanamazdı ama Saroya kurbanlarını cezbetmekte başarılı olmuştu. Erkekler savunmasız görünen bu kızı korumak ve masumiyetinden faydalanmak istiyordu. Bunun yerine, Saroya onların kalplerini, gözlerini ve testislerini koparmıştı.

Yaşam ve bereket tanrıçası olan ikiz kardeşi Lamia'nın aksine, Saroya bakire bir tanrıydı ve sonsuza dek öyle kalacak, iffetini ölümüne savunacaktı.

. . .

Başkalarının ölümüne.

Yine de Lothaire onun cinsel bir yaratık olduğuna inanıyordu, Elizabeth'e olan sadakatinden dolayı onun bedenine asla bir sevgili almadığına inanıyordu. . .

"Gerçekten de güzel." Sesi daha boğuk çıkmıştı. "Bu insandan önce kim geldi?"

"Orta yaşlı bir Amerikan profesörüne sahiptim. Ondan öğrenecek çok şeyim vardı, doksanlı yılların çoğunda onu hayatta tuttum. Ondan sonra kürek dişli kambur bir kadın geldi. Ondan kurtulmak için bir binadan atladım." Kaşlarını çattı. "That aktarımı umduğum kadar hızlı olmadı."

"Bu tapınaklar sizin için nasıl seçiliyor?"

"Bir kan bağına dayanıyor olabilir. Bunu sadece beni lanetleyen kişi söyleyebilir." *Lamia, Eter'e lanet olsun sana!* "Tek bildiğim Elizabeth'te kalmak için her şeyi yapacağım ve sen de bana yardım edersen iyi edersin. Sana söz veriyorum, Gelinin için bir sonraki form muhtemelen daha iyi olamaz, *tabii* beni bulabilirsen. Bir erkeğe, bir bebeğe ya da seksenlik bir ihtiyara sahip olabilirim. Genç ve adil bir masum değil."

Bu bedenin kusursuz olmasının bir başka nedeni daha vardı. Elizabeth bakireydi, Lothaire'i çok etkilemişti.

Adam kadının beline uzandı ve yüzünü ona çevirdi. Kadın irkildi ama

buna izin verdi. "Ben de senin ev sahibinden oldukça memnunum. Onu daha ne kadar tutabilirsin?"

"Bu gece ayağa kalkacak. Son derece iradeli biri. Lothaire, onun gitmesini istiyorum."

Alnından bir tutam saçı savurdu, kırmızı gözleri elinin hareketini takip ediyordu. "Yüzüğü geri aldığında dilediğin her şeye sahip olacaksın. Şimdilik, onun bir daha ayağa kalkmaktan korkmasını sağlayacağım."

"Onun gibi birini uyutabileceğini mi düşünüyorsun? Nasıl? Bedenine zarar veremediğinizde ona işkence ederek mi boyun eğdireceksiniz?"

Dudakları dişlerinin arasından geri çekildi, gülümsemiyordu. "Bırak da zavallı küçük ölümümlüz için ben endişeleneyim."

"Ne büyük bir kin." Lothaire hakkında öğrendiği bir şey mi vardı? İnsanları kendisinden bile daha çok hor görüyordu.

"Elizabeth, Gelinimi öldüreceğini düşünerek kendini yok etmeye kalkıştı. Yine de bu günahı için onu cezalandıramam!" diye homurdandı. "Emin olun ki bir daha ayağa kalktığında bu *son olacak*."

Saroya kendinden bu kadar emin bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Ama o güçlü, zeki, hesaplı ve her şeyin ötesinde mükemmel bir modaya sahipti.

Lothaire bir erkeklik tanrısı kadar zorlayıcıydı.

The ilk karşılaştıkları gece, kendi organını serbest bırakmak için okşarken avının kanını teninden yalamasına izin vermişti. Though onun hayvani ihtiyaçlarından iğrenmişti, ama o bile bu manzara karşısında isteksizce büyülenmişti. Ve o böyle dürtülerin üstündeydi.

Saroya cinsel olan her şeyi hor görürdü. Saygı duyduğu tek şey kan ve ölümdü - kesinlikle *yaşam yaratmak* için tasarlanmış bir eylem değil.

Aslında, erkeklerden -o pervasız tohum taşıyıcılarından- tümüyle nefret ediyordu.

Şimdi bu adam ensesini avuçluyordu, bakışları dudaklarına kilitlenmişti ve şüphesiz onu sahiplenmeye niyetliydi. Onu bir kez daha nasıl durdurabilirdi? "Sana yıllar önce söylediğim gibi, Lothaire, bu bedeni tamamen benim olana kadar sana vermeyeceğim."

Doğruldu ve onun gözlerine baktı. "Ve sana söylediğim gibi Saroya, ölümsüz olana kadar seni alamam, yoksa gücümle seni öldürme riskim var. Ama birbirimizden zevk almanın başka yolları da var."

İğrenç primat.

"Elime bolca fırsat geçmesine rağmen, kanımın akıtılmasından bu yana başka biriyle birlikte olmadım."

Evet, bolca fırsatı olacaktı. "Sanırım gittiğiniz her yerde kadınlar size saldırıyor."

"Sıkıcı bir dereceye kadar." Onun yüz ifadesini inceledi. "Beni bir başkasıyla düşündüğün için kıskanıyor musun?"

"Hiç de değil." Onun kiminle çiftleştğini, kaldırımdaki bir karıncayı önemseydiğinden daha fazla önemsemiyordu.

Boynundaki tutuşu sıkılaştı, bu açık bir tehditti. "Ben bencil bir erkek değilim - verdiğimde, almayı beklerim. Bugün sana özgürlüğünü verdim."

Though bu onu dehşete düşürse de, onu manipüle etmesi gerektiğini biliyordu. "Vampir, hapisane, yoksulluk ve korku kokuyorum. Görünüşüme, iğrenç giysilerime bak. Kendimi güzel hissetmek, arzulanır olmak istiyorum. Kıyafetlere, mücevherlere, kozmetiklere ihtiyacım var. Saçlarım kırpılmalı, cildim yıkanmalı."

Adamın konuyu zorlayabileceğini düşündü. Bunun yerine, elini uzatarak onu serbest bıraktı. "Then New York'a hoş geldiniz." Bir perdeyi geri çekerek yeşil bir parka ve uçsuz bucaksız bir şehre bakan bir balkon ortaya çıkardı. Kendisi gölgelerin arasına çekilirken onu güneş ışığına doğru yönlendirdi. "Neye ihtiyacın olursa burada bulabilirsin."

Onun bu manzaradan etkilenmesini mi bekliyordu? Kafası karışmıştı.

Onun iradesinin kölesi olan bu devasa şehir *etkileyici* olurdu. . . .

Çatı katı bir kadının kıyafet rüyasına dönüşmüştü.

Yemek odasındaki masa mavi kadife ile kaplıydı ve üzerinde gelinin ayakkabısı büyüklüğünde değerli taşlar vardı. Yaşam alanının duvarlarında pahalı giysilerin rafları sıralanmıştı. Tasarım ayakkabılar yere saçılmıştı. Kozmetik ürünleri giyinme odasına yerleştirilmişti.

Mutfakta ise bir şef kraliçelere layık bir yemek hazırladı.

Lothaire kendini temizledikten sonra birkaç seçkin telefon görüşmesi yaptı. Bir saat içinde evi şehrin en seçkin stilistleri, güzellik uzmanları ve esnafıyla dolmuş, hepsi de mallarını ve hizmetlerini satmaya başlamıştı.

En azından, en seçkin *ölümlü mülk* sahipleri.

Normalde Lore satıcıları aracılığıyla satın alırdı ama tüm tanıkları öldürmediği sürece Eski Düşman'ın yeni kadını hakkındaki dedikoduları bastırması imkânsızdı.

Bunu yapmakta tereddütlüydü; çünkü kendisi de onların lüks mallarından hoşlanıyordu. Henüz bir kral olmasa bile, bir kral gibi giyinirdi. . . .

Yani insanlar olacaktı. Onların önünde takmak zorunda kaldığı güneş gözlüklerini düzeltti.

Son birkaç saattir Saroya, estetisyenler ve bir "ağda uzmanı" ile birlikte oda süitine kapanmış, öğleden sonrasını banyoda kim bilir ne yaparak geçiriyordu.

Zaman geçirmek için, edindiği yeni bir mekanik bulmacayla (altmış beş hamlede çözülebilen çok yüzlü bir düzenek) uğraşmak istiyordu ama konsantrasyonu zaten çoğu gün yetmiyordu.

Ve şimdi de gelinin sesi onunla alay ediyordu. Kokusu vücudunu gergin tutuyordu. Her zamanki gibi, delilik tehdit ediyordu.

Lothaire onu rahatlatacak bir şey biliyordu. Süitindeki dolabın içine girdi ve içindeki kasayı açtı. There en değerli varlığı yatıyordu: ağır hesap defteri.

Bunu parasal harcamaları ve gelirleri takip etmek için kullanmadı. Bunun yerine, kan borçlarını kaydederek, ölümsüzleri öldürmeye yemin eden tüm ölümsüzleri

onlardan ne talep ederse.

Altınlarını avuçlayan bir cimri gibi, Lothaire borçlularını gözden geçirir, parmaklarını defter sayfalarının üzerinde saygıyla gezdirirdi-

Doğru olamayacak bir şey hissederek dondu kaldı. Uzun, çok uzun zaman öncesinden gelen bir varlık. Kitabı kasaya geri itip kapattıktan sonra balkonun gölge kenarına doğru ilerledi.

The Batan güneş sisli bulutlarla örtülmüştü ama yine de şehre bakarken hassas gözlerini gölgelemek zorunda kaldı.

Takip mi ediliyordu?

Gerçeği hayalden zorlukla ayırabiliyorken bir tehdidi nasıl tahmin edebilirdi? Beklemek ... izlemek ...

Gece çöktüğünde, varlık kayboldu. Yoksa hayal mi görmüştü?

Tedirgin bir şekilde oturma odasına döndü. Kısa bir süre sonra Saroya ortaya çıktı. Onu görünce huzursuzluğunu üzerinden attı.

The beklemeye değmişti.

Siyah ipekten, yere kadar uzanan bir elbise her kıvrımını sarıyordu. The ön kısmı beline kadar inen derin bir V şeklindeydi. Thin deri bağlar göğsünün üzerinde çaprazlama uzanıyor ve elbiseyi dolgun göğüslerinin üzerinde sabit tutuyordu.

Onları görmek istiyorum. İlk defa. Lothaire onun çıplak haline hiç bakmamıştı.

Adamın gözleri kadının o dahiyane giysinin içindeki hareketlerine takılmıştı; erkeklerin, bağlanmış bedenini serbest bırakmak için o bağları yavaşça çözmeyi hayal etmeleri için yaratılmış bir giysi.

Ayağındaki ince topuklu ayakkabılar boyunun uzun olduğu yanılsamasını yaratarak odanın içinde salına salına yürüyordu. Nemli saçları kokulu şampuan kokuyordu ve sırtından aşağıya doğru sarkıyordu.

Makyajı bolca yapılmıştı. Yanaklarına kalın allık darbeleri ve ağır fondöten, ince kemikli yüz hatlarının nüanslarını neredeyse köreltiyordu. Gözleri kahverengi, siyah ve gümüşün çarpıcı tonlarıyla makyajlanmıştı. Ruju kıpkırmızıydı.

Seks düşkünün gibi dudakları vardı, somurtkan bir yay.

Ve hınzır tırnakları sanki her bir parmak ucundan kan damlıyormuş gibi görünüyordu. *Çok hoş bir dokunuş, Saroya.*

Genel olarak, etki büyük ölçüde cinsel yönde olmuştur.

Tüm tanrılar adına, o çok güzel bir parçaydı ve yakında ona sahip olacaktı. Bu düşünceyle şaftı kabardı. Ona karşı tepkisini gizleyen uzun ceketini ayarlayarak rahatsız bir şekilde kıpırdandı. The artan basınç

Lothaire en son altına bir kadın aldığı anda otuz üç yaşındaydı, kalbinin atışı durmadan ve donarak ölümsüz formuna girmeden önceki gece. O yaşına kadar, Lore'daki tüm gruplardan kadınlardan zevk almış, her gece yeni bir tanesini elde etmişti.

Şimdi gençliğinin dürtülerini ve itkilerini yeniden mi yaşayacaktı?

Azalan akıl sağlığı ve bu rahatsız edici ereksiyon arasında, Endgame'ine konsantre olmayı imkânsız buluyordu.

Ölümlülerin önünde ışınlanmaması gerektiğini kendine hatırlatmak zorunda kalarak adım atmaya başladı.

Odağımı kaybedemem. Nihayet Horde tahtını ele geçirmenin eşiğindeydi. Stefanovich'i öldürmek gibi en zorlu görevi asırlar önce tamamlamıştı.

Though yaşlı kral piçine anlaşılmaz bir kinle saldırmadan önce değil. *The toprak üzerimde öğütülüyor*

Hayır, Endgame'e odaklan! Yüzüğe. Bu Lothaire'in Elizabeth'i yok etmek ve Saroya'yı bir vampire dönüştürmek - Gelini için hayatı bir koruma önlemi ve Horde tahtını güvence altına almanın anahtarı Onun için.

Ve yüzük ona Daci'yi bulup yok etme gücünü verecekti. Sonunda Serghei'yi bulmak için.

Bir yüzük, Lothaire'in ebedi eşine, iki krallığa ve annesinin ölümünden beri arzuladığı intikama eşitti. . . .

Saroya sıkılmış bir tavırla satın aldıklarını yerleştirmeye başladı. Her giysi rafını işaret ederek, "Bunları gardırobuma koyun," diye emretti. Kendi yatak odasına bitişik olan yatak odasında büyük bir dolap vardı; her şeyin o geniş alana bile sığacağından şüpheliydi.

Kederli bir havayla kuyumcunun ürünlerini inceledi. "Bütün mücevherleri alacağım."

Sekiz figures değerinde *mücevher*. Lothaire iç çekti. *Evliliğe hoş geldin.*

Bütün gözler onun üzerindeydi. Elini umursamaz bir şekilde sallayarak harcamaları onayladı. Mümkünse, insanlar daha da yalvardı, bu da onun

Tahriş.

Saroya süitine dönüp saçlarını kestirmek için bir sandalyeye yerleştiğinde, o da onu takip etti.

"Hiç mahremiyetim olmayacak mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi basitçe. Artık değil. Vücudu en az onun kadar sahiplenmişti. Her türlü değişiklik için orada olacaktı. "Ve bundan sonra seni, senin için aldığım giysilerin içinde görmek istiyorum." Eğilip kulağına, "Seni iç çamaşırlarının içinde görmek istiyorum," dedi. Bakışları kızın göğüslerinin kabarıklığını açgözlülükle inceledi.

Bir deri kravat çekişi . . . altın rengi kan fışkırdı.

"Elbette sevgilim," dedi, çok yumuşak bir sesle.

Kızın çenesini sıkarak yüzünü kendisine çevirdi. "Saroya, sana bunları senin iyiliğin için almıyorum." Yatırımının geri dönüşünü düşünmeden asla bir hediye vermezdi. "Onları *ikimizin de* keyif alması için alıyorum. Tıpkı bu yeni vücudun tadını çıkaracağımız gibi."

Sırtını hafifçe kamburlaştırdı. "Böyle bir vücut seks için yaratılmış, değil mi?" "Hiç *görmediğim* için sadece tahmin edebilirim" demeden önce dişlerini sıktı. "Yakında, Eski Düşman. Söz veriyorum."

Lothaire ona inanıp inanmamayı tartıştı. Saroya'nın mitolojisi en iyi ihtimalle seyrek ve çelişkiliydi. Bazıları onun erkeklere karşı ikizi Lamia kadar soğuk ve ölümcül olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise Saroya'nın tapınaklarında ahlaksız seks partilerine katıldığını söylüyordu.

Onu bu şekilde, beni sikecek makyaj ve kıyafetler içinde görünce, ikincisine bahis oynadı.

Ama eğilimleri ne olursa olsun, büyük Saroya'nın onun gibi bir eşle, her şekilde itaat isteyen bir erkekle mutlu bir şekilde yatmayacağını biliyordu.

Ve asla bir kadına tecavüz etmezdi. Bu yüzden onu dize getirmek için tüm tecrübesini kullanacaktı-

"Makasla kes. Çeneme kadar," diye emretti stiliste.

"Ah-ah," diye homurdandı Lothaire. "Uzun tutun." Hiç bu kadar güzel saçlar görmemişti, vizon rengine kıvrık bukleler.

Şimdi de hepsini kesmek mi istiyordu? Parmaklarını defalarca içinden geçirmeyi hayal ettikten sonra mı?

Şaftını kızın ağzına sokup çıkarırken onu avuçlarının içinde tutmanın hayalini kurduktan sonra ... ?

Saroya sinirlendi. "Ben kısa istiyorum."

Parmaklarını şıklattı ve stilist odadan dışarı fırlayarak kapıyı arkasından kapattı. "Uzun olmasını tercih ederim."

"Saçım yüzünden."

Ona alaycı bir bakış attı. "That vücut senin ~~duğulan~~ benim de."

Gözleri parladı. "Ben onun içinde yaşıyorum."

"Ve onu hapishaneden çaldım. Onu besleyen, koruyan ben olacağım. Ben olmasaydım Thebedeni ölmüş olurdu. Therefore, onun *sahibi benim*."

"Benim bir tanrıça olduğumu unutuyorsun," diye tısladı. "Senin tanrıçan."

Ve aynı zamanda bir sürtük. Ama zaten bütün tanrıçalar kaltaklığa meyilli değil miydi?

Though Saroya'dan farklı bir şey bekleyemeyeceğini bildiğinden, onu hizaya getirmeye başlayabilirdi. "Hiçbir gücün olmadığını unutuyorsun. Bu yüzden şimdilik senin tanrın benim. Beni zorlamayı bırak, Saroya." Onun bakışlarını tuttu. "Geri ittiğimde bundan hoşlanmayacaksın."

8

Saroya, Lothaire'i güneşin yüzeyine lanetlemek için dudaklarını araladı ama görüşü dalgalandı. Yeni manikürlenmiş elini alnına götürdü.

Elizabeth'in çoktan ayağa kalkmaya çalıştığını hissedebiliyordu; sanki kız kendini onları ayıran iç duvara çarpıyordu.

Saroya'nın bu sona ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Şimdilik.

Haklı öfkenizi kontrol edin, ona duymak istediği şeyi söyleyin. "Lothaire, ben ilk Eter'in bir tanrısıydım. Kontrolü bırakmaya alışık değilim. Ve şimdi çok uzun zamandır ezildim ve kapana kısıldım. Eminim senin gibi yüce biri ne kadar alçaltıldığımı hayal bile edemez, ama *dene*."

Onda bir değişiklik olduğunu hemen hissetti. Sözleri onu etkilemişti.

"Anlıyorum, tanrıça." Şimdi ön parmağını şefkatle çenesinin altına kıvırdı. "Ama bu konuda boyun eğmeyeceğim."

Yalan söyleyemez. Bu da gerçekten merhamet etmeyeceği anlamına geliyordu. "Then Bütün bunları bırakacağım" -saçlarının ağırlığını salladı- "senin zevkin için."

Gözleri ihtiyaçla karardı. "Peki benim zevkim için başka ne yapardın?"

Hiçbir şey. Bir daha asla. That kendisini öpmesine izin verdiği gece, onun bu azgın yanını ne kadar iğrenç bulduğunu zar zor gizlemişti.

Kan akıtmanın heyecanını yaşamasaydı, kızın tepkisini mutlaka fark ederdi.

Gelininin onu cinsel açıdan ne kadar itici bulduğunu keşfederse, onun için Meblağlar Yüzüğü'nü güvence altına almaya o kadar motive olmayacağını biliyordu. Şimdi onun üzerine atarsa bunu nasıl gizleyebilirdi ki?

Ürpererek mırıldandı, "Yakında göreceksin. Ama şimdilik saçım ile ilgili dileğini kabul etmeme izin ver." Ayağa kalkıp insanı içeri çağırmak için topuklarının üzerinde dönmeden önce, adamın gözlerinin şüpheyle kısıldığını gördü.

Stilist uzun yelesinden birkaç santim kesmeye başladığında, Lothaire her bir tutamı korumak istercesine yakınlarda bir yere oturdu.

Bu süreci izlemek onun için hem rahatlatıcı hem de heyecan verici görünüyordu. Fırça saçlarında gezinirken, öne doğru eğilip sandalyesinin kenarına doğru ilerlerken bile göz kapakları ağırlaştı.

Belli ki ona tahtından çok daha fazlası için ihtiyacı vardı.

Onu muhtemelen bir ay boyunca nasıl oyalayabilirdi? Belki de dikkatini bir başkasına çekerek?

Onun için bir yatak arkadaşı bulmak zor olmayacaktı. Özel dikim giysileri içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü o bile kabul edebilirdi.

Uzun sarı saçları kandan arındırılmış ve görünüşte dikkatsiz bir havayla mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Gözlerini gizlemek için güneş gözlüğü ve ona verdiği fiziksel tepkiyi örtmek için de uzun bir palto giymişti. Her ikisi de onu daha da haydut gibi gösteriyordu. Özellikle de çenesindeki koyu altın rengi kirli sakalla... Bu sakalla sonsuza dek donup kalmıştı, yüzünü tıraş edebilirdi ama kısa süre sonra aynı uzunluğa geri dönecekti.

The Buradaki kadınlar ve erkekler ona o kadar yoğun bir şekilde imreniyorlardı ki, arzularını *hissedebiliyordu*.

Biriyle ya da hepsiyle yatmalı. *Ben ilgilenirim*.

Stilist işini bitirdiğinde, Saroya aynaya baktı ve sonucu küçümsedi, ama Lothaire'in kısıtlamaları göz önüne alındığında ne bekleyebilirdi ki?

The yumuşak, dalgalanan bukleler onu daha genç, daha masum gösteriyordu. *Daha az güçlü*. Though seksten nefret etmesine rağmen cinselliğe açık görünmeye özen gösteriyordu - Venüs tuzağı gibi bir cazibe yanılsaması.

Saroya, kurbanlarını en çılgın hayallerini gerçekleştirme vaatleriyle kandırmaktan zevk alıyordu - sadece en kötü kabuslarını yaşatmak için. Her birinin son acınası düşüncesini hayal etmekten zevk alırdı: Beni *istediğine inanıyordum*.

Sesi kısık olan Lothaire, "Memnun oldum," dedi.

Saroya ona, "Then, elbette, ölümlü yaşayabilir," diye bilgi verdi.

The kadın onun şaka yaptığını sanıp kıkırdadı ama Saroya'nın vurdumduymaz ifadesi karşısında sustu.

Then Lothaire, Saroya kendisine bir yatak arkadaşı bulmadan önce insanları daireden aceleyle çıkarmaya başladı. Gelininin itirazlarını aradan çıkardıktan sonra birbirlerini *başka şekillerde tatmin etmeye* başlayabileceklerine inanıyordu.

Yalnız kaldıklarında, ona doğru geri döndü ve ona uzandı-

Sanki bir işaretmiş gibi, midesi guruldadı.

Elini bıraktı. "Bütün gün bir şey yemedin mi?" Bir gümbürtü daha.

Sanki onda *tuhaf* bir insani özellik bulmuş gibi isteksizce eğlenmiş görünerek nefes verdi. "Sizin için bir yemek hazırlattım."

"Ölümlü yemeği yemek mi?" Bu düşünceyle midesi bulandı.

"Reddediyorum." "*Reddedemezsin.*"

"*Sen* yer yemez ben *de* yiyeceğim." The vampir de bir ölümlünün kan içmesi kadar kolay yiyebilirdi ama o da aynı şekilde isteksiz olurdu.

"Saroya, bunun olmayacağını biliyorsun."

"Bir kez daha kan içebildiğim zaman besleneceğim. Onu çok özleyorum." "Şimdi miden kaldırmıyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Bunu Elizabeth'le denedim. İlk mide bulantısı belirtisinde arka plana çekildim, uyandığında kova kova kan kusacağı düşüncesiyle sevinçten uçuyordum." The hayattaki küçük şeyler ...

"Peki onu uykuya geçmeye zorladıktan sonra ne olacak? Ben seni bir vampire dönüştürene kadar bu insan bedenini beslemek zorunda kalacaksın."

Onun sözlerini tekrarlayarak, "Bu konuda boyun eğmeyeceğim. Bırak Elizabeth onu beslesin."

"Ara sıra ayağa kalkmasını mı *istiyorsun?*"

Aksi takdirde Saroya'nın yemek yemesi ve şehvetini yatıştırması beklenirdi. "Ben geri çekilirken onu burada tutsak tutabilir misin? Siz yüzüğü ararken cesedi Dorada'dan koruyacak bir muhafızınız var mı?"

Kaşları çatılmıştı, karmaşık zihni şimdiden ayrıntılar üzerinde çalışıyordu. Lothaire bir primatın dürtülerine sahip olabilirdi ama aklı onu etkilemişti. "This dairesi izinsiz girişlere ve kaçışlara karşı korunuyor. Lore'daki herhangi bir varlıktan gizlenmiştir."

"Nasıl?"

"Eski yöntemlerden bazılarını biliyorum," dedi. "Dairenin etrafında görünmez bir sınır oluşturmak için bir Druid büyüü kullandım."

Dorada bile bu sınırı geçemezdi. "Peki kilit nerede?" Bu konutun bir yerine semboller yazmış, kazımış ya da boyamıştı; bir tür şifre. Kilidi açmanın ters kodunun yanı sıra nerede olduğunu bilmek de akıllıca olabilirdi.

"Odamın içinde." Kızın sorusunu tahmin ederek, "Yetenekli bir kahinin varlığını araştırması ihtimaline karşı The kabinu gün boyunca güncelleniyor" dedi.

Şimdilik bu işin peşini bırakacaktı. "Mükemmel, vampir." Lothaire'in aldığı önlemlerden emin olmuş ve onu güvende tutmaya, eski ihtişamına kavuşturmaya kendini adadığına ikna olmuştu.

Ne de olsa ona sonsuza dek bağlıydı.

Evet, kendine güveni tamdı. Bu zayıf ölümlü kabuğun içinde gereğinden fazla debelenmeyi reddedecek kadar. "Then Elizabeth'le sen ilgilenabilirsin. Ve belki de ona flesh ekletebilirsin? Lothaire, eğer bu işi halletmen konusunda sana güvenebilirsem, dönüşüme kadar uyuyabilir ve gücümü toplayabilirim." Elizabeth'i istediği zaman alt etmek için buna ihtiyacı olacaktı.

"Tüm zaman boyunca uyudun mu?" İnanamıyordu. "Sana bir ay sürebileceğini söylemiştim! O süre boyunca dışsız mı kalmalıyım?"

Hırçın hayvan! "Bir ay bana saniyeler gibi geliyor, dinlenmek için bile zor. Ve sen bu kadar uzun süre gittin. Ayrıca, bir kadına ayıracak vaktin olmamalı çünkü o yüzüğü bulmak için durmaksızın çalışmalısın!"

Onun öfkesini kontrol etmek için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Koşullar artık farklı. İhtiyaçlarım güçlü ve zihnim onları yakalıyor. Konsantrasyonumu kaybetmeye tahammül edemiyorum."

"Pekâlâ. Yarın gece kalkmaya çalışacağım," diye yalan söyledi.

"*Deneme*, tanrıça." Adam kadının bileğini yakalayarak avucunu zonklayan ereksiyonuna doğru zorladı. "Ben kanlı bir erkeğim. Bu acıyı başka birinin dindirmesini istiyorum. Sen ya da bir yabancı. Karar ver."

Saroya elini geri çekti ve ona bir yabancıyla yatmasını söylemek için dudaklarını ayırdı. Ama sonra bir yatak arkadaşı bulmanın zaman alabileceğini fark etti.

arayışından uzaklaşacaktı ve bir başkasıyla yaptığı cilveleşmeler bu bedende kişisel olarak kaldığı süreyi sınırlayacaktı.

Ki bu olmaz. Dorada ortadayken olmaz.

Bir fikir ortaya çıktı. Neden *Elizabeth*'in onun ilkel arzularına katlanmasına izin vermiyordu? "Elizabeth'in üzerinde kendini doyurabilirsin." En azından bir noktaya kadar. Saroya en sevdiği tapınağın Lothaire'in çocuğu tarafından yönetilmesini istemiyordu.

"Kendimi bir *insanla* doyuruyorum," diye tiksintiyle söylendi. "O insanla mı?"

"Onu istediğın gibi kullanmana izin veriyorum. Sadece iddiayı bana sakla ve ısırıklarınla cildini daha fazla bozma!"

"Benden çok şey istiyorsun, kadın."

Egosunu okşama zamanı. "This sadece geçici, kralım. Tek istediğim her yönden senin olmak, Horde'u senin yanında yönetmek. Sen büyük ve güçlü bir erkeksin. Sana uygun bir kraliçeyi hak ediyorsun, Lothaire." Elini onun göğsünde gezdirmek için kendini zorladı. "Sonsuza dek birlikte kan döktüğümüzü, birlikte avlandığımızı, birlikte fethettiğimizi hayal et."

Onun böyle şeylerin hayalini çok uzun zamandır kurduğunu biliyordu.

Lothaire'in kardeşlerine hükmetme ihtiyacı sadece saplantılı değil, patolojikti de. Bu da onun planlarına uyuyordu. Zamanın geri kalanında tanrılık için çabalayacaktı ama şimdilik, kendi belirlediği şekilde yaşayan yaratıklardan oluşan bir krallığı yönetmeyi kabul edecekti. . . .

Başkalarından besleniyor, geceyi kendi egemenliği olarak görüyor.

Elbette, nihayetinde bu yaratıkların en yüce hükümdarı o olacaktı ve Lothaire de onun yaltaklanan eşi olacaktı. "Kraliçeniz olarak, tacınızı güzel başınıza koyacağım ve tüm gece varlıkları önünüzde titrerken sevineceğim."

Kaşları birbirine yaklaştı, buna duyduğu özlem neredeyse hissediliyordu.

"Yakında, kralım," diye mırıldandı, bir başka baş dönmesi dalgası onu sarmadan hemen önce. Yatağın kenarına doğru ilerledi ve yere çöktü.

Başını sertçe sallayarak ona emretti: "Onunla *şimdi* dövüş. Benimle kal."

"The kız geliyor." Saroya sinirli bir şekilde topuklu ayakkabılarını tekmeledi. "There yapabileceğim bir şey yok, Lothaire. Sadece onu *kullan*!"

"*Blyad*!" Ne dediğinin farkında değilsin. Yarın gece kalk tanrıça, yoksa gazabımı çekersin!"

Göz kapakları uçarak kapandı ve karanlık onu ele geçirdi.

Ellie çılgınca bir soluk alarak uyandı.

Her ayağa kalkışı, siyah, sessiz bir tünelde mücadele etmek gibiydi, ancak bir ivmeyle tünelden çıkabiliyordu.

Şimdi başını iki yana salladı ve kendini loş bir odada, hayal edebileceği en yumuşak çarşafların üzerinde buldu.

Hapishanede *değil*- Öğleden sonrasının anıları bir dalga gibi geri döndü.

Lothaire'in sıcak ağzı boynuna dayanmıştı. Azı dişleri derisinde kan arıyordu. Dili damlalara doğru kıvrılıyordu.

Ürperdi. Onun kanını *tatmıştı*. *Aman Tanrım, vampirler var.*

Appalachia'dan, yılan terbiyecilerinin, dillerde konuşmanın ve efsanevi Mothman'ın memleketinden gelen bir kız için şeytan musallatı o kadar da büyük bir sıçrama sayılmazdı.

Ama kan içen bir vampir fikri tüm dünyasını alt üst etmişti.

Ve eğer bu doğruysa, Saroya'nın bir tanrı olduğuna inanmamak için hiçbir nedeni yoktu.

Ellie kolunu yüzüne atarak acı içinde, "Tanrım," diye inledi.

"Bahsettiğiniz tanrı ben değilim," diye mırıldandı Lothaire karanlık bir köşeden. "Gerçi sana göre öyle de olabilirim."

Yatağın içinde dikleşti, gözlerini kısarak karanlığa baktı. Kırmızı gözleri gölgelerin arasından kor gibi parlıyordu.

"Sen!" Kabusu devam ediyordu. Uygun, çünkü artık dışarıda gece olmuştu. The perdeler geriye çekilmişti ve açık Fransız kapılarının arasından soğuk bir esinti esiyordu. Uzakta bir ufuk çizgisi parıldıyordu.

Zaman kaybıyla geçen bir gün daha. Ama artık tüm zamanın ödünç alınmış olduğunu düşünüyordu.

Then vücudunu değerlendirdi. Kan yok mu?

Neredeyse uygunsuz bir ipek elbise giymiş, bilezikler ve yüzüklerle süslenmişti. Uzun kırmızı tırnakları parmaklarının ucundaydı. Altlarında deri yok muydu? Saroya onu hep korkunç sahnelerle baş başa bırakırdı. Peki cesetler neredeydi? "Saroya . . . ben bayginken mi öldürdün?"

"Hayır."

Ellie rahatlayarak nefes verdi.

"Gelinim çok yorgundu, o yüzden erken yattık." Ellie onu son gördüğünden beri kanından arınmak için yıkanmış, siyah düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti. "Ama her zaman yarın vardır."

"Amacınız beni mutsuz etmekse, bu görevi tamamlanmış sayın." Bilinç kayıplarından her zaman bitkin ve aç olarak uyanırdı. Üstü başı kan içinde olmasa bile kendini pis ve tükenmiş hissediyordu. "Peki ne kaçırdım?" Avucunu alına vurdu. "Ah, evet, son hatırladığım kadarıyla sen bir vampirdin."

"Öyleyim." Adam ona farklı bir gözle bakıyordu. Ama neden?

Etkileşimlerinin yarısında sahnede olmayan bir insanı nasıl inceleyebilirdi ki? Onun ruh halini de anlayamıyordu. Artık öfkeli ya da deli gibi görünmüyordu - sadece kendini tamamen hareketsiz tutuyordu.

Yırtıcı bir hayvan gibi.

Yutkundu. "Ben dışarıdayken daha fazla kanımı mı içtin?"

Küçümseyici bir ses tonuyla, "Bir şekilde kendimi tuttum," dedi.

Rahatlama onu cesaretlendirdi ve "İsteddiğiniz kadar alaycı olun bayım, ama ben ayak parmaklarımı tekmelemeden önce damarımı bir orospu çocuğu gibi dilliyordunuz." diye tersledi.

"Ve sen buna bayılıyordun. İnliyor ve bana sürtünüyordun."

Utanç içinde gözlerini kaçırdı. Çünkü adamın söyledikleri doğrudu. Hissettiği Thezevk şaşırtıcıydı. . . .

"Öğleden sonrasının geri kalanına dair gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musun?" Kadın başını sertçe salladı.

"Vücudunuz üzerinde hiçbir kontrolünüzün olmaması ne kadar çıldırtıcı. Eğer bundan bu kadar nefret ediyorsan, o zaman neden ayağa kalkıyorsun?"

"Çünkü bu *benim* bedenim." Neredeyse çıplak olan göğsünü yumrukladı ve bileklerindeki bilezikler şıngırdadı. "Benim bedenim!"

"Yanlış. Onun üzerinde hak iddia ettim. Ve yakında onu başka bir dişiye bırakacaksın."

Onun ruhunu kovacaktı! Ellie, adam annesini ve kardeşini tehdit ettiğinde ne kadar yenilmiş hissettiğini hatırladı; ta ki hâlâ bir oyunu kaldığını fark edene kadar.

Bir telefon bulabilirse, ailesinin saklandığından emin olabilirdi. Then vampir için bir koz olmayacaktı. Ellie kendini ortadan kaldırabilirdi, Saroya da onunla birlikte.

This rakun henüz ağaçlanmadı. . . .

"Madem bu yüzden ölmeye hazırdın, o zaman neden geri çekilip onun seni yönetmesine izin vermedin?" diye sordu. "Fiziksel formunun içinde uyuyabilirdin, daha fazla acı çekmezdin, korkmazdın. There onu ruhundan arındırmama gerek kalmazdı."

"İyi adamları öldüren bir katili ortadan kaldırmak için ölmeye hazırdım. Onu serbest bırakmak için değil." Sonuncusunu dalgınlıkla ekledi, sanki vücudunda bir şeylerin *doğru* olmadığını hissediyordu.

"Benimle savaşmaya devam etme, Elizabeth. Benimle karşı karşıya gelen herkes kaybeder. Bu sadece bir gerçek."

"Ha?" *Aşağıda* kesinlikle yanlış giden bir şeyler vardı.

Giderek artan bir kızgınlıkla, "Kılıçlar çekiliyor. Kaybediyorsun ..."

"Evet, belki de benim gibi biriyle hiç tanışmadığın içindir. Şimdiye kadar karşılaştığın herkesten daha inatçıyım."

"Cahil bir kızdan saçma bir açıklama. Ben binlerce yaşındayım. Milyonlarcasıyla karşılaştım."

"*Thousands?* That çok eski!" diye bağırdı. "Yani kan emiciler ölümsüz mü?" "Cılız zihnini buna alıştırmak için sana biraz zaman vereceğim."

"Çok düşüncelisin. Ama önemli değil. Ben hala herkesten daha katır kafalıyım. Bir dağa bile kafa tutabilirim. Bu benim doğamda var." Kahretsin, neden bacaklarının arasında bu kadar garip hissediyordu?

Lothaire bir şey söylemek için ağzını açtı ama kız onun sözünü kesti. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Sinirli bir şekilde nefes verdi ve bir koridoru işaret etti. "Through orada."

Ellie yataktan kalktı, pedikürlü ama ağrıyan ayaklarını buruşturdu. Bir çift ince topuklu ayakkabı yerde açılı bir şekilde duruyordu.

Topuklar, Saroya? That çok acımasız. Ellie büyürken yalınayak gezerdi. her yılın yedi ayı. Hapishanedeyken ona uçan polisler vermişlerdi.

Ayakkabılar yabancı, topuklar işkence gibiydi.

Uzun bir koridorun sonunda banyoyu gördü. The içerisi genişti. Mermer zemin pırıl pırıl parlıyordu, tezgahlar da ona uygundu. Peluş havlular kullanılamayacak kadar güzeldi.

ısıtılmış bir rafa asılmış.

Duvardan duvara aynada kendini incelemek için döndüğünde, gördüğü manzara karşısında nefesi kesildi.

The giydiği siyah elbise en ince ipektendi ama göbeği görünene kadar aşağıya iniyordu. Göğüsleri neredeyse dışarı taşıyordu; ince kumaş, az bir kısmını örttüğünü açıkça belli ediyordu.

Bu şekilde teşhir edilmek onu utandırabilirdi, ama hapishane -ve toplu duş- bir zamanlar sahip olduğu her türlü alçakgönüllülük kırıntısını yok etmişti.

Saçlarını yeni ve şık bir şekilde kestirmiş, manikür ve pedikür yaptırmıştı ama yüzünü kat kat makyaj kaplamıştı.

Dudakları kıpkırmızıydı, gözlerine uçuk kaçık farlar sürmüştü. Kendisinin porno yıldızı versiyonu gibi görünüyordu.

Makyaj, vampirin ona attığı çizgi de gizliyordu. Boynunda ve göğsünde başka ısırık olup olmadığına baktı ama bulamadı. Yani adam doğruyu söylemişti.

Adamın daha önce akan kanı nasıl yaladığını düşününce, Saroya'yı ısırıp işi bitireceğinden emin olduğunu düşündü. Peki neden *kaçınmıştı*?

Saroya onun yerine Lothaire'e bekaretini mi vermişti? Saroya erkekleri öldürmeyi çok sevmesine rağmen, hiç birinden zevk almamıştı!

Ellie elbisenin eteklerini yukarı çekti ve neredeyse çıplık atıyordu. Saroya ona ağda yapmıştı.

-Tamamen.

"Ne oluyor *lan*?" Bilardo topu gibi kel. "Bunu kim *yapıyor*?" Yüzü kızarmıştı.

The çıplaklığı çok bariz bir şekilde *seksiydi*. Şüphesiz Lothaire bugün onun gücünü elinden almıştı.

Tuvalete oturdu, hiç istifini bozmadan kendini yokladı, içini hafifçe yokladı.

Acı yok. Bekareti bozulmamıştı.

Yani seks ve ısırma yok muydu? Vampirler seks *yapar* mıydı? Adamın onun kanını yaladığı zamanı hatırladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh!" Adam ereksiyon olmuştu, sırtına bastırmıştı.

Belki de psikopat Saroya onu reddetmişti. Eğer gerçekten bir tanrıçaysa, belki de seksin ona yakışmadığını düşünüyordu.

Peki neden ağda?

Ellie mesanesini boşaltıp ellerini yıkadıktan sonra kendisini bekleyen bin yaşındaki ölümsüzün yanına döndü.

The yatak odası artık aydınlanmıştı. Gömme armatürler sessiz bir parıltı yayıyordu.

Gözleri alıştığında adamın yüzü dikkatini çekti ve kekeleyerek bir adım attı. The Onu gördüğü ilk gece, *kırmızı gözlü iblis* dışında görünüşüyle ilgili pek bir şey fark edemeyecek kadar taşlaşmış durumdaydı!

Then bugün erken saatlerde kan içindeydi. Şimdi mi?

Tanrım, çok güzel. Keskin hatları ve sarı saçları var. O ürkütücü gözler bile yüzünün geri kalanını bozamamış, onu bir tür düşmüş melek gibi göstermiş.

Bakışlarını ondan ayırabildiğinde, odanın büyüklüğü gibi diğer ayrıntılara dikkat etti. "Keşke bu kadar sıkışık olmasaydı," diye mırıldandı, aval aval tavanın yüksekliğine bakarak.

Krem tonlarında dekore edilmiş oda o kadar genişti ki çalışma, oturma ve uyuma alanlarına bölünmüştü. The mobilyalar o kadar gösterişliydi ki dokunmaya korkuyordu.

Yine de büyük boy şilteler düz bir şekilde yerde duruyordu. "Yatak çerçevelerine karşı mısın?"

"Vampirler mümkün olduğunca yere yakın uyumayı severler." "Ama biz yerde değiliz."

"Ondan yirmi beş hikaye. Çatı katına sahip olmak da hoşuma gidiyor."

Daha önce hiç üç katın üstüne çıkmamıştı! Balkonun hemen ötesinde devasa bir park gördü. "That'un Central Park mı?"

"Ne olmuş yani?"

Dışarı koştu. *Şu güzel ışıklara bak. Televizyondakinden daha iyi-*

Balkon korkuluklarına ulaştığında, sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi geriye doğru savruldu. Tam kışının üzerine düşmek üzereyken, Lothaire yanlarından kavrayarak onu dik tuttu.

Onu ayağa kaldırdı ama arkasından ayrılmadı. Kulağına, "Mistik olarak korunuyorsun, unutma." dedi. Kızın bileğini kavrayarak onu görünmez sınıra dokunmaya zorladı.

Enerjinin eline geri baskı yaptığını hissettiğinde dudakları aralandı.

"Benim refakatim olmadan bu binayı hiçbir şekilde terk edemezsiniz." Onu serbest bıraktı ama uzaklaşmadı.

"Bir hapishaneden diğetine."

"Kesinlikle," diye mırıldandı, avuçlarını kalçalarının üzerine koyarak.

Ne yapacağını bilemeden donup kaldı. They muhtemelen tüm dünyaya bir vampir ve tutsağı yerine, ufuk çizgisini seyreden aşıklar gibi görünüyordu. Onun farkındalığıyla teni karıncalandı.

Sonunda onu yüzüne doğru çevirdi.

Ne düşündüğünü bilmek isterdim. "Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?"

"Ben hızlı hareket etmem. Sen, ölümlü, yavaş hareket ediyorsun." Bakışları elbisesinin açıkta kalan V kısmına mı kaymıştı?

"Peki nasıl kaybolup ortaya çıkıyorsunuz?"

"Buna *izleme* deniyor, vampirler böyle seyahat ediyor." Ellerini bırakarak kaşlarını çatı. "Dünyamız hakkında bu kadar az şey bilen biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu. İnanılmaz ama senin kendi dünyanın hakkında bildiğinden bile daha az."

Omzunun üzerinden, "*Gel*," diye seslenerek yatak odasına geri döndü.

Topuklarını yere vururken buldu. The İnatçılığının eline su dökemeyeceği tek şey emir almaktaki acizliği. "Gerçekten bana sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Adam donuk bir ifadeyle ona baktı. "Evet."

Nefret ediyorum ondan! "Yani daha önce, bana işlerin nasıl olacağını anlatırken, aslında beni bitireceğin güne kadar bir köle olacağımı söyleyecektin!"

"Çok fazla kelimeyle." Kadının etrafında dönmeye başladı, ürkütücü bir sinsilikle onu korkutuyordu.

Bu yüzden çenesini çıkık tuttu. "Peki ruhumu tam olarak nereye göndereceksin?" "Göndermek mi? Hmm. Bu varoluştan sonra ruhların nereye gittiğini ben bile bilmiyorum."

Dönüyor, dönüyor. "Tek endişem seninkinin vücudundan gitmiş olması." "Eğer o zamana kadar kendimi öldürmezsem."

"Yapmayacaksın. Kendine zarar vermeni engellemek için zayıflığını -ailene olan sevgini- kullanacağım."

"Sen gerçekten savunmasız bir kadını ve genç bir çocuğu öldürecek türden bir adam mısın?" diye sordu, ancak bu erkekle ilgili her şey onun öyle olduğunu haykırıyordu.

Onun bakışlarını tutarak cevap verdi, "İstedigimi elde etmek için bunu tereddüt etmeden yaparım. Eğer bana karşı gelmeye devam edersen bunu zevkle yapacağım."

O bir hayvan. O yüzden ona hayvan gibi davran Ellie. Korku gösterme. "Hayatları için yalvar bana, Elizabeth. Onlar için yalvar."

Her zamankinden daha cesur bir tavırla, "Benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret edersin. Bu yüzden sana daha iyisini yapacağım. Seninle pazarlık yapacağım."

"Pazarlık mı?" diye tekrarladı, ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. Then ifadesi donuklaştı. "Sadece gücü olanlar pazarlık yapabilir. Sizde hiç yok."

"That işte burada yanılıyorsunuz. Geçmişte Saroya'nın bir iki kez yükselmesini engelledim. Kendimi ona karşı daha da çelikleştireceğim. Ne uyuyacağım ne de yemek yiyeceğim. Onu öyle derinlere gömeceğim ki, bir daha gün ışığına çıkamayacak." Ellie onun buna çok öfkeleneyeceğini düşündü.

Onun yerine yine ilgili görünüyordu. "İyi bir pazarlıktan hoşlanırım. Yine de düşmanlarımı yalvartmaktan da hoşlanırım."

"Bana canlı ihtiyacınız var, ama bundan daha fazlasına ihtiyacınız var. İşbirliğime ihtiyacın olacak. Peki yalvarmam bittikten sonra ne yapmamı planlıyordun?"

"Yemek yemenizi planlamıştım."

Gözlerini ona dikti. "Kesinlikle açım, Lothaire. Şu anda bir atı bile yiyebilirim. Birlikte ne kadar kolay olabildiğimizi görüyor musun?"

Çenesini sertçe çimdikledi. "Dikkatli ol, küçük evcil hayvan. Eğer benimle oynarsan, oyuna katıldığında bundan hoşlanmayacaksın." Başını ona doğru eğdi. "Peki bu *kolaylığın* karşılığında ne istiyorsun?"

"Saroya'nın öldürmesine izin verme."

Bir süre düşündükten sonra, "Sen gidene kadar mı? Anlaştık. Ve emirlerime sorgusuz sualsiz itaat edeceksin, yoksa bir sonraki ihlalin ailenin sonu olur. Saroya'nın ayağa kalkmasını engellemeye çalışırsan ya da kendine herhangi bir şekilde zarar verirsen, kafalarını kendi ellerinle boyunlarından ayırabilirsin. Beni anlıyor musun, Elizabeth?"

"Anlıyorum." Then "İşbirliği yaptığım sürece tüm ailemin senden ve seninle çalışan herkesten güvende olduğunu anlıyorum" diye ekledi.

Onun bu cüretkârlığı karşısında şaşırılmış gibi kaşlarını çatı. Onun için bir yenilik olduğundan şüpheleniyordu.

Peki bu yenilik sona erdiğinde ne olacaktı?

"Deli olup olmadığınızı merak ettim. Şimdi öyle olduğuna karar verdim." Döndü ve başka bir odaya doğru yürüdü. "Beni takip edin."

Bir tür zafer kazandıktan sonra onun peşinden gitti. Her fırsatta, onun zenginliğinin daha fazla örneğiyle, hayal bile edemeyeceği lükslerle karşılaştı - sanat, oryantal halılar, yeni moda elektronik aletler. Ama tek bir telefon ya da bilgisayar yoktu.

This hapishaneye kıyasla cennet gibi bir yerdi. The hava burada daha kuruydu, nemle yüklü değildi. Koşuşu idrar ve biber gazı kokusundan geçilmezken, buradaki her şey *yeni kokuyordu*.

The dairenin aralarında geniş teraslar bulunan iki kanadı vardı. Teraslardan birinde havuz bile vardı.

Her yere kıyasla bir cennet. "Burada kaç oda var?" "Üç kat boyunca bir düzineden fazla."

"Yalnız mı yaşıyorsun?"

"Bugün itibarıyla Saroya ve bir geçici mahkumla birlikte yaşıyorum."

Then aklına bir fikir geldi. "*Birlikte mi yiyeceğiz?*"

"Yemeğimi içtiğimi görmek istemiyor musun?"

Kana karşı hiçbir zaman hassas olmamış, hayatı boyunca amcasıyla geyik avlamış ve sonunda onun işi için kendi av gezilerine rehberlik etmişti. Then Saroya'nın işlediği suçlar Ellie'yi daha da sertleştirmişti.

Kaltağın kova kova kan içtiğinden bahsetmiyorum bile. . .

Ama Ellie, *Lothaire'in* öldüremeyeceği konusunda anlamaya varmamıştı. *Ondan* su içemeyeceğini de. "The kanın kendisi bir sorun değil. Ben daha çok nereden aldığınla ilgileniyorum."

"Genellikle buzdolabındaki sürahidten. Bu gece yalnız yiyeceksin. Buraya sadece kilo almanı sağlamak için geldim. Kıvrımlarını daha fazla doldur. Saroya seni eksik buluyor."

There kıvrımlarında hiçbir sorun yoktu! "Then belki de siz ~~kız~~gidip daha dolgun bir kız kaçırmalısınız, sizin ihtiyaçlarınızı zaten karşılayan hazır bir kız."

Bir anda onun yanında belirdi, eli dirseklerinden birinin üzerine kapandı. "*Sen* benimsin. Vücudun benim hakkım. Sana sahibim. The Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi olursun."

Kendini kurtarmaya çalıştı ama adamın tutuşu bir mengene gibiydi. "Asıl deli olan sensin!"

"Annenizin başıyla döneyim mi? Belki onu masanın ortasına koyarım."

"Hâlâ işbirliği yapıyorum!" Şimdiye kadar karşılaştığı en korkutucu kişiydi!
Taşra dağlarındaki ya da ölüm hücresindeki hiç kimse onunla kıyaslanamaz.

Sırtışı derinleşti. "Peki senin sahibin kim?"

Kelimeleri söyle! Söylemek için kendini zorla!

"Yaparsın." Onu serbest bıraktı. "Aferin kızıma."

10

Oturun." Lothaire yemek odasını işaret etti. Uzatılmış masanın üzerinde gümüş kaplı tabaklar ve iki yer sofrası vardı; kızın kafasını karıştıracak kadar çok mutfak eşyası vardı.

Elizabeth etrafına bakındı. "Bunu kim pişirdi?"

"Daha önce bir aşçı gelmişti," dedi Lothaire sakın bir sesle ve kalan berraklığına şaşırdı. Elizabeth uyanmadan önce onun göğsünün inip kalkmasını izlemiş, göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Aşçı güç alanını nasıl geçti?" diye sordu. "Geçilmez olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Teoride bu sınır *asla* aşılamazdı ve onu öldürmek ya da yakalamak için her şeyi yapabilecek ölümsüzlerin lejyonlarına karşı korurdu.

-Sırf Lothaire'i cezalandırmak ya
da zorlamak için. Eğer burayı
bulabilirlerse.

Ama Lothaire işini şansa bırakmazdı. Uzun yaşamı boyunca, ne zaman biri İrfan'da bir şeyi her *zaman* olur ya da *asla olmaz* diye tanımlasa, kaderin *genellikle* onu haksız çıkardığını görmüştü. "İstediğim zaman açabilirim elbette."

Kız sondan sağdaki koltuğu seçince, "Ah-ah. Oraya değil. Oraya oturmayacaksın." Yıllar önce Stefanovich'in ölümlü fahişesi üzerinde hiçbir kontrolü yoktu ama şimdi, kendi evinde, bu insan için kuralları o koyacaktı.

"Tamam, tamam." Yer ayarını bir noktaya taşıdı, sonra oturdu.

"*Devam edin.*"

Bir bakış fırlatarak peçetesini açıp kucağına koydu, ardından tabağındaki porsiyonları kaşıkladı. Kadın çeşitli yemeklerden zarif ısırmalar yaparak yemeğine başladığında, adam onun sofra adabının beklediği kadar kaba olmadığını fark etti.

O anı, bir çatal dolusu kaz ciğerini kaldırıp tabağına geri bırakmak için seçti. "Nedir bu?"

"Alışık olduğunuz taşra yemekleri gibi değil ama idare edersiniz."

"Doydum."

Yemeğine neredeyse hiç dokunulmamıştı. "Ye. Daha fazla."

Kadın garnitürü kemirmeye başladığında, "That maydanoz" dedi.

"Tanıdığım tek şey."

"*Diğer her şeyden* daha fazla yiyin."

Başkalarının midesini bulandıracak bir duraklamadan sonra, etli bir ıstakoz kuyruğunu kesti, tereddütlü bir ısırık aldı, sonra sinsice peçetesine tükürdü.

İki şey dikkatini çekti. Hiç ıstakoz yememişti; aptal herif ıstakoz sevmezdi. O bile tadını hatırlıyordu.

The somon da daha iyi değildi. Yakında peçetesinde midesinden daha fazla yemek olacaktı.

"The yemek nefis kokuyor, ya da en azından bir insan için öyle," dedi. "Özellikle de *bir atı yiyebilen* biri için. Bana yine meydan mı okuyorsun?"

"Ben bir *dağda* doğdum ve büyüdüm. Then hapse girdim. Hiç böyle bir yemek yemedim. Bunun gibi süslü deniz *ürünleri*. Eğer balık yememi istiyorsan, Long John Silver's poşetinden çıkmalıydı."

Ah, aynen öyle. "Then ekmeği ye."

Kızarmış bir ekmeği yağlamaya başladı. "Saroya gerçekten kilo almamı mı istiyor?" Adam başını sallayınca, "Sen de var mısın?" dedi.

Şimdi onu çok güzel, neredeyse karşı konulmaz buluyordu ama belirgin bir tercihi yoktu. Daha fazla şey, zaten sevdiği şeyden daha fazlası anlamına geliyordu. Ve Saroya sonsuza dek bu bedende yaşayan kişi olacaktı.

"Gelinim istiyorsa, ben de varım."

"Tamam, ama seni uyarmadığımı söyleme, çünkü çok fazla ekmek yersen kışım kocaman olur." Bir ısırık aldı.

"Not edildi."

"Komik konuşuyorsun. Aksanın Avrupalı aksanı mı?" Gözlerini devirdi. "*Rus-*"

"Bekle! *Gelin mi* dedin?" Elizabeth kekeledi. "Onunla *evlendin* mi?"

The vampir sabırsızca nefes verdi ve masanın başına oturdu. "Evlilik benim türüm için gereksizdir. Bizim bağımız çok daha güçlü."

"Than ne?"

"Gelin bir vampirin eşidir, sadece onun için yaratılmış bir dişidir. Saroya benim."

Ellie bu bilgiyi değerlendirdikten sonra -açık fikirli olmak- "Öyle olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Sanki ona cevap vermenin artılarını ve eksilerini düşünüyormuş gibi başını o değerlendirici şekilde eğdi. "Beni kana buladı." Kadının sorgulayan bakışları karşısında, "Her yetişkin erkek vampir, eşini bulana ve kadın onu kana bulayıp hayata döndürene kadar yaşayan bir ölü olarak yürür. Saroya kalbimin yeniden atmasını, ciğerlerimin nefes almasını sağladı." Boğuk bir ses tonuyla ekledi, "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Seni *kana* bulayanın ben olmadığımı nereden biliyorsun?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Çünkü kader beni bu kadar hafife almazdı. Senin gibi biriyle eşleşseydim, öğle vakti güneşi arardım."

"Benim gibi," diye tekrarladı kayıtsızca. Hayatı boyunca kendisiyle çok fazla alay edilmişti. Derisi bir zırh kadar kalındı.

"Evet, sen. Cahil, ölümlü bir Kmart kasiyer kızı." Yer sofrasındaki en keskin bıçağı aldı ve dalgınca sol başparmağı ile ön parmağı arasında çevirdi.

"Kmart mı? Çok şanslı olmalıydım. Those iş bulmak zordu. Amcamın tuhafiye dükkanında çalıştım."

"Then sen daha da kötüsün. Sen Kmart'a girme *hevesi* olan bir kasiyer kızsın."

"Yine de bir iblisten daha iyidir."

"Saroya bir iblis *değil*," diye homurdandı. "Ben de onlardan birine sahip olmazdım." "Doğru ya, o bir *tanrıça*. Ve sen de bir vampirsin. Sanırım pookalar

Gerçek de. Peki ya şekil değiştirenler?" Then gözleri büyüdü. "Mothman gerçek mi?"

Virginias'ta herkes gözleri kırmızı küre şeklinde olan kanatlı şeytani varlığı duymuştu. There kasvet ve kömür tozu içinde uçarken yarım yamalak görülmeye devam etti.

The Ellie'yi yakalayan şerif, diğerlerine Ellie'nin tutuklandığı gece bir Mothman görülmüş *olabileceği* şakasını yapmıştı; izole Peirce Dağı'nın tepesinde eğlenceli bir karşılaşma olmuştu.

"Hayal ettiğiniz her şey gerçek," dedi Lothaire. "Efsane olduğu düşünülen her yaratık. Biz dünyamıza Lore diyoruz. Ve bilginiz olsun, Mothman bir ahmaktır."

Bunun üzerine dudakları aralandı. "Nasıl oluyor da sizin türünüz insanlara açılmıyor?" "Kendimizi gereksiz yere ölümsüz olarak ifşa ettiğimizde cezalandırılıyor." "

"Yani tüm bu 'efsaneler' gizlice sokakları mı tarıyor?"

"Ve hükümetleri yönetiyor, filmlerde oynuyor, insan monarşilerine sızıyoruz. Sizin türünüz Loreanlara kıyasla çok sönük ve dikkatsiz, bu yüzden yeryüzünde özgürce dolaşıyoruz, tanrılar sizin aranızda dolaşıyor. türden."

Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Eğer kanımı içtiysen, bu beni de vampir yapar mı?" *Hayır de, hayır de, hayır de.*

Nefes verdi. "Keşke bu kadar basit olsaydı." "Oh, Tanrı'ya şükür!"

The vampir bundan hiç hoşlanmadı. Gerginlik içinde uğulduyordu. Elindeki bıçağın ucunu sağ başparmağının alt kısmına bastırdı ve kan damlamaya başlayana kadar döndürdü.

Sessizlik hüküm sürüyordu. "Lothaire?"

Cevap vermedi. *Damla, damla . . .*

Peçetesini eline aldı. The alışık olmadığı sessizlik gerginliğini artırdı.

Hapishane kulaklara sürekli bir saldırı gibiydi. Gün boyunca mahkumlar parmaklıklara vuruyor, gardiyanlar çelik basamaklarda bir aşağı bir yukarı tepiniyordu. Sanki dağınık bir mutfak eşyası çekmecesini açılıp tekrar tekrar kapanıyormuş gibi ses çıkarıyordu.

Geceleri, hem zevk hem de acının ürkütücü iniltileri koğuştaki yankılanıyordu. Çığlıklar çınlıyordu. The koridorun karşısındaki seri katil karanlıkta ona tıslamayı çokseverdi. . .

Sonunda Lothaire homurdandı, "Onları değiştirmem için bana *yalvaran* ölümlüler oldu. Çoğu insan ölümsüz olmak için her şeyini verir. Bu paha biçilemez bir hediye olarak kabul edilir."

Gözlerini adamın yeni yarasından başka bir yere dikmedi. "Bunu asla istemezdim." "Hiç hastalanmamak, hiç yaşlanmamak mı?"

Ellie'nin empati kurma, kendini başkalarının yerine koyma konusunda doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Şimdi Lothaire gibi binlerce yıl yaşamının nasıl bir şey olduğunu hayal ediyordu.

Hayatının her gününün tadını, bu günlerin arzı sınırsızken nasıl çıkarabilirdi? Nasıl merak ya da heyecan yaşayabilirdi? "Tek yapabildiğim

yorucu olacağını düşünüyorum."

İfadesinin üzerinden bir gölge mi geçmişti?

Ellie, "Eğer ben vampire dönüşmediysem," dedi, "ve bunu yapmak o kadar kolay değilse, Saroya ile nasıl bir araya geleceksiniz?"

"Bir yüzük arıyorum. Onu bir vampire dönüştürecek güce sahip."

"Bir vampir mi yarattın? *Benim* bedenimde mi? Eğer o bir tanrıçaysa, neden bir kene gibi *içimi deşiyor*?"

O ürpertici gözleriyle sadece ona baktı ve kanı masanın yüzeyinde birikmeye başlarken bıçağı döndürdü.

Though onu korkuttu, Ellie devam etti. "Kasiyer kız neden *benim içimde* olsun ki? Neden onun ilahi olduğuna inanayım?"

"Beni anla kızım. Ben yalan söylemem. Asla. İnsan formunda lanetlendi."

"Onu kim lanetledi? Neden onu *benim içime* koydu?"

Adamın cevap vermeye niyeti olmadığını görünce, "Bakın, siz bu anlaşılmadan benim bedenimi çıkarıyorsunuz. Ben hiçbir şey almayacağım. İyi bir pazarlığı sevdiğini mi söylemiştin? Bunun adil bir takas olmadığının farkında olmalısınız. Bedenime *neden* ihtiyacı olduğunu söyleseniz ölür müsünüz?"

Gözleri uzaklara bakar gibi oldu ve rengi derinleşti, bu da ona zihninin sürüklendiğini söylüyordu. *Dissosiyasyon mu?*

Aynı bakışı bugün erken saatlerde adam volta atarken de görmüştü. O zaman bu vampirin sadece kötü biri olmadığı aklına gelmişti.

The Eski Düşman klinik olarak deli olabilir.

"Başka bir tanrıça onu bir ölümlünün formuna sokarak lanetledi," dedi Lothaire sonunda, deliliğini dizginlemeye çalışarak. *Odaklan.* "Neden seçildiğini bilmiyorum."

"Hangi tanrıça?"

Saroya'nın bir ikizi vardı, Lamia. Her iki kardeş de gücünü yaşamdan alıyordu; Lamia onu yaratıyor ve koruyordu, Saroya ise onu topluyor ve ruhları tüketiyordu.

Saroya daha fazla güç elde etmek için ayırım gözetmeksizin adam öldürüp dengeyi bozduğunda, Lamia diğer tanrılarla güçlerini birleştirmiş ve Saroya'yı bir insan olarak tekrar tekrar ölümü deneyimlemesi için lanetlemişti. "The ölümlülüğün laneti,"

mırıldandı. "Daha kötü bir şey olabilir mi?" Yere baktı ve bıçağın ucunu kendi başparmağına sapladığını görünce şaşırdı.

"Lothaire, o *neden* lanetlendi?" Elizabeth umursamazca devam etti.

Damlayan yeni yarasını yaladı. "Çünkü o da tıpkı benim gibi." Güç için doyumsuz bir varlık. "Daha fazlası için bir oyun gördü ve onu aldı."

"Anlamıyorum."

"*Pizdy yap*. Umurumda değil." Diğerlerinin sanki az önce saçmalamış gibi davranmasından bıkmıştı. Ona bu keskin sorgulayıcı bakışı atanların çoğunu öldürdü.

Ama karşısındaki insana zarar veremezdi, sabit gri gözleriyle onun ölçüsünü alan dişiye. Uzun süre onlara baktı ve kendini daha ayakları yere basan biri olarak hissetmesine şaşırdı.

"Taşralı bir kız nasıl olur da böyle bir şeye bulaşabilir?

. . olası değil mi?"

Göz temasını kesmeden sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seni ilk gördüğüm andan itibaren kendime sürekli bunu sordum. Ne de olsa başlangıçta senin sadece bir insandan daha fazlası olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, seninle nasıl bir bağım *olabileceğine dair* hiçbir fikrim yoktu."

Neden onunla bu kadar rahat konuşuyordu? Belki de onun sırlarını mezara götüreceğini bildiği için? Ve yakında?

Her ne sebeple olursa olsun, kelimeler ondan çekilmiş gibiydi.

"Seninle ilgili hayal kırıklığımı hayal et, dişi. Eski Düşman Lothaire - yaşayan en korkulan vampir, bir kralın oğlu ve diğerinin torunu- bir ölümlüyle mi eşleşti? Hem de hiçbir özelliği olmayan bir ölümlüyle. Anladığım kadarıyla halkınız köylülerden bile beter."

Kızgınlık yerine merak yüzünü aydınlattı. "Bekle. İlk ben mi geldim? Beni onun yüzünden bulmadın mı? Hey, prens olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, *köylüler*," diye yavaşça tekrarladı. "The insanlar arasında en aşağıların en aşağısı."

Then "Son derece geri kalmış ve kaba *köylüler*" diye telaffuz etti.

"Daha kötülerini de duydum bayım." Adamın kaşlarını kaldırması üzerine sabırsızca nefes verdi. "Bootlegger, moonshiner, Elly May Clampett, mountain mama, redneck, backwoods Bessie, hick, trailer trash, yokel, ve son zamanlarda, death-row con."

"Madenciliğe atıf yok mu? Hayal kırıklığına uğradım."

Etkileyici gözlerinde hüznün parlıyordu. "Babam bir maden göçüğünde öldü.

O zamandan beri akrabalarımın hiçbiri yeraltında çalışmıyor." "Doğal olarak büyük kötü kömür şirketi mi hatalıydı?"

"Eminim dışarıda güzel, güvenli kömür şirketleri vardır; Va-Co onlardan biri değil. Madencilik bizim için bitti."

"Ve böylece korkunç derecede fakir kalıyorsunuz."

"Sanırım öyle. The Sonuç olarak, hakaretler yalnızca saygı duyduğum birinden geldiğinde canımı yakar."

"Then kimse size üstlerinize saygı duymayı öğretmedi mi?"

"*Prens* olduğun için benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi inanmaz gibi mi çıkmıştı?

"Ben iki vampir grubunun yerinden edilmiş bir *kralıyım*. Şimdi tahtımı geri almak için çalışıyorum." *Bunu ona neden anlatıyorum?* Ona saygı duyup duymaması umurunda bile değildi. "Diğerine gelince, senden daha iyi olduğumu düşünüyorum çünkü her yönden benden aşağı olduğun aşikâr. Zeka, zenginlik, görünüş, soy, devam edeyim mi?"

Bunu elinin tersiyle itti. "Beni nasıl buldun? Belli ki zenginsiniz -hem de kraliyet ailesinden- *neden* Amerika'nın en fakir bölgelerinden birinde olarsınız ki?"

Adam ona susmasını söylemek için dudaklarını araladı, ama o itaatkâr bir şekilde somondan bir ısırik daha aldı ve gerçekten de yuttu. "Gelinimin gelişi önceden bildirilmişti. Bir kâhin nerede ve ne zaman olacağını tahmin etmişti. Ama *ne olacağını* değil." The şimdi ona yardım eden aynı kahin, Hag dediği bir fey.

Elizabeth'in tabağına baktı. Bir ısırik daha aldı.

"Seni on dört yaşındayken buldum ama kanımı tetiklemedin." Onun çok genç olduğunu düşünmüştü. "O zaman asla geri dönmemeye karar verdim, senin gibi aşağılık bir yaratığa sonsuza dek bağlanmadan önce ölümler gibi yürüyecektim." Fiziksel olarak güzel olacağına söz vermesinin bir önemi yoktu.

"Then neden döndün?"

"Saf merak." Saf olabilirdi, ama onu *rahatsız* etmişti ve ona üç kez daha geri dönmüştü.

On beş yaşındayken, tomurcuklanan bir kadıncık, onu bir gece bir çocukla yüzerken bulmuştu, hevesle onunla öpüşmeyi keşfediyordu. On yedi

yaşında, güneşin öptüğü teni, geniş berrak gözleri ve çarpıcı yüz hatlarıyla baş döndürücü olmanın eşiğindeydi ama yine de onu baştan çıkaramayacak kadar alçakgönüllüydü.

Ta ki bir yıl sonrasına kadar. "Tam da seni sonsuza dek reddetmeye yemin etmişken, seni ormanda derme çatma bir sunağın başında, cesetlerle çevrili halde buldum."

Elizabeth'in yüz ifadesi sertleşti. *"Ben değildim. Saroya'ydı."*

"Evet, Saroya," diye nefes aldı. Tepeden tırnağa kana bulanmış, cesur ve ölümcül, hemen kanına girmişti.

Şimdi gözlerini Elizabeth'e dikmiş, o gecenin anısının tadını çıkarıyordu. . .

Pratik olmayan nefesler arasında, "Kimsin sen?" diye sordu. Ölümlünün bilincinin kaybolduğunu biliyordu, Elizabeth'in yokluğunu hissetmişti.

Ondan önce başka bir varlık vardı.

"Ben Saroya, vampir." Aksanı değişmişti. "Ölümlülüğün içine hapsolmuş tanrıçanız."

Tüm vampirler Saroya'nın yüce düzleminden kandırıldığını, kız kardeşi tarafından birbiri ardına rastgele insanların içinde yaşaması için lanetlendiğini ve onlar aracılığıyla defalarca kendi ölümünü deneyimlediğini biliyordu.

Eğer Lothaire kimliği hakkında herhangi bir şüphe duyduysa, bunu onunla Rusça konuşarak sildi, aksanı muhteşemdi. There on ~~siz~~ yaşındaki cahil bir köylünün kendi dilini bilmesine imkân yoktu.

Ayrıca Lothaire bir tanrıçayı hak ediyordu. Kaderin onu aşağılık Elizabeth Peirce ile eşleştirmeyeceğini biliyordu!

Bin yıldır Vampir Sürüsü'nü yönetmeye çalışıyordu. Vampirlerin koruyucusu Saroya'nın kraliçesi olduğu iddiasını nasıl reddedebilirlerdi?

"Senin kanına mı girdim?" diye sordu ipeksi bir tehditle. "Evet. Ben Lothaire, senin erkeğin-"

"Benim erkeğim yok ve efendi kabul etmiyorum," diye tersledi. "Ben bir tanrıçayım!"

"That çok yazık," diye cevap verdi yumuşak bir sesle, yeni kalp atışlarını ve şaftının dayanılmaz sertleşmesini görmezden gelerek, onu sahiplenme, dişlerini onun bedeninin derinliklerine batırma çılgınlığını inkar ederek. "Çünkü sen benim olsaydın, o insanın ruhunu söndürmenin bir yolunu bulur, sonra da bedenini ölümsüz yapardım."

"Lothaire?" Gözlerini kısmıştı. "İki kraliyet soyundan gelen, büyük güce sahip kadim biri. Adını ben bile duydum."

"Ve yakında krallıklarımı ele geçirmeye niyetliyim. Ölümsüz kraliçem yanımda olacak."

Bir adım daha yaklaştı. "Beni bu bedende ölümsüz yapabilir misin?" "Zamanla bir yolunu bulurum. Hiçbir şey beni

durduramaz."

"Yine de şimdi benimle çiftleşmek mi istiyorsun? Kanı tamamlamak için."

Her vampir ilk boşalmasını Gelin'inin bedenine dokunurken yaşamak zorundaydı. Çoğu vampir dişileriyle çiftleşirdi ama Lothaire bunu yapamayacağını biliyordu. Ona birkaç santim yaklaşarak titreyen eliyle ensesini kavradı. "The İhtiyacımdan daha büyük olan tek şey benim gücüm. Senin ölümlü formun benim için çok kırılğan. Ama bunu bitirmeliyim."

"Then Sen Elizabeth'in ruhunu yok edip bütünleştirene kadar bu bedeni teslim etmeyeceğim. Şimdilik, bir şekilde fiziksel olarak serbest kalabilirsin."

"Lothaire?" Elizabeth onun düşüncelerini böldü.

Saroya'yla aralarında geçenleri hatırlayınca kıza nefret dolu bir bakış fırlattı. That gece o ve tanrıça sabaha kadar konuşmuş, amaçlarını tartışmışlardı. Tekrar ve tekrar, onun kendisini ne kadar iyi anladığını keşfetmişti.

Saroya her yönden onun dengiydi, Ivana'nın bile önünde eğildiği bir kraliçeydi.

Blyad! Gelini ondan Elizabeth'i kullanmasını nasıl bekleyebilirdi? Belki Saroya iki kadın arasındaki ikilemi görmüyordu ama Lothaire için bu çok açıktı.

Bu tamamen farklı bir kadın almak gibi olurdu.

Saroya içinde bulundukları koşulları daha iyi anladığında, Lothaire'in bir başkasıyla eğlenmesine o kadar da hevesli olmayacaktı. Durum tersine dönseydi nasıl hissedeceğini hayal etti.

Cinayete meyilli.

Though Elizabeth'i genç kızlığında küçümsemişti ama o bile yanlışlıkla Elizabeth'i korumaya çalışmıştı. Onu o erkekle öpüşürken gördüğünde, Lothaire kamyonetini bir vadiye fırlatmıştı. The erkek araştırmak için sudan çıkmıştı, bu yüzden Lothaire onu da aşağı atmıştı. . . .

Belki de Saroya sana karşı hiçbir şey hissetmediği için kıskançlık duymuyordur, diye fısıldadı zihninin bir parçası.

Evet, Lothaire başkalarının hareketlerini tahmin etmekle övünürdü; Saroya'nın yarın gece onun için ayağa kalkacağını gerçekten tahmin ediyormuydu?

Though inanmakta güçlük çekiyordu, tanrıça onun cazibesine ikna olmamıştı. Saçma olduğunu biliyordu ama kadınların aklından geçenleri kim anlayabilirdi ki?

Lothaire onu daha da şımartmaya ve yataktaki hünerlerini ona göstermeye karar verdi; böylece ona başka şeyler için de ihtiyaç duymasını sağlayacaktı.

Nefes verdi. Seks yapmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, hiçbir

hünerini *koruyamamış* olabilirdi. Sırıttı ve düşündü, *Belki de üzerinde*
pratık yapmalıyım

Elizabeth.

Ani bir şehvet sarsıntısı onu bir yumruk gibi yakaladı ve sırtışını sildi. Bakışlarını ona doğru kaydırđı. İnceleyen gri gözler onunkilerle buluştu.

The fikir sağlamdı.

Ya da belki de neden bir insana dokunmak istediğimi mantığa büründürmeye çalışıyorum.

Hayır, gelininin ortak vücudu onun suffering zihnini karıştııyordu. That onu arzulamasının tek sebebiydi.

Kabul etmek istemediğim kadar babama benzemiyorsam tabii.

11

Yapacak işlerim var," dedi vampir Ellie'yi yatak odasına kadar takip ederken ve onu ayaklarının üzerinde sallanırken bıraktı. Işınlanmaya alışabilecek miydi acaba? "Ben senin için dönene kadar burada kalacaksın."

"İş mi? Tahtlarınızı geri almak mı?"

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısın?"

"Her zaman bu kadar azına mı cevap veriyorsun?" diye karşılık verdi ve bir kaş çatma daha kazandı. "Bana sadece şunu söyle. Saroya senin için bu kadar önemliyse neden onu hapishanede bıraktın?"

"Orada fiziksel olarak güvende olacağınıza dair teminat aldım." "Peki ya zihinsel olarak?"

"Daha az umursayamazdım. Ben sadece senin vücudunla ilgileniyorum." *Tipik erkek.* "Neyden korunmam gerekiyordu?"

"Ben Eski Düşman'ım. There bana karşılık vermek için Saroya'ya zarar verecek pek çok kişi var."

"Ona zarar ver. *Benim* bedenimde."

Çenesini kavradı, teni şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Sana söylediğim gibi, burada korunuyorsun kızım. The korkman gereken tek kişi benim."

Bu da buranın olması gereken son yer olduğu anlamına geliyordu. Ellie bir kilidi açabilirdi ama ya görünmez bir hapishaneden kaçmak? Eğer mistik kilitler varsa, mistik kazmalar da var mıydı? "Peki ya eşyalarım? Dış fırçası, iç çamaşırı, vesaire?"

"İhtiyacınız olan her şey banyoda. Giysileriniz"-koridordaki bir kapıyı açtı-"burada." Eski karavanı kadar büyük bir dolap ortaya çıkarmıştı.

İçeri girdiğinde düşünceleri karardı. Elbiseler, paltolar, çantalar, pantolonlar, her yerde. There birkaç düzine ayakkabı, daha da fazla kazak ve bluz olmalıydı.

Gözlerini kocaman açarak olduğu yerde döndü. "These hayatımda gördüğüm en güzel kıyafetler!" Lothaire omzunu kapı aralığına yasladı. "They o l u r d u ."

Appalachian modasının eksik olduğu söylenir."

Adamın kendisine açıkça hakaret ettiğini biliyordu ama şaka yapıyormuş gibi davranmayı tercih etti. Onunla teke tek dövüşmüş ve kaybetmişti. Şimdi başka bir yol deneyecekti.

Annem hep derdi ki, "Balla, sirkeyle elde ettiğinden daha fazlasını elde edersin. Ve her ikisi de bittiğinde, saçmaya uzanırsın."

Ellie saçmaya çok erken ulaşmış olabileceği sonucuna varmıştı.

Şimdi dedi ki, "*Appalachian* ve *couture*? Oksimoron kavanozuna bir çeyreklik koy." Raf raf dolaşarak arka tarafa doğru ilerledi.

Evde çok az giysisi vardı - birkaç çift yıpranmış kot pantolon, yaz için birkaç şalvar, birkaç tişört, rehber kıyafeti. Then hapishanede, dört üniforma değişiyordu.

This seçim yapmak çok zordu. "Bunların hepsini Saroya için mi aldın?"

Yemek odasında olduğundan daha rahat görünüyordu, belki de ona biraz daha az düşmanca bakıyordu. "Ben yaptım."

Ellie bir tanrıçanın tepkisini hayal etmeye çalıştı. "Çıldırılmış olmalı." "Her bir giysiyi ve bibloyu arzuluyordu," dedi adam, Rus aksanıyla Kalın.

"Ve sen de hepsini onun için mi aldın?" Ellie parmaklarını şıklattı. "Öylece mi?"

"Tabii ki. O benim kadınımdı."

"Seni çok seviyor olmalı."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle mi?"

"Sana söyledim, o benim kaderimdeki gelinim."

Asla yalan söylememe konusunda doğrudan söylüyor olsaydı - ki bu bir yalan olabilirdi?

-O zaman Ellie onun cevabını bir ayrılık olarak görebilir. "Saroya'yı seviyor musun?" "Ölümlüler bana ardı arkası kesilmeyen sorular sorduklarında, onların

ve kan kaybından ölmelerini izle."

Dehşete kapılmak yerine şöyle düşündü: *Definite defleksiyonu! Cennette sorun mu var?*

Ses tonunu sıradanlaştırarak, "Dilleri öğrendiğim iyi oldu," dedi. Kırmızı uçlu parmakları montun tereyağlı derisi üzerinde sevgiyle gezindi. "Bunu deneyebilir miyim?"

Omuz silktiğinde, kadın paltosunun içine girdi ve paltosunu kendine doğru çekerken gözleri ağırlaştı. "Lothaire, böyle şeyleri *hayal* bile edemezdim.

Bu."

"Tekrar ediyorum, sadece en iyisini kabul edeceğim."

Bir ölümlü yerine bir tanrıça gelin gibi mi? Kaderin kendisi için yaptığı seçimden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak yıllarca izlediği ve çok eksik bulduğu bir köylü kızı yerine bir tanrıça mı?

Ve tüm bu süre boyunca bir vampirin onu göz hapsinde tuttuğunu hiç bilmiyordu.

Bir karar vermiş gibi görünerek arka duvardaki cilalı şifonyere doğru yürüdü. Sığ bir çekmeceyi açtıktan sonra tek kelime etmeden kapı aralığındaki yerine döndü.

"İçinde ne var?" Mücevherler. Kocaman. Parlak. "Aman Tanrım." Nefes nefese kaldı. "Nefesimi tutamıyorum."

Hemen onun yanına gitti ve bu kez daha nazikçe üst kolunu kavradı.

"Minnettarım, Lothaire. The etrafta parıldayan taşlar beni kör etti." Ve o taşlardan sadece birinin bile tüm ailesini yok edebileceğini düşünmeden edemiyordu.

Yıllarca. *Kömür şirketlerini kıçlarından uzak tutabilir. . . .*

"Hiçbirine sahip olamayacağın halde böyle mi tepki veriyorsun?"

Savunmacı bir tonda, "They hala güzeller. Onları *gördüğüm* için hâlâ mutluyum." Kadın adamın elini çekti ama adam onu kendisine doğru çevirdi.

Bir erkeğin ona böyle şeyler almasının nasıl bir şey olduğunu merak ederek ona baktı. *Beni bu kadar çok istemesi, benim için adam öldürmesi.*

Kaşları birbirine yaklaştı. Saçlarından daha koyu renkte olduklarını fark etti, mermer kadar pürüzsüz ve soluk bir tene sahip yontulmuş bir yüz üzerinde kalın çizgiler.

Sanki kendine engel olamıyormuş gibi, parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi.

Normalde bu şekilde okşanmayı severdi, bir kedi yavrusu gibi uysallaştırılabilirdi. Ama şimdi bir katil ona dokunuyordu. Saç tellerinin yayvan parmaklarının arasından süzülmesine izin verdi, bakışları hareketi takip ediyordu.

Okşama, okşama . . .

Şaşırtıcı bir şekilde, gerginliğinin bir kısmı hafiflemeye başladı-

Elini bıraktı. "Sizi bir süre süitinizde yalnız bırakacağım. *Yalnız* kalacaksın," diye ısrarcı bir tonda homurdandı. Sanki bu konuda onunla tartışıyormuş gibi.

Onunkiyle bağlantılı bir odaya açılan yan kapıya doğru döndü. *Onun odasına mı?*

Ne kadar da rahat.

"There kaçış yok, telefon yok. Bu odayı yeni hücreniz olarak düşünün."

Onu takip etti. "Bekle, ne yapmam gerekiyor?"

"Şafakta yatağa gidin. Vücudunuzu gün boyunca uyumaya alıştırın."

"Peki ya yarın? Sonra ne olacak? Bir ay ömrüm kaldığını söylemiştin. Bu süre zarfında ne yapmamı bekliyorsunuz?"

"Kilo al." Kapıyı kadının suratına çarptı.

Ellie sert kapının panellerine dik dik baktı ve yumruklarını sıktı. "Seni pislik!" Kapının kolunu çekiştirdi. Kilitli!

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. *Yeni hücrem mi?* Ne kadar açık ve havadar olursa olsun, sıkışık kalmıştı. Hapsedilmekten nefret ediyordu!

Fransız kapılarından hızla geçerek balkonuna çıktı ve gece havasını derin derin içine çekti.

New York şehri, parlak ışıkları ve enerjisiyle önünde uzanıyordu. Orada olmayı ne kadar da çok istiyordu! Keşfedilecek tüm yerleri, tanışabileceği tüm yeni ve ilginç insanları hayal etti.

Ama bu şansı asla elde edemeyecekti. Çünkü mistik engeller vardı. Ve tanrıçalar ve kibirli kan içiciler.

İçeri girdi, şifonyerinin taburesini kapığı gibi sınıra fırlattı. The tabure doğrudan içeri sekerek ona doğru geldi. Bacağına çarpana kadar histerik bir şekilde gülmeye başladı. That bir iz bırakacaktı.

Ha-ha, Saroya. Siyah-mavi senin rengin. Tam yüzünü kapı koluna çarpmak üzereydi ki, kendisine zarar vermemesi gerektiğini, aksi takdirde ailesini tehlikeye atacağını hatırladı.

Böylece banyoya doğru yürüdü. Kendisini Elvira'nın sıcacık elbisesiyle bu makyaj içinde görmek Saroya'ya *bakmak* gibiydi. Ellie ilk kez tanrıçanın nasıl görünmeyi tercih edeceğini görüyordu.

Yüzünü yıkamak için sıcak suyu açtı. "Senden cehennemden daha çok nefret ediyorum, Saroya."

Bir psikolog bununla bir gün geçirebilir. Aynaya nefretle bakmak mı? Günlük suçlamalar günlük suçlamalara mı dönüştü?

Kahretsin, şu anda ölmüş olmalıydım! Ama kaltak onu bir kez daha engellemişti. "Bu savaşı kazanmış olabilirsin Saroya, ama savaşı ben kazanacağım. Seni bir şekilde yok edeceğim." Bu cesur sözleri söylerken bile Ellie içinde bulunduğu durumdan duyduğu pişmanlıkla boğuşuyordu.

Bir parçası hâlâ başka bir şans, yaşama olasılığı diliyordu. Neden bu fedakârlığı yapmak zorundaydı? Neden bu iş ona düşmüştü?

Ama kaderine çoktan boyun eğmişti.

Elinde su toplayarak, "Senin o büyük finişin bir fırtına gibi geliyor. Durdurmak mümkün değil." Yüzünü her zamankinden daha sert ovarak Saroya'nın savaş boyasından arındırdı.

Aynaya bir kez daha baktı. *Geri döndüm*, diye düşündü, tanrıçanın varlığı içinde pusuya yatmış, onu bir kanser gibi yiyip bitiriyor olsa da.

Ellie hassas cildini kuruladıktan sonra dolaba döndü. Seçenekleri gözden geçirerek bir kot pantolon ve sade bir lacivert bluz giydi. Kendini daha çok *Ellie gibi* hissederek ayaklarını çıplak bıraktı.

Kendini durduramayarak mücevherlere bir kez daha baktı. Lothaire'in onları ona nasıl gösterdiğini hatırladı. Tek kelime etmeden, övünmeden.

Ellie'nin onları görmesini neden umursamıştı ki? Onun öfkeli tepkisini tahmin etmiş miydi? Saroya gibi çıldıracağını mı düşünmüştü?

Then kaşlarını çattı. Lothaire, Saroya'yla birbirlerini sevmek şöyle dursun, birbirlerinden hoşlandıklarını gösteren hiçbir şey söylememişti. Sadece kaderden ve *kan bağından bahsetmişti*.

Onunla ilgili sorular durmadan su yüzüne çıkıyordu. Tanrıçayı seviyor muydu? *Geliniyle* neden yatmamıştı? Tüm vampirler onun kadar acımasız mıydı?

Boş zamanlarında Lothaire'i analiz edebilmeyi, belki de diplomasını ona faydalı olmak için kullanabilmeyi diledi.

Psikoloji okumasının nedenlerinden biri de başkalarıyla empati kurmayı her zaman kolay bulmuş olmasıydı. Bir danışman için kullanışlı bir araç.

Ama psikoloji *insan* davranışlarının bilimidir. O bir *insandır*. . . .

Lothaire'i harekete geçiren şeyin ne olduğunu keşfetmek için daha çok çalışması gerekecekti.

Dolaptan çıktığında, daha önce süitinin ana kapısından çıktıklarını hatırladı. They tekrar içeri girmişti. Lothaire'in odasına bitişik olan kapının aksine, kilitli değildi.

Seçmek zorunda bile kalmazdım.

Belki de o gittiğinde burayı araştıracaktı. Ona itaatsizlik etmeye cesaret edebilir miydi?

Muhtemelen gizlice kaçtığından haberi bile olmazdı.

Bu amaçla, yatak odasının kapı aralığında diz çökmüş, onu dinliyordu.

Çarşafın hışırtısını duydu, bir küfür savurdu. *Yatmaya* mı gitmişti? Ona yapacak işleri söylediğinden sonra mı? Ve bu onun iş günü değil miydi?

Yine *tipik erkek diye* düşündü.

Bekle. Az önce inlemiş miydi?

Bu ereksiyonla asla uyuyamayacağım.

Though Lothaire bitkin düşmüştü, rahatlamak için zonkluyordu, görmezden gelmek imkânsızdı. Şaftını yatağa sürtmeden ön tarafına dönemiyor, elleri uzunluğunu mastürbasyon yapmak için aşağı inmeden sırtına dönemiyordu.

Ama Gelin'ine sahipken tek başına dökülürse lanetlenirdi.

Ölümlü ortak kapılarının önünde diz çöktüğünde gözleri kısıldı. *Çılgılık atmayı ve bir şeyler fırlatmayı bitirdin mi Elizabeth?* Kapının altındaki aralıktan onun hafif nefes alışlarını duyabiliyordu.

Onu gözetledi mi? Lothaire casuslukta ustaydı, çok az şeyden daha fazla zevk alırdı. Uzun yaşamı boyunca sayısız varlığın seks yapışını izlemişti, utanmaz bir röntgenciydi. Ve ne zaman bir çift serbest kalmaya yaklaşırsa, tüm hislerini ve çekingenliklerini kaybettiklerinde geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştıklarını fark etmişti.

Hiçbir şey onları ayıramazdı.

Lothaire hiçbir zaman ne yaptığıнын farkında olmamış, ne de kendini durdurabilmişti.

Şimdi, bu gece doruğa yaklaşırsa çizgiyi aşır Elizabeth'i yatağına atacağından korkuyordu. Onu çıtırçıtır soyacak, sikini ve dişlerini o kadar derine gömecekti ki, Elizabeth'in nerede bitip kendisinin nerede başladığını bilemeyecekti. . . .

Hayır. Kendimi bir ölümlüye indirmeyeceğim.

Lothaire yarın gece Saroya'nın kalkmasını bekleyebilirdi. Bekleyecekti, kendi kendine yemin etti, zihni "*Beklemeyecek*" diye fısıldasa bile.

Ama nasıl uyuyacaktı? Yatağının yanındaki metronomu açtı. *Tik ... tik ... tik ...* Sakinleştiriciydi ama hayalarındaki inatçı ağrıyla mücadele etmek için yeterli değildi.

Belki de eski gardiyanının geleneksel olarak yaptığı gibi kendini uyuşturmalıydı - Blademan olarak bilinen Tarikat'ın İrlandalı askeri Declan Chase.

Lothaire alnını sıkarak doğruldu. Tarikat'ın ada hapishanesinden kaçışı daha dün müydü? Sanki haftalar geçmiş gibiydi.

Yirmi dört saatten kısa bir süre önce Chase ölümcül bir yara almıştı. Lothaire, Blademan'a kendi özgürlüğü karşılığında kanını vermişti; infazdan önce Saroya'ya ulaşmak için her şeyi yapmıştı.

Yine bir pazarlık. Chase'i vampire dönüştürmeye çalış; Saroya'yı kurtar.

Lothaire'in en son bir vampir yaratmasının üzerinden yüzyıllar geçmişti. *Belki de bir kez daha efendiyimdir?* Ama kanın garantisi yoktu. Chase hala yaşıyor mu?

Benim düşmanım. Ve potansiyel olarak benim çocuğum. Kaşlarını çattı, bu konuda ne hissettiğinden emin değildi. Özellikle de Chase tutsaklığı sırasında Lothaire'e işkence ettiğinden beri.

Though Blademan'ın kendisi de gençken acımasızca işkence görmüştü ve bu yüzden onun ne halt olduğunu biliyordu-Lothaire acıya sadece gülmüştü. Derisi yanarak küle döndüğünde bile.

Chase anlamamıştı; hiçbir sefalet, annesinin vahşice tecavüze uğrayıp diri diri yakılmasını dinlerken karda saklanmakla kıyaslanamazdı. Hiçbir zalimlik, Stefanovich'in yıllar sonra Lothaire'e yaptıklarıyla kıyaslanamazdı.

The toprak üzerimde öğütülüyor, kökler vücudumu

sarıyor. Bu anıyı engelle! Ya da uçuşuma bak. . . .

Lothaire ve Chase arasında ne olursa olsun, artık birbirlerine bağlıydılar, aralarında kan alışverişi olmuştu. Bu da Lothaire'in kendi zihnine Chase'in zihnine ulaşabileceği, anılarını araştırabileceği anlamına geliyordu.

Belki de uyumama gerek yoktur. Sadece Chase'e yeterince yaklaşması gerekiyordu.

The Blademan'ın kadını bir Valkyrie'ydi. Onu cadılar meclisinin bulunduğu Louisiana'daki Val Hall'ageri götürebilirdi - hiç bitmeyen sisi,

şimşek çakmaları ve tanrısal olmayan Valkyrie ığlıklarıyla.

Lothaire'in iyi bildiği bir yer. İçeriği görmüş ve hâlâ hayatta olan bir avuç vampirden biriydi.

Şimdi oraya gidip Chase'i arayabilirdi.

Yine de Lothaire'in böyle planları varsa, başkalarının da olabilirdi. Lore'un dört bir yanından gelen ölümsüzler Declan Chase'den, gecenin karanlığında süzölüp onları ve sevdiklerini korkunç deneyler için kaçıran öcöden bir parça almak isteyebilirdi.

Ama önce onu yakaladım.

Özellikle de Lothaire önce ona *ulaşacağı* için. . .

12

Sen de fazladan nöbetçi misin?" Lothaire hapishane kaçağı arkadaşlarından biri olan Thaddeus Brayden'a sordu. The genç adam Valkyrie'lerin antebellum malikânesinin dışında volta atıyor, yakındaki bataklıktan yükselen sis kümelerinin arasında bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Thaddeus arkasını döndü, sert ifadesi anında gevşedi - Lothaire'in alışlagelmiş karşılaşmasından çok uzaktı. "Sanırım öyleyim, Bay Lothaire! Bir tür kuşatma altındayız," dedi belirgin bir Teksas ağzıyla. Solmuş bir kot pantolon, bir tişört ve kovboy çizmeleri giymiş, gülünç derecede insani görünüyordu.

Though Thaddeus Lore'da yeniydi, ölümlü olmadığını sadece bir ay önce keşfetmişti, çocuk bu gece faydalı olabilirdi.

"Val Hall'un sınırından nasıl geçtin?" Bakışlarını Lothaire'in üzerinden geçirdi. "Başka kimse geçemezken?"

Lothaire omzunun üzerinden, ön kapılarda toplanan ve bir Wiccan'ın muhafaza büyüyle intikamlarından uzak tutulan ölümsüz linç kalabalığına bakarak **s ı r ı t t ı .** Kendi druidik bariyerine benziyordu ama ondan daha düşüktü. *Benim için aşması kolay.*

Tahmin edildiği gibi, tüm Loreanlar Chase'den intikam almak istiyordu. Fark etmedikleri şey, Blademan'ın Tarikat'ın arkasındaki güç olduğuydu; çocukluğundan beri gerçek lider Komutan Webb tarafından beyni yıkanmıştı.

Lothaire'in yüzüğünü hapishane adasından alan ölümlü Webb'in gizli bir sığınağı vardı.

Chase nerede olduğunu bilirdi.

Lothaire kana susamış güruh için en iyisini diledi ama Valkyrieler'in ikinci savunma hattı bir yana, sınırı asla geçemeyeceklerini biliyordu.

The Wraiths.

Yırtık pırtık kırmızı cübbeler giymiş, ölmüş kadın savaşçıların hayaletimsi yankıları bir kasırga halinde malikânenin etrafını sarmış, arada bir iskelet yüzleri ortaya çıkıyordu.

The Valkyrieler, yakın zamanda gerçekleşen bir vampir istilasından sonra malikâneyi korumaları için -sözde aşılmaz muhafızlarıyla- Kadim Bela'yı kiralamıştı.

Lothaire de bunun bir parçası değil miydi? *Ah, evet. That bendim.*

"Sana söyledim Thaddeus, başkalarının kavrayamayacağı güçlerim var. Ve sen de yapabilirsin, *ebeveyn*. Sadece seçkin avlardan iç."

Thaddeus güldü, ancak Lothaire ciddiydi. Yıllar önce, Wiccan büyülerini nasıl etkisiz hale getireceğini bilen bir büyücüyü tüketmişti. Lothaire onun kanının tadını hâlâ hatırlıyordu, onu ele geçirmesine yardım eden beklenmedik müttefikini hâlâ hatırlıyordu. . . .

Thaddeus öne atıldı, elini uzattı. "Her halükarda, seni görmek güzel."

Lothaire, çocuk sırtarak elini bırakana kadar ona ters ters baktı. Genç ölümsüz için ne kadar nahoş olursa olsun, Thaddeus yine de onun için en iyisini düşünüyordu.

İlk karşılaşmalarında Lothaire esaretten dolayı açlık çekiyordu ve içmek için Thaddeus adresini seçmişti. *Genç, çok fazla anısı olmayan, tercih edilen.* The ~~only~~ sadece yarı vampir olduğu için yaşıyordu.

"Sanırım Chase'i kontrol etmek için buradasın, ha? Valk'lara Wraith'leri geçmene izin verip vermeyeceklerini sorabilirim ama" - yılan derisi çizmelerini salladı, rahatsız olmuştu

- "Seni pek önemsiyor gibi görünmüyorlar."

"Ben *bir şey istemiyorum, alıyorum*. Eğer yeterince çok isteseydim, Wraithler bile beni durduramazdı." *Uygun şekilde toparlanmış mıydım?*

Ama içeride olmasına gerek yoktu, sadece Chase'in yakınında olması yeterliydi.

Thaddeus bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama inanmamayı tercih etti. Lothaire'in adadaki başarıları delikanlının aklını başından almıştı.

"Chase orada dayanıyor, güç bela ama hâlâ bilinci yerinde değil."

The adamın bağırsakları kılıçla deşilmişti. "Beklendiği gibi,

Thaddeus." "Arkadaşlarım bana Thad der."

The Enemy of Old'un *Thad* adında futbol oynayan genç bir Eagle Scout ile konuşması? Thaddeus adında bir vampir/fantom halfling ~~da~~ edilebilirdi.

Her halükârda ... "Biz arkadaş değiliz," dedi Lothaire, sonra kaşlarını çattı. The kelimeler sanki yalanmış gibi boğazını yakmıştı.

Bu nasıl olabilir? Thaddeus onun olmadığı her şeydi: kendini sevdiklerine ve arkadaşlarına adanmış iyi ve terbiyeli bir bakire. Onun ve arkadaşlarının Thaddeus her ikisinin de oldukça çekici olduğu düşünülüyordu -Lothaire çok daha çekici tabii ki- ama birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

"Sana söylemeliyim, Regin hepimizi mahvettiğin için sana hâlâ çok kızgın." Yoldaki bir taşı tekmeledi.

İşildayan Regin savaş kışkırtıcısı bir Valkyrie'ydi. Lothaire ile birlikte, Thaddeus ve nihayetinde Chase'in kendisi, adadan kaçmak için bir araya gelen altı kişilik, pek de neşeli olmayan bir grubun parçasıydı. Lothaire, Chase'in yeminleri karşılığında onların hayatını kurtarmıştı.

Blademan yaşarsa, hesap defterime girecek.

The altısı bir hafta boyunca birlikte kaçmış, ortak düşmanlarla yan yana savaşmıştı. Ta ki Lothaire düşmanlarıyla bir anlaşma yapana kadar -ki sonunda onları da kandırmıştı.

"Açık bir oyun gördüm ve onu aldım." Lothaire düşünceli bir ses tonuyla, "Yine de Regin, Chase'i ona karşı *işlediği* tüm günahlar için affetti, öyle mi?" dedi.

Chase onu geçmiş yaşamında sevdiğini hatırlamadan önce, Blademan Webb'in emirlerine uymuş ve Regin'e işkence etmiş, gözlerinin içine bakmış ve Valkyrie'nin bedenine dayanılmaz bir acı zehri salmıştı.

Daha sonra suçluluk duygusuyla sarsılmıştı.

"Regin DC'nin kötü olmadığını biliyordu, derinlerde değil," dedi Thaddeus. "Senin öyle olduğundan *emin*."

Kutsal Valkyrie. Regin uzun yaşamı boyunca muhtemelen binlerce Lorean öldürmüştü. Yine de bunun için takdir ediliyordu. Lothaire? Aşağılanırdı.

"Umarım kanın DC için işe yarar," dedi Thaddeus. "Eğer onun hayatını kurtardıysan, seni affetmeleri gerekir, değil mi?"

"Çok safsın, bu beni fiziksel olarak üzüyor." Ayrıca, her erkek dönüşümden sağ çıkamadı.

Thaddeus ciddiyetle başını salladı. "Hakkınızda çok şey duydum Bay Lothaire. Hiçbiri iyi değil. Her zaman sizi savunuyorum, ama görünüşe göre bu Lore halkının yarısı sizin hakkınızda gerçekten kötü bir izlenime sahip."

"Doğruluk adına, bu yüzdeyi doksana yaklaştırdım. Ve izlenimleri de doğru." Lothaire onların çoğuna utanç verici şekillerde haksızlık etmişti. "Beni savunmak seni sadece acınacak halde gösterir."

bilgisiz ya da kasıtlı olarak kalın kafalı ..." Dikkati çoktan eve doğru kaymaya başlamıştı. *Gelinimin yanına dönmeye hevesliyim.*

The düşünce onu kısa bir süre için durdurdu. Lothaire neden şimdi ona bu kadar ~~bu~~ hissediyordu? Yıllar önce ondan kolayca ayrılmıştı. Şimdi, onsuz geçirdiği dakikalar bile onu etkiliyordu. *Blyad'!*

"Regin ayrıca kırmızı gözlerinin delirdiğin anlamına geldiğini söyledi."

"Eminim bundan daha renkli bir şekilde ifade etmiştir?" Regin kendini eğlenceli sanan, geveze bir ilgi orospusuydu.

Thaddeus elini ensesinde gezdirdi. "Bana bak, ben Lothaire'im, ben deniz aygırımı, koo-koo-ka-choo." dedi. Ya da onun gibi bir şey. Bana senin Nix'ten bile daha dönecek olacağını söyledi. Bu doğru mu?"

Her Şeyi Bilen Nix, Valkyrie kahini. Bin yıldır düşmanı olan Nix, diğer tüm grupların kahinlerinin toplamından daha fazla vampir planını engellemişti.

"Nix'ten daha mı çılgın? İmkânsız." Lothaire'den çok daha kötü durumdaydı. Saroya'yı önceden görüp görmediğini merak ediyordu. The Nix'in tek iyi yanı neydi? O ~~kad~~ çıldırmıştı ki sık sık öngörülerini unutuyordu.

Ama ya hatırladıysa? Ya Nix şimdi bile ona karşı komplo kurduysa? *Beyaz vezir satranç tahtasında siyah şahı karşı hareket ediyor ...*

Thaddeus mırıldandı, "Gözlerin her saniye değişiyor. Daha önce hiç görmediğim kadar kötü."

Gelinimi yalnız bıraktığım için huzursuzdum. Tüm gruplardan paralı askerler ve suikastçılar sürekli onun peşindeydi. Ne zaman güçlü Loreanlılar ona kan borçlu olsa, genellikle en iyi savaşçıları Lothaire'in kellesi için göndermeyi tercih ediyorlardı. "Mesleki tehlike. Ama faydaları harika."

"Neydi o, Bay Lothaire?"

Yine de şimdi Lothaire'in Gelinini hedef alacaklardı. Kendisine teknik olarak Saroya'nın öldürülemeyeceğini hatırlattı.

Ama ben onu Elizabeth'in güzel haliyle istiyorum. Thinking gri gözleri, seksapel dudakları ve fanteziye layık görüntüsü hakkında, Saroya için onun vücudunu güvence altına almanın çok *önemli* olduğuna bir kez daha karar verdi.

Nefis kanından bahsetmiyorum bile. *Tadı şarap ve bal gibi, tıpkı* babasının dediği gibi. Lothaire'in dişleri şimdi bile keskinleşmişti.

"Peki ya şarap ve bal?" Thaddeus sordu. "Mantıklı konuşmuyorsun."

Yüksek sesle mi konuştum? Lothaire anılarından kurtulmak istercesine başını sertçe salladı ve istemeden de olsa Wraithlerin hizasına geri döndü.

"Dikkat et!" Thaddeus diye bağırdı.

Lothaire onların yolundan çekilemeden, yüzünü pençeleyp kanlı izler bırakmışlardı.

"İyi misiniz, Bay Lothaire?"

Acı. Berraklığın bir ipliğine tutun. *Zayıflık göstermeyin, delilik etmeyin.*

Kan dudağına damladığında, tatmak için dilini oynattı. Kendi kanına karışan Elizabeth'in kanının üst notasını algıladı ve bu onu sakinleştirdi.

The wraithler yavaşladı ve liderleri hayalet gibi bir yüzle ona baktı.

"Seni nasıl yok edeceğimi bir tek ben biliyorum," diye homurdandı Lothaire. "Bana bir daha dokunursan, Bela, sana gösteririm."

Kadın çığlık attı; Lothaire sırttı. "Seni güzel olduğun zamanlardan tanıyorum."

Yüzü eski haline, güzel bir Makedon savaşçısının yüzüne döndü.

Lothaire düşünceli bir ses tonuyla, "Sen güzelken ben sana *yapmadım mı?*" diye sordu.

Öfkeli bir çığlık daha, ardından fırtınanın akıntısına kapıldı.

Lothaire omuz silkti. "Sanırım yaptım." Chase'e doğru.

Thaddeus ısrarla takip etti. "DC'den ne istiyorsun?" "Zihnine ulaşım düşüncelerini okuyacağım." "Nasıl?"

Gökyüzünden sabır dileyen Lothaire, "Ondan kan içtim ve daha sonra ona kendi kanımı hediye ettim. Aramızda sonsuza dek sürecektir bir köprü var."

"Demek Regin'i kopmaz bağlar konusunda uyarırken kastettiğin buydu."

Kısmen.

Thaddeus kendini Lothaire'in önüne yerleştirdi. "DC ile zihin-birleştirmene ya da başka bir şey yapmana neden izin vereyim?"

Lothaire acı bir kahkaha attı. "Beni durdurmak için ne yapabilirsin? Şimdi kenara çekil." Neredeyse, "Yoksa küstahlığın yüzünden sevgili üvey anneni ve büyükanneni öldürürüm," diye ekleyecekti ama boğazında bir *rána* yükseldi.

Bu da bunun bir yalan olduğu anlamına geliyordu. *Neden iki önemsiz insanı öldürmeyeyim ki? Neden Thaddeus'a zerre kadar bağıllık hissetsin ki?*

Çünkü çocukla yaşadığım bir olay beni çok etkiledi. Bir sadakat gösterisi . . .

Thaddeus omuzlarını geriye attı. "Alarmı çalıştırabilirim."

Ve sen bağırarak için bir nefes bile alamadan boğazını koparabilirdim. Ama geçmişteki etkileşimleri nedeniyle, Lothaire bu akşam onu bağışlayacaktı. "Chase'in anılarını Komutan Webb'i bulmak için kullanmayı planlıyorum - kaçırılmalarımızı ve o sıkıcı deneyleri emreden kişiyi. The ailenize hâlâ zarar verebilecek olan kişi."

The tüm geleceğimin anahtarını elinde tutan kişi, bir yüzük şeklinde.

The genç adamın dişleri uzadı. "Ben de onu avlamak istiyorum."

"Neden bir kan davasını yürütmek için yardıma ihtiyacım olduğunu düşündün ki?" *Öyle değil mi?* Lothaire asırlık kan davalarını henüz tamamlamamıştı. Olya'yı, Helvita'daki o insan dişiyi hatırladı, onu öldürmeyi ne kadar çok istediğini hatırladı.

Lothaire ona ulaşmadan çok önce Stefanovich tarafından kurutulmuştu.

Ölümlülerin annesine vahşice davrandıklarını hatırladı. *"İntikamımı al!"* diye bağırmıştı.

Ancak şimdi Lothaire intikamın eşiğindeydi. *Sonunda Serghei'yi bulacaktı.*

"İhtiyacınız olup olmadığı umurumda değil, Bay Lothaire. Ben de intikam için yanıp tutuşuyorum.

Ayrıca, biz arkadaşız. Ve arkadaşlar birbirlerinin arkasını kollar. Tıpkı senin ve benim adada yaptığımız gibi."

Kaçış sırasında Lothaire, Thaddeus'dan hiçbir karşılık almadan çocuğu birkaç kez kurtarmış olabilir, ancak busadece Lothaire'in kendi amaçlarına hizmet ettiği içindir.

Ayrıca Thaddeus'un hayatını defalarca tehlikeye atmıştı.

Lothaire daha fazla tartışmaya girmeden kestirip attı: "Bunu daha sonra tartışacağız." Bu ifadeyi doğru kılmak için Lothaire "tartışmalarının" kapsamını hayal etti.

Thaddeus "Sanki gelebilir miyim?" diye sorardı. Lothaire cevap verirdi, "Hayır.

Şimdi siktir git."

"Bu sözünüzü tutacağım Bay Lothaire. Şimdi zihin-birleştirme şeyinizle tam olarak ne arıyorsunuz?"

Chase'in odasının penceresinin altında ve Wraith'lerin yolunun dışında, Lothaire cevap verdi, "Webb'in saklandığı yeri ziyaret etmiş olmalı.

Eğer oraya erişebilirsem

hafızamda, sanki kendim oradaymışım gibi doğrudan izini sürebiliyorum." "Then erişin ve gidip canlarına okuyalım!"

"Birinci adım çeneni kapatman."

Thaddeus hevesle başını salladı. "Tamamdır."

Lothaire, Chase'in kalp atışlarını dinlerken kalbini sakinleştirerek nefes alıp verişini sabitledi. Kulaklarında tekrarlayan bir deprem gibi sesler yükselmeye başladığında, Lothaire gözlerini yavaşça kapattı ama hâlâ görebiliyordu. Doğrudan Chase'in bağımlı zihnini.

Lothaire orada siyahlık buldu. Karanlık.

Düşünce yok, rüya yok. *Ölümün pençesinde mi?*

Tanrılar, kendi zihnini böyle dinlendirmek için mi? Ölmeye değer olabilir. Daha derinlere daldı ama her şey sessizdi.

There yakın zamanda Webb'i düşünmeyecekti ve Lothaire belirli bir anıyı aramak için Chase'in zihnindeki tüm yaraları kaşıyamazdı. En azından kendi yolunu bulmaya çalışabilirdi. En azından kara deliklerin, bataklık tuzaklarının ve dönüşü olmayan noktaların nerede olduğunu biliyordu.

Chase'i tuttuğu yeri bıraktı ve hayal kırıklığıyla nefes verdi. İzinsiz girişi için gösterecek bir şey, yeni bir bilgi yoktu.

Pençeleri avuçlarını ısırdı. *Chto za huy! O yüziüğü almalıyım! Onun olmasına rağmen ondan saklandı.*

Thaddeus sordu, "Webb'i buldun mu? Görevimize yardımcı olacak bir şey var mı?" "*Görevimiz* mi? Amaçlarıma yardımcı olacak hiçbir şey görmedim! Bunun hakkında hiçbir şey söylemiyorsun -benimle ilgili herhangi bir şey hakkında."

"Neden diğer arkadaşlarımdan sır saklayayım ki? Onlara zarar vermek mi istiyorsun?"

Lothaire'in hiçbirine kötülük yapacak *vakti* yoktu. "Benim yok. *Henüz* değil," diye ekledi *rána*'yı önlemek için.

Bir süre tereddüt ettikten sonra Thaddeus, "Tamam, bunu gizli tutacağım. Ama sizinle nasıl irtibata geçebileceğimi bilmem gerekiyor. Numaranız nedir?"

Lothaire ona baktı. "Numara mı? Bunu neden istiyorsun?"

Thaddeus gözlerini devirdi. "Bir kez daha. Çünkü biz *arkadaşız*. Webb konusunda sana yardım etmeyi ve Dorada'ya karşı sana biraz destek vermeyi planlıyorum. They senin için geleceğini söyledi."

Öyle. Lothaire onu en son gördüğünde - annemsi, bakması iğrenç -Tarikat'ın hapishanesinde onu avlarken "*RIIIINNNNNGGGGG*" diye bağıırıyordu, Wendigo uşakları da yanında sinsice dolaşıyordu.

Hepsini büyük bir sürpriz bekliyordu. . . . "Lothaire?

Merhaba."

"Ne?"

"Dedim ki, hanımla tanışmak istiyorum."

Lothaire gerildi ve yavaşça başını çevirerek çocuğa baktı.

"Hanımefendi?" "They artık geliniz olduğunu söylüyor."

"*They* yani *Nix*." Lothaire dişlerini gösterdi, dilinin üzerinde damladıklarını hissetti. Evet, düşmanlarıyla oynamış, ailelerini tehdit etmiş, her zaman soğuk ve hesaplı davranırken onların çılgınca tepkileriyle alay etmişti.

Artık değil.

Lothaire'in cinayet işleme dürtüsünün yükseldiğinden habersiz, Thaddeus devam etti, "There buralarda pek çok kişi leydinizin başına konan ödülden bahsediyor-"

Thaddeus daha gözünü kırpamadan, Lothaire elini çocuğun boğazına dolamış, sıkıyordu.."Ödül ne? Kim gönderdi?"

Aptal, Lothaire! Neden umursamaz davranmamıştı? Neden Saroya'ya olan çılgınca sahiplenme duygusunu açığa vurmadi?

Geçmişte ne kadar kibirliydim, hiçbir şeyi bir zayıflığımı ortaya çıkaracak kadar önemsemeyeceğimden emindim.

Thaddeus, "Ne olduğunu bilmiyorum... ama paha biçilemez olduğunu söylediler.

Kim olduğunu bilmiyorum. gönderdi."

Paha biçilemez mi? "Biri avcılar peşimize mi taktı? Then bana eziyet etmem için yem gönderdi. Eğer ölümcül Gelinim önce onlara ulaşmazsa." Lothaire serbest bırakıldı

Thaddeus onu yere yuvarlayan bir itiş ile.

Hırıltılar arasında çocuk şöyle dedi: "O zaman bir hanımın olduğunu biliyordum! Bazı yorumlar yaptınız. . . . That bu yüzden adadan kurtulmak için her şeyi yapardın." Buna çok sevindi, ayağa fırladı ve hiçbir şey olmamış gibi tozunu aldı. "Hepimizi mahvetmenin nedeni That. Regin ve Nix, Cara ve Emma kadar kötü olmadığını biliyordum ve-"

"Yeter!" The Vertas ordusunun askerleri -Lore'daki sözde beyaz şapkalılar-kendilerinden daha kutsal davranıyorlardı. Yine de hiçbirine zarar vermemiş

bir kadını cezalandırabilirler miydi?

İkiyüzlüler liginde.

Onu mümkün olan en kısa sürede bir ölümsüze dönüştürmeliyiz. Saroya kendini savunabilmeli, gerekirse kaçmak için iz sürebilmeliydi.

"Peki, o zaman, *nedir* o?" diye sordu çocuk. "Vampir değil, çünkü Regin bana hiç dişi kalmadığını söyledi. Belki de bir iblis ya da cadıdır?"

Düşünemiyorum. . . düşünemiyorum. Thaddeus'un bu ilgisi neden? "Seni buraya benden bilgi almak için mi yerleştirdiler?"

"Hayır, tabii ki değil!"

Lothaire Saroya'yı bir sınırın arkasında tutsa bile, Lore'da hiçbir şey kusursuz değildi. Panik göğsünü sıktı.

Geri dön. Onu bir daha asla savunmasız bırakma. Thaddeus'a, "Beni tanıdığını unut evlat," diye homurdandı. Then ortadan kayboldu.

13

Lothaire daireye döndüğünde Elizabeth'i odasından yeni çıkarken buldu.

Onun emirlerine karşı.

Tüm o makyajı silmişti; Lothaire bunu kabul etmekten nefret etse de, bunu bir gelişme olarak görüyordu. Ayrıca kız, dolgun poposunu sevgiyle ortaya çıkaran bir kot pantolon giymişti; bu da Lothaire'in öfkesini dindirmişti.

Keşfe çıkıyoruz, değil mi? Onun küçük ölümlü beyninin yeni çevresini algılamakta zorlandığını hayal ettiğinde, tepkilerini inceleyebilmek için kendisini görünmez kılarak onu gölgelemeye karar verdi.

Aydınlatılmamış ilk yatak odasına girdiğinde ışıklar otomatik olarak yandı ve "Kim var orada?" diye sorarak bir daire çizdi. Then odadan dışarı adımını attı. The ışıklar söndü. "Oh."

Oturma odasında televizyon için bir düğmeye bastı. Televizyon konsoldan yükseldiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

The tiyatro salonundan bir ünlem yükseldi: "Hoo!" Bunun Hillbilly dilinde "Mükemmel" anlamına geldiğini düşünüyordu.

Mutfakta buzdolabına göz attı ve kan sürahilerine bakarak yüzünü buruşturdu. Lothaire, ölümlü şefin bugün erken saatlerde dükkânları hakkında ne düşündüğünü belli belirsiz merak ederken, bir tanesini cımbızladı ve hemen geri verdi. Dolapları inceledi ve hepsini boş buldu. Aletleri inceledikten sonra, "*George Jetson'la tanışın*" diye şarkı söyledi.

Her ne demekse.

Aslında, keşfi çoğunlukla düğmelere basmak ve korkuyla geri zıplamaktan ibaretti.

Yabancı bir ülkede de olabilirdi. Dönüşümlü olarak şüpheci ve şaşkın görünüyordu.

Ama ana fuayede uzun süre kristal avizeye baktı, başını farklı yönlere eğdi ve bakışlarıyla karmaşık tasarımı takip etti.

Lothaire onun geniş gri gözlerinde yansıyan ışık prizmalarını görebiliyordu. *Zeki* gözleri vardı. Belki de görmesine izin verdiğinden daha fazlası vardı.

Yüzünün narin şekline dikkatle baktı. Bu açıdan, dudaklarının ortasının biraz daha dolgun olduğunu ve onlara yay şeklini verdiğini görebiliyordu.

Çok kırılıyordu. Ona dokunmak, ipliği tutmak gibi olurdu. Onu sahiplenmek imkansız olurdu. Daha güçlü olmalıydı.

The kendisini kanlı bir öfke içinde, onun derinliklerinde geçirmek için çaresizce ...

Elini yüzünde gezdirdi. Eğer onu bu halde ele geçirirse, ikiye bölebilir, kemiklerini un ufak edebilirdi.

Parlak saçlarının altında ensesini ovuşturdu, sonra da utangaç bir tavırla bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Ölümlü gerçekten de onun kendisini izlediğini hissediyor muydu?

Bazı insanlar bir tür altıncı hisse sahipti. Çok azı buna güveniyor gibi görünüyordu.

Bir vampir seni av gibi izliyor. Bunu hissedebiliyor musun,

Elizabeth? Bakışlarını kısarak etrafına bakındı.

Beni hissedebiliyor musun . . . ?

Bir an sonra, şüpheli bakışları kararlı bir hal aldı. Amaçlı adımlarla ilk yatak odasına geri döndü. İçeride komodini duvardan uzaklaştırdı, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Ne yapıyor? diye merak etti belli belirsiz, bakışları yuvarlak kalçalarına ve gergin uyluklarına kilitlenmişti - ta ki duvar kağıdının yırtıldığını duyana kadar. Neyin peşinde olduğunu görebilmek için ona birkaç santim yaklaştı.

Telefon girişi için kazıyordu. Telefonsuz mu? Neden?

Boşuna arayacaktı. There apartmanda hiç yoktu. Hepsi sökülmiş ve üzerleri sıvanmıştı.

Üçüncü yatak odasına geldiğinde o da aynı sonuca varmış olmalı ki topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve saçlarını gözlerinden üfledi. "Serseri."

Şimdi ben kayıtsızca bakarken o başını ellerinin arasına alıp ağlayacak. Onun yerine bir kalçasını tokatladı, sonra ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü.

Bir tereyağı bıçağı ve bir doğrama bıçağı alarak televizyon konsoluna döndü ve ağır parçayı duvardan uzaklaştırdı.

Then dizlerinin üzerine geri döndü, yeni aletleri hazırdı.

Donanım parçaları konsolun arkasından uçmaya başlayınca kaşlarını kaldırdı. Küçük vidalar, bir kablo jakı plakası, tel parçaları . . .

The kablo kutusu, tuhaf ölümlü tarafından geri çekilerek rafından kayboldu.

Onu görmek için tekrar yaklaştı. Onu yüzüstü yatmış, kutuyla oynasırken buldu.

"Hadi, hadi." Alt dudağını ısırды. "Mesaj düğmesi."

Kablo aracılığıyla bir sinyal göndermeye çalışıyordu! Hayır, Lothaire çok sık şaşırmıyordu; onu şaşırtmaya devam ediyordu.

Elizabeth tahmin ettiğinden daha zor olduğunu kanıtlamıştı. Şaşkınlık da hiç *hoş değildi*.

Tam onu durdurmak üzereyken, "Hayır, hayır" diye mırıldandı. Lanet olsun sana, Motorola!" Doğrulup duvara yaslandı, dizlerini göğsüne çekti.

Gözleri sulanmaya başladı. *Şimdi ben bunu tahmin ettiğim için sevinirken o ağlayacak.*

Yine de üzüntüsü ortaya çıktığı gibi aniden yok oldu. Ayağının altını yere vurdu, sonra her şeyi düzeltmeye başladı, en azından yüzeysel olarak, çıkardığı parçaları saklayarak.

Kararlı bir bakış daha yüzünü aydınlattı ve odasına döndü. Bundan sonra ne yapacaktı?

Bazı nedenlerden dolayı, öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Bitişik kapılarının kilidine bakmaya başladı.

Hayır. İmkânı yok.

Though Şafak yaklaşırken Ellie hâlâ Lothaire'in odasında olduğunu duymuyordu. Ve içeri girmek istiyordu.

Kol tarzı kapı kolunu test etti. The kilit standart bir pim ve tamburdu, açması çok zor olmazdı.

Ama ya geri dönerse? O öğleden sonra gözleri alev gibi parlarken onu odanın bir ucundan diğerine nasıl fırlattığını hatırladı.

Orada bir telefonu olabilir. *Karar verdim.*

Malzemeleri almak için aceleyle banyoya gitti. Bakım setinin içinde cımbız buldu. Onları lades kemiği gibi genişçe çekti, sonra bir ucunu

doksan derecelik bir açıya getirin. Gergi anahtarı için mükemmel. Açılmış bir saç tokası tırmık görevi görür.

Kapı koluna geri döndüğünde, gergi anahtarını kilit tapasına soktu. Diğer eliyle, pim yığınlarını tırmıklamak için yanındaki saç tokasını hafifçe içeri soktu.

Gerginliği ayarlayın. Tırmık. Gerginliği ayarlayın. . . . Tıkla. "Şeker. Bebeğim."

Kapıyı açarak aletlerini kot pantolonunun ceplerine yerleştirdi.

Lothaire'in odası büyüklük ve konfigürasyon açısından onunkinin ikiziydi, ancak bu odadaki renkler daha erkeksiydi, zengin toprak tonlarında duvar kâğıtları ve halılar vardı. Özel ışıklar duvarlardaki tabloları vurguluyordu. The resimler türünün tek örneği gibi şık görünüyordu.

Ağır perdeler balkonunun Fransız kapılarını örtüyordu. Yatağı toplanmamıştı, çarşafı bükülmüştü. Komodininin üzerinde duran bir metronom muydu?

Odanın karşısında, antika görünümlü bir masa karmaşık 3 boyutlu bulmacalarla kaplıydı. Birçoğu tamamlanmıştı, ancak birkaçı devam ediyor gibi görünüyordu.

Metal halkalar ve tellerden oluşan bir tanesini kaldırdı. Bu bir zeka oyunu değildi.

-Beyin felç ediciydi. Bir diğeri mekanize edilmişti. Parlayan gümüş bloklar ve üçgenler bir üçüncüsünü oluşturuyordu.

Yanlarında, "Mekanik Bulmacalar, Goldberg Prensibi" başlıklı bir bölümün açık olduğu bir kitap duruyordu. Geometrik teori bulmaca yapımına mı uygulanmıştı? Lothaire bu bulmacalardan bazılarını *yaratmış* mıydı?

İlerleyerek masanın sol tarafına baktı. Yerde, okuyamadığı bir dilde -ve alfabede- yazılmış mektuplar vardı.

Onun geri dönmesinden her zaman korkan kadın, hızlıca banyosunu inceledi. Şaşırtıcı bir şekilde normal bir erkeğinkine benziyordu: tıraş kremi, tıraş bıçağı, sabun, diş fırçası. *O dişleri beyaz tutmak lazım.*

The dolabında hiç ilaç yoktu. Vampirlerin rahatsızlıkları olmadığını sanıyordu.

Dolabı pahalı giysilerle doluydu; hepsi de siyahın çeşitli tonlarında, uzun, ince pantolonlar, özel dikim düğmeli önlükler ve ceketler. Ayakkabı rafları cilalı botlarla doluydu.

The vampir kıyafetlere bayılır. Paltolarından birini koklamak için eğildi, erkeksi kokusunu içine çekti - pürüzsüz, odunsu, hafif bir

Yaprak dökmeyen mi?

En az bakışları kadar büyüleyiciydi. Göz kapaklarının ağırlaştığını fark ettiğinde, kendini içten içe salladı ve ardından kendini paltodan uzaklaştırdı.

Bir aksesuar çekmecesinde güneş gözlüklerini, saatleri, kol düğmelerini ve oymalı para klipslerini özenle düzenlemişti. Dolabın arka tarafına doğru, keçe kaplı bir rafın üzerine yerleştirilmiş birkaç kılıç gördü. The Her kılıcın kabzasının alt kısmı diğerinin ucundan bir santim kadar uzaktaydı.

Aslında, bahse girerim aralarında *tam* bir santim mesafe vardı, sanki adam cetvelle çizmiş gibiydi.

These silahlar, bu *öğleden* sonra neredeyse kendini bıçaklayacağı silah gibi dekoratif değil, daha çok kullanışlı aksesuarlar gibi görünüyordu. Onun bir savaşçı, ölümcül bir erkek olduğunu tam zamanında hatırlatmıştı.

Burada ne işim var benim? Merak Ellie'yi öldürdü.

Ve tüm araştırmalarına rağmen, Lothaire'e karşı kendisine yardımcı olacak çok az bilgi edinmişti ve yeni bir kaçış umudu da yoktu.

Artık alışma telaşı azaldığından, yeni yatağını hayal ederek yorgunlukla nefes verdi. Though Saroya'nın yükselmesinden endişe ediyordu ama hiçbir şey onu bundan alıkoyamazdı. Ellie dün gece idamından önce hiç uyumamıştı.

İnfaz. Sabahki anıları su yüzüne çıktı ama onları acımasızca bastırdı. O enjeksiyon sehpasını, saatin tik taklarını, "Ş a k !" çığlıklarını her hatırladığında bileğinden kopan bir lastik bant hayal etti.

Think ilerleyin, asla durmayın.

Lothaire o yüzüğü almadan önce Ellie bir şekilde ailesiyle iletişim kurmanın bir yolunu bulacaktı. İyi olduklarından ve ortadan kaybolduklarından emin olduktan sonra yapılması gerekeni yapacaktı. *İşine bak, Ellie.*

O ve Saroya artık olmayacaktı. *Hâlâ ölebilirim, sadece birkaç gün gecikebilirim.*

Yorgunluktan kırbaçlanan Ellie odasına doğru döndü. Herhangi bir gün hiç bu kadar yorucu geçmiş miydi-

"Burada ne halt ediyorsun?"

14

Lothaire'le yüzleşmek için döndüğünde kızın gözleri irileşti, saçları koyu bir dalga halinde bir omzunun üzerinden sallanıyordu.

"Odamın kilidini mi açtın? Mahremiyetimi mi ihlal ediyorsun?" diye gürlledi, izinsiz girişe öfkeliydi, ona verdiği tepkilere öfkeliydi.

Ölümlü onun kokusunu içine çektiğinde, gözleri ağırlaştı ... taş gibi sertleşirken bir iniltiyi zorlukla bastırdı.

Şimdi onun önünde gezinerek boğazını avuçladı. Kadın korkuyla geri çekildi, kalbi adamın *hissedebileceği* bir ritimle çarpıyordu. "Sana bu bedene zarar vermeyeceğimi söyledim! Yine de benden kaçıyor musun?"

Boğuk bir sesle, "*Şaka mı yapıyorsun?*" diye bağırdı.

"Lanet olası kalbini sakınleştir!" diye bağırdı, onu koruma -onu rahatlatma- içgüdüğü neredeyse onu cezalandırma ihtiyacının önüne geçmişti. Bu da onu daha da çileden çıkarıyordu!

Onu odasına götürmesi ve sonra uyuması gerektiğini biliyordu, sadece anılarını hayal etmek için değil. Kendinden geçmişti, deliliği her an biraz daha yaklaşıyordu.

Ama öfkesi yatıştırılmayı bekliyordu. "Bir korkak gibi kaçıyorsun. Sen korkak mısın?"

Sizi tanımlamak için kullandığım tüm sıfatlara bir de *korkaklığı* mı eklemeliyim?"

"Siktir git, vampir!" Kadın adamın koluna vurdu, adam da ona izin verdi. "Ben korkak değilim. Damarlarımda kan var. Heyecanımı korkuyla karıştırma." Yumrukları sıkılaştı, korkusu azaldı. "Ve mahremiyet kartını oynayamazsın! Evsiz serseriniz kartondan evini *içime* kurmuşken olmaz."

Kızın öfkesine daha iyi tepki verdi, görüşü açıldı. Tanrılar, söylentiler doğruydı. Gelin'inin ruh haliyle bağlantılıydı ve ona tepki veriyordu. Elizabeth de Saroya'nın bir parçasıydı, dışısı için bir yer tutucu gibiydi.

Dişlerini sıkarak, "*Sakin ol Elizabeth,*" diye emretti. İkisini de sakınleştirecek tek bir şey biliyordu. Serbest bırakmak. Bir ısırıkla, onu rahatlatması için yalvaracaktı.

Gelinler hakkındaki diğer söylentilerin doğru olup olmadığını merak etti.
Beni hayal ettiğimden daha derinden tatmin edecek mi?

Gerçek olanı bekle! Saroya buna değecek.

Elizabeth onun gözlerine baktı. "Bana bak, Lothaire. Sakinleşiyorum, tamam mı?"

"Then soruya cevap ver. Neden benim odamdasın?"

"Seni merak ettim."

"Planlarımı engellemenin bir yolunu bulmaya mı meraklıydın? Ve benim hakkımda bilmediğin ne keşfettin?"

"Birkaç şey."

Ne? Ne? Ne mi? Beklenti onunla alay ediyordu - çünkü ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Masasına oturdu ve sabırsızca ona elini salladı.
"Thrall me."

Derin bir nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Siz bir uykusuzluk hastasısınız. En az iki dil konuşup yazabiliyorsunuz ama düşüncelerinizi uzun uzadıya yazacak kadar merkezileştirmekte zorlanıyorsunuz. Sahip olduklarınız konusunda obsesif kompulsifsınız, bu da bana bu duvarların dışındaki hayatınızın çok azının olmasını istediğiniz gibi olduğunu düşündürüyor. Büyürken hiç arkadaşın yoktu ve bu o zamandan beri değişmedi. Narsistsin ama bunu sana ilk baktığımda anlamıştım."

Başını eğdi, isteksizce etkilendi ama ses tonu hiç de öyle değildi. "Her şeyden önce, ben narsist değilim." Kadın itiraz etmek için dudaklarını açtığı anda, "Thespiae'dan Narkissos'u *tanıyorum* - ortak özelliklerimiz olsa da, önce *ben* geldim, bu yüzden Lothairist, tam tersi değil. Ayrıca *sekiz* dil konuşur ve yazarım. Düzen takıntıma gelince, bu dolabımdan belli oluyor. Insomniac'ı tahmin etmek yeterince kolay. The çarşaf lar bükülmüştür."

"Ve metronom. Onu kendini rahatlatmak için kullanıyorsun."

Gözlemci insan. "Sözde arkadaşsız halim mi?" Genç, yarı uçan hayranı dışında onu çok iyi tanıyordu.

Then Lothaire kaşlarını çattı. Hayır, bir zamanlar çok iyi bir yoldaşı vardı.
Ta ki ihanete uğrayana kadar.

"Bulmacalardan anladım," dedi Elizabeth. "They tek başına yapılan bir eğlencedir. Birkaçı çok eski görünüyor, bu yüzden *büyüredir*, muhtemelen çocukluğundan beri onlarla ilgilendiğini tahmin ediyorum."

Yine, ne kadar beklenmedik. Onu gerçekten *eğlendiriyordu*.

"Bak, Lothaire, bu bir daha olmayacak. Odama geri döneceğim-"

"Otur." Masasının yanındaki kanepeyi işaret etti. Bir tereddütten sonra, sırtı dimdik bir şekilde minderın en ucuna tündedi.

"Sakin ol, ölümlü."

"Ne yapacağın hakkında hiçbir fikrim yokken nasıl yapabilirim?" Bakışları adamın yüzünün yan tarafında gezindi.

Elini uzatıp unuttuğu kesikleri temizledi. *Lanet olası Wraith*. "Bu günün ve gecenin yorgunluğunu atmaya çalışacağım."

Elizabeth bitkin olmasına rağmen hâlâ kendini tutuyordu. Gözlerinin altındaki deride lekeler vardı.

"Kilit açmayı nasıl öğrendin?"

"Hafta sonları babam bir yandan da kilitçilik yapan bir tamirci olarak çalışırdı."

"Madende ölmeden önce mi? O kadar çalıştınız ve hala yoksulluk içinde miydiniz?"

Çenesini kaldırdı, gözleri parlıyordu.

Çok gururluyum. Olmak için çok az sebep var. "Evimi aramak hoşuna gitti mi?" "Beni ne kadar süre izledin?" diye sordu.

"Sence ne kadar sürer?"

"Bir soruya hiç doğrudan cevap verir misiniz?"

Dolambaçlı cevaplar vermeyi alışkanlık haline getirmişti. Yalan söyleyememesi onu yanlış yönlendirme konusunda yetenekli yapmıştı. Gerçi bu konuda pek sık çağrılmıyordu. "Peki ya sen? Sen de neredeyse benim kadar kötüsün."

"Güzel. Evet, daireni karıştırmak hoşuma gitti. Daha önce hiç görmediğim şeyleri gördüm. Muhtemelen bu gece rüyamda o avizeyi göreceğim." Alt dudağını ısırıldı. "O mücevherleri hayal etmeyi bitirdikten hemen sonra."

Onları Elizabeth'e göstererek, onun tepkisini görmek isteyerek kendini şaşırtmıştı. Ya da belki de sadece *herhangi bir tepki*, hediyesine herhangi bir karşılık vermesini istemişti.

Saroya'nınki eksikti.

"Gerçekten rüyamda bunu göreceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Daha çok son yirmi dört saatin olaylarını yeniden yaşayacaksın." Kızın başına gelenleri tam olarak kavradığını düşünmüyordu. Zihni beyhude yere bir kaçış ya da intihar planı yapmakla meşguldü.

Ama bir kez gerçekten mahkum olduğunu kabul ettiğinde ... ?
Katlandığı her şey onu yakalayacaktı.

Bütün acılar eninde sonunda yakalanır.

Elizabeth'in ölümünü rüyalarında mı görecekti? Daha önce yeterince kanını almıştı.

"Bugün hakkında düşünmeme izin vermiyorum," dedi.

"Bu kadar basit mi-aklınız iradenizin emrettiğini mi yapıyor? Akıl akıldan üstün mü?"

Omuz silkti. "Onun gibi bir şey, evet."

Koltuğunda öne doğru eğildi. "*Bu* gece haksız yere gururlu olduğunuzu öğrendim. Kendinizi iradenizin güçlü ve aklınızın keskin olduğuna inanıyorsunuz-"

"Ben zayıf ya da iradesiz değilim."

"-ve bir şeyleri analiz etmeyi seviyorsunuz. Acaba bundan ne çıkarırsınız?"
Kasasına doğru ilerledi ve ağır defterini geri aldı.

Hesaplarını başka hiç kimseye göstermemişti. Ama Elizabeth yakında ölecekti ve şimdi onun ne diyeceğini merak ediyordu.

Bir kez daha masasına oturdu ve kitabı açtı. "Gel. Defterime bak."

Tereddütle ayağa kalktı, sonra onun yanında durdu. "Hiç böyle bir hesap defteri görmemiştim."

Sadece iki sütun içeriyordu: *Borçlu* ve *Hedefli*. "Ve Appalachia'daki karavanınızdan bu kadar çok kişiyi incelediniz mi?"

"Appalachia şakalarının komik yanı, *diğer tüm şakaların* aksine asla eskimemeleridir."

Kaşlarını kaldırdı. "Loreanların kan borçlarının bir muhasebesi."

"There çok fazla kayıt var."

Başını eğdi. Her şey onun Son Oyununa hizmet etmek için. "This binlerce yıllık muhasebeyi temsil ediyor." Başkalarının hamlelerini tahmin etme yeteneğini defalarca kullanmış, kanlı yeminlerini yerine getirmek için her zaman doğru zamanda doğru yerde olmasını sağlamıştı.

Eğer Nix öngörü kraliçesiye, Lothaire de *öngörü* kralıydı.

Beyaz vezir siyah şaha karşı. Kâhinle hapisane adasındaki son karşılaşmasını hatırladı. Ona "Bir sonraki maçımıza kadar" demişti. Ama o, "There bir sonraki maç *olmayacak*, vampir" diye cevap vermişti.

Ne demek istedi?

Elizabeth, "Bana bunun nasıl çalıştığını açıkla," diyerek onu düşüncelerinden uzaklaştırdı.

"Eğer bir ölümsüz zor durumdaysa, ona yardım etmeyi kabul ederim, ama sadece bir bedel karşılığında.

Then Ona istediğim her şeyi yapacağına dair yemin ettireceğim. *The şeytanla anlaşma yapmak* benden sorulur." Eğer sesi gururlu geliyorsa, şey ...

Öyleyim.

"Demek pazarlık teklif ettiğimde bu yüzden ilgilenmiş görünüyordun."

"Aynen öyle." Onunla konuşmak yine kolayına geliyordu, sanki kelimeler içinden çekiliyordu, sanki bütün hayatı boyunca bunları açıklamak için beklemişti.

Sırlarımı asla söylemeyecek bir confidante'ye ihtiyacım olmalıydı. Çoğu efsanevi adam bunu yapar.

"Ama başkalarına yardım ediyorsunuz?"

"Yani belki de tamamen kötü değilimdir?" Mizahsız bir kahkaha attı. "Çoğu zaman yaratıkları çaresiz durumlara düşüren ben oluyorum. Örneğin, sevdiğim birini ölümcül bir şekilde yaralarım, sonra da onu kurtarmaya çalışırım."

"Those hedeflenen isimleri büyük bir sürpriz bekliyor, ha?"

Elizabeth onun ilk başta düşündüğünden daha zekiydi.

"Kesinlikle."

Bakışlarını sayfalarından kızın yüzüne doğru sürükledi, katmanları, nüansları keşfetmek için son derece çekici bulduğu bir tabloyu inceler gibi inceledi.

Başını sertçe salladı. Hayır, eğer Saroya ön planda olsaydı, bu arzuyu, hatta bu büyülenmeyi sadece *onun* için hissederdi.

"Onlardan genellikle ne talep edersiniz?"

"Bunları pek sık tahsil etmem." Borçluları hep ilk doğan çocuklarını isteyeceğini düşünürdü. *Sanki ben Rumpelstiltskin miyim?* Lothaire sayısız ciyaklayan bebekle ne yapardı? Onları bir kulübede mi büyütürdü? "Ama tahtımı almak için harekete geçtiğimde, hesaplarının zamanı gelecek."

Ve dünya sarsılacak.

En yeni kayıtlardan bazılarını gözden geçirirken dudakları kıvrıldı: Lykæ Klanı MacRieve'in iki kraliyet üyesi; deniz tanrısı Nereus; vudu rahibesi Loa; şeytani uyuşturucu lordu Gamboa; öfke iblislerinin kralı Rydstrom Woede.

"O kadar emek o tahtları almak için miydi?"

"Evet. Onlar için her şeyi yaparım." Nefret ettiği bir Valkyrie ile yan yana

savaşmıştı, oysa tek istediği ondan intikam almaktı. Çeşitli Valkyrie'lerle aynı hizaya gelmişti.

İblisler, bazılarını şeytanın vücut bulmuş hali olduğuna ve kendilerini cehenneme geri götürmeye adadığına ikna etti.

Lothaire'in tahtında oturan bir vampir kralına sadakat yemini etmişti.

"Madem krallıklarınız bu kadar önemliydi, neden en başta onları kaybettiniz?"

"Vampirlerin siyasi entrikalarını anlamanızı bekleyemezdim."

Başını ona doğru eğdi. "Borçlularınızdan hiç kurtulan olmadı mı?"

"Lore'a edilen yeminler bozulamaz."

"Then Sizi öldürmeye çalışmamalarına şaşırdım."

"Oh, sürekli yapıyorlar," dedi. "Şimdi de senin peşine düşecekler, seni borçlarına karşılık takas etmeyi ya da bir ödülün para kazanmayı düşünüyorlar. Then tabii bir de işlediğim cinayetlerin intikamını almak isteyen intikamcılar var." Bakışlarını ona dikti. "Ben işledim çok."

Başka tarafa bakmadı. Aslında, *onun kendisini* incelediği gibi esrarengiz bir izlenime kapıldı.

The böcek büyütecisi anlamak istiyor. "Bu yüzden mi sana Eski Düşman deniyor?"

"Kısmen. Ayrıca her birkaç yüzyılda bir veba gibi ortaya çıkıp, ortadan kaybolmadan önce bir yığın varlığı öldürdüğüm için." Bazen istemeden ortadan kaybolmak.

"There başıma konan gerçek bir ödül mü var?"

Lothaire bunu kimin gönderdiğini öğrendiğinde kan gövdeyi götürecekti. "Gelinim zaten Lore'da bir numaralı hedef olacaktı. Şimdi binlerce kişi ödül için savaşıyor ve *senin* benim olduğuna inanacaklar. They hareketlerinizi takip etmek için ~~inhalatör~~ kullanacak. Yani bir şekilde bu sınırdan kaçmayı başarırsanız, saniyeler içinde kaçırılacaksınız. They sana korkunç şeyler yapacaktır."

Kaşlarını kaldırdı. "Bir şeye korkunç demen için ne kadar kötü olması gerektiğini ancak hayal edebilirim. Ama ölümü öneriyorlarsa, benim de ölmek *istediğimi* unutmayın."

"Bazı düşmanlar canını alır. Çoğu seni *alıklar*. Anatomik olarak yanlış bir deniz tanrısı, *derinliklerine* inip *seni* çalmaktan başka bir şey istemez."

bekaretini. Vampir düşmanlarım seni yemek için canlı tutacak, onlarca yıl boyunca her gece deleceklerdi. İblisler seni kötü şöhretli haremlerine gönderir, orada Lothaire'in Gelini'ni aşağılama şansı için cömertçe para ödeyecek pek çok yaratık için fahişelik yaparsın. İblis boynuzlarını en aşağılayıcı şekillerde parlatmayı öğrenirsin."

Yutkundu. "Haremler, fahişelik ve boynuzlar, o zaman?"

"Birdenbire senin için planladığım kader o kadar da korkunç görünmemeye mi başladı?"

Kanepeye döndü, öncekinden daha az sert bir şekilde oturdu. "Açık olmak gerekirse. Kaderim, senin niyet ettiğin gibi, şöyle olacak: Bir ila otuz gün içinde ruhumu göndereceksin -ruhlar nereye giderse gitsin- ve ailem senden asla zarar görmeyecek."

"Yaklaşık olarak," diye cevap verdi, en sevdiği kelimelerden birini kullanarak. The kız onun gün sayısından bahsettiğini düşünebilirdi. Aslında o "ruhun paketlenmesi" kısmından bahsediyordu. Ruhu yok olacaktı-

"Yaklaşık olarak derken, bir ila otuz arasını mı yoksa geri kalanını mı kastediyorsunuz?"

Küçük cadı. "The sormanız gereken soru, günlerin neden bu kadar değişken olduğudur."

"Lothaire. Günler neden bu kadar değişken?"

"Saroya'yı vampir yapmak için özel bir yüzüğe ihtiyacım olduğunu söylemiştim. The aynı yüzük ruhunu bedeninden ayıracak." *Yalan değil.* "Onu bulmak haftalarımı alabilir."

"Anlıyorum. Şikayet ettiğimden değil ama madem bir şey araman gerekiyordu, o zaman neden bu gece uyumaya çalışıyordun? Bu senin dokuzdan beşe kadar olan mesain değil mi? Şu anda bile dışarıda kaldırıma izliyor olman gerekmiyor mu?"

Onu *tembel* gibi gösterdi.

Yedi küçük görevi için kimse *ondan* daha fazla çalışmadı: *Yüzüğü bulmak, insanın ruhundan kurtulmak, Saroya'yı vampire dönüştürmek, La Dorada'yı öldürmek, Horde tacını almak, Serghei'yi canlı canlı yakmak, Daci'yi fethetmek.*

Hayattan zevk almıyor, hiçbir eğlenceden hoşlanmıyordu. Her şey onun Son Oyun'una hizmet ediyordu.

Onca işi düşünmek bile onu yorarken, sandalyesinde arkasına yaslandı. Ve yine kadının onu incelediği hissine kapıldı. "Uyku ve iş artık bir ve aynı."

"Anlamıyorum."

"Doğrudan damardan kan içtiğimde, kurbanımın anılarını toplayabiliyorum. Rüyalarımnda onun hatıralarını görüyorum, uyurken onları yeniden yaşıyorum. Derisindeki soğuk ısırığını, yaralarının acısını, hatta ellerimde ölümünü bile hissediyorum. Geçenlerde, yüzüğün nerede olduğunu bilen bir adamdan içki içtim. Şimdi tek yapmam gereken o anıya ulaşmak, ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Birçoğunun içinden geçmem gerekiyor."

Parmak uçlarını boynundaki sıyrığın üzerinde gezdirdi. "*Benim* rüyamı göreceksin?" "Muhtemelen. Sincap güvecinin etrafındaki düşkün hatıralar için *sabırsızlanıyorum*.
römork ocağı."

Keskin bir cevap vermek için dudaklarını araladı, sonra da kesti. "Neyin sıradan bir rüya, neyin başka birinin hayatından olduğunu nereden biliyorsun?"

"Anılardan başka bir şey hayal etmiyorum, sadece onlarınkini." "Deli olmana şaşmamalı. Ama ben senin akıl sağlığını etkiliyorum, değil mi?" "Akıl sağlığımı Saroya etkiliyor. Sen sadece bir yer tutucusun."

"Yani yüzük benim ölümüne eşitse, o zaman her uyuduğunda ben ölümüne daha mı yakın oluyorum?"

"Fazla abartmak istemem ama evet."

Sonunda gözlerini kaçırdı ve sessizce, "Bana önceden haber verir miydin?" dedi. "Hayır. Avladığınız geyiklere verdiğinizden daha fazla değil."

"They hayvanlardı!"

"Çok daha fazlası mısınız?" diye sordu düşünceli bir ses tonuyla. "Peki önceden haber verseydiniz ne yapardınız?"

"Aileme yazmak istedim."

"Ah, Ellie Ann'in son mektupları. Ne kadar dokunaklı. Ama Lore'da duygusallığa yer yok." Adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, kadın bunu zihnine not ediyor gibiydi.

Aslında daha önce Chase'in ölebileceğini ve onunla birlikte Lothaire'in vampir soyu için tek umudu olduğunu fark ettiğinde biraz duygusal hissetmişti. *Arkamda kendimden hiçbir şey bırakmayacak mıyım?*

Uzun zaman önce Lothaire ara sıra vampirler yaratmıştı ama onlar hep ondan önce ölmüştü. Bu konudaki zevkini kaybetmişti.

Herkes ondan önce öldü. *Ve şimdi yaşamı hissederek hüznü mü olmalıyım?*

Elizabeth, "Hiç karşılık beklemeden bir başkası için bir şey yaptınız mı?" diye sordu.

"Zihnimi geriye atacağım. Daha ileriye. Ah, evet. Demir Çağı sırasında, bir savaş alanında ölmek üzere olan ölümlü bir savaşçıya rastladım. Benden karısına ve çocuklarına bir mesaj iletmemi istedi. Tuhaf bir ruh hali içindeydim. "Ona mesajı kendin ver," dedim ve onu bir vampire dönüştürdüm. Karısına kavuştuğunda, karısı ona doğru koştu, yüzünden sevinç gözyaşları akıyordu, çocukları da onu takip ediyordu. Çocukları sevinirken, adam onu kollarının arasına alıp göğsüne bastırdı. Böylesine dokunaklı bir an, böylesine bir duygu - ta ki üzüm gibi patlayana kadar."

Elizabeth dehşete düşmüştü.

"Vampirler ve insanlar birbirine karışmaz. Sen çok zayıfsın. Eğer kontrolümü kaybedersem ve vücuduna elimi sürersem... *patlarsın*."

Sessizliğe gömüldü.

Şu anda ne düşündüğünü bilmek için neden öldüreyim ki? Muhtemelen öldürmekten hoşlandığım için.

Konuyu değiştirmek istercesine, "Hedefleriniz her zaman sizin pençelerinize mi düşüyor?" diye sordu.

"Zamanın yüzde doksan altı nokta dördü, evet."

Dudaklarını büzdü. "Ne kadar sıkıcı."

"Ne dedin sen?"

"Bunun neresi eğlenceli? Sürpriz nerede?" "Hayat eğlenceli değil."

"Çoğu için değil sanırım." Kanepede arkasına yaslandı ve bacaklarını altına topladı. "Ama senin gibi zengin olsaydım, çok eğlenirdim."

"Acınacak kadar fakir olmasaydınız, paranın mutluluğu satın alamayacağınızı bilirdiniz."

"Her zaman parası olan bir adam gibi konuştun."

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın? Eğlenmek için mi?"

"Ailem için para harcardım. Ve seyahat ederdim." Sanki gideceği tüm yerleri hayal ediyormuş gibi tavana baktı. "Tüm Büyükleri görürdüm: Çin Seddi, Büyük Piramitler, Büyük Set Resifi. Hatta ilk kez deniz kıyısını ziyaret ederdim."

Appalachia'nın dışına hiç çıkmamış, hiç okyanus ya da kumsal görmemişti. Bunu hayal bile edemezdi. Deniz havasının nasıl koktuğu, ayaklarına vuran dalgaların nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl tepki verirdi?

Muhtemelen onun beklediği gibi değil. "Ben dünyayı gördüm Elizabeth, hem de defalarca. Abartılıyor. Kabul edebileceğim bir ailem yok."

"Yani şimdi kitabını zevk için mi okuyorsun?" Kanepenin kumaşının desenini gözden geçirdi, kırmızı tırnakları hafifçe iz bıraktı. "Defterinizdeki son kayıt nedir?"

"Declan Chase adında bir ölümlü olacak. Eğer yaşarsa. Yüzüğün anılarına sahip olan kişi o."

"Eğer yaşıyorsa. Ona zarar verdin mi?" diye sordu. Esnemiş miydi?

"Ben değil. Dün bir iblis onu kılıçla öldürdü. Ama ben onu ölümsüz yapmak için kanımı verdim."

"Bu gerçekten büyük bir olay değil mi? Ölümlüler bunu yapman için sana *yalvarıyor*. Sanırım bunun paha biçilemez olduğunu söylemiştin?" Başını kanepenin koluna yasladı.

"Onunla bir bağ kurmayı çok istiyordum. Though Kanımı akıtmak ister gibi davrandım."

Lothaire kurnazlığı, basit ama zarif bir komployu ve ardından doruk noktasını hatırladı - Chase baygındı, bir vampirin kanını kabul etmeye zorlanırken ağzı açılmıştı.

Blademan bunu bir defilement, damarlarında bir zehir olarak görse bile. .

Lothaire, "Artık onu dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir zamanda bulabilirim," diye devam etti. "Yakınlardaysa zihnini okuyabilirim. Evet ölümlü, doğru koşullar altında zihin okuyabilirim. Senden üstün olmamın bir başka yolu daha."

Şaşkınlıkla nefesi kesilecek, elini şakağına götürecekt ve şu anda aklını okuduğumdan korkacak. . . .

Sessizlik. Ona baktı; elleri titreyen yumruklar halinde kenetlenmişti.

Elizabeth mışıl mışıl uyuyordu.

Sonunda açılmış ve gerçekten biriyle konuşmuştu - ona lanet kitabını göstermişti - ve o uyuyakalmış mıydı? Onu *sıkılmış* mıydı?

Súka! Onu bir gulyabani kafesi savaşının ortasına kadar takip edip, uyandırıp uyandırmayacağını görmek istiyordu!

Bu ölümlünün davranışı karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyordu.

Ve neden bunu asla tahmin edemediğini.

Kalbinin güm güm atmasına rağmen Elizabeth'in düzenli nefes alışlarını duydu. Uyurken yumuşak, hatta daha genç görünüyordu. Çok güzeldi ama potansiyelden son derece yoksundu.

Yeterince zeki görünüyordu -bana *meydan okuduğu zamanlar hariç*- ama görünüşü dışında kayda değer hiçbir özelliği, övünebileceği hiçbir başarısı yoktu.

Vahşi doğada yaptığı keşif gezileri ve benzeri şeylerle atletik bir eğilimi vardı ama seçkin bir atlet değildi. Hiçbir enstrüman çalmazdı ve sadece bir dil konuşurdu, o da çok az.

Saroya olmasaydı, Elizabeth de tıpkı iğrenç annesi gibi boşa harcanmış bir hayat yaşayacaktı. Kirli, su sızdıran bir karavanda Thrift kıyafetler ve ucuz parfümler.

En azından şimdi Elizabeth daha yüksek bir amaca hizmet ediyordu.

Nefesleri derinleştikçe dudakları aralandı ve kalp atışları yavaşladı. Bir metronom gibi... asla göremeyeceği dalgalar gibi.

Bu ölümlü çok gençti. Şimdi ona bakarken, insanlardan ne kadar nefret ettiğini neredeyse untabiliyordu.

Neredeyse.

Düşünceleri ani esnemesiyle bölündü. Onu uyurken izlemek onu sakinleştirmişti. Gelini -ya da en azından *vücudu*- onu yatıştırabilirdi. *Kullanabileceğim bir araç mı?*

Kılıcını çözdükten sonra botlarını tekmeledi, gömleğini çıkardı. *Şimdi uyuyorum.* Şimdi anılar gelecekti.

Yatağına doğru ilerlerken, "*Günlerin sayılı genç Elizabeth,*" diye düşündü.

15

Ellie bir iniltiyle uyandı. Bir *erkeğin* iniltisi.

Gözlerini açtığında kendini vampirin yatak odasındaki kanepeye kıvrılmış halde buldu. Sersemlemiş bir halde uzanıp yakındaki bir lambayı yaktı ve etrafı Lothaire'i görebileceği kadar aydınlattı.

Yatağında uyuyordu.

Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi, dinlenmiş ve şiddetli bir travma geçirmemişken onu bu kadar yakışıklı bulup bulmayacağını merak ediyordu.

Başucunda Ellie teslimiyetle nefes verdi. Nasıl olur da zihinsel ve ahlaki açıdan bu kadar zarar görmüşken dışarıdan bu kadar çarpıcı görünebilirdi?

Üzerinde sadece kalçalarına kadar inen koyu renk bir kot pantolon vardı ve başının yan tarafı ön koluna yaslanmıştı. Uzun sarı saçları dağınıktı, sinir bozucu gözleri gizlenmişti.

Yüzü, gururlu, asil burnu ve geniş elmacık kemikleriyle akıldan çıkmayacak kadar çenesizdi. Cesur çene hattını kaplayan kirli sakal bile ona cazip geliyordu. Parmakları adamın dudaklarını izlemek, göründükleri kadar sert olup olmadıklarını anlamak için kaşınıyordu. Daha önce erkeklerin dudaklarına hiç dikkat etmemişti ama onunkiler seksiydi.

Yaraları iyileştğine göre, sırtının pürüzsüz derisi onun dokunuşunu talep ediyor gibiydi. Those kaslı omuzları

Tekrar inledi, kaşları sertçe birbirine yaklaştı. *Rüya mı görüyordun?*

Eğer tüm kurbanlarının anılarını -binlerce yıllık anılarını- gerçekten yaşıyorsa, nasıl delirmiyor olabilirdi?

Şimdiden o yüzüğün hayalini kuruyor olamazdı. Belki de *onun* anılarını görüyordu?

Onun keşfetmesinden utanacağı hiçbir şey yapmamıştı ama ailesini ne kadar sevdiğini tam olarak *hissetmesini* ya da içinde bulundukları durumun ne kadar vahim olduğunu bilmesini istemiyordu.

The annesiyle en son konuştuğunda, Peirce'lerin madenlere döneceğine dair söylentiler vardı. Annesi, "Cesedimi çiğnemen lazım,

Ellie," dedikten sonra ölüm döşeğindeki kızına yaptığı yorumdan utanmıştı. . .

Lothaire sırt üstü döndüğünde Ellie'nin ağzı kurudu. Gövdesi taş gibi sertti, karın ve göğüs kasları kesikti. Neredeyse altın sarısı rengindeki koyu sarı saçları göğsünün ortasına dökülüyor, göbeğine ve daha aşağılara kadar inen altın rengi bir çizgi oluşuyordu.

Açlık hissi onu içine çekti, neredeyse ona duyduğu nefreti köreltecekti. Yüce Tanrım, vampir çok *güzeldi*.

Erkeksi mükemmellik. Özellikle de gözleri kapalıyken. *Bütün gün ona bakabilirim.*

Hayır! Hayır! *Lastik bant koptu.* Onu öldürmek isteyen bir *katildi*. Onun hapsedilmesinden kısmen o sorumluydu.

Ona karşı kafa karıştırıcı bir çekim hissetmese iyi olurdu. Aslında, sabah güneşine karşı perdeleri açmayı düşündü ama vazgeçti. Adam çok hızlıydı, ışığın altında iz bırakabilirdi.

Bunun yerine, Ellie duş almayı, giyinmeyi ve zihinsel olarak onunla bir sonraki turuna hazırlanmayı planlayarak kendini sürükledi.

Odasının içinde, sütlerinin arasındaki bitişik kapıyı kendi tarafından kilitledi - sanki bu onu dışarıda tutmak için bir şey yapacakmış gibi. Then balkonunun perdelerini geri çekti. Dudakları aralandı.

Öğleden sonra mı? Yorgun olsun ya da olmasın, bu kadar uzun süre uyuduğuna inanamıyordu. Hapishanedeyken, tüm cezası boyunca sabahın tam 6'sında uyanırdı.

Banyoya yöneldi ve içeride bolca banyo malzemesi buldu. The sıcak suyla duş alma vaadi ve hiçbir gardiyanın gözünün üzerinde olmaması onu çağırıyordu.

Buharlı su üzerine döküldüğünde, memnuniyetle içini çekti ve vücudunu kokulu bir sabunla yavaşça ovdu.

Ancak çok geçmeden ellerini gezdirmesi yavaşladı, yıkamak okşamaya dönüştü. Kendine bu şekilde dokunmalı o kadar uzun zaman olmuştu ki - tamamen çıplak ve gözlenmeden - nasıl hissettiğini unutmuştu.

Lothaire'in yontulmuş gövdesinin görüntülerini zihninden uzaklaştırdı ve kendine sadece vücuduyla yeniden tanıştığını söyledi.

Bir göğsünü avuçladığında titrek bir nefes aldı. Kahretsin, ama okşanmayı özlemişti, sırayla dokunduğunda erkeksi takdir seslerini özlemişti.

Ellie hayatı boyunca erkeklerden hoşlanmış, iflah olmaz bir çapkın olmuştu. O kadar çok kamyon kabini camını buğulandırmıştı ki, bir ünü olmuştu.

That Ellie'ydi, kolay bakire - yaramaz konuşmalara, sevişmelere, *sürtünmelere* hazırды. Kotunun fermuarı açık kaldığı sürece.

Ama sonra uzaklaştırılmış, flört etmekten, gülmekten ve dokunmaktan men edilmişti.

Hapishanedeyken, erkeklerin ellerinin sertliğini göğüslerinde hissetmeyi, çaresiz inlemelerini kulağında duymayı arzulamıştı. "*Sana sahip olmama izin ver, Ellie Ben sadece Yemin ederim.*"

Serbest eli karnından aşağıya doğru inerken ön kolunu mermer duş duvarına dayadı. Artık bacaklarının arası çıplak olduğu için, Ellie her türlü farklı hissi algıladı - etleri boyunca akan su damlaları, uzun tırnaklarından birinin törpülenmesi. . . .

İç i kayganlaşmıştı, keşfetmekten fazlasını yapmak için can atıyordu. Dudağını ısırды ve yarı korkuyla Lothaire'in odaya girip onu yakalamasından korkarak etrafına bakındı.

O ne yapardı?

Dün onu bedenine doğru çektiğinde, kaslarının boyun eğmez gücünü hissetmiş, inanılmaz büyüklükteki ereksiyonunu hissetmişti.

Cinsel organı o sertliği hatırlayınca sıkıştı.

Bir su spreyi boynundaki sıyrığın üzerine buğulanarak onu ürpertti. The vampir onun tadına bakmış, tadını beğenmiş gibi görünmüş, aldıkça inlemişti.

Nedense bu fikir ona çok erotik geliyordu - sanki adam onun bir parçasını kendi içine almak zorunda kaldı.

Nefesi titreyerek dışarı çıktı.

Saroya ayağa kalkmasaydı ne olurdu? Vampir Ellie'nin göğüslerini avuçlar mıydı? Nasıl acıdıklarını hatırlıyordu. O anda onu durduramazdı, onun ağzından şehvetli bir uyuşukluk içindeydi.

Öpücüklerini daha da aşağılara mı indirecekti? O sert dudakların meme uçlarından birine yaklaştığını, solgun elleri yoğururken sarı kaşlarının zevkle çekildiğini hayal etti-

Hayır! Onun *nesi* vardı? Vampirden nefret ediyordu ama yine de onunla ilgili fanteziler mi kuruyordu? Ellerini hemen bıraktı ve suya döndü.

Duvara yaslanarak nefesini tuttu ve ihtiyacını kontrol altına aldı.

Vampirler filmlerde hep hipnotize edici derecede çekici olarak tasvir edilirdi. Şüphesiz onun üzerinde esrarengiz bir etkisi vardı - doğüstü bir niteliği.

Yine de daha olası açıklama, uzun süre hapiste kaldıktan sonra zor durumda olduğuydu.

Kuruduktan sonra dolaba doğru yürüdü ve tüm seçenekler karşısında bir kez daha sendeledi. Karıştırmak ve eşleştirmek için saatlerini harcayabilirdi. Kadın dergilerindeki modayı hiç takip etmemişti çünkü hiçbir zaman farklı bir tarz yaratacak, "kişisel bir stile" sahip olacak kadar çok seçeneğe sahip olamayacağını biliyordu.

Aslında, moda için harcayacak kaynakları ve zamanı olan kadınlara belli belirsiz içerlemişti.

Hâlâ vaktim yok. Kendine en fazla bir ayı olduğunu hatırlatarak hemen bir çift bej pantolon ve düşük yakalı mavi bir kazak seçti. The ayakkabı olmadan aptalca görünüyordu, bu yüzden bir çift tütün rengi topuklu ayakkabı giydi.

Vampir daha uyanmamış mıydı? Başka bir konuşma yapacaklar mıydı-yoksa yüzleşme mi? Karnında hissettiği telaşın açlık olup olmadığını merak etti. Ya da sinir.

Saçının tepesini çabucak ördü ve geri kalanını omuzlarının üzerinden kıvrılacak şekilde bıraktı. Makyaj yapmayı düşündükten sonra hafif bir dudak parlaticısı sürmeyi tercih etti-

Odasından gök gürültüsünü andıran bir feryat duyuldu. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Daha yüksek, daha yüksek.

Then sessiz.

16

Lothaire uyandığında bir kar yığınının içinde yatıyordu. Though New York'ta hala gündüz olduğu kesindi, ayın sarı ışığı üzerine doğru akıyordu.

Uyku takibi. Tekrar. *Şimdi hangi cehennemdeyim?* Her uyuduğunda mı olacaktı?

Bakışlarını etrafta gezdirdi, bulunduğu yeri tanıdı - çünkü burası sık sık döndüğü ve artık sahibi olduğu bir mülktü.

The annesinin öldüğü yer.

Ivana'nın ölümünü ve onu takip eden geceyi ne kadar da net hatırlıyordu. Tıpkı bunun gibi durgun bir arifede, nihayet karlı kozasından çıkabilmişti.

..

The kendini kardan çıkarmaya başladığında güneş daha yeni batmıştı. The insanlar çoktan gitmişti ama Lothaire alacakaranlığı acı içinde beklemek zorunda kalmıştı.

Sonunda buz tabakasını kırdı ve annesini aramak için koşmaya başladı. . umuda karşı umut. Then gururlu İvan'dan geriye kalan her şeyi gördü; bembeyaz karlara karşı siyah küller.

Boğuk bir çığlık atarak kızın kalıntılarına uzandı ama hafif bir esinti külleri tarlaya savurdu.

"Hayır, hayır, anne!" Ağlayarak, onun bir parçasına bile dokunmak için çıldırarak onlara doğru atıldı-

Onun yerine parmak uçlarını parçalanan küllerin üzerinde gezdirdi.

The ilk kez ışınlanabiliyordu. Şok olmuştu. Saatler önce, babeceri Ivana'nın kurban edilmesini engelleyebilirdi.

Dizlerinin üzerine çöktü, kendine karşı acı bir nefretle doldu. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Gözyaşları döküldü - ta ki bir varlık algılayana kadar.

The Daci, etrafındaki her şey sisle kaplıydı.

Annesi ona, insanlar gittikten sonra ailesinin onun için gelebileceğini söylemişti. Gerçekten de gelmişlerdi.

"Lothaire," diye fısıldadılar rüzgar gibi.

Ayağa fırladı ve kendi etrafında daireler çizmeye başladı. "Kendinizi gösterin!" Kendisine duyduğu nefreti dışa vurdu. Zihninde annesinin sesini duydu: "Soğukkanlılığına güven." Ama yapamadı.

Öfke, tıpkı güneşin onu yaktığı gibi onun da içini yaktı.

"Sizi pis korkaklar! Dün gece neredeydiniz? Serghei nerede?" diye bağırdı, ta ki dudaklarından tükürükler püskürüp orada donana kadar. "Yüzlerinizi göreyim!"

"Lothaire. . ."

Dişlerini göstererek sisin içinde uçarak ilerledi. Onları göremedi. Gözlerini açtığında onların sis olduğunu ve sisin içinde kendisinin de olduğunu fark etti. "Yanmasına izin verdin!" diye bağırdı, boğazı düğümlenmişti. "Dövüş benimle!"

Etraftan gelen kırık mırıltıları duydu: "... onun laneti ..." "... sisin içinde iz bırakıyor ..." ". . . Horde kanı . . . " ". . . yoksun . . . " ". . . öfke . . . "

"Evet, bende Horde kanı var! The seni yok etmek için daha iyi-"

They sadece iz bırakarak uzaklaştı, dağıldı.

The gece hareketsizdi, tam bir sessizlik. Mutlak yalnızlık. . . .

Yüzyıllar boyunca Lothaire buraya defalarca dönmüş, umutsuzca annesinin halkını, Serghei'yi aramıştı.

Ama hiç bu kadar uzak bir mesafeyi uykuda izlememişti. The kar çıplak ayaklarını ısıyor, soğuk bir esinti açıkta kalan gövdesinden sıcaklığı sızdırıyordu.

Bu yerden nefret ediyorum. Lothaire o dondurucu şafakta Ivana'nın yanan etinin kokusunu hâlâ hatırlayabiliyordu.

Çünkü babası Serghei, Daci Kralı, onu terk etmişti.

The büyükbabası Lothaire sonsuz yaşamı boyunca hiç bulamamıştı.

Lothaire gençken annesinin hissettiği acıyı anlayamamıştı.

O zamandan beri birçok kez işkence görmüş, kendi teninin güneşte kavrulduğunu hissetmişti.

Serghei'nin Ivana'yı neye maruz bıraktığını şimdi anlıyordu. Onun kırılğan küllerini hala parmak uçlarımda hissedebiliyorum. . . .

Bu anıyı hatırlayınca, Lothaire'in içinde o akşamki kadar taze bir öfke kaynadı. Sönmesi gerekmez miydi?

Çıldırılmış gibi hissediyordu, buharlaşan kan yağmur gibi püskürüp karı boyayana kadar düşmanını parçalamak istiyordu. "Yüzleş benimle Serghei!" diye bağırdı. "Seni lanet olası korkak!"

Bir an için onların varlığını hissettiğini düşündü. Yoksa bu sadece rüyasından kalan bir kalıntı mıydı? "Yüzleş benimle!" Kimse onu karşılamadı; kimse meydan okumasına cevap vermedi. "Lanet olsun hepinize, *yüzleşin* benimle!"

This jiletin kenarından devrildiğim, geri dönüşü olmayan bir şekilde delirdiğim an olabilir.

Göğsünden bir feryat daha yükseldi. *Kan, katliam... Kemiklerin kırılması...*

The flesh dişlerine yol verdiğinde acele etti.

Bir usturanın tepesinde, uçuruma bakıyor. Ve uçurum geri bakıyor.

Tam bu savaşı kaybetmek üzere olduğunu anladığında, Gelin'inin teninin boyun eğdiğini, o kıpkırmızı şarabını bıraktığını hayal etti. *Dişlerini ona batır, derinlere daldır. . .*

Gözleri büyüdü. *O yalnız. Korumasız.*

Bir dakikadan kısa bir süre içinde daireye geri döndü. Onu korumaya ihtiyacı vardı. *Ona* ihtiyacı vardı. Yüzünü saçlarına gömecek ve onun sarhoş edici kokusunu içine çekecekti, bunu o kadar net hayal edebiliyordu ki.

Elizabeth'i balkonunda güneşin altında ayakta dururken buldu. O değil, *o* değil. Sadece Saroya. "Saroya'nın kalkmasına izin verin." diye homurdandı.

Döndü. "Geri- Aman Tanrım, gözlerin." "Bırak yükselsin!" *Abyss.*

"Yapmaya çalışmıyor."

Başını geriye attı ve bağırdı.

"Lothaire?" Ölümlünün korkuyla yutkunduğunu duydu ama yine de ona yaklaştı, ellerini önüne uzattı. "Ne oldu sana böyle? Pantolonundaki *kar* mı?"

Bakışlarını ona dikti, "*Evet, bana gel*" diye *yalvardı*. Gölgelere bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Elleri titriyordu. *Onları üzerimde istiyorum. Gel ve dokun bana, dişi.*

Bana dokunursan bir gece daha dayanabilirim.

The vampirin gözleri Ellie'nin hiç görmediği kadar korkutucuydu. Thehem öfke hem de *ıstırapla* doluydu. Beyazların üzerindeki kırmızı çatalar ona daha da uğursuz bir görünüm veriyordu.

Yine de onu büyölüyorlardı.

Çıplak göğsü nefes alıp verdikçe kabarıyor, elleri yumruk şeklinde kenetleniyor, her dalgalanan kasında ve kırbaç tendonunda şiddet vaat ediyordu. Dişleri jilet gibi keskin parlıyordu.

Ve yine de kendini ona doğru giderken buldu, rüzgârda uçuşan saçlarını alnında düzeltmek istiyordu, onun uçsuz bucaksız tenini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Onunla birlikte odaya girdiğinde Ellie'nin anlamadığı bir şeyler olmaya başladı. Adam ipeksi, yırtıcı bir zarafetle kendini ona daha yakın, daha *yakın* konumlandırırdı.

Aklına geldi; avını korkutup kaçırmak istemiyordu. Ürperdi, kendine kaçmamasını emretti.

Çünkü bunun onu *heyecanlandırabileceğini* hissetmişti.

Kısa süre sonra o kadar yakındılar ki, bakışlarıyla buluşmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Orada gördüğü bariz ihtiyaç karşısında dudakları aralandı.

Ama neye ihtiyacı var? Ne istiyor?

Onun solgun teninin nasıl bir his olduğunu bilmesi neden ölecekmiş gibi hissediyordu? "Elizabeth," diye ısırıldı, sesi çiğ, ifadesi çılgına dönmüştü.

Belki ona dokunabilir, merakını giderebilirdi ve o bunu hatırlamazdı bile. "Sana dokunabilir miyim?"

Ürperdi, sonra tısladı, "*Evet*. Dokun. Bana."

Suyu test etmek için adamın yüzündeki düz bir saç telini taradı. Adam sadece ona doğru yaklaştığında, kadın avuçlarını geçici olarak göğsüne, donan tenine karşı. Nereye kadar iz sürmüştü? Hangi karlı topraklara?

Kasları onun dokunuşuyla sıçrarken bile irkildi. "Elizabeth," diye mırıldandı kırık bir sesle, "beni *başlıyorsun*." Adam "*Daha fazla*" diye emrettiğinde Elizabeth ellerini bırakmak üzereydi.

"Tamam." Parmaklarını adamın göğsünün üzerinde gezdirdi, ellerini adamın sert göğüs kaslarının ve kabarık meme uçlarının üzerinde gezdirdi.

Bu adamı, acı dolu gözleri olan bu şeytani vampiri anlamıyordu. Hâlâ ellerini onun üzerine koymamıştı. Korktuğu için mi? "Eğer kontrolümü kaybedersem.

.. " diye onu uyarmıştı.

Ama onu sakinleştirdiğini, fiziksel ve zihinsel olarak etkilediğini hissetti.

Elbette, tedirginliği azalmaya başladı, göz kapakları ağırlaştı.

Ellie de aynı şekilde etkilenmişti. Parmak uçlarının altında uzanan ve keşfedilmek için yalvaran çıkıntılar onu büyülemişti.

Tırnaklarını adamın göğsündeki altın rengi tüylerin arasından geçirdiğinde, adamın kapüşonlu gözleri kapandı.

"Bu daha mı iyi?" Sesi utanç verici bir şekilde gırtlaktan çıkıyordu. Ama on yılın yarısından beri temas kurmak için yanıp tutuşuyordu; onun gibi bir adamı nasıl takdir *etmezdi*?

Karmakarışık saçlar ve şişkin kaslar.

Uyanmış gibi görünerek ona nefret dolu bir bakış attı. Mırıldandığı bir küfürle kadının ellerini uzaklaştırdı ve mutfığa doğru yürüdü.

İzini sürmediği için, onun kendisini takip etmesini istediğini düşündü.

İsteksiz bir hayranlıkla adamın sırtının yontulmuş düzlemlerine, dar kalçalarına doğru inişlerine baktı. . . .

Yürüyüşü bile seksi. Lothaire güçlü bir kralın yürüyeceğini hayal ettiği gibi yürüyordu.

Mutfakta buzdolabını açtı, bir sürahi kan çıkarırken kapıya yaslandı. İri ellerinde bir krema dökücüye benziyordu.

Ellie bir sandalyeye çökmüş, hayranlıkla bakarken o sürahiyi açtı ve içindekileri yuttu.

Adamın göz ucuyla kendisine baktığını gördü, nefes alış verişlerinin azaldığını, yanaklarının kızardığını fark ettiğini biliyordu.

Şimdi ona dokunduğuna göre, ondan daha da çok etkilenmişti. Bir ampulün içine uçmak onu cezbettiler.

Belki de özel dikim kıyafetleri ve pahalı botları olmadan biraz daha az korkutucuydu? Buzdolabının önündeki sürahiden su içmesi o kadar normal, o kadar *erkeksi* bir şeydi ki, kız cevap vermeden edemedi.

Dudaklarının kenarından bir çizgi kan akarken bile.

Vampir. Kan. Yine de başka tarafa bakamadı. *Bu manzara nasıl ıslığımı ıslatabilir?*

İşini bitirdiğinde ön kolunu ağzının ve çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. "Göğsüne bakmak mı? Ellemek mi? Merak etme, her türden kadının beni arzulamasına alışkınım."

Utançtan uçacak gibi oldu ama kendini tuttu. Ellie'nin hayatında hızla yaklaşan bir son kullanma tarihi vardı; *hiçbir şey* yüzünden utanarak bir dakikasını bile boşa harcayamazdı.

Ve öldürmeyi arzuladığı ölümcül, vampir bir manyaktan etkilendiği için kendini hırpalamamaya karar verdi.

Ellie başını düşünceli bir tavırla eğerek dürüstçe, "En azından dış görünüşün güzel," dedi. Ellie'nin yüz ifadesi karşısında, "Hadi ama. Sonsuz hayatın boyunca kimse senin *içinin çirkin* olduğunu ima *etmedi* mi?"

Those Lothaire'den daha zayıf olanlar ona hakaret etmeyi alışkanlık haline getirmezdi. Elbette ölmek *istiyordu*. "Seni öldürmem için beni kıskırtamayacaksın," dedi ve ekledi, "bu akşam. Ama gazabımı celp edersen seni başka şekillerde cezalandırırım."

Öfkesi hazırды, ruh hali kötüydü. Though saatlerce uyumuştı, hayal ettiği -ya da bizzat yaşadığı- tek anı kendisiydi, bu da yıllardır olmamış bir şeydi.

Bu da yüzüğün yeri hakkında yeni bir bilgi edinemediği anlamına geliyordu.

Declan Chase'in anılarına erişemezse, yüzüğü yeniden aramaya başlamak zorunda kalacaktı.

Lothaire, amcasının tavsiyesine ilk uyduğunda ve "canlı" ölümsüz kanından içtiğinde, riski kabul etmişti: delilik.

Ama zihninin aşırı derecede etkilenmeyecek kadar güçlü olduğuna kendini ikna etmişti. Belki de daha da düşkünleşecek, vicdanı daha da aşınacaktı.

Uyku takibini ve öfkeyi, kalbinin gümbürtüsü yüzünden kendisine sinsice yaklaşan bir düşmanı duyamadığı zamanları hiç beklemiyordu.

Stratejik yeteneklerini kaybedeceğini hiç düşünmemişti. Geçmişte, her oyuncunun hamlesini sanki satranç tahtasının piyonlarıymış gibi öngörerek, çok kişili, onlarca yıl sürecek entrikaları kolayca tasarlamıştı.

Artık sadece bulmaca çözümleri onu ele geçiriyordu. Nadiren uyuyabiliyordu. Uyuduğunda da, ihtiyacı olan bilgiye ulaşmak için rüyalarını süzgeçten geçiremiyordu.

Ayrıca garip mi? Elizabeth'in anılarını hiç deneyimlememişti. Elizabeth onun son anısıydı, peki neden onunkini görmemişti?

The Dinlenmesinin tek iyi yanı yaralarının tamamen iyileşmiş olmasıydı. Onun yaşındayken beslenmeden haftalar geçirebilirdi ama rejenerasyon onu aç bırakmıştı.

Soğuk kandan bir bardağa daha döktü - yudum, *yudum*. Sırf onunla dalga geçmek için ölümlünün önünde yavaşça içecekti.

Ama kahvaltısı hakkında yorum yapmadı, sadece "Burada yemek isteyeceğim bir şey bulamadım" dedi.

"Merak etmeyin, yeni hayvanımı besleyeceğim."

"Evcil hayvan?" Gözleri parlıyordu. "Birinden senden nefret ettiğim kadar derin nefret edebileceğimi hiç bilmezdim."

"Sık sık başkalarının nefretlerinin dış sınırlarını keşfetmelerine yardımcı oluyorum. Bu benim bir yeteneğim." Kendi kafa karıştırıcı durumu üzerine düşünürken, "Hor gördüğünüz bir erkeği arzulamak kafanızı karıştırıyor olmalı," dedi.

"Hayır, neler olduğunu anladım."

"İstemeyerek de olsa ilgimi çekti. O küçük ölümlü beyninin ne *bulduğunu* söyle bana," dedi, onun şivesini taklit ederek.

Gözlerini kısmıştı. "Erkeklerden hep hoşlanmışımdır. Hapishaneden önce yeterince erkek arkadaşım vardı, her hafta sonu parka giderdim."

İçini kıskançlık kaplamıştı ama nedenini bilse kahrolurdu.

Elizabeth onun değildi.

Sanki eski bir erkek *arkadaşını* hatırlıyormuş gibi Lothaire'in yanından geçip gitti. Gözleri durgunlaştı, bir tutam saçını dolgun alt dudağının üzerinde gezdirdi.

That saç. Those dudaklar-

"Park etmeyi özledim," diye mırıldandı dalgınca, yüksek elmacık kemikleri boyunca yayılan bir kızarıklık. "Sıcak, telaşlı ... *park etme*." Tam bir şeyleri kırıp dökcekken, kadın onun bakışlarıyla karşılaştı. "Son beş yılda toplam *dokuz* erkek gördüm. Think bunu bir saniye düşünün. Then *on* bile nasıl iyi görünebileceğini anlayacaksınız."

"Ben bile mi?" Ses tonu alaycıydı. "Doğal özelliklerimin bununla hiçbir ilgisi yok mu?" Kusursuz fiziğini göstererek eliyle kendini işaret etti.

Mükemmel bir şekilde işlenmişti. Tam da söz verildiği gibi.

Ama tanrılar aşkına, kendi sözlerimi tutmak için ne yapmam gerekiyor?

"Lothaire, cinsel açıdan çaresiz olmam seni şeftali yapmaz."

Cinsel açıdan çaresiz mi? Zihni, onu suda hevesle o çocuğu öperken gördüğü, ağzı onunkinde gezinirken parmaklarının omuzlarını ısırdığı zamana gitti. The erkeğin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmeden önce

Gözleri kapanmıştı, şehvet onu eziyordu. . .

Kırmızı, Lothaire'in görüşünü kapladı. Elizabeth sanki ona yeterince yaklaşamıyormuş gibi çocuğun karşısında kıvranıyordu-

Lothaire elindeki bardağı mutfığa fırlattı, kan ve kırıklar duvara çarptı. Kadının önünden geçerek onu oturduğu yerden kaldırmak için üst kollarından tuttu.

Kalp atışları hızlandı, gözleri keyifli bir korkuyla büyüdü. . . .

17

Ağız boynuna inerken Ellie'nin elleri vampirin göğsüne doğru uçtu. "*Neyin var senin?*"

"This vücut artık bana ait! Bir başkası tarafından asla dokunulmayacak." Tenine karşı, "Lanet olsun sana, Saroya'nın yükselmesine izin ver!" diye homurdandı. Dudakları ayrıldı ve dili dışarı fırladı.

"Yapamam. Denemiyor bile." *Yine benden içecek mi?*

Teni daha önce olduğundan daha sıcaktı, parmaklarının altında gittikçe daha da ısınıyordu.

Boynundaki bir başka hıncır yalama, Ellie'nin tüylerini diken diken etti. Ellie'nin meme uçları hassas noktalar halinde gerildi, göğüsleri şişti.

"Benim dokunuşuma ihtiyacın var. Geri çekil ve onu bana getir," diye emretti, sesi çakıllı çıkıyordu. "Bu bedeni memnun edeceğim ve uyandığında bu ağrıdan kurtulacaksın."

"Nasıl geri çekileceğimi bilmiyorum," diye bağırdı, aksanı giderek kalınlaşıyordu. Adam onun boynunu açgözlülükle öpüyordu, ısırıyordu ama yine de acil bir açlıkla. "Tanrım, *sen bunu yaparken* düşünemiyorum." Son kez inlemiş miydi?

Öyle olmalı, çünkü adam ondan ayrıldı ve tepkisini ölçmek için aşağıya baktı. Nefes nefese kalmıştı, gözleri adamın seksi ağzına, dudaklarına odaklanmıştı.

Pantolonunun düğmesini açtı. "Benden nefret ediyorsun ..." Korkudan yutkundu. Ve beklentiyle.

". . ama yine de sana istediğimi yapmama izin vereceksin." Fermuarını sıkıştırdı, yavaşça aşağı çekmeye başlarken ona Rusça kelimeler söyledi.

"Senden her şeyden çok nefret ediyorum! Ama o ağzın çok *iyi* hissettiriyor. Muhtemelen üzerimde bir tür doğal olmayan vampir kontrolü var." Ona karşı hissettiği bu hayvani arzuyu açıklayacak bir şey olmalıydı.

Adam pantolonunu açıp bir iniltiyle ipek külotunun dantellerini okşadığında Ellie alt dudağını ısırıp ve gözlerini açık tutmaya çalıştı. Adamın parmakları aşağıya doğru inmeye devam edip Ellie'nin ıslaklığını keşfedecek miydi? ?

Daha ne kadarını kontrol edebilirdi? Hayatını, geleceğini ve şimdi de arzularını mı? Geçici bir delilikten muzdaripti, yaşadığı her şey düşünöldüğünde bu anlaşılabilir bir durumdu.

Ona yaşattığı her şey.

Bu düşünceyle ondan bir kez daha nefret etti. Ellie başını sertçe salladı, sonra onun sert gözleriyle karşılaştı. "Hayır, ne istersen yapmana izin vermeyeceğim." Adamın bileğini kavradı ve giderek inen elini külotundan çekti. "Çünkü seni istemiyorum, asla da istemeyeceğim."

Çenesinde bir kas kasıldı.

Adamın onu daha fazla mı öpeceğini yoksa öldüreceğini mi bilmiyordu.

Döndü ve mutfak duvarını yumruklayarak bir sıva bulutu gönderdi. "Sanki seni istiyormuşum gibi, senden o kadar nefret ediyorum ki içim yanıyor! Ve seni öldüremiyorum!"

"Henüz."

Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Henüz değil. Ama yakında." Ortadan kayboldu ve saniyeler sonra tamamen giyinmiş olarak yeniden ortaya çıktı.

Geniş göğsü, muhtemelen kaşmir ya da pahalı bir kumaştan yapılmış koyu gri bir kazağın altında hâlâ kabarıyordu. Her ne ise kaslarını ikinci bir deri gibi sarmıştı. Siyah pantolonu belli ki onun için dikilmişti. Bir kılıç kemeri ve kılıç takıyordu.

Şaşırtıcı derecede yakışıklı.

"Gezintiye çıkıyoruz."

Kaçmak için bir şans mı?

"Nereye?" "Bir cadıyı görmeye."

Lothaire, Elizabeth'in izini Outer Banks'teki ıssız bir kumsalın kenarında, deniz kenarındaki bir kulübenin içinde buldu.

Bodrumdaki Cadı olarak bilinen bir dişi fey olan kahiniyle acil bir toplantı yapması gerekiyordu.

"Neredeyiz biz?" Elizabeth fısıldadı. "Düşmanlarının beni apartmanın dışında bulacağını söylemiştin!"

"Burada değil. Onun korumaları benimkilerle aynı." Elizabeth yeterince güvende olacaktı. Ayrıca, Hag'e danışmaktan başka çaresi yoktu; aklı

daha da düzensizleşiyor.

Tehlikeli bir şekilde.

Birkaç dakika önce, Elizabeth'in pantolonunu ayak bileklerine kadar çekmeye, sonra da onu masanın üzerine yatırıp orada sikmeye karar vermişti. Bunun *parlak* bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Boşalmasına izin vermeden önce adımı inletmek, onun sıkı sıcağına dalmak, etrafında kayganlaştığını hissetmek ...

Hayır, hayır! Odaklan! Saroya'nın bu gece doğmasını beklemesi bir yana, Elizabeth'i öldürebilirdi. Kontrolünü kaybederse, tüm gücüyle ona vurursa

...

Burun delikleri şişti ve yumrukları sıkıştı. Kana susamışlık cinsel ihtiyaçla savaşıyordu.

Bu sabah onu delmeye çok yaklaşmıştı bile.

Hag odaklanmasına yardımcı olabilir, anılarını gözden geçirmesine yardımcı olabilir

-Böylece Elizabeth'ten bir an önce kurtulabilecekti.

The Kahin, Endgame'i konusunda az da olsa güvendiği tek kişiydi. Gelinini önceden görmüş ve onu nasıl bulacağını söylemişti. Elizabeth'in hapsedildiği süre boyunca bedeninin korunmasını sağlamıştı.

Hag yıllarca sırlarını sakladı. . . .

Evinin panjurları günün son güneşine karşı kapalıydı. The kahin onu bekliyordu.

Elizabeth açık oturma ve yemek pişirme alanlarını incelerken, Lothaire burayı onun gözünden görmeye çalıştı.

Yarasa kanatları ve ot çileleri kurumaları için tavana asılmıştı. Hayvan leşleri çeşitli kesim durumlarında bir kasap bloğunun üzerinde duruyordu.

Hag'ın fokurdayan karışımları modern bir gaz ocağında demlenirken, uzun çalışma tezgahlarında brülörlerin üzerinde çeşitli görevler bulunuyordu.

İblis kafataslarından oluşan koleksiyonu üst rafı süslüyordu; çıkık boynuzları ve dişleri dışında insana benziyorlardı. Gulyabani kafaları başka bir rafta sıralanmıştı, çürümüş yeşil yüzleri dehşet içinde donup kalmıştı. Korunmuş centaur phalli kavanozları dolduruyordu.

"Cadı," diye seslendi. The kahin aslında birkaç yüzyıl boyunca güçsüz bir kocakarıya döndükten sonra yakın zamanda gerçek formuna, yani güzel, sivri kulaklı bir esmere dönen genç görünümlü bir feydi.

Balery onun gerçek adıydı ama o Hag'ı daha çok seviyordu. Lothaire fey'e taşlaşmış geçmişini mümkün olduğunca sık hatırlatmak

istiyordu.

Çünkü onu bundan kurtaran oydu. *Kitabımda bir isim daha.*

Hag arka odadan çıktı. "Lothaire, bunun bir sürpriz olduğunu söyleyemem." Kana bulanmış ellerini lekeli bir önlüğe sildi.

Though önlüğünün altında modern kıyafetler giyyordu -kısa etek, botlar, tişört- ve kemerinde kesinlikle *modern olmayan* siyah bir kehanet kemikleri kesesi vardı.

İstemsiz kullanımdan dolayı zayıflamış olan kahinlik yeteneklerinin yanı sıra, Hag aynı zamanda zehirler ve iksirler konusunda uzmanlaşmış bir karışımıcıydı.

Elizabeth fey'in kanlı ellerine bakakaldı ve korunmak istercesine *ona* yaklaştı. The onun ruhunu yok etmek isteyen vampir.

Kadının kendi kendine "*Açık fikirli, açık fikirli*" diye fısıldadığını duydu ve parmağını kemer halkalarından birine soktuğunu düşündü.

"Şimdi de *kan emiciye* yakın mı duruyorsun?" Elizabeth'in korkusu o kadar ölümcüldü ki, *kraliçeye yakışmıyordu*. Cesur Saroya'dan ne kadar aşağı olduğunun bir başka örneğiydi.

Elizabeth'in beş yıl önceki zafer parıltısı girişimi mi? Daha önce gölgelerde ona katılması? Lothaire, bunun sadece bir zayıflık olduğuna karar verdi.

"Şu anda senin kötünün iyisi olduğunu düşünüyorum."

Neşesiz bir kahkaha attı. "Daha fazla yanılıyor olamazsınız."

"*Cadı* o mu?" Elizabeth mırıldandı. "Cadı gibi görünmüyor. Geceleri cadıya falan mı dönüşüyor?"

Hag onun cehaletine iç geçirdi. Küçümseyici bir ses tonuyla, "Ve sen de *insan* bir arkadaş getirmişsin," dedi.

"Düşmanlarım onun benim elimde olduğunu zaten biliyor." "Sadece birkaç saat içinde mi?"

"Nix." Daha fazlasını söylemesine gerek yoktu.

"Şifreleme anahtarlarımızı her saat başı güncellemeliyiz." Başını salladı.

The fey Elizabeth'in etrafında döndü, sivri kulakları seğiriyordu.

"Hayallerimdekinden bile daha güzel."

"Gelinimden daha azını mı bekliyordun?"

"Görüler mi?" Elizabeth'in çekingen duruşu kayboldu ve Hag'e dik dik bakmak için ondan uzaklaştı. "Bu ucubeye beni nasıl bulacağını söyleyen sen misin?"

Hag onu havlayan bir köpek gibi görmezden geldi. Lothaire'e, "Sen onu dönüştürdükten sonra bile vücudu iyi üreyecek," dedi.

Üreme *eylemiyle* o kadar meşguldü ki sonucu hiç düşünmemişti.

Bu bedene büründüğünde çocuğu nasıl olacaktı? Though vampirler az ürer, o kararlı gri gözleri olan çok sayıda çekik başlı çocuk hayal etti. "Çok sayıda varise ihtiyacım olacak."

Elizabeth'in yüzünde anlayış ve dehşet ifadesi belirdi.

Lothaire, kendi bedeninin devam edeceğini, başkaları için genç üreteceğini fark etmenin ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

"Çocuklarım." Elizabeth yumruklarını sıktı. "Sen ve iğrenç kaltağın tarafından büyütüldüler." Yapmayı çok istediği gibi ona vurursa, elindeki kemikleri kıracaktı.

Hag, Elizabeth'in kalçasını değerlendirici bir şekilde sıktığında, kız dönerek o fistlerden birini salladı. Aralarında gezinerek avucuyla yakaladı. "Bu fey'e asla dokunma. *Asla*. Derisi zehirlidir."

Hag bir *Venefican*'dı, zehirli bir kadın. Küçük bir kızken, derisi kalıcı olarak ölümcül hale gelene kadar az miktarda zehirle beslenmişti. Ayrıca bir fahişe olarak eğitilmişti - bu özellikleri bir araya getirince mükemmel bir silah oluyordu.

Lothaire Elizabeth'e, "İntihar etmeyi düşünmeden önce," dedi, "seni ölmeden önce iyileştireceğini bil. Ama daha önce hiç yaşamadığın acıları yaşayacaksın."

Elizabeth elini ondan çekti ve çenesini kaldırdı. "O küçük vahşi bir insan, değil mi?" Hag söyledi.

"Elizabeth henüz olayların büyük planındaki yerini kavrayamadı." Kızı mutfak tezgâhına doğru ölçülü bir şekilde itti. "Otur, çenenin kapa ve hiçbir şeye dokunma."

Bir bar taburesine oturmadan önce tereddüt etti, hâlâ sinirliydi. "Bugün seni buraya getiren nedir?" Hag sordu.

"Bir iksir için geldim. Anılarıma ulaşmak için zihnimi temizlemem gerek." *Oyun Sonum çok yakın*. Then her zaman istediği her şeye sahip olacaktı.

Then Anlaşılmaz olanı nihayet anlayacağım. . . .

"Odaklanmam gerek." Elizabeth'in cazibesinden başka bir şeye.

Hag kahverengi gözlerini ona dikti. "Onun önünde iş konuşmak ister misin?"

Omuz silkti. "Yakında gitmiş olacak. Ama o zamana kadar yemek yemesi gerekiyor."

Hag ona, "Arka odaya git ve yapraklı sarmaşıklarla süslü yeşil bir sandık ara. Üstünü aç ve ona ne yemek istediğini söyle. Örümcek ağlarıyla süslü siyah sandığı açma."

Elizabeth gözlerini kısmakla yetinince Lothaire, "Ne emrederse onu yap. Benim emirlerime uyduğunuz gibi onun emirlerine de uymalısınız."

Elizabeth bir huff ile ayağa kalktı, sonra arka odaya doğru yürüdü. Bir menteşe gıcirtısı duydu, sonra da "Fun-yuns" diye seslendi.

Bir saniye sonra o taşra ağzıyla: "Defol git!" Omzunun üzerinden, "*Besleyici* bir şeyler ye." diye emretti.

Asi bir duraksamadan sonra, "Blo-berry waff-els. May-pole see-rup." Then "Hoo!" diye bağırdı. *Mükemmel.*

Elinde yüklü bir tabak ve çatal bıçak takımıyla döndü ve yakındaki yemek masasına oturdu. Dengesini yeniden kazandığı için tüm bu olanları umursamıyormuş gibi davranıyordu, ama adam çarkların döndüğünü biliyordu, gözlerindeki o hesapçı parıltıyı görebiliyordu.

Yine de ne yapacağını tahmin edemiyorum.

Dikkatli bir şekilde kahvaltısından bir ısırık aldı ve "Aman Tanrım, bu çok iyi" diye mırıldandı.

Bir ısırık daha, bir ısırık daha. Yemeğinin tadını neredeyse şehvetli bir şekilde çıkarıyordu. Yatakta da böyle olup olmayacağını, teninin tadını çıkarıp çıkarmayacağını merak etti. *Benim onunkinin tadını çıkardığım gibi.*

Hag ona bir şeyler anlatıyordu ve o da konsantre olmak istiyordu ama Elizabeth'in tabaktaki çatalını, çıkardığı küçük zevk seslerini duymaya devam ediyordu. Elizabeth şuruplu waffle'den bir ısırığı döndürürken kendini büyülenmiş gibi buldu.

"*Yemeklerin* tadını çıkarıyor musun?" diye homurdandı ona.

"Hapishane yemeğinin tadı siper ayağı gibi. Yani, evet, bundan hoşlandığımı söyleyebilirsin." Kendini beğenmiş bir havayla ekledi, "Ayrıca, sizin yapamadığınız bir şeyi yapabildiğim gerçeğinin tadını çıkarıyorum."

"Yapamaz mıyım?" Onun yanındaki koltuğa doğru ilerledi.

Elizabeth kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak bir çatal dolusu waffle uzattı. "Isırmak ister misin?"

"*Hiçbir* fikrin yok."

"*Tabii* ki. Oh, ama sen bir *kan emicisin*." Abartılı bir şekilde kaşlarını çatı.

Ölümlünün yüzündeki o bakışı silmeyi zorunlu buldu. Though Hag'in kendisine şaşkınlıkla baktığını biliyordu ama umurunda bile değildi. Elizabeth'in bileğini kavradı ve ısırığı aldı.

Bir anda tat alma tomurcukları *yanlış diye* bağırdı! Uzun zamandır çiğnememişti ve bu konuda beceriksizdi ama sonunda yemeği yutabildi.

Elizabeth ona şaşkınlıkla yarım bir gülümseme attı. "Dudağında şurup var. İşte." Başparmağını yaladı ve şurubu düzeltmek için öne doğru uzandı.

The Her şeyi unutturacak *lık* için bileğine dokunmayı tartışırken aralarındaki hava elektrikliydi-

Hag boğazını temizledi. "The *yüzük*, Lothaire?"

İsteksizce ayağa kalktı. "Onu hâlâ imgelemde görmedin mi?"

Tezgâhta oturması için ona yer açtı ve kuş kafatasına benzeyen bir yığın şeyi istifledi. "Benim de senden fazla şansım yok. *Çok* güçlü büyülerle gizlenmiş durumda. Ne zaman yerini bulmaya çalışsam, yeteneğimi zayıflatıyorum."

Ölümlünün bakışlarının hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Bu da gözlerini ondan ayırmakta zorlandığı anlamına geliyordu. Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Konsantrasyonuma yardımcı olabilir misin?"

"Muhtemelen. Ancak başka endişelerimiz de var. La Dorada."

The Sorceri Kötülük Kraliçesi. Birkaç hafta önce onu gizli bir Amazon mezarında uyurken *bulmuştu*. Yarı ölüydü, yüzyıllardır bir lahitte mumyalanmıştı ve başparmağında Sums Yüzüğü vardı.

Though ona koruma büyülerini yapmıştı, bunlardan biri onu uyandırmayı garantiliyordu, Lothaire huysuz başparmağını koparmış ve yüzüğü çalmıştı.

Ve muhtemelen mezarını bir gelgit dalgasıyla sular altında bırakmıştı.

Belki de onun en sevdiği eşyasını küstahça çalmamalı, onu uyandırmamalı ve potansiyel olarak kıyametin habercisi olmamalıydım?

Başparmağını bırakmış olabilirim. . .

"Dorada'yı imgelemlerde gördüm, onu hissettim," diye devam etti Hag. "The Kötülük Kraliçesi seni cezalandırmak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Bir "Kraliçe", bir şey üzerinde diğer büyücülerden daha fazla kontrol sahibi olan bir büyücüydü. Dorada tamamen yeniden canlandığında, Lothaire de dahil olmak üzere kötü varlıkları kontrol edebiliyordu.

Ama onun gücü hakkında endişelenmemiştir, yüzükle onu kolayca yenebileceğini düşünmüştü. Yine de tam yüzüğü parmağına takmak üzereyken Declan Chase tarafından yakalanmıştı.

"Yüzüğü bulduktan sonra onunla ilgileneceğim," dedi Lothaire. "Biraz zamanımız var. Sadece yedi gün önce onu uçuruma atmayı başardım." Kıyamet koptuğunda -daha doğrusu tüm ölümsüz mahkûmlar Tarikat'ın hücrelerinden kaçtığında- zombi Wendigo'ları bir sürü halinde ona saldırmıştı.

Açlıktan öldüğü, işkenceden kurtulduğu, mistik olarak zayıfladığı ve izini süremediği düşünüldüğünde, hepsini yenmişti. Then nefret dolu bakışlarını Dorada'ya çevirdi. . . .

Hag dumanı tüten bir soru sordu. "The büyücü kadın çoktan senin için geliyor." "Çok çabuk yükseldi, değil mi?" Wendigoları ortadan kaldırdıktan sonra

Dorada'ya ulaşmak için bir yarık açıp onu aşağı attı. Ama kız onun bacağını yakalamıştı. Sarkarlarken, onun durumundaki herkesin yapacağını yaptı - kafatası parçalanıp bir gözü çıkana kadar yüzüne vurdu.

Sonunda, yüzlerce metre derinliğinde bir uçuruma düşmüştü.

"Evet, Dorada verdiği yaraların ve mumyalanmış halinin etkilerini anlatıyor. Lothaire, eğer geçen sefer ona karşı zar zor galip geldiyse, ve o şimdi yeniden canlanıyorsa ... ? Tüm kötü yaratıklar üzerindeki kontrolü birkaç hafta, hatta belki birkaç gün içinde mutlak olacak."

Then ekvator çölünde onu bile öldürecek bir öğle güneşini selamlamasını emredebilirdi.

Elizabeth öksürdü ve sırtışını dudaklarının arkasına sakladı. "Neden eğleniyorsun?" diye sordu.

"Bana öyle geliyor ki az kalsın bir hatundan dayak yiyordun. Bu Dorada'nın kim olduğunu bilmiyorum ama ona bol şans diliyorum."

Hag'in nefesi kesildi. Lothaire elini yanındaki tabureye vurdu ve tabureyi parçaladı, kıymıklar etrafa saçıldı.

O ve Hag şaşkınlıkla izlerken, ölümlü sakince onları tabağından ve saçlarından topladı, sonra bir lokma daha waffle yedi.

18

Ölümsüzler Ellie'nin önünde, sanki mama sandalyesinde oturan ve her şeyden habersiz bir çocukmuş gibi konuşurlarken Ellie'nin gözünde bazı gerçekler canlanmıştı.

Bir: Lothaire, Ellie'nin ölümüyle eşdeğer olan yüzüğü bulmakta zorlanıyordu.

İki: Viraja girdiğinde konsantrasyonu bozuldu.

Three: Ellie'nin onu mümkün olduğunca sık virajdan döndürmesi gerekiyordu. Dört: Her denemesinde ölme riskini göze alıyordu. Ve bu sorun değildi. *Kazan-kazan.*

Yine de şimdi onun yasaklayıcı ifadesi cesaretini kırıyordu. Cesaretini yeniden toparlamak için kendine zaten ölü sayılacağını hatırlattı.

Ellie bir keresinde savaş zamanı travma sonrası stres bozukluğu hakkında bir makale okumuştı. Bir ordu subayının yeni cephe askerlerine şöyle dediğini hatırlıyordu: "Bu savaşa katıldığınız gün öldünüz. *Zaten* ölüsünüz. Öyleyse neden şimdi cesur oluyasınız?"

Saroya içime düştüğü gün öldüm. O zaman neden Lothaire'in akıl sağlığını da beraberimde götürmeyeyim?

Sesi öfkeyle titreyen vampir, "Dorada'yla karşılaşmadan önce haftalarca işkence gördüm ve kansız bırakıldım," dedi.

Ellie ona, sanki onun adına biraz utanmış gibi bir bakış attı. "Ama *o* hâlâ bir mumya falan değil miydi? Yenileniyor falan? Görünüşe göre sen onun ağırlığına karşı ağırsın."

Göz ucuyla Hag'in çenesinin düştüğünü gördü.

Lothaire önünden geçerken yumruklarını o kadar sert sıkıyordu ki yumruklarından kan damlamaya başladı. "The büyücüsünün yendiğim bir düzine Wendigo muhafızı vardı."

"Wendigo'nun ne olduğunu bilmiyorum. Bir Lore tavşanı olabilir. Ama görünüşe göre bu başarıyı büyük bir olay olarak görüyorsunuz."

Hag araya girdi. "Wendigo'lar ölümsüzlere bile bulaşan, yıldırım hızında, bıçak kadar uzun pençeleri ve dişleri olan açgözlü zombilerdir. Geçmişte, *bir tanesi* bütün bir ölümsüz türünü yok etmeye yetmiştir. Bir düzine bile değil."

Ellie neşeli bir ses tonuyla ona, "Lothaire'den hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu. Hag şimdi gizlemediği bir kötülükle ona doğru yürüyordu.

Lothaire inanmayan bir ses tonuyla, "*Küstahlığınız*-" diye homurdandı.

"Sadece siz iki kıkırdayanla dalga geçiyorum. Ama ciddiyim, Lothaire, ring hakkında endişelenmeden önce Dorada'yı yenmelisin."

Hag, "Eğer çeneni kapatmazsan, dudaklarını senin için mühürlerim," dedi. Elizabeth omuz silkti. "Sanırım benim tavsiyemi istemiyorsun."

"Sana *çeneni kapamanı* söyledi."

Ama Lothaire elini kaldırdı. "Yeni evcil hayvanım ara sıra numaralar yapar." Elizabeth'e, "Konuş," dedi.

"Eğer Dorada tüm şeytani yaratıkları kontrol edebiliyorsa, o zaman bununla iyi bir fırsat yakalasan iyi olur." Onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Biri senin üzerinde tam bir güce sahip olduğunda onunla mücadele edemeyeceğinin farkındayım."

"Eğer aradığım yüzüğü bulursam, onunla onu yenebilirim." "Bulmanın bir ay sürebileceğini söylemiştin?" "Pek olası değil. Yine de mümkün."

"Dorada bu sürenin çok kısa bir kısmında tam gücüne ulaşacaktır. Her zaman ilk önce zamana duyarlı göreve saldırmalısınız."

"Makul bir çıkarım, ancak tüm değişkenlere sahip değilsiniz. The yüzüğün yeri değişebilir. Eğer ona ulaşamazsam, sonsuza dek kaybedebilirim."

"Ve bu *utanç* verici olur mu?"

Tam Ellie çok ileri gittiğine ve hedeflerine ulaştığına karar verdiğinde ona, "Hag ile şimdi özel olarak konuşacağım" dedi.

"Tam olarak nereye gitmemi istiyorsun, Lothaire?"

"Okyanusu mu görmek istedin?" dedi şifreli bir ses tonuyla. "Hemen dışarıda."

Git. Bakın."

İçinden heyecan fışkırıyordu. "Gerçekten mi?" "Outer Banks'teyiz."

Ellie ayağa fırladı ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

Lothaire mırıldandı, "Beş, dört, üç ..." "Sen neden bahsediyorsun?" Hag sordu.

"The ölümlü, yüzüstü düşmek üzere-"

"Ahhh!"

"-sınır." Sırıttı.

"Genelde avına eziyet etmezsın, Lothaire."

"Evet, öyle," diye düzeltti. "Ve ayrıca, avım genellikle bunu *başlatmaz*."

"Zihni mi arızalı? Ölümlü zihinler çok kolay kırılır."

"Beni kışkırtmak, deliliğimi kışkırtmak istiyor, böylece ona saldırıp öldüreceğim." "En büyük zayıflığınızdan bu kadar çabuk mu faydalanıyor? Then o

Şaşırtıcı derecede zeki, değil mi?" Hag sorduğu soruya bir zarf dolusu yeşil kristal ekledi ve soruyu cevapladı. "Onun senin gelinin olmadığından emin misin?"

"Dikkatli ol, Hag," diye onu uyardı, Elizabeth'i onun için düşünmesi bile onu öfkelen-dirmişti. "Eski patronların küstahlığını affetmiş olabilir ama ben affetmeyeceğim."

"Dışınızın Saroya olacağını hiç tahmin etmemiştim."

"Çok fazla kelimeyle, yaptın. 'Vampirler tarafından sevilen, tahtınızı sizin için güvence altına alacak büyük ve korkusuz bir kraliçe,' " dedi. "Appalachia'nın rahmetlisi *Ellie Ann*, Hordely, vampir aşkına ilham vermeyecek."

Elizabeth ne bir kraliyet mensubuydu, ne bir soylu, ne de bir vampir. Loreanların en alt tabakasından biri bile değildi.

Saroya bir tanrıydı.

Hag'in dudakları inceldi. *Hâlâ ikna olmamış mıydı?* Nasıl ikna olmamış olabilir? *Elbette* Lothaire'in Gelini bir tanrıçaydı.

Onunla birlikte sonsuza dek sürecek bir hanedanlık kurmayı planlıyordu. Thebu hanedanın annesi cahil bir ölümlü köylü *olamazdı*.

"Elizabeth'i ilk bulduğum zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu. "Nasıl geri döndüğümü ve sana bir hata olduğunu söylediğimi? Saroya'yı bulana ve her şey mantıklı gelene kadar senin imgelemimi inkâr ettim. Bir aydınlanma gibiydi. Ve Saroya'yı görene kadar hiç kanım olmadığını hatırlıyorsunuzdur."

"Şimdi yuvarlanabilirim. Kesin olarak öğrenirim."

"Gökyüzünün mavi olup olmadığını anlamak için de yuvarlanabilirsin.

Zaten bana yardım edecek kadar güç toplayamıyorken bir de buna mı harcayacaksın gücünü? Diğer şeylerin yanı sıra, Valkyrie kraliçesinin yerini bulmuş olman gerekiyordu. Ama nafile." Tekrar ağzını açtığında, Lothaire onun sözünü kesti. "Kan tanrıçası ölümlü karavan çöplerinden üstündür. Nokta. Alternatifini düşünmek bile saçma." Bakışlarını ona dikti. "Onu asla

terk etmeyeceğim ve asla da terk edemem.

Saroya. Bu konuyu herhangi bir şekilde tekrar gündeme getirirsen, boğazını omuriliğine kadar keserim. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı" diye mırıldandı.

En azından bir dişi onun karşısında ne zaman geri çekileceğini biliyordu. Hag korkak olduğundan değil ama fey dişisi her şeyden önce savaşlarını seçmekte ustaydı. "Şimdi, Dorada'ya gelince. Onu yenmek için yüzüğü kullanmak istemiyorum."

Onu en fazla üç kez kullanmayı planlamıştı. Though Meblağlar Yüzüğü'nün kullanımı basit olsa da, İlim'deki en hileli tılsımlardan biriydi. The yüzük neredeyse her dileğin gerçekleşmesini sağlayabilirdi, ancak kişi onu ne kadar çok kullanırsa, dilekleri o kadar *yanlış yorumlamayı* seçerdi.

Geçmişte, iki farklı sahibin olduğunu duymuştu. Bir adamın ilk dileği altın bir servetti. Sandıklar dolusu altın kapısının önünde belirmişti. Başka bir adamın *dördüncü* dileği de aynıydı. Altın gökten düşmüş ve ailesini gömmüş.

Ve yüzük hiçbir dileğin geri çevrilmesine izin vermedi.

Lothaire ya Dorada'yı beklemeye alacak ve yüzüğün daha sonra yanlış yorumlanması riskini göze alacak ya da onunla şimdi yüzleşecek ve yüzüğün Webb'in yerleşkesinden taşınması riskini göze alacaktı.

The mantıklı hareket gerçekten de büyücüyü aramak olacaktı. "Onu benim için bul," dedi Lothaire, "ben de onunla yüzleşeyim."

Hag başını salladı. "Öngörülerimin izin verdiği ölçüde gözcülük yapacağım." "Peki ya benim kafa karışıklığım, odaklanma eksikliğim?"

"Gelininiz zihninizi, sizin için hazırlayabileceğim herhangi bir şey kadar iyi sakınleştirebilir." "Ne yapmalıyım? Yüzüğümü geri almak için savaşırken Saroya'yı yanımda mı getireyim?"

Nasıl *olsa ayağa kalkmayacak, diye* fısıldadı zihni.

Hayır, bu gece yapacaktı. Yapmalı. Aklını yatıştırmaya yetecek miydi?

Her durumda, yine de bir iksir arayacaktı. "Onu Lore'a maruz bırakamam. Düşmanlarım onu yok eder."

"Then mümkün olduğunca onun yakınına dönün. Onunla konuşun. Ona *dokunun*." "Bu uygunsuz. Sadece benim için bir şeyler demle."

"There bir çare var, ama bunu yapmak için beş dişbudak asmasına ihtiyacım var. The sarmaşıkları genellikle bu düzlemde bulunmaz. Bulmak için biraz yuvarlanmam gerekecek."

"Yap şunu."

Kemerinden çıkardığı siyah kumaş tomarını tezgâhın üzerine açarak çeşitli şekillerde düzinelerce küçük kemik çıkardı. Onları topladı ve zar gibi yuvarladı, ardından öngörülerini odaklayarak yerleşimlerini inceledi. "There Moldova ormanlarında bir sürü porsuk şekil değiştiren var. They sarmaşıkları güçlü seksin ardından ölümlü kölelerini iyileştirmek için kullanıyor."

"Sürünün inini nasıl bulabilirim?"

Tereddütle kemiklerini tekrar yuvarladı. "Riora'nın tapınağına bir günlük mesafede bir yerde."

Riora, imkansızlık tanrıçası. "Yeri biliyorum." There Moldova'da şafağın sökmesine yaklaşık altı saat kalmıştı. Her saat başı Saroya'nın yükselişini kontrol ederken, tapınaktan dışarıya doğru mil mil iz sürecekti. "Doğrudan gidiyorum. Döndüğümde iksir üssünün hazır olmasını istiyorum."

"There düzinelerce erkek olacak," dedi Hag. "Fazladan bir ya da iki kılıç için kan borcunu kullanamaz mısın? Sadece bir deli tek başına bir şekil değiştiren inine saldırır."

Kaşlarını kaldırdı. Ne *demek istiyorsun?*

Kıyıya.

Ellie ona bakıyordu, elleri ve yanağı görünmez sınıra dayanmıştı.

O kadar yakındı ki tuzlu havanın kokusunu alabiliyor, dalgaları duyabiliyordu ama hiçbir şeye dokunamıyordu.

The sınırı Lothaire'in de bildiği gibi sadece Hag'in kapalı verandasına kadar uzanıyordu. Ellie'nin alnı hâlâ zonkluyordu.

The önündeki manzara çok sevdiği dağlardan çok farklıydı, buradaki manzara açık ve şaşırtıcı derecede sonsuzdu-

Lothaire yan tarafını izlediğinde omuzları gerildi. Ellerini bıraktı, onu okyanusa özlemle bakarken yakaladığı için kendine kızdı. "Bu kadar yaklaşmama izin veriyorsun ama kuma, suya dokunmama izin vermiyorsun öyle mi?"

"Tıpkı mücevherlerde olduğu gibi." Sözlerinden eğlence damlıyordu. "Sadece bunu *gördüğün* için bile mutlu olacaksın."

Sessizce, "Senden cehennemden daha çok nefret ediyorum," dedi.

"Biliyorum. Benimle sadece birkaç gün daha uğraşmak zorunda kalacağınızı bilerek kendinizi rahatlatın. Hag'in yeni iksiriyle bu gece yüzüğün hayalini kurabilirim. Yarın ölmüş olabilirsin!"

"Geri dönüp sana musallat olmayı planlıyorum."

"Then sıraya girmeniz gerekecek. Şimdilik, birkaç saat içinde ya da hiç dönmeyeceğim."

"Ne umduğumu biliyorum."

Adam mırıldandığı bir yeminle ortadan kaybolduktan sonra Ellie kaçmak için fikir üstüne fikir üretti. Ama içinde bulunduğu durumu idare edebilmek için bu dünya hakkında yeterince *bilgisi yoktu*.

Gün ışığı okyanusun üzerinde mor ve turuncu renklerin cümbüşü içinde kaybolana kadar o sınırdaki kaldı. Böyle manzaralar bir kızın çoktan ölmemiş olmayı istemesine neden olabilirdi.

Kalbi buruk bir şekilde içeri girdi ve Hag'in tezgâhında bir tabure aldı.

The fey bir iksir üzerinde çalışıyordu ve bitkin görünüyordu. Üst dudağının üzerinde ter damlacıkları oluşmuş, gevşek bukleler kızarmış yüzüne doğru sarkıyordu. Sivri kulaklarının uçları bile pembeleşmişti. Yine de Hag, duygulu kahverengi gözleri ve zarif yüz hatlarıyla muhteşemdi.

Ellie'nin tanıştığı ölümsüzlerin ikisi doğaüstü bir güzelliğe sahipti. Bu da şu soruyu akla getiriyordu: Bu adını nasıl kazanmıştı?

Hag sertleşmiş mavi yumurtalara benzeyen şeyleri topladı, sonra da havan tokmağıyla onları öğütmeye başladı. Önlüğü aralanınca Ellie donakaldı. The fey'in kemerine takılı bir cep telefonu vardı.

Hag'i kazanmaya karar verdi, belki de onu bir telefon görüşmesine ikna edebilirdi. Bu düşünceyle Ellie yemek sandığına döndü ve "Buzlu iki Coca-Cola" sipariş etti.

İki bardak buzlu kola geldi. Yemek yemeyi Ellie kadar seven biri için bu sandık kutsal bir sandık gibiydi.

Ellie içecekleri tezgâha geri götürdü ve bir tanesini kahinin önüne koydu. "Bana bir cadı gibi görünmüyorsun."

"Ve seni hayal kırıklığına uğratmamayı çok isterdim." "Peki gerçek adın ne?"

Sessizlik.

Ellie'nin bakışları havanın yanında duran eski bir kitaba takıldı. "Bu bir büyü kitabı mı?" Kitabı eline aldı ve parmaklarını kapağında gezdirdi. "Hiç bu kadar yumuşak bir deri hissetmemiştim."

"Kendini cilt bakımına adanmış bir insan tarafından üretilmiştir."

Ellie ürpererek elindeki bıraktı. "Gerçekten geleceği görebiliyor musun?" "Evet."

"Bir pencere açabilir miyim?" "Hayır."

"Kulakların sivri." "Ve gözlerin çalışıyor."

"Senin için o taşlama işini yapabilirim," diye teklif etti Ellie. "Neden beni çalıştırmıyorsun?"

"Sanırım Lothaire'in emirleri oturman, çeneni kapatman ve hiçbir şeye dokunmaman yönündeydi. Onlara uymanı öneririm, Elizabeth."

Küçümseyici tavrı sinirimi bozdu. "Ben çocuk değilim."

"Bizim için öyle de olabilirsin."

"Ya seni bayıltıp telefonunu çalsaydım?"

The fey gözlerini devirdi. "Dene bakalım,

ölümlü." *Planlıyordu.* "Kendini uyarılmış

say, Hag."

"Bir şekilde benden alabilseniz bile, kod kilitli."

Lanet olsun, sempatiye geri döndüm. Daha uzlaşmacı bir tonda, "İstersen bana Ellie diyebilirsin," dedi.

"İstemiyorum." Hag mavi lekeli elinin tersini parlak kahverengi bir buklenin üzerinde gezdirdi. "Bak. Sana yardım etmemi sağlamak için benimle dost olmaya çalıştığın kısım burasıysa, nefesini boşa harcama. Ben sadece Lothaire'in çıkarlarına hizmet ederim."

"Ya Saroya'nınki? Psikopat bir katilin dünyaya salınmak üzere olması umurunda değil mi?"

"Eğer Lothaire'in arzusu buysa, benimki de bu."

"Ondan bu kadar çok mu korkuyorsun?"

"Hayatımı Lothaire'e borçluyum. Ne olursa olsun, Eski Düşman'dan korkmamak için deli olmak gerekir."

"İkinizin bir ilişkisi var mı?"

"Tabii ki hayır. Onun sadık kaldığı bir Gelini var."

"Ama Saroya ve Lothaire samimi değiller." *En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum.* . . . "Bunu seninle tartışmayacağım."

Lothaire odada belirince Ellie oturduğu yerde sıçradı. Onu son gördüğünden beri, geniş omuzlarına terzinin diktiği uzun bir trençkot giymişti. Nefes nefese kalmıştı, bir yanağında kir izleri vardı ve bacaklarına çamur sıçramıştı. "Saroya ayağa kalkmaya çalıştı mı?"

Ellie alaycı bir tavırla, "Şu anda burada değil," dedi. "Mesajınızı alabilir miyim?" "Onun yükselmesine izin vereceğine dair bana söz vermiştin!"

"Saroya denemiyor bile." *Ateş nerede, vampir?* Yıllardır tanrıçadan uzaktaydı. Şimdi de onu görmek *zorunda mıydı?*

"Ne dedin sen?"

"Seğirmiyor."

Lothaire elindekini duvara fırlattı ve gözden kayboldu.

Hag deliğin üzerinden iç geçirdi, sonra işine geri döndü.

"Her zaman bu kadar yoğun mudur?" Ellie ve Lothaire'in bir süredir

paylaştıkları normal konuşma son Gece,o
olmuştur thrummingile

bir şey.

"Onunla alay etmekle aptallık ediyorsun. Eğer kontrolünü kaybederse, feci şekilde ölürsün."

Kendime not: Onun kötü tanımını öğren. "Bana yardım etmen için ne gerekiyor? Tek ihtiyacım olan bir telefon."

"Sende hiçbir şey yok. Şimdi, kapa çeneni."

İki dakika sonra: "Tuvaletiniz var mı?"

"Kaçmak için Thinking?"

"Thinking işemek için, aslında."

Hag onu yan koridora doğru yönlendirdi. "Bu evin hiçbir yerinde pencereleri ya da panjurları açmayın."

"Tamam." Ellie banyoda kapıyı arkasından kapattı ve volta atmaya başladı. "Ne yapacağım ben?" diye mırıldandı. "Ne yapacağım ... ne yapacağım ... ?"

"Benimle gel," diye fısıldayan bir ses cevap

verdi. Bir ses. Lanet olası aynadan!

Ellie kendini kapıya yasladı. "Kimsin sen?" *Açık fikirli ol!*

"The süvarileri, sizi kurtarmak için buradalar." Ellie'nin şaşkın bakışlarının hemen yanında bir kadın eli belirdi; sanki aynanın *içinden* gelmiş gibiydi.

Süvari mi? Kalbi yerinden fırladı. Ama sonra Lothaire'in düşmanlarının ona ne yapacağını hatırladı. *Haremler, fahişelik ve boynuzlar.*

Ellie dönüp kapıyı açtı ve hızla mutfığa geri döndü. "Hag!" diye bağırdı. "There's-aynada bir şey var, onunla birlikte gitmemi isteyen bir şey."

Hag ayıklamakta olduğu yaprakları yere düşürdü. "Ayna?" Duvardaki kancadan bir pala aldı. *"Beklenen Mariketa.* Senin tepkini görmek için dünyadaki her aynayı aramış olmalı."

"Mariketa kim?"

"Kötü şöhretli bir paralı asker çetesi olan Cadılar Evi'nin lideri." Silahını eline alan Hag banyoya doğru yola koyuldu.

This Mariketa için iyi bitmeyecek. Ellie temkinli bir şekilde Hag'i takip etti. "Cadı paralı askerler mi? Şaka yapıyor olmalısın!"

"They sınır şifremizi çözdü. Ya da en azından bir kısmını." Kapıda Hag, "İçeri gir ve onunla gitmek istediğini söyle," dedi.

"Pekâlâ." Ellie içeri girdi, sonra aynanın karşısına geçti. "Hey, orada mısın, süvari?"

The sesi cevap verdi, "Bütün gün bekleyemem, Lothaire'in Gelini. Bu gece nikel bira ve disko bowlingi var." Mariketa'nın sesi o kadar insani, o kadar normaldi ki Ellie'nin kuşkuları vardı. Özellikle de Hag aynanın yanına yaklaşıp palayı kaldırdığında.

Mariketa sözlerine şöyle devam etti: "Eski usul sınır büyüsü yüzünden camın düzlemini geçemiyorum. Ama aynanın içine uzanıp elimi tutabilirsin. Bir-iki, gerisini ben hallederim."

Hag ona el sallayınca Ellie, "Evet, tamam, işte geliyorum" dedi.

The fey elini bir su havuzuna daldırır gibi aynanın içine sardı

Mariketa, "Anladım." dedi.

Hag cevap verdi, "Hayır, seni yakaladım."

Palası cama saplandı. Bir çığlık patladı. "*Ahhh! Seni KAHPE!*"

Fey kanlar içinde geriye sıçradı; Ellie ağzı açık kaldı. Hag cadının kesik elini tutuyordu.

Aynanın içinden bir tür canavar kükrerken, havada enerji birikmeye başladı ve Ellie'nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Hag kanı kullanarak camın üzerine çılgınca garip semboller çizdi ve tam da şimşeğe benzeyen bir parıltı üzerlerine doğru gelirken bitirdi.

"Dur... sabit dur," diye mırıldandı Hag. The cıvata cam düzlemden sekip karanlığa geri döndü. Bir çığlık daha duyuldu - "*Bunun bedelini ödeyeceksin, fey!*" - ardından sessizlik.

The cam bir kez daha katılaştı, semboller kaybolmadan önce aynanın içine sızmış gibi görünüyordu.

Hag sırtını duvara yasladı. "They anahtarımızı seni bulmaya yetecek kadar biliyordu. Kara tanrılar, bu çok yakındı."

"Beni kurtardın, teşekkür ederim."

Yüzü soldu. "*Çok* yakındı. Şifrelemeyi bir saat önce değiştirmeliydim. Düşmanlar için görünmez değildin. Lothaire bunun için beni öldürecek."

"Zarar yok, faul yok mu? Üzerimde bir çizik bile yok."

"Lothaire'i tanıyorsun." Hag'in ifadesi donuklaşmıştı. "Ya ona söylemediysem?"

"Peki karşılığında ne istiyorsun?"

Ellie'nin bakışları telefonuna kaydı. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Lothaire'e asla ihanet etmeyeceğime dair İrfan'a yemin ettim. Aramana izin vermek istesem bile, Lore'a ettiğim yemini bozmam mümkün değil."

"Then bana ne verebilirsin?"

Hag'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bilmiyorum... Düşünemiyorum."

"Acele etsen iyi olur. Yakında dönebilir. Hey, belki benim için yirmi soruya cevap verebilirsin."

Hag hızlı bir ses tonuyla, "Bazı sorulara cevap vermeme hakkımı saklı tutmalıyım, eğer bu cevaplar Lothaire'in çıkarlarını olumsuz etkileyecekse. Zeki bir insan sadece reddettiğim sorulardan çok şey öğrenebilir."

Az önce Lothaire'in çıkarlarının olumsuz etkilenmesinin bile mümkün olduğunu nasıl anladığım gibi mi? Ve sen benim zeki olduğumu mu düşünüyorsun? "Then bana bu dünya hakkında, genel olarak ölümsüzler hakkında bilgi vereceğine söz ver."

"Temizlememe yardım edersen, harcadığın zamana değmesini sağlarım." "Evet, bunun için Lore'a yemin etmeni istiyorum."

Hag gözlerini kısarak Ellie'ye baktı. "Seninle ilgili içimde çok kötü bir his var. Ama yaşamak istiyorum. Bu yüzden sana dünyamız hakkında bilgi vermek için Lore'a yemin ediyorum."

"Pekala. Ne yapmamı istediğini söyle."

Hag ona lavabonun üzerine dökmesi için bir toz verdi ve cadının elini başka bir fıçıda parçalara ayırırken kanın kaybolmasını sağlamak için palanın üzerine döktü.

Her şey yoluna girdiğinde Hag, "Ne kadar temiz yaptığımızın bir önemi yok, bizi ele vereceksiniz. İçinizi göreceksiniz."

Ellie taburesine geri döndü. "Bakın, bu tıpkı Kanun'un gelip bir fotoğraf makinesi ya da laboratuvar hakkında soru sorması gibi bir şey. Elimde bir kavanoz parıltıyla yakalansam bile inkar ederim. Bir tuğla duvara dönüşürüm. Buradaki zayıf halka ben değilim-"

"Cadı kanı kokusu alıyorum," diye seslendi Lothaire arkalarından.

The fey biraz hızlı döndü ama Ellie bu konuda uzmandı. "Evet, siz ucubelerin böyle bir şeyi USPS aracılığıyla gönderdiğinizde inanamıyorum." Tırnaklarını tezgâha geçirdi. "Kaçtığımda sizi ihbar etmeyi planlıyorum."

"Uh-huh." Lothaire gözlerini Hag'e dikti. "Hangi iksir cadı kanı gerektiriyordu?"

"Sen bana ödülünden bahsettikten sonra onlara karşı sınır büyüsünü özellikle

güçlendirdim. The Evi Elizabeth'i yakalamak için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Hag'in yüzünü inceledi, açıkça şüpheliydi. "Ne öngörü ama."

"Ben bir kahinim."

İyi bir tane.

"Araştırmam nasıl gidiyor, Lothaire?" Hag sordu.

"Yaklaşıyorum." O delici bakışlarını Ellie'ye çevirdi. "Saroya?" "Çıt yok."

"Eğer onu alıkoyduğunu öğrenirsem ..."

"Lanet olsun, tutmuyorum!"

Lothaire, Ellie'nin o güne kadar bir erkekte gördüğü en korkunç bakışa sahipti.

Tüyleri diken diken olmuş, kendini siper etmek istemişti. Then ortadan kayboldu.

Ellie bastırıldığı nefesini vermek üzereydi ki eski bir polis numarasını hatırladı. "Dürüst ol, Hag. Hemen geri geliyor."

20

Bir şeylerin peşindeler.

Lothaire saniyeler sonra Hag'in evine döndüğünde onları rahatlamış bir ifadeyle birbirlerine bakarken yakaladı. . . .

Kendini görünmez yapmıştı ama Elizabeth tırnaklarını tezgâha geçirmeye devam ederken fey'i sadece tenceresini karıştırırken buldu.

Lothaire gözlerini kısarak görevine döndü. *Evet, bir şeylerin peşindeydi.* Ama araştırmak için ne zamanı ne de netliği vardı.

Son birkaç saat içinde Riora'nın boş tapınağından çıkıp kadim bir ormana doğru koşarak kilometrelerce yol kat etmişti.

Sadece daha önce gittiği ya da görebildiği yerlerin izini sürebildiği için geniş bir alanı kat etmekte zorlanıyordu. Koşmak, hayvanların onun varlığını fark ettiklerinde açtıkları izleri takip etmek kadar kolaydı. *Diğer yırtıcılar bile benden korkar. . .*

Though bu görev Son Oyun'unu tamamlamasına yardımcı olabilirdi, düşünceleri bir kez daha Elizabeth'e, bu kez de denize bakarken yüzünde beliren özlem ifadesine kaydı.

Bu durumdan duyduğu memnuniyetin beklediğinden daha *az* olduğu ortaya çıktı.

Neden onu düşünmeden edemiyordu? Ya da daha önce apartmanda onun için nasıl eridiğini?

Çünkü ben bile bir seçenek gibi görünüyorum.

Daha önce kadınlarla hiç sorun yaşamamıştı. Şimdi iki tanesi sanki sadece onu rahatsız etmek için hayatına girmişti.

Biri onu arzulamıyor gibiydi; diğeri arzuluyordu ama bunun tek nedeni *herhangi bir* erkekten mahrum bırakılmış olmasıydı. *That ağzın çok iyi hissettiriyor. . . .*

Saroya bu gece hâlâ ayağa kalkmamış olsaydı ne yapardı? Geline ihanet mi edecekti?

Lothaire'in sadık olma ihtiyacı duygusal nedenlerden değil, mantıksal nedenlerden kaynaklanıyordu. Lore'daki gerçekten büyük kral ve kraliçeleri incelemişti ve tarihsel olarak, birlikte güç toplayan kraliyet çiftleri başkalarıyla yatmazdı.

The erkekler cariyeye almazdı. The kadınlar gizlice başkalarının yataklarına ~~gimedi~~

The çifti, düşmanların girebileceği hiçbir çatlak olmadan dünyaya birleşik bir cephe sundu. Her biri sadece diğerine mutlak sadakat gösterdi.

Lothaire gerçeklerle tartışamazdı.

Saroya ile bu birlikteliği bekliyordu, bunu planlamıştı. Ama *teknik olarak* Elizabeth ve Saroya tek ve aynıydı. Eğer gelini aradaki farkı görmüyorsa, o zaman belki de bunun üzerinde durmamalıydı. Elizabeth'in tadını çıkarabilir ve yine de sadık kalabilirdi-

Şekil değiştiren sürünün kokusunu alınca gerildi. Kokuyu bir inin girişine kadar takip etti, sonra da içeri daldı.

Toprağın içine. *Odaklan.* Beş kül sarmaşığı. İçeri. Dışarı.

Bir tüneli takip ederek tonoz benzeri bir mağaraya, yani her yöne açılan geçitleri olan merkezi toplanma yerlerine ulaştı. Bir ateşin etrafında, yer yatağıyla kaplıydı ve duvarlarda taş banklar sıralanmıştı.

Kökler, kavrayan parmaklar gibi tavandan sarkıyordu. *The toprak üzerimde öğütülüyor . . .*

O anıyı engelle. Ya da uçuruma bak. Engelle. Odaklan!

Mağaranın derinliklerinde bir yerde ölümlülerin kokusunu aldı. *Their kökler.*

The şekil değiştirenler diğer tünellerden çıkmaya başladı. Düzinelercesi etrafını sardı, hepsi insan formundaydı ama saldırganlıkla gerilmişlerdi.

The En büyükleri olan alfa, "Bir vampir bizim bölgemize girmeye, kadınlarımızın yanına izinsiz girmeye cüret mi ediyor?" dedi.

"There biraz cüretkâr." Sadece bir deli mi şekil değiştirenlerin inine girer? Lothaire'i can sıkıntısı sarmıştı. Kaç sürüyle karşılaşmış ve kaçını katletmişti? Hesaplanamaz. "Kül sarmaşıkları arıyorum. Onları bana verin, ben de hepinizi bağışlayayım."

"Sen de kimsin?" diye sordu alfa. "Ben Eski

Düşman'ım."

Alfa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Babamı ve üç ağabeyimi öldürdün."

Lothaire, "Bunu daha önce *hiç* duymamıştım," dedi. Anlaşılan o kadar çok aile üyesini öldürmüştü ki, Lore'un nüfusunu önemli ölçüde etkilemiş olmalıydı. *Çevre için üzerime düşeni yapıyorum.*

İri yarı, boynuzsuz bir erkek şöyle dedi: "The sülük bir alfanın hattını mı hedef aldı? Şimdi ölecek."

Bozuk plak.

"Onu kendi haline bırakalım," diye öneride bulundu daha korkak ya da bilge bir şekil değiştiren. Diğerleri de aynı fikirde mırıldandı.

"Hepiniz çıldırdınız mı?" Alfa ters ters baktı. "There bizden otuz kişi var. Ondan bir tane."

Korkak, ağzının kenarından, "Ama ... ama bu Eski Düşman," diye ısrar etti. Then Lothaire'e, "Elimizde sarmaşık kalmadı ve tedarikçimiz haftalarca sarmaşık getirmeyecek. Lore'a yemin ederim."

"Kapa şu lanet çeneni!" Alfa emretti.

Asma yok. Lothaire kana susamışlığını riske atmadan, savaşın sıcaklığında bu hayvanlardan hiçbirini içmediğinden emin olarak izini sürmeli-

"Şuna bak," dedi Boyunsuz, "izini sürüp kaçacak, kralına geri dönecek. Bekle, kralın daha geçen bahar öldürüldü. Bir suikast sonucu. kendi kalesi."

The Kral Lothaire hizmet etmişti. The kral başarısız olmuştu.

The ölümünün hem yasını tuttum hem de kutladım.

Lothaire'in içinde sessiz bir öfke kaynıyordu. Zihni tünel görüşüne dönüştü. Etrafındaki her şey yavaşladı, ta ki kalp atışları bile yağda çalışan saatler gibi ağırlaşınca kadar.

The alpha baskın sol elinin pençeleriyle kesecek. Sağ elimle kolunu keseceğim, sol elimle de şahdamarını keseceğim. Korkak tereddütle arkadan saldırarak. Geriye doğru bir tekme göğsüne isabet edecek ve göğüs kafesini ezecek. Boyunsuz taş bir bankı kapacak, ben göğsüne yumruk atıp kalbini çıkarırken sallanacak.

The geri kalanı kontrolsüz bir şekilde tepki verecek, yer değiştirecek ve sürü halinde saldıracaktır.

"Kötü bir hata yaptın." Lothaire dişlerini gösterdi. "Şimdi hepiniz öleceksiniz."

21

Peki senin fey kıcını kurtardığım için ödülüm ne olacak?" Hag mutfağa döndüğünde Ellie sordu.

Lothaire'in son şüpheli ziyaretinden kısa bir süre sonra Hag bir şeyi kontrol etmesi gerektiğini söyleyerek izin istemişti. Şimdi geri dönmüştü ve Ellie'ye garip bir dikkatle bakıyordu.

"Şu kitaplığa git." Hag bir dizi çürük rafı işaret etti. "*The Living Book of Lore* adlı çok eski bir kitap bul. Dünyamızın kendi kendini güncelleyen bir ansiklopedisi."

"Ansiklopedi mi?" Sayı! Ellie onu buldu ve küflü sayfaları açtı. The kelimeler eski tarz bir yazıyla el yazısıyla yazılmıştı ama okunaklıydı.

"Eğer Lothaire geri döner ve seni onunla bulursa, sana bunu gösterdiğimi inkâr edeceğim." "On-dört." Birkaç dakika sonra Ellie kitapla birlikte güvertedeki şezlonga uzandı.

neredeyse dolunayın altında sandalye.

Hemen bir "kan tanrıçası", "Saroya" ya da "Ruh Azrail" aradı ama bir şey bulamadı. Cesareti kırılınca *Vampirler* girişine döndü. Şimdi alabileceği bilgiler vardı! Vampir grupları hakkında dikkatle okumaya başladı.

Lothaire, "Vampirlerin siyasi entrikalarını anlamayı bekleyemezdim," diye alay etmişti.

Therefore Ellie'nin onları anlaması *şarttı*.

The *Forbearers*, doğuştan vampir olan Kristoff the Gravewalker tarafından yönetilen, dönüşmüş insanlardan oluşan nispeten yeni bir orduydı. They doğrudan ateşten kan içmemeye yemin etmişti. Their gözleri berrak, zihinleri güçlüydü. Kristoff onları Oblak Dağı'ndaki kalesinden yönetiyordu.

The *Daci'nin* ilk vampirler olduğu düşünülen başka bir grup olduğu varsayılmaktadır.

They bir yeraltı krallığında -Lore'da kimsenin bulamadığı efsanevi bir kara kalede- var oldukları söyleniyordu. Kimse de onların varlığını kanıtlayamadı.

The *Horde*, çoğunlukla Düşmüşler tarafından doldurulan ana vampir krallığıydı

-Lothaire gibi avını içerken öldüren kırmızı gözlü vampirler. They

Tahtta hangi kral oturursa otursun ona hizmet ettiği için bu isimle anılan Allegiant Tymur tarafından yönetiliyordu.

Önceki efendisi yeni efendisi tarafından öldürülmüş olsa bile.

Kral Demestriu'nun bir yıl önceki ölümünden bu yana Tymur ve diğer sadık vampirler kraliyet makamı olan Helvita Kalesi'ni ellerinde tutuyor ve bir sonraki varisin ortaya çıkmasını bekliyorlardı. They sadece Thirst kutsallığını koruyan meşru bir kraliyet varisini kabul edecekti - vampirlerin ateşten su içmesi gerekliliği.

Lothaire'in başkalarından içki içmekle ilgili bir sorunu yoktu. Yani *gayrimeşru* muydu?

Anlayabildiği kadarıyla, adam muhtemelen ya Horde ya da Daçya tahtıyla ilgileniyordu -ya da her ikisiyle birden. Ama Daci'nin var olduğundan nasıl emin olabilirdi ki? Gözleri irileşti. Gerçek bir Daçyalı mıydı?

Ellie ezberleyebildiği her şeyi ezberledi, gerçekleri kafasında tekrarlardı. *Forbearers. Kristoff. Oblak. Ateşten uzak durun.*

Gözleri açık. Horde. Tymur. Helvita. Düşmüşlerden oluşur, kırmızı gözlü katiller. Daci. Masal mı? Dacia'daki kale. The ilk vampirler. Gözleri biliniyor.

Sonra Ellie vampirlerin türler arası özelliklerini inceledi. Doğuştan vampirler yalan söylediklerinde hastalanıyorlardı. *Lothaire'in defleksiyon tekniklerini analiz edeceğim.* They tüm dünyayı izleyebiliyordu ama bazı mistik tuzaklardan, zincirlerden ve hatta daha güçlü bir rakibin pençesinden ısınlanamıyordu.

Erkek vampirler genellikle yirmili yaşlarının sonlarında ya da otuzlu yaşlarının başlarında ölümsüzlükleri içinde donar, yürüyen ölümler haline gelirlerdi - ta ki her erkek Gelinini bulup onun *kanını akıtana* kadar.

Bu da Lothaire'in binlerce yıl seks yapmadığı anlamına geliyordu.

Thousands.

Konsantre ol, Ellie!

Vampirlerle ilgili her kelimeyi inceledikten sonra, araştırmasını başka bir yazıya çevirdi. Lothaire, Hag'in bir fey olduğunu söylememiş miydi?

The Grimm Dominion'un Feyleri zehir sanatında ustaydı. *Kontrol et.* They'un Draiksulia adında kendi mistik diyarları vardı. *Yine de Hag Kuzey Carolina'ya mı yerleşti?* They genellikle vampirlerle ve çeşitli iblis monarşileri ya da iblis hükümdarlıklarıyla savaşırdı.

Peki Hag neden Lothaire için çalışıyordu?

Sonra Ellie etrafta dolanarak periler, hortlaklar ve Cerunnolar - konuşabilen devasa yılan benzeri yaratıklar- hakkında bir şeyler okudu. Bir Wendigo'nun iğrenç resmini görünce yutkundu ve Lothaire'e pek çoğunu yendiği için içten içe saygı duyduğunu hissetti.

Lore içinde Valkyries, Lykae ve Cadılar Evi gibi güçlü gruplar vardı. Elbette, Wiccanlar büyülerini en yüksek teklifi verene satan mistik paralı askerlerdi. Görünüşe göre, liderlerinin eli tekrar uzayacaktı.

Rejeneratif güçleri olan tek tür vampirler değildi.

Hag ve Lothaire ayrıca La Dorada'dan da bahsetmişlerdi, bir büyücü olan Kötülük Kraliçesi, bu yüzden Ellie *Kum Şeytanları, Koca Ayak, Şekil Değiştirenler ...*

Sorceri. Büyücülerin çoğu maddeyi veya canlı varlıkları çeşitli şekillerde kontrol etme yeteneğine sahipti. Eğer bir büyücünün gücü diğer büyücülerinkinden daha güçlüyse, o büyücü Kraliçe olarak bilinirdi.

Yani Dorada gerçekten kötülüğü kontrol edebiliyordu.

Kendine yardım edemeyen Ellie *Uzaylıları* aradı. Onun yerine, her beş yüz yılda bir meydana gelen ve eşleri bir araya getirirken grupları savaşa zorlayan mistik bir fenomen olan *Accession'i* buldu.

The Katılım, ölümsüzler için nüfus kontrolü görevi görüyordu. Ve bir tanesi şu anda devam ediyordu. . . .

Gökyüzü aydınlanmaya başladığında dehşetle yukarı baktı. The güneş yakında doğacaktı ve o daha yüzeye bile çıkmamıştı-

Kitap aniden kapandı ve elinden alındı. "Burada neyimiz varmış?"

Lothaire. Onun önünde duruyordu. Kan ve deri parçalarıyla kaplıydı. Kitabı sıkarken gözleri parlıyordu.

Kahretsin.

Adam içeri girdiğinde, kadın da hemen onu takip etti.

Lothaire kitabı Hag'in yüzüne doğru salladı. "Bunu neden almış ki?"

Ellie hemen, "Gördüm ve kaptım. Sadece bu yeni dünya hakkında bir şeyler öğrenmek istedim."

Öfkeli bir ses tonuyla, "Zahmete girecek kadar uzun kalmayacaksın," dedi.

"Onu zapt etmek imkansız, Lothaire," dedi Hag, sakın bir şekilde ocakta demlemek. "Bildiğin gibi kurnazdır. Söyle bana, asmaları buldun mu?"

Başını iki yana salladı. Ellie'nin kendisini incelediğini hissetmiş gibi ona doğru döndü. "Ne?"

"Deriyle ve kıllarla kaplanmışsın."

Kendisine baktı. "Ne olmuş yani?"

Cık cık etti. "Kum havuzu savaşı mı, Lothaire? Diğer küçük vampirlerle kirli mi oynadın?"

"*Poshyol ty*. Siktir. Off. Saroya ayağa kalkmaya çalıştı mı?"

"Derinlerde bir yerde, kış uykusuna yatmış. Bir ürperti bile yok. Bu da yakın zamanda kendine gelemeyeceği anlamına geliyor."

Bunun üzerine gözlerinde öfke alevlendi. Ellie'nin üst kolunu tuttu ve kitap hâlâ elindeyken onu apartmanın yatak odasına kadar takip etti.

Adam onu serbest bıraktığında, kadın koluna sarıldı. "Üzerimde deri var!"

Lothaire adım atmaya başladığında, kanları silmek için buruşmuş mektuplardan birini yerden kaptı. Though koşup düş almak istese de en azından kitabı ondan uzaklaştırmayı denemeliydi.

"Onu okumayı bitirmemiştim."

Sanki elinde olduğunu hatırlamıyormuş gibi kitaba kaşlarını çatarak baktı.

"Okumama izin *vermelisin*, Lothaire. Aslında bir Wendigo resmi gördüğümde senden daha çok etkilendim. Sanki otuz puanlık bir geyik yakalamışsın gibi."

Bakışlarını ona çevirdi, yüz ifadesi "*Sen* kimsin?" diyordu. Then, kaşlarını çatarak kasasına doğru ilerledi ve kitabı içine kilitledi.

Döndüğünde, "Küflü eski bir kitap okudum diye ya da diğer küçük vampirlerle kirli oynamak zorunda kaldığın için *bu* kadar kızgın olamazsın" dedi.

"They *şekil değiştirenlerdi*!"

"Henüz *şekil değiştirenler* hakkında bir şey okumadım, bu yüzden yaşadığınız mücadeleyi takdir edemiyorum. Ama eminim bunu büyük bir başarı olarak görüyorsunuzdur."

Onun önünde geziniyor, tam anlamıyla çıldırmış gibi görünüyordu. Kadının boğazını sıktı ve ona ciddiye alınması gerektiğini anlatacak kadar baskı uyguladı.

İlgisiz davranıyordu. "Belki de Saroya kalkmadığı için kızgınsındır." Daha önce Ellie'yle aralarında geçen hararetli konuşmayı düşününce, onun Saroya'yla meşgul olmak istediğini ama sonra bu fikri reddettiğini tahmin etmişti. Herhalde saatler sonra *bu kadar* zor durumda olmazdı.

Yine, eşini bir an bile görmeden *yarım on yıl* geçirmişti.

"Lothaire, Saroya'nın ayağa kalkacağına neden bu kadar emindin? Genelde ayağa *kalkmaz*. Özellikle de öldürecek ya da sakatlayacak kimse yoksa."

Mırıldandığı bir yeminle onu serbest bıraktı ve kirli trençkotunu silkti.

"Tanrıça ile konuşmanız gereken korkunç bir şey mi var? Planlamanız gereken bir cinayet ya da kontrol etmeniz gereken bir kötülük... . ?" Ellie sözlerini yarıda bıraktı ve kanepeye çöktü.

Çünkü şimdi onun pantolonuna doğru zorlanan bariz ereksiyonunu görebiliyordu. *İşte gerçek bu, vampir.*

Büyüklüğü karşısında aval aval bakmayı nihayet bıraktığında, gözlerini yukarı doğru kaldırdı. Omuzları gergindi. Sarı kaşları aç kırmızı gözlerinin üzerinde gerilmişti.

The vampirin meşgul olması gerekiyordu! Ve Saroya hiçbir yerde bulunamamıştı.

This hepsi şehvet için miydi? Cinayetler ya da komplolar değil mi? Şehvet onun bilgisi dahilindeydi.

Kamyon şoförlüğü yaptığı için bu konuda yeterince deneyimi vardı. Ve büyürken, sadece kulaklarını açık tutarak çok şey öğrenmişti. Tanrı aşkına, Appalachia'da büyümüştü.

Ailesindeki kadınların Ellie'nin karşı cinsle nasıl başa çıkacağını bildiğinden emin olduklarından bahsetmiyorum bile, çünkü geçmişte her şey erkeklere bağlıydı.

Büyükannesinin ona şöyle dediğini hatırlıyordu: "Erkekler kömür kazanı gibidir, Ellie. Eğer elinde tutmak istediğin bir erkek bulursan, her gün karnını doyurmalı, senin için yanmasını sağlamalı, sonra da düzenli olarak buhar çıkarmalısın, yoksa onu asla çalıştıramazsın."

Saroya, Peirce Nine'den bir ders alabilir!

Ellie, Lothaire'in agresif bir şekilde volta atmasını izliyor, onun aşağıda hissettiği acıyı hayal ediyordu. Ve ağzında da. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirip duruyordu.

Dişleri keskin ama tenimde yeni bir iz yok; vücuduma dokunulmamışken şaftı gitmeye can atıyor.

Saroya, o aptal sürtük - dün yeni bir gardırop toplamak, mahrem yerlerine ağda yapmak ve tırnaklarını yaptırmak için vakti vardı - vampirini bu duruma mı mahkum etmişti?

Then onu başka bir kadının yanında bıraktı... tıpatıp ona benzeyen bir kadının yanında mı?

Eğer onu tatminsiz bırakacak kadar aptalsa, diye düşündü Ellie yarı şaka, o zaman belki de karnını doyurmalı ve buharını boşaltmalıyım. Onu kendi tarafıma çevirmeliyim.

Sustu.

Ya o ... yaptıysa?

Onu kazanabilir miydi? Onu Saroya'ya tercih edene kadar ayartabilir miydi?

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Eğer Ellie'den kurtulmanın bir yolu varsa, belki de tersi doğrudu? Then Lothaire'i Saroya'yı kovması için ikna edebilirdi!

Vücudumu geri alabilirdim. Hayatımı geri alabilirim!

The Vampir volta atıyor, geniş odanın bir ucuna diğerinden bir saniye önce ulaşıyordu. Hareketleri de düşünceleri gibi baş döndürücüydü; yıllar sonra ilk kez şunu fark etti: *Belki ben ... belki de ölmek zorunda değilim.*

Ellie mecbur kalırsa Lothaire'le yatabilirdi. Gözlerini kapatabilir ve o şeytan değilmiş gibi davranabilir ve ondan tüm benliğiyle nefret etmiyormuş gibi yapabilirdi. Kesinlikle.

Boynunu yalamasına aldırış etmemiş gibiydin Ellie.

Bu anıyı hatırlayınca göğüs uçları tekrar gerildi ama tepkisini görmezden gelmek için kendini zorladı.

Ona sahip olmasına izin verebilir miydi? Bedensel zararı göze alarak mı? *Pop . .*

Başka ne seçeneği vardı ki? Ellie'den kurtulmak için tek gereken bir yüzükse, Lothaire er ya da geç onu bulacaktı.

Then Saroya kazanacaktı. Asla.

Lothaire'i baştan çıkaracağım. Kendimi onun için yeri doldurulamaz yapacağım. Ama bunun onun bedenini baştan çıkarmaktan daha fazlasını gerektireceğini biliyordu.

Eski bir ölümsüz olsaydım, ne isterdim? Enerji, sürpriz, heyecan.

Ellie onu diken üstünde tutabilir, tahmin yürütmesini sağlayabilirdi.

Bu vampirin *aklım* da kazanabilirdi.

Then Saroya'nın kışını kaldırırma atacaklar ve Ellie mücevherlerine sahip olacak!

Ölmek zorunda değilim. Geleceğim bir kez daha benim ellerimde. Cephaneliğindeki her şeyi, şimdiye kadar öğrendiği tüm dersleri kullanacak, tüm kamyoncu çılgınlıklarından, zaaflarından ve zaferlerinden yararlanacaktı.

Taşralı bilgeliğini onun dünyevi -ve uhrevi- bilgisiyle yarıştıracaktı.

Kaderim bir vampirin beni bir tanrıçadan daha çok istemesini sağlamaya bağlı.

Lothaire içinde öfkeyle volta atıyordu. Şafak sökmüş, gece sona ermişti.

Ve Saroya uykudaydı. Bu da onu görmek istemediği anlamına geliyordu. Şehvetinin bastırılmayacağını ona açıkladıktan sonra bile. İçinde filizlenen baskı acıya dönüştüğünde bile.

That kaltak! Onun hakkında haklıydım, bunu tahmin etmiştim. Saroya yükselmek için bir ay kadar bekleyecek miydi? Onlar için savaşırken mi?

Aralarındaki sadakat ve *birlik* neredeydi?

Acı çeken zihni bu durumu zorlukla sindirebiliyordu. Dün ona kıyafet almak yerine onu zorla yatağına atmalıydı!

Bir feryatla, antika bir viski servisini ezerek bir fiske savurdu. Kendisini arzulamayan bir kadını hiç istememişti. "Lothaire?" Elizabeth mırıldandı. "Sana bir şey söylemem gerek." "Then *söyle!*"

"Bu utanç verici. Odanın öbür ucunda bağırmayacağım." Saçlarını yukarı doğru kıvırdı ve yavaşça düğümledi.

Sanki onu nasıl etkilediğini biliyormuş gibi ipeksi saç telleriyle oynadı. Gözleri perçinlenmişti, onun için boynunu açtığını hayal etti.

Onu davet etti. Şaftı daha sert zonkluyordu. "Söyle bana."

Parmağını eğdi. "Nazikçe gelir misin?"

Dilini bir dişinin üzerinde gezdirdi, sonra da tam önünde durmak için iz sürdü. "Ne?"

Ayak parmaklarının ucuna basarak ayağa kalktı. Narin ellerini adamın göğsüne koyduğunda, adam neredeyse ürperiyordu.

Kulağına doğru, "Lothaire, kereste gibi sert olduğunu söyleyebilirim," diye nefes aldı.

That beklenmedik bir şeydi. Neredeyse bir ürperti daha. "Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sadece başkalarının da yapabileceğini bilmenizi istedim."

"Şuna bak, Elizabeth." Adam onun çenesini çimdikledi ve başını aşağı çekti. "*Bunun* fark edilmeyeceğini düşünecek kadar aldanmış olabilir miyim hiç?"

Adam onu serbest bıraktıktan sonra bile adamın gövdesine bakmaya devam etti. Kendi başı geriye düştü.

Onun güzel bakışlarını hissedebiliyorum.

Onu dizlerinin üzerine çöktürüp sikini dudaklarının arasına soktuğunu hayal etti. Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar emmesini emredecekti. . .

"Belki daha sonra buraya geri gelmek istersin" diye mırıldandı.

"Neyden sonra?"

"Sen şu işi hallettikten sonra."

"Kendime bakmam gerektiğini varsayıyorsun." İlk darbeden sonra, hemen ona geri dönecekti, kabaca elleyerek, onunla geçirmek için çaresizce. Ya da daha doğrusu Saroya'yla.

Gelinim. Beni görmeye tenezzül etmeyen. Then onu becer. Bu ölümlüyü kendi zevki için kullanacaktı. Ve eğer canı isterse, onun tatlı küçük bedenini boşaltır, o kadar sert bir şekilde doruğa çıkarırdı ki, tanrıça ortaya çıktığında bunu hâlâ hissediyor olurdu.

"Bana bakacaksın, kızım."

Elizabeth ne korktu, ne de şaşırdı, sadece gri gözleriyle onun ölçüsünü aldı.

"Benimle dövüşmeyecek misin?"

"Hayır. Tek istediğim önce kanı temizlemeniz."

"Planın nedir?" Alaycı bir ifadeyle, "Belki de seni Saroya'dan daha çok istememi sağlamaya çalışacaksın?" dedi.

Elizabeth kaşlarını kaldırdı.

"Satranç tahtanızdaki her hamleyi, yapabileceğiniz her oyunu tahmin ettim. This sana açık olan tek hamle."

"Belki de planım tam olarak budur."

Başka bir alay. "Then Beni ne kadar etkilemek istediğini göstermen için sana bir şans vereceğim. Duştan döndüğümde kırmızı ipek elbiseni giy ve önümde diz çök."

Tam uzaklaşırken, kızın mırıldandığını duydu, "Senin olacağından emin olacağım.

. . memnun oldum."

22

Ellie, o uzaklaşana kadar şaşkınlığını gizledi.

The vampir onu akla gelebilecek en üstünkörü şekilde mi kullanacaktı? Pek çok açıdan yanlıştı. Birincisi, daha önce hiç bir erkeğin altına yatmamıştı. Karşılaşmalarını üçüncü aşama ile sınırlamıştı, doruğa kadar tamamen giyinik bir şekilde *yumuşak bir* üçüncü sürtünme. Karışıklık yok, yaygara yok, hamilelik yok. Onun için idealdi.

İkincisi, Lothaire'in onu bir *tanrıya* tercih edecek kadar çok arzulamasına ihtiyacı vardı.

There sadece bir vampir kabı olsaydı bedenini *ve* zihnini baştan çıkaramazdı.

Ellie onun merak, sürpriz ve heyecan isteyeceğinden şüphelenmişti. Şimdi onu şaşırtmanın en kesin yolunun emirlerine itaatsizlik etmek olduğunu düşünüyordu.

Aceleyle kendi düşüne giderken, seçeneklerini tartıyordu.

Bir yandan Ellie'nin ailesini riske atmamak için ona itaat etmesi gerekiyordu. Sadece kendi hayatıyla kumar oynuyor olsaydı, bu hiç de zor olmazdı.

Öte yandan, planı başarılı olursa büyük ikramiyeyi kazanabilirdi - Saroya'dan bedenini geri alabilir ve belki de Lothaire'den kaçma şansı yakalayabilirdi, tercihen ailesinin mali durumunu iyileştirmek için bir cep dolusu mücevherle birlikte.

Hızlı bir duştan sonra üzerine bir bornoz geçirdi ve şifonyerinin başına oturdu. Saroya onun saçlarına düşkün görüldüğü için saçlarını gevşekçe topladı -sırf onun önünde açmak için. Then Saroya'nın makyaj malzemelerinden bazılarını kullandı. Maskara, dudak parlatıcısı, biraz göz kalemi.

Ama iş giyinmeye gelince, Ellie o kadar emin değildi. İç çamaşırı çekmecesindeki kırmızı ayıcığa dehşetle baktı.

Bunu giymekten utanmıyordu -alçakgönüllülük falan kalmamıştı- ama Lothaire'le karşılaşmasının onun planladığı gibi olmasını istemiyordu: oyuncak ayının içinde ona sarılacak, sonra da tek kelime etmeden çekip gidecekti.

Sonunda seksi iç çamaşırları giydi ama başka bir kot pantolon ve kırmızı bir atlet giymeyi tercih etti. Hatta ince topuklu botlar bile giydi.

Giyinmeyi bitirdiğinde aynada kendini kontrol etti. Kot pantolonu ve üstü daracıktı, yüksek topuklu çizmeleri seksiydi. Ama o bile dış görünüşünün bir şeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordu. . .

Bir yutkunmayla üstünü çekti, sütyenini çıkardı, sonra üstünü geri çekti. *That'll do it.*

Kendisini onun gözünden gördüğünü hayal etti. *Binlerce yıllık bir vampire nasıl görünürdüm?* The kot pantolonu kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını vurguluyordu. Göğüsleri üstündeki ince kumaştan dışarı fırlamıştı. Muhtemelen ona dokunmak isteyecekti.

Onun ellerini üzerinde düşünmek bile göğüs uçlarını sertleştiriyordu. *Onun gibi bir piçi arzuladığım için kendimi hırpalamayacağım.* Bunu bekliyordu çünkü hapisneden dolayı duygusal olarak bodur ve cinsel olarak çaresizdi.

The kıyafeti seksiydi, ama onun giymesini istediği elbise kadar değil. *Kaybetmeye tahammül edemeyeceğim fişlerle kumar oynuyorum.* Nefes verdi, değişmek üzereydi-

Lothaire odasında belirdi, saçları hâlâ nemliydi ve yine pahalı bir kıyafet giymişti. Onun neden yeniden giyindiğini merak etti ama gözünü korkutmak isteyeceğini ya da sakso çektikten hemen sonra gideceğini düşündü.

Gösteri zamanı, Ellie.

Şehvetli görünüyordu, vücudu gergindi. "Sana bir emir verdim." Dirseğini kavrayarak tam önünde durmak için ilerledi. "Zaten öfkenin eşiğindeyken bana karşı mı geliyorsun? Seni kolayca öldürebilirim."

"Ama yapmayacaksın."

"Olabilir. *Though Niyetim bu* değil. Fark etmediysen söyleyeyim, oldukça kızgınım."

Cansız bir ses tonuyla, "Sanırım sadece yanlış anlaşıldınız," dedi. Vampirden çifte çekim.

"Ayrıca, Lothaire, satranç oyunun böyle bir hamleyle toparlanabilir mi? Her şeyi kaybetmeyi göze alacak kadar ileri gitmiş değilsiniz."

Adam ona değerlendirici bir bakış fırlattı; kadın zihnine bir *not* düştü - *satranç oynamayı öğrenmek.*

"Bana itaatsizlik edersen ne olacağını anladın."

Sanki ondan memnunmuş gibi ona en parlak gülümsemesini vermek için kendini zorladı. "Oh, bunu giymemi *gerçekten* istediğini düşünmemiştim."

Kaşlarını kaldırdı. *Öyle değil mi?*

Sahip olduğu tüm cesareti toplayarak, "Kesinlikle ilk kez yakınlaşmayacağız," dedi.

"Peki neden olmasın?"

"Kendimi rahat hissetmemi istersiniz. Kot pantolonun içinde daha rahatım."

Kavrayışı sıkılaştı. "Senin rahatın gerçekten umurumda mı sanıyorsun?"

Cesaret, Ellie! "Seni memnun edeceğimi söylemiştim, değil mi?"

Kadının kolunu bırakarak bağlantı kapısından odasındaki kanepeye doğru yürüdü, kadının da onu takip edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Kanepenin arkasına yaslandı, uzun bacakları önünde uzanıyordu.

Ellerini başının arkasında kavuşturdu ve alaycı bir ses tonuyla, "*Memnun* edilmeye hazırım. Ve tabii ki Saroya'nın pençelerinden kurtulmaya da." Sesi zalim kahkahalar atıyormuş gibi çıkıyordu. "Devam edin."

"Planımı bildiğini sanıyorsun ve hiç şansım olmadığına inanıyorsun." "Hem de hiç."

"Ama yine de denememe izin verecek misin?"

"En ilham verici çabanızı memnuniyetle karşılıyorum. Though Bunun adil olduğunu pek düşünmüyorum- çünkü hapishanede baştan çıkarma becerilerinizi geliştiremezsiniz. Ya da belki de yapabiliyordunuz. Parmaklıklar ardında neler olduğunu kim bilebilir?"

Yüz ifadesi çok alaycıydı, bir *yara* gibi onu derinden yaralıyordu. "This sana komik mi geliyor?"

"Çok komik."

"Peki Saroya yaptıklarımız hakkında ne düşünecek?"

"Onun yerini almak için yaptığın tüm beceriksiz girişimleri anlatacağımdan emin olabilirsin, böylece o v e ben birlikte gülebiliriz."

Ellie gözlerini kıstı. Evet, alaycılığı canını yakmıştı ama onu korkutmamıştı; sadece bir boğanın önünde kırmızı bir bayrak sallamıştı. *Hiçbir zaman bir ülkesi olmamıştı.*

Kızım.

Hayatı tehlikede olan, dünyevi, pis ağızlı bir kız.

Onu şaşkına çevirebilirdi. Lisede erkeklerin onun hakkında konuşmalarına kulak misafiri olduğunu hatırlıyordu: "Hiç Ellie Peirce ile park ettin mi? Hayatını değiştirir." O zaman erkekler hakkında tehlikeli olabilecek kadar çok şey bildiğine karar vermişti. Onu hafife alarak *kendini* tehlikeye atmıştı.

Herkesin onu her zaman hafife aldığını hatırlayarak omuzlarını geriye attı ve onun yanına doğru yürüdü, bakışlarının ona kilitlendiğini fark etti

sütyensiz göğüsleri. Adamın şişkin ereksiyonu neredeyse bocalamasına neden olacaktı ama ona ulaştığında kucağına oturdu ve dizlerinin üzerinde dinlendi.

"Bu gece kararları ben vermek istiyorum,
Lothaire." "Sen mi?"

"Evet, bütün işi ben yapacağım. Sen sadece arkana yaslan ve kötülük yapmakla geçen yoğun gününün ardından rahatla. Ellerini kendine saklayacak mısın?"

"Pek olası değil."

"Bana dokunursan canımı yakabileceğini söylemiştin." "İşte bu yüzden başımı istedim, Elizabeth."

"Kamyonu süren ölümlü bakireden korkmuyorsunuzdur herhalde? Elbette, hoşunuza gidebilecek *bazı* deneyimlerim var."

Tekrar çenesini çimdikledi. "Ah, *park etme* becerilerinizin tadını çıkaracağım."

Başını adamın elinden kurtardı ama yine de ona gülümsedi. "Sahip olduğun tek alet bir çekiç olduğunda . . ."

"Her sorun bir çiviye benzemeye başlar."

Elbette onun en sevdiği sözü biliyordur.

Dalgınca bir dişini yaladı. "Tam olarak nasıl araba kullanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Then Sana asla unutamayacağın bir sürüş yaşatacağım.

23

Aklımı karıştıran bir gülümseme ile beni alaycı bir şekilde reddediyor.

Ne *düşünüyordu ki?* The Lothaire'in vampirlerin tanrıçası yerine bu kötü yetiştirilmiş köylüyü seçeceğini mi? Gülünç.

Ama Elizabeth'in tecrübesizliğinin onu etkilemesini dört gözle bekliyordu. "Bana bir tanrıdan nasıl üstün olduğunu göster. Yoksa cesaretini mi kaybediyorsun?"

Onun oyunundan çabucak sıkılır ve sonra üstünü yırtar ve ilk kez onun o büyük, dik göğüslerini okşar. *O göğüs uçlarını dilimle okşayacağım.*

"Belki de seninle birlikte olmak istememin tek nedeni bu değildir," dedi.

"Açıkla."

"Yakında öleceğim. Belki de bakire olarak ölmek istemiyorum." "Ama seni sikmeyeceğim. That Sadece gelinim için saklıyorum."

Kabarık alt dudağını dişledi. "Then Seninle olmak istiyorum çünkü uzun zamandır bir erkeğin dokunuşu olmadan yaşıyorum."

Meme uçları o kadar sertleşmişti ki neredeyse onun ellerini üzerinde gerçekten istediğine inanacaktı. "Ben bir erkek değilim."

"Hayır. Değilsin. Ama iş görürsün." Uzandı ve ipeksi yelesini çözerek omuzlarına dökülmesine izin verdi. Bukleler göğüslerinin üzerinde zıplıyor, tepelerini gıdıklıyor, kışkırtıcı kokusu adamın üzerine siniyordu-

Bekle. Ben mi yapacağım?

Then gömleğinin orta düğmesini açmak için öne doğru uzandı, açıklığı olabildiğince genişleterek adamın orta kısmını ortaya çıkardı.

Gövde.

Başka bir gülümsemeyle hafifçe yaklaştı ve ağzını onun tenine bastırdı. Adamın kasları dudaklarının altında gerildi.

Bir yaladı. Bir küfür tısladı. Bir düğme daha açıldı, bir öpücük daha eşlik etti. Bunu tekrar ve tekrar en hafif öpücüklerle yaptı. Tatlı ama seksi.

Gömleğini göğsünden çıkardığında, köprücük kemiğinden göbeğine kadar öpmüş ve tekrar yukarı doğru çıkmaya başlamıştı.

Bir meme ucuna ulaştığında, dudaklarını üzerinde gezdirmeden önce sıcak nefesini hissetmesine izin vererek hemen üzerinde durdu. Temasla birlikte şaftı pantolonunun içinde zonkladı.

Adam ona bakarken, kadın diliyle meme ucunu okşadı ve adamın vücudunun sertleşmesini sağladı. Then emdi.

Adam tam inleyecekken, kadın onu ısırdı. Kalçaları kontrolsüzce yukarı fırladı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını yapacağım, kızım. Bakalım hoşuna gidecek mi?"

Diğer meme ucunu yaladı ve ona karşı mırıldandı: "Söz mü?"

"Benimle oynamak mı? Seni deleceğim, senden içeceğim. Gömleğini çıkar ve beni izle."

Ayağa kalktı ve gömleğinin eteklerini topladı, yavaşça kaldırdı, ince gövdesini santim santim ortaya çıkardı ... sonra göğüslerinin başlangıçtaki kabarıklığı.

Daha yukarı, daha yukarı, meme uçlarını ortaya çıkarmak üzere-

Malzemeyi yere bıraktı. "Ben sürüyorum. Henüz üstünü açmaya hazır değilim." Elizabeth'in saçlarından bir tutam yakaladı ve kendi gövdesine doladı. "Anla beni Elizabeth," diye başladı, ona artık oyun oynamadığını söylemek üzereydi.

Ama *râna* onun üzerine geldi. *Yalan söyleyemem.*

Görünüşe göre onun oyununu oynamayı bitirmemişti. Hoşuma *bile gidebilir mi?*

Onunla olmaz! Kızın saçını sertçe çekiştirdi.

Korkudan ağlamak yerine, "Görünüşe göre araba kullanacaksın. *Gerçekten* çok iyi olduğum tek şeyi göremeyecek olman çok yazık."

Lanet olsun ona. Yine merakını kamçılıyordu. Sadece onun kablo kutusunu söküşünü izlemekten aldığı zevki hatırladı. O zamanki hareketlerini kesinlikle beklemiyordu; onun için başka ne gibi sürprizleri vardı? "Hmm. *Ne kadar iyi?*"

"Muhtemelen öldürme konusunda senden daha iyiyimdir."

"Beni etkilemek için beş dakikan var," dedi. "Ve şunu bil ki, öldürme becerilerim son derece iyi bilenmiş durumda. Beni avazın çıktığı kadar bağırırsan iyi edersin."

"Lanet olsun, Lothaire, bunu dört dakikada yapabilirim. Şimdi, eğer benimle sohbet etmeyi bitirdiysen, sana memelerimi göstermek isterim."

Şok olmuş bir şekilde öksürdü. *Şaşkınlığınızı gizleyin. Tepki gösterme.* Gözleri kısıldı, üstünü çıkarabilmesi için onu serbest bıraktı.

Kadın ona doğru çıplak kaldığında, dişlerinin arasından tısladı.

The ölümlünün göğüsleri . . . tanrısalı. Yüksek ve dolgundu, pürüzsüz, altın rengi bir teni vardı. Pembe meme uçları kalkıktı.

Adam şaşkın şaşkın bakarken, kadın kendini onun aletinin üzerine bıraktı ve adamdan bir inilti, kadından da bir çığlık yükseldi. "Kahretsin, vampir, ayı için yüklü geldin!"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ayı ülkesindeki avcılar, küçük av hayvanları avlıyor olsalar bile tepeden tırnağa silahlı olmak zorundadırlar. Yani demek istediğim, asıldınız ve çok ama çok zorlandınız."

"Ben her yönden üstünüm."

"Uh-huh." Elini onun göğsüne koydu, sonra göğüslerini ona bastırmak için öne doğru eğildi. Elini vücutlarının arasına sokarak onun meme ucunu okşadı -ve kendi meme ucunu- ve şefkatle onun yanağını, sonra da dudaklarının kenarını öptü, orayı biraz yaladı. "Tadını seviyorum, Lothaire."

Böyle şehvetli olduğunda aksanı kalınlaşır, temposu daha *hoş bir hal alırdı.*

Nedense bunu çok seksi bulmuştu. "Tadın *mükemmel.*"

Onunla dalga mı geçiyordu? Göğüs ucunu bir kez daha okşadı. Düşünemiyordu.

Ve sonra gerçekten konuşmaya başladı. Kulak memesini emdikten sonra, ona nasıl *hissettiğini* fısıldadı -ıslak ve ağırlı- ona karşı *nasıl hissettiğini* -sıcak, *çelik gibi sert.* Onu dizlerinden boynuna kadar yalamayı ve aralarında ziyafet çekmeyi nasıl hayal ettiğini. "Beni besler misin vampir? . . . ?"

Evet. Evet yaparım. Bir yandan da üzerine çöken sığağa direnmeye çalışıyordu.

Ve Lothaire onun oyunlarından gerçekten hoşlanabileceğini fark etti.

Ellie için bir egzersiz, bir kendini koruma aracı olarak başlayan şey, kısa sürede kontrolden çıktı.

Adamın ona *bakışları bile* onu hafızasında hiç olmadığı kadar tahrik etmişti. Sanki onu *yutmak* istiyormuş gibi ona bakıyordu.

Gerçekten göğüslerini ısıracak mıydı? Bu fikirle meme uçları daha da büzüştü, sanki bunu yapması için onunla alay ediyordu.

Uçsuz bucaksız teni dudaklarını çağırırdı; vücudunun boyun eğmeyen düzlemleri nefesini sığlaştırdı. Ve aldığı her hava, nefis kokusunu içine çekiyordu.

-Odunsu, erkeksi ve ısırgan. "Ben de senin kokunu seviyorum."

"Biliyorum. Paltomu kokladığında verdiğin tepkiyi gördüm."

Utanamayacak kadar tahrik olmuştu, dikkati adamın gövdesindeki kaslara, adamın her santimindeki o inanılmaz gücün vaadine takılmıştı.

"Kasların çok sert, vampir. They çok iyi hissettiriyor."

"Benimki de sertleşti," diye homurdandı. Şaftı kadının altında kabardığında, kadının seksi buna hazır olmak için zonkladı. "Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım?"

Kaba aksanı, meydan okuyan tonu... daha önce hiç bilmediği kadar büyük bir arzuyla dolup taşıtı. "Tam daha da zorlaşamayacağını düşündüğüm anda, zorlaşıyor."

Kendi dudaklarını yalarken onun dudaklarına baktı. Onu öpmek istiyordu. Ama dişleri onu keser miydi?

Yakında umursamaz olacaktı. . . .

Ellie kontrolünü kaybediyordu. Yeterince tahrik olduğunda, tek düşündüğü orgazma ulaşmak olana kadar zihni boşalıyor gibiydi. There partneriyle hiçbir zaman bir araya gelmemiş, gözleri ve zihinleri buluşmamıştı.

Sadece o almak için çalışıyor.

Hiçbir zaman bir erkeğin dünyasını sarsmak için yola çıkmamıştı. Altındaki erkeğin de her zaman off olması sadece şanslı bir tesadüftü.

Ve şimdi kotunun dikişi ve Lothaire'in şaftının üst kısmı ağrıyan klitorisine karşı hizalanmıştı. Onun üzerinde hareket etmeye başlamak üzereydi ve sonra her şey bitecekti. Sonunu getirecek bir ritim bulacaktı.

"Sıcaklığını hissedebiliyorum," diye homurdandı. "Pantolonunu çıkarmanı istiyorum."

Bu mükemmelliği elinden almak mı? Ön parmağını dudaklarının üzerine bastırarak ona hoşgörülü bir gülümseme verdi. "Sadece yapmam gerekeni yapmama izin ver."

24

Lothaire elini kadının boğazına koyarak onu geri itti. "Demek delirdin?"

Elizabeth'in gözlerinde yine korku görmedi. They gözleri ağır kapalıydı, koyu, parlak bir griydi.

"Öfkemi ortaya çıkarmaya çalışır gibi öfkeme mi karışyorsun?"

"That şu anda ortaya çıkarmaya çalıştığım şey değil. Başka bir şeyle meşgulüm." İki eliyle ipeksi saçlarını yukarı çekerek başının üzerine yıgıdı. The Göğüsleri sallanırken saçlarının yüce kokusu üzerine sinmişti. Düşünceleri belirsizleşti.

Hayır! Bir şeye kızmıştı, onu terbiye etmesi gerekiyordu. "Beş dakikan doldu. Şimdi zamanı ..." Sözleri yarım kaldı.

Çünkü *hareket* etmeye başlamıştı.

Yüce Tanrım. Başı öne düştü, kalçalarını kucağının üzerinde yavaşça yukarı ve geri sallarken bakışları perçinlendi, seksini şişmiş şaft boyunca duygusal bir şekilde ovuşturdu.

Bir başka dalgalanmanın ardından inleyerek adamın bakışlarını yukarı çekti.

Avındaki değişiklikleri fark eden vampir içgüdüleri alevlendi. Gözbebekleri büyürken nefes nefese kalmıştı; yüksek elmacık kemiklerine bulaşan kan, boynundan göğüslerine doğru yayılarak meme uçlarını daha da sertleştirmişti.

Evet, tüm çekingenliklerin kaybolduğu, hiçbir şeyin onları ayıramayacağı, geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşan aşıklar görmüştü. Elizabeth oradaydı.

Bir kez olsun, bu noktayı kendisinin de deneyimlemek isteyebileceğini düşündü. "Lothaire, meme uçlarıma bakıyorsun. Hâlâ beni ısırarak istiyor musun?" Kadın ellerini indirdi, saçlarının koyu dalgalarını serbest bıraktı, sonra adamın omuzlarını kavradı. "Öne eğil, tatlım. Sadece dilimi kullanacağım."

Kadın titredi. "That istediğin bu mu?" *"Evet."*

Arkasına yaslandı.

Though Cesareti onu taze bir kan gibi cezbederken, öfkesine engel olamıyordu. "Onları emmemi istiyorsun."

"Senin için can atıyorum."

"Then şimdi bana itaat et, Elizabeth!"

Gözleri kapalı, başı geriye düşmüş bir halde "*Hayır*" diye fısıldadı.

O efendiydi, kız da ona aitti. *Ona bakacaktı*. Lothaire tam onu göğüslerinden tutup ağzına götürmek için uzanırken... onun uyarılmışlığının kokusunu aldı.

Asla doyamayacağını bildiği bir uyuşturucuyu solumak gibi. "Benim için ıslanmışsın." diye inledi.

Ellerini onun ensesine doladı ve kucaklarını kullanırken ona tutundu. "Sopping. Pantolonumdan hissetmemene şaşırdım."

The külotunu ve kot pantolonunu ıslatacak kadar tahrik olması fikri . . .

Yırtıcı bir hayvanın dürtüleri onu sarstı, ona hükmetme, ondan bir şeyler *alma* dürtüleri -serbest bırakılmasını, kanını-. Kadını altında kıstırdığını, kalçalarının sikini ya da ağzını kabul etmesi için genişlemeye zorlandığını hayal etti.

Dişlerim onun yemyeşil dişi etinde.

"Beni kızdırma, Elizabeth. Kontrolümü kaybediyorum."

Adamın ellerinden birini kavrayarak ön kolunu dudaklarına götürdü. Onu ağzına alıp bolca ıslattığında, adamın siki cevap olarak sarsıldı.

Then kaygan parmağını meme uçlarından birine yerleştirdi. Gözlerini ayırmadan yavaşça ucun etrafında dolaştı. "Zonkladığını hissedebiliyorum."

Bir çılgınlıkla dizlerini daha da açarak alçaldı. The adam daha fazla daire çizdikçe, kadın ona daha sert biniyordu.

Onu bir an önce durdurmazsa bu şekilde harcayacaktı. *Bir ölümlüyle takılmak mı?* Ama tanrılar, çok iyi hissettiriyordu. Onun altında debelenmekten kendini alıkoyamıyordu.

Zevkle inledi ve sonunda ellerini göğüslerine götürdü. Meme uçlarının avuçlarına doğru gerildiğini hissettiğinde neredeyse kendini kaybediyordu.

"*Hevesli küçük Elizabeth.*" Aletini ona karşı taşlarken göğüslerini kullanarak onu aşağı bastırdı. "Hoşuna giden bu mu?"

"İşte orada."

"Geliyor musun?" Eğer o gelecekse, o da gelecekti.

"Çok yaklaştım." Onun da arzuladığı gibi alt dudağını ısırıldı. Then bakışları onun dudaklarına yerleşti. "Vampir, sana binerek geleceğim . . . çılgılık atana kadar boşalırım, eğer ağzını öpebilirim. Yapmamı ister misin?"

"Edepsiz konuşmayı seviyorsun, bana dilinle başka neler yapabileceğini göster."

Kadın nefesini tuttu. Tam bir arzu dalgası daha algıladığı sırada, kadın dudaklarını onunkilere değdirdi.

Onunki yumuşaktı, vericiydi. Kadın dilini adamın ağzına soktuğunda, adam da dilini onunkiyle birleştirerek dilini tekrar tekrar döndürdü.

Sanki onun için eriyormuş gibi, sanki hiç bırakmayacakmış gibi, sanki yeterince yaklaşamayacakmış gibi ince kollarını onun boynuna doladı. . . .

Dilini tatlı tatlı emmeye başladığında gözleri yuvalarından fırladı.

Elizabeth!

Bu ona nasıl bu kadar iyi gelebilirdi? The bir vampirin Gelini hakkındaki hikâyeler doğru muydu? Gelini ile kesinlikle daha fazla zevk. Çok fazla zevk.

Hayır, o bir ölümlüydü, onun kadını değil. *Onu gelinimle karıştırmak.* Kendine bunu söylerken bile dişleri onun için hazırды. *Ondan al . . .*

Ağzına karşı, *"Isır seni," diye inledi.* Kadın geri çekilmedi; başını mı sallamıştı?

Fark etmezdi. Bir dişini sanki bir eriğe batırır gibi alt dudağına batırdı.

Diline kan sıçradı; vücudu sarsıldı. *"Uhm!"* Kadının özü, üzerine yayılan bir ateş gibi damarlarında dolaştı.

Çılgınlık tuttu, şehvet arttı. Damla damla dillerini ıslatırken, kadın seksini adamın sikine bastırdı.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremezdi.

Yaladı, emdi. Görüşü dalgalandı. *Onu tüketmek, içime almak istiyordum.*

Çok fazla. *O çok kırılgan.*

Çok ölümlü.

Kandan tiksineceğini bildiğinden, nefesini tutmak ve tepkisini ölçmek için bir şekilde ondan uzaklaştı.

O iğrenmeyi görmek, insan kızın onun nasıl yaşadığını asla anlayamayacağını kendine hatırlatmak istedi.

Göz kapakları ağırdı ama gri gözleri adamın ağzında parlıyordu. Sanki kendi kanından damlayan kanı fark etmemiş gibi, elleri dışarı fırladı ve parmakları adamın saçlarına gömüldü. İki avuç yakaladı ve kanlı dilini yalayarak onu tekrar öpücüğün içine çekti.

Siktir! Ateşli küçük parça!

Titreyen elleriyle başının arkasını kavradı ve kıcını sıkarak onu kendine çekti, göğüslerini göğsüne bastırdı. Kız onu okşarken, meme uçları adamın terden kayganlaşmış teninde aşağı yukarı sürtünüyordu.

Beni böyle boşalt. Umurumda değil. Başı dönmeye başladı. Aleti tohumla dolmuş, tepesi kalınlaşmıştı. *Sadece durma.*

Öpücükler arasında, "Geleceksin, kokunu alıyorum, çok yakınsın. . . ." Şu anda onu avuçlasa, kot pantolonunun avucunu ıslatacağını biliyordu. Parmaklarını onun içine sokmak, balını yalamak istiyordu.

Saçlarını daha sert çekti, onun üzerinde daha hızlı kıvranıyordu. Daha hızlı. *Daha hızlı.*

Damarlarında onun kanı. Sikinin üzerinde kavurucu bir sürtünme. "Ahhh! Ne yaparsan yap ... bunu durdurma ..." Dilleri birbirine dolaşıyor. Basınç artıyor-

Vücudu kasıldı, sırtı eğildi. The aldığı zevk öpüşmeyi kesip başını geriye atmasına ve "*Siktir!*" diye kükremesine neden oldu. *Elizavetta!*"

Bir an için, zihni mutluluk içinde bomboş kaldı. Algılayabildiği tek şey kalbinin hızla çarpmasıydı.

Then kendi vahşi iniltisini duydu: "Kadın, beni boşaltıyorsun!" Aletinden tohum fışkırdı, boşalma o kadar güçlüydü ki Rusça küfürler savurdu. Her fışkırışta kontrolsüzce, daha yüksek sesle bağırdı.

Dalgalanmaları çılgınca arttı. Meni şaftının her tarafını yıkarken, "*Beni takip et Elizavetta, beni takip et*" diye düşündü.

"Lothaire!" Ellie çığlık attı. "Oh, Tanrım, geliyorum, geliyorum-" Göz kapakları kayarak kapandı. Orgazmı onu alt etmişti.

Dalga dalga yakıcı, kaygan bir coşku.

Ama yoğunluk artmaya devam etti, neredeyse onu korkutuyordu. Gözleri irkilerek açıldı. "L-Lothaire?" diye fısıldadı, seksi çaresizce kasılmaya devam ederken, boştu. "Bitmeyecek!"

Ateşli bakışları onunkilere kilitlenmişti. Ona anlamadığı yabancı kelimeler söylüyordu ama bu kelimeler vahşetle, *açlıkla* zonkluyordu.

Those gözleri . . . içinde kayboldu.

Sonunda saliverilmesi yatıştı. Ellie bir iniltiyle onun üzerine yığıldı ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. There orgazmdı, ve sonra *boşalmak* vardı!

Kolunu kızın boynuna dolayarak onu yanına çekti, sürükleyerek Göğüsleri adamın yan tarafına sertçe bastırana kadar ona yaklaştı. Elini onun kabaran göğsüne, gürleyen kalbinin üzerine koymaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Duygusal olarak bodur, cinsel olarak çaresiz, diye tekrarladı kendi kendine. That az önce kendisini öldürmeye kararlı bir erkeği terk ederken çılgık atmasının tek sebebiydi.

The kan için dudaklarını ısıran vampir.

Bir tereddütten sonra çenesini kızın başına dayadı. Tam normal aşıklar gibi davrandıklarını düşündüğü anda, adam onun bileğini yakaladı ve elini pantolonunun ıslak sıcaklığına itti. "Hevesli küçük Elizabeth. Bana ne yaptırdığını hisset."

Hiç düşünmeden, parmaklarını hâlâ yarı sert olan nemli şaftın etrafına kapattı. Tepki olarak titreştiğinde, yumuşak bir şekilde iç çekti. The şimdiye kadar tuttuğu ilk erkekti.

Onu görmeyi, öpmeyi arzuluyordu. Onun deyimiyle başını vermekle hiç ilgilenmemişti. Ama şimdi üst dudaklarını yalıyor, bunun şişmiş taç olduğunu hayal ediyordu. . .

"Eğer bu kadar bitkin olmasaydım, beni temizlemeni isterdim." Sesi öfkeliydi ama sonra eğilip dudaklarını kulağının üzerinde gezdirdi. "Dilinle."

Adamın boğuk ses tonu karşısında ürperdi. Onun ciddi olup olmadığını ve kendi tepkisinin ne olabileceğini düşünürken, "The kan öpücüğü seni rahatsız etmedi," dedi.

"O anın içindeydin. Seni memnun ettim, değil mi?" Onu sıktı ve bir hırıltı kazandı. "Seni kırılganlara kadar bağırıttım mı?"

Birden gerildi ve kızın bileğini sertçe kavradı. "Tüm çabaların boşunaydı, küçük evcil hayvan." Kızın elini çekip aldı. "Beni etkilemek için yaptığın zavallı girişim başarısız oldu. Saroya ile kıyaslanamazsın."

Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Bir insanın içinde debeleniyor, tıpkı babam gibi.

Kendinden dehşete düşen Lothaire banyoya doğru ilerledi ve bir duş daha almak için soyundu. Su üzerinden akarken, avuçlarını duvara bastırarak sakinleşmeye çalıştı.

Sancılar içinde Elizabeth'i tüketmek istemiş, o kadar çıldırmıştı ki ana diline dönmüştü.

Hiç bu kadar kontrolünü kaybetmemişti, hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu; sanki bir yapboz gibi parçalara ayrılmış, sonra yavaşça bir araya getirilmiş gibiydi.

Ve onu sahiplenmemişti bile.

Saçlarından tutup kanla ıslanmış öpücüğün devamı için onu kendine çektiğinde gözlerindeki bakışı asla unutamayacaktı.

Gelinim üzerimde orgazm olurken bir çeşme gibi boşalmayı asla unutmayacağım.

Hayır, hayır... o onun gelini değildi. Daha önce Saroya'nın yanında olmak onu hazırlamıştı; Elizabeth sadece doğru zamanda doğru yerdeydi.

Eğer Saroya ayağa kalkma zahmetine katlansaydı, o sersemletici boşalmayı ondan söküp alacaktı. Saroya şu anda onun canını cehenneme çeviren kişi olacaktı.

Tabii ki.

Yine de az önce ölümlüyle arasında geçenleri tekrar tekrar yaşadı ve kendini yeniden tahrik olmuş halde buldu. Böyle bir boşalmadan sadece birkaç dakika sonra mı?

Kaşlarını çatarak kalkmış sikine baktı. *This yapmayacak.*

Elizabeth'in niyetiyle alay etmiş, onun deneyimsizliğiyle eğlenmeyi beklemişti. En azından arzuluymuş gibi davranmasını beklemişti. Bunun yerine, boşalmak için çırpınmış, ağzını ya da ellerini kullanmadan adamın tohumunu içinden çıkarmıştı.

Ona *binerek*. İsteksizce. Bu da onu çıplak, başka şeylere binerken hayal etmesine neden oldu. *Kalçama, ağzıma...*

Elizabeth yeterince erkek arkadaşı olduğunu söylemişti. Böyle hareket edebilmek için kaç kişiyle pratik yapmıştı?

Kaç kişi onun gibi olmuştu, onun içinde kaybolmuş, onun altına dökölmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz? Lothaire'in dişleri, onu bir başkasıyla düşününce saldırganlıkla keskinleşti.

En azından "erkek arkadaşlarından" hiçbirini bekâretini almamıştı. Kızın bunu neden heba etmediğini merak ediyordu. Lothaire her yüzme seansını genç erkeklerle bölmek için orada değildi ve belli ki cinselliğinden zevk alıyordu.

Ben de öyle.

Sırıttı. *Elizabeth'in kızlığı sadece bana ait.*

Sırıttı soldu. Onu asla böyle tanıyamayacaktı. Sadece Saroya'ya sahip çıkabilirdi.

Elizabeth'in dizginlenemez tutkusunu hiç yaşamayacak mıydı? Asla sikini onun damlayan seksine sokamayacak mıydı?

Yani onun diğer fetihlerinden bir farkı olmayacaktı.

Yumruğu dışarı fırladı ve duvara saplandı. Mermer parçalandı; ereksiyonu azaldı.

Birlikte olduğu herkesi öldürmek istiyordu. Hepsini yok etmek. Sürü vampirleri ani fikirlere kapılmakla, başıboş dürtülerle hareket etmekle ünlüydü. Tam akılcınayete kayacak ve yedi küçük görevi sekiz olacakken, onun banyoya girdiğini duydu.

Merak onu bir kez daha yönetti. Ne yapacaktı acaba?

Kolunu cama yaslamak için döndü ve alnını cama dayadı. "Daha fazlası için mi geldin, tatlım?" dedi rahatça, ama hiç de öyle hissetmiyordu. Göğüsleri hâlâ açık, omuzları geride içeri girmişti. Kasları sıkılaştı, siki bir kez daha şişti.

Aceleci görünüyordu, gözleri fıldır fıldırdı. Omuzlarına dökölen yele gibi saçları ona neredeyse duşta bir pozisyon kazandırıyordu.

"Size bir şey hatırlatmak için buradayım."

Neyin, neyin? Zevk içinde dalgalanıyordu, neredeyse eğlence gibi.

Ama ses tonu sıkıcıydı. "Hmm. Hatırlatır mısın?" Sesi neden boğuk çıkmıştı?

Ah, şok olmuş bağırışlarımdan kırışlara kadar.

Adamın yere atılmış pantolonunu yerden kaptı. "Saroya'ya *beceriksiz girişimlerini* anlattığında, seni tembel bir at gibi sürdüğüm ve ilk kez meme sikan on beş yaşındaki bir okul çocuğundan daha hızlı kremalı kot yaptığım kısımdan bahsetmeyi unutma." Pantolonunu duşa doğru uçurdu. "Sen

Bunları temizletmek isteyebilirsin." Topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

Onun ardından baktı. Krem-jean? Tembel at mı? İstemedi dudakları bir sırtışı dönüşü.

Yıkandıktan ve pijama seçeneklerinden en mütevazı olanını giydikten sonra -Uzun, beyaz ipek bir gecelik Ellie yatağına geçti.

İçine girdiğinde onu karşılayan yumuşaklık karşısında iç çekti.

Çarşafın böyle hissettirebileceğini hiç düşünmemişti. Burada, ipeklere bürünmüş, hayal edebileceği en güzel çarşafı sarımsı bir şekilde yatıyor, büyük yatağın tadını çıkarıyordu - her ne kadar yatak zeminde olsa da.

Yürüyen bir cinsel fantezi olarak ikiye katlanan kırmızı gözlü bir gardiyan tarafından cennet gibi bir hapishanede tutuluyordu.

Bu gece içinde bir şeyler uyandıran bir gardiyan, Ellie'nin içgüdüsel olarak başkalarıyla yaşayamayacağından korktuğu bir şey.

Tam da Lothaire ile keşfettiği coşku olmadan nasıl yaşayacağını merak ederek endişelenmeye başlamıştı ki, muhtemelen hiç yaşamayacağını hatırladı.

Lastik bantlı çıtçıt. Çıtçıt. SNAP!

Sonunda sakinleşti, uğuldayan zihni yavaşladı. Tam uykuya dalmak üzereyken, baş döndürücü bir baş dönmesi hissi onu vurdu; gözlerini açtığı anda, onun odasında duruyordu. *Beni yine mi izledin?*

"Eğlendir beni," diye emretti, masasına oturarak. Gömleksiz ve yalınayaktı. Nemli saçları dikkatsizce alnına dökülüyordu. Çok güzeldi, *çok* güzeldi.

"Eğlendirmek." Gözlerini ovuşturdu. "That iş tanımının bir parçası değildi." "Sanırım iş tanımında ben ne emredersem onu yapman vardı. Ayrıca, sahip olduğunuz iş için değil, istediğiniz iş için giyindiğiniz çok açık ve Gelinim beni harcadıktan sonra eğlendirecek."

"Dans et, maymun, dans et. That it? Lothaire, çok yoruldu." *Pizdy yap.* Umurumda değil. Otur. Konuş benimle."

O kanepeye dönmekte tereddüt etti ama sonunda bir hıçkırıkla yere çöktü.

"Senin hakkında sorularım var. Sen olduğunu düşünürsek şaşırtıcı. Ama merakımı kontrol edemiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden hala bakırsın?"

Ona gerçek nedeni söylemek istemedi, liseli bir çocuktan hamile kalmaktan korktuğunu, uzun zamandır kurduğu hayallerinden vazgeçmek zorunda kalmaktan korktuğunu - dolu dolu bir kariyer, üzerine titreyen bir koca ve son olarak, hazır olduğunda, çocuklar.

Bunun yerine, "Sanırım Saroya birlikte öldürmeye gittiğiniz onca zaman bir şekilde senin cazibene direnmiş," dedi.

"Onunla hiç cinayet işlemedim."

"Tek başına dışarı çıktı ve cinayet mi işledi? Neden?"

Omuz silkti. "Eskiden rol yaparak beslenirdi. Şimdi sanırım alışkanlık oldu."

"That mantıklı değil."

"Diyelim ki yaşamak için artık yemek yemeniz gerekmiyor, ama yiyebiliyorsunuz. Yemeğin tadını, yemek ritüelini özlemez miydiniz?"

Haklıydı. Ellie yemek yemeyi *severdi*.

"Soruma cevap vermediniz," dedi. "Hiçbir gardiyan seni etkisiz hale getirmeye çalışmadı mı?"

"Çoğu iyi insanlardı."

"Ama hepsi değil mi? İçlerinden biri sana dokundu mu?" Yüz ifadesi karardı, dişleri büyür gibi oldu.

Yine virajı dönüyor. Ve gözleri boşaldığında, hisleri kırmızı alarmlara geçti.

"Lanet olası kalbini yavaşlat!"

"Bana bağırmayı kesersen belki lanet olası kalbimi yavaşlatabilirim!" diye bağırdı.

"Kaderini ellerimde tutuyorum ama sen bana her fırsatta saygısızlık ediyorsun." "Benim saygımı *kazanmadın*."

"Bugün yüzüğün hayalini kuruyor olabilirim. Then sonsuza dek gitmiş olacaksın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "O kılıcı boynumda tutmaya bayılıyorsun. Beni de kendin gibi delirtmeye mi çalışıyorsun? Fiziksel olarak yapmadan önce zihinsel olarak kontrol etmemi mi?"

"Bu bir olasılık mı?" diye sordu tüm ciddiyetiyle. En azından bir parça sakinleşmişti.

"Sence daha ne kadarını kaldırabilirim?"

"Sana ne verirsem onu alacaksın-"

"Ve ben bundan hoşlanacak mıyım?" Gözlerini devirdi. "Herkese böyle işkence mi yapıyorsun?"

Bir heykel gibi hareketsizleşti, "İşkencenin anlamını bilmiyorsun" derken sesi tehditle doluydu.

"Öyle mi? Sadece dağıttınız mı yoksa alıcı tarafta da bulundunuz mu?"

"İkisi de."

Onu merak etmemeyi diledi. Ama . . . "Nasıl işkence gördün?" "Hayal edebileceğin en kötü acıyı al, binle çarp, sonra bunu altı yüz yıl boyunca her saniye tekrarla. Ve bu sadece bir tanesiydi.

birçok kez arasında."

"Altı yüzyıl mı?" *Abartıyor. Öyle olmak zorunda.* "Bu yüzden mi delisin?"

"Kısmen. Ayrıca anılar yüzünden."

"En son uyuduğunda benimkini gördün mü?"

"Şimdiye kadar kömür tozu, akan çatılar ya da eski domuz yağında cızırdayan sayısız *yaratığın* keskin kokusunu hatırlamıyorum."

Kulağa çok korkunç geliyordu ama şu anda orada olmak için neler vermezdi! "Beni söylediğinden daha fazla izledin."

"Sizin hakkınızda bilgi edinmek, eşyalarınızı araştırmak, tüyler ürpertici ailenizi gözetlemek zorundaydım."

Nefes nefese kaldı. "Benim evimde miydin?"

"*Benim* bir evim var. *Sen* bir nakil aracında yaşıyorsun."

"Burası satın alındı ve parası ödendi. Kimse bizi burayı terk etmeye zorlayamaz." Park edildiği arazinin aksine.

The Saroya'nın öldürdüğü Va-Co temsilcisinin Peirce Dağı'nın etrafında dolaşmasının bir nedeni vardı. Derinlerde bir yerde, kömürle doluydu. Va-Co satmaları için aileye baskı yapmaya başlamıştı. Bu işe yaramayınca, ipotek bankasının peşine düşmüşlerdi.

Though Ruth, Efraim ve ailenin geri kalanı ödemeleri bir araya getirmeye çalışıyordu, kredilerini ödeyememeleri an meselesiydi.

"Çok gururlusun," diye mırıldandı Lothaire, sesi şaşkıındı. "Ve nedenini anlayamıyorum."

Bir karşılık verdi. *Sakin ol, Ellie. Bilgi al.* "Bana Saroya'nın nasıl biri olduğunu anlat."

"Hırçın, aşağılayıcı, korkusuz. O, diğer kraliçelerin önünde eğileceği bir kraliçe."

Ellie kaşlarını çatı. "Güzel Hag ile bu kadar çok yalnız zaman geçirmene aldırmayan kötü niyetli bir dişi mi?"

"The fey ve ben bu işe dahil *değiliz*."

"Saroya istediğin kadar mirasçıya sahip olmayı kabul ediyor mu?" "Bana istediğim kadarını verecek," dedi soğukkanlılıkla.

Defleksiyon mu? "Küçük vampir prenslere başlamak istemiyor musun?"

"Ölümsüz bir bedene bürünene kadar onu sahiplenemem, yoksa gücümle ona zarar veririm. Hatırladın mı? *Baba*."

"Demek gecikme bu kadarmış." Yoksa daha fazlası mı vardı? Saroya hâlâ vampiri *tatmin* edebilirdi. Belki de tanrıça cinsel durumlardan hoşlanmıyordu? "Bu tür bir gücü hayal etmekte zorlanıyorum."

"There bir vampiri kardeşlerinden daha güçlü yapan dört şey vardır. Kana susamışlık, atan bir kalp, Dacian kanı ve yaş. Ben kana susamış bir vampirim, atan bir kalbi olan bir Dacialıyım. Binlerce yıldır yaşıyorum, hayatımın sonsuz günleri boyunca güçleniyorum."

Harika. Vampirlerin Hulk'u tarafından yakalanmıştı. Then başını kaldırıp baktı. "Sen gerçek bir Dacian mısın?"

"Doğru ya, okuldan sonra kitap okuyormuşsunuz. Annem Ivana Daciano, onların tahtının varisiydi. Ben Lothaire Daciano'yum, artık yasal varis benim."

"Ama var olmadıkları düşünülüyor."

"Elbette varlar. Ölümsüzler de en az insanlar kadar kötü olabiliyor, bir şeyi *göremiyorlarsa* onun olmaması gerektiğini düşünüyorlar."

"İlginiz Horde *ve* Daçya tahtlarında mı?" Adam başını eğdiğinde, "Eğer bu kadar güçlüysen, tebaan seni kralları olarak görmek için can atıyor olmalı." dedi.

Gevrek bir ses çıkardı. "Bir krallığa boyun eğdirmek ve diğerini yerle bir etmek niyetindeyim."

"Sonra ne olacak?"

Sarı kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çöp atmak, boyun eğdirmek? There'un bunları yapmak için bir *nedeni* olmalı."

"Saf minnettarlık."

"*Bu* ne kadar sürecek? Yüz yıl mı? Bin yıl mı? Eminim nihai bir hedefiniz vardır?"

Birdenbire öfkeyle ayağa kalktı, gözdağı veriyordu. "Benim bir *Oyun Sonum* var!"

Virajı dön. Kendi kendine Rusça bir şeyler mırıldandı, sonra başını delilerin yaptığı şekilde sertçe salladı -sanki az önce kimsenin görmediği bir şeyi görmüş ya da yaşamış gibi.

"This 'endgame' sizin *nihai hedefiniz* mi?" diye sordu. "Tamam, o zaman nedir?" Adım atarken bakışları kayıyordu. "Yedi küçük görev."

"Anlat bana."

Sanki bir liste okuyormuş gibi, "Yüzüğü bul. Elizabeth'in ruhunu yok et. Saroya'yı dönüştür. Dorada'yı öldür. Horde'u ele geçir. Serghei'yi bul ve öldür. Daci'yi fethet."

Ruhumdan kurtul. Bunu ne kadar kolay söyledi! Peki Serghei kimdi? "Vampir, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama bu görevler nihai bir amaç *değil*."

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Dilini tut, küçük ölümlü! Yoksa bunu senden alırım."

Adam volta atarken/iz sürerken kadın sessizliğe gömüldü.

Uzun bir süre sonra, "Sen neden bahsediyordun?" diye çıkıştı. "Nihai hedef sonuç olmalıdır, ona ulaşma süreci değil." "Belki de sürecin kendisinden zevk alıyorumdur."

Ellie, "Then nihai hedef zevktir. The görevler hala ~~bi~~ süreçtir."

"Benim nihai amacım kan davasına hizmet etmektir. Bin yıldır sadece bunun için çalışıyorum."

Küçük bir sesle, "Hâlâ bir süreç" diye belirtti.

"*Ahhh!*" diye kükreyerek duvarı bir kez daha yumrukladı. "Kapa şu lanet çeneni!"

Taklit edebileceği kadar rahat bir ses tonuyla, "Çoğu insanın dolu dolu bir aile hayatı ve ödüllendirici bir kariyer hedefi vardır, bunun sonucunda da mutluluk ve zevk gelir" dedi.

"Peki mutluluk hakkında ne biliyorsun?" Sakinleşti, bu konuyla yoğun bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Hayatımın büyük bölümünde bunu yaşadım. Ve son zamanlarda yaşadığım acılardan sonra bunun değerini daha da iyi anlıyorum."

"O karavanda, yiyecek bulmak için avlanmak zorunda kalarak ve bu kadar az eşyaya sahip olarak nasıl *mutlu* olabilirdiniz?"

Gözlerini kırptırdı. Ona hakaret etmiyor muydu? Lothaire bunu gerçekten merak ediyordu. "Sevdiklerimle geçirdiğim güzel zamanlara değer verdim ve kötü zamanları çabucak geride bıraktım. Olan oldu. Ben asla geçmişe takılıp kalmam."

"That çok basit."

"Bu karmaşık bir şey değil," diye karşı çıktı.

"Soyut bir şey."

"Yine de öğrenilebilir. Kendine mutlu olmayı öğretebilirsin. Öldürme becerilerinizin iyi bilenmiş olduğunu söylemişsiniz. Ya tüm bu çabayı mutluluğu bulmaya harcarsan?"

"Then Bunca yıl hayatta kalamazdım." "Belki Saroya'yla ortak ilgi alanları bulabilirsin." "Onu bu işe karıştırmama."

"O bir tür enstrümantal. Ne yapmaktan hoşlanır?"

Gözlerini kıstı. "Saroya avlanır, tıpkı senin eskiden yaptığın gibi."

"O benim gibi avlanmıyor." The bu fikir onda duvarı yumruklama isteği uyandırdı! "Dağda çürümesi için geyik leşleri bıraktığımı gördün mü? Sebepsiz yere? There kıyaslanamaz bile. Ben asla böyle savurgan ve hayata ~~kaş~~ saygısız olmam."

"Hassas bir konu mu? Zırhında bir çatlak mı buldum?"

"Onunla kıyaslanmak beni kızdırıyor. Birbirimize *hiç* benzemiyoruz." "Doğru, sen-"

"Kendine sakla," diye araya girdi. "Zaten her yönden ondan aşağı olduğumu biliyorum, falan filan."

Kaşlarını çattı ve devam etti: "Çıkarlarımızı paylaşmaya gelince, Saroya ve ben birlikte yöneteceğiz, yavrularımızı koruyup eğiteceğiz."

Yavrularım! "Bir ölüm tanrıçasının çocuklarına ne öğreteceğini ancak hayal edebilirim."

"Nifak tohumları ekmeyeceksin. Taktiğiniz çok açık."

"Eğer dürüst değilsem bu sadece bir hiledir. Aksi takdirde, bu bir gözlemdir. Ve Saroya'nın ebeveynlik becerilerini gerçekten merak ediyorum, *sizinkilerden* bahsetmiyorum bile."

Kaşlarını çattı, tavrı düşünceli bir hal aldı.

"Lothaire, baba olmanın nasıl bir şey olacağını hiç düşünmedin mi?"

"Bu bir risk olurdu ama çok az kişi Saroya'nın yavrusuna zarar vermeye cesaret edebilirdi. Kesinlikle hiçbir vampir düşmanım yapmaz. . . ." Balkona geçti ve dışarı baktı. Bir esinti saçlarının arasından süzülürken omuzları gerildi. "Bir sis yükseliyor," dedi garip bir ses tonuyla.

Onunla hiçbir yere varamıyordu. "Seni eğlendirmeyi bitirdim mi, vampir? Yoruldum. This aşağılık ölümlünün dinlenmeye ihtiyacı var."

Ona geri döndü. "Burada uyuyacaksın." Kızın inanmayan bakışları karşısında, "Sana yönelik tehdidi abartmıyorum. Ayrı odalarımız olmasını umuyordum - size mahremiyet sağlamak istediğimden değil, size bakmak istemediğimden. Ne yazık ki böyle bir lüksümüz yok."

"Peki." Ayağa kalktı, odasından bir yastık ve battaniye aldı, sonra kanepeye döndü.

"Ben uyurken bana dokunma," dedi Lothaire. "Bana yaklaşma." Lothaire onun bakışlarını tuttuğunda, birdenbire en son uyuduğunda odasından yankılanan unutulmaz körük seslerini hatırladı. "Ne olursa olsun."

26

Neredeyim ben şimdi? Lothaire bir kez daha karda uyandı, bu kez gündüz vakti. Çıplak göğsüne vuran The ılık güneş ışığı, deri bir çubuğun göğsünü yavaşça çiğnemesi gibiydi.

Gözlerini kapatarak etrafına bakındı, kalbi kulaklarında gümür gümür atmaya başlamıştı. *Ah, tanrılar, hayır...*

Bir ormanın ortasında diz çöktü. Etrafında kan ağlayan ağaçlar vardı. Sabah güneşi budaklı gövdelerin arasından, sızan kabukların üzerinden süzülüyordu.

Yine geçmişinden bir yere, Helvita Kalesi'nin hemen yanındaki Kan Kökü Ormanı'na dönmüştü.

O duvarların içinde büyüdüm. Sonra bu ormanda işkence gördüm.

The sanki toprak ondan besleniyormuş, onu bir yemek gibi sindiriyormuş gibi ~~üzendi~~ toprağın sürekli öğütücü baskısı...

Kral Demestriu öldüğünden beri buraya dönmemişti. Artık kral olmadığından, sadık vampirler koltuğu tutuyor ve iki niteliğe sahip bir varis bekliyorlardı: Thirst'u kutsal tutmalı ve meşru bir kraliyet mensubu olmalıydı.

Allegiant Tymur adında bir askerin önderliğinde, tüm rakipleri reddetmişlerdi. Tymur, Lothaire'i gördüğü yerde öldürecekti.

Neden bu ihanet yerine geri döndüm? Bilinçaltı neden bu işkence anısına odaklanıyordu-

Soğuk metal boynunu öptü. Gerçek bir kılıç mı? Hayali bir tehdit mi?

Gündüz vakti iki nöbetçi, bir behorned iblis ve bir Cerunno bulmak için başını hafifçe çevirdi. They sorgulanmak üzere onu esir ~~almak~~ emredilmiş olmalıydı.

The iblis bir geri çekilmeyi ısınlatabilirdi; Cerunno'nun hızı efsaneviydi. Yine de kaldılar.

Then benim kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok.

The iblis, "Bu kutsal topraklara izinsiz girmeye kim cüret eder?" dedi. Lothaire dişlerini gösterdi. *Onların bile takip edemeyeceği bir hızla iz süreceğim,*

İblisin arkasında belirip kulağına adımı fısıldayacağım. Ben kafasını boynundan ayırmadan önce korkudan titreyecek. The Cerunno uçacak - ta ki ben iblisin kılıcını savurup yarattığı omurgasından yakalayana kadar. . .

"The Eski Düşman," diye fısıldadı Lothaire iblisin kulağına, boynuzlarını kavrayıp bükmeden önce. The kafası, yıpranmış tendonlar ve çatırdayan omurlardan oluşan bir telaş içinde gevşedi. "Ve bunun için çok az cesaret var." Nöbetçinin yere yığılmış bedenine kayıtsızca baktı.

Yanılmışım. There korkudan titrememişti; onun yerine erkek, Lothaire'in adını duyunca altına işemişti.

The ikinci muhafız çoktan sürünerek geri çekilmeye başlamış, karların üzerinde, ağaçların etrafında koşturmaya başlamıştı. Lothaire iblisin kılıcını kaptı ve Cerunno'ya doğru savurarak sırtından vurdu ve onu sakat bıraktı.

Thoughts zaten başka şeylerle ilgilenen Lothaire, kılıcı almak için seğiren yılan kuyruğunun üzerinden geçerek varlığa doğru ilerledi.

Cerunno'nun kafasını bir hamlede yararken, Lothaire hasarlı zihninin onu buraya göndererek bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark etti. Yine de bunu yorumlayamadan muhtemelen ölmüş olacaktı.

Silahsız bir şekilde doğrudan düşmanlarının izini sürmüştü, ancak güneşin altında yolunu şaşırmış bir şekilde uyanmıştı. *Eğer iblis önce saldırmış olsaydı, ölmüş olurdum.*

En azından Lothaire burada yaşadığı işkenceyi *yeniden* yaşamamıştı. O zaman kesinlikle uçuruma düşecekti.

Deli olmak isterdim.

Sonsuza dek peşini bırakmayacak anılar. Ama yüzükle ilgili yeni bir şey yoktu. Birkaç saatlik uykunun ardından yeni bir ipucu elde edememişti.

Her iki rakibin de ortadan kaldırılmasıyla Lothaire ağaç gövdelerinin cesetlere daha da yaklaştığını fark etmemeye çalıştı.

The Bu ormandaki ağaçlar yaşamak için ne güneşe ne de yağmura ihtiyaç duyuyorlardı, tıpkı bu vampir diyarındaki diğer her şey gibi, kanla besleniyorlardı.

Kudurmuş bir gövdenin iniltisini, bir uzvun ıslıklı tıslamasını duymazdan geldi. . .

Lothaire ürpererek daireye geri döndü. Though o hala

uyumaya, rüya görmeye ihtiyacı vardı, risk konusunda endişeliydi. Uyumak zorunda kalacak mıydı?

İz sürmeyi engelleyen bağlar mı temin edecekti? Her uyuduğunda kendini yatağına zincirlemek mi?

Loş odaya döndüğünde Elizabeth huzur içinde uyuyordu. Sıcacıktı, yumuşak görünüyordu, adamın az önce uyguladığı şiddetten çok uzaktı.

Ona bakarken, çatışma anılarına karışmaya başladı ve her biri işkence, savaş ya da ölümle dolu yaklaşık bir milyon geceyle birleşti. Ayak *bileklerime kadar kan ve kulaklarımda bitmek bilmeyen çığlıklar.*

Evet, Elizabeth çok uzaktaydı, hep öyle olmalıydı. . . .

Bakışlarını ondan ayırdı ve kaşlarını çatarak elinde tuttuğunu hatırlamadığı, damlayan bir kılıca baktı.

Aklımı kaçırıyorum. Pratik bir hareketle bıçağı savurdu ve kan akmaya başladı.

Tedirgin bir şekilde silahı fırlattı, sonra masasındaki sandalyeye oturup başını ellerinin arasına aldı.

Çılgınlık giderek yaklaşıyordu, uçurum bekliyordu. *Ne yapacağım ben?* Yıllar sonra ilk kez bilmiyordu. Son Oyun'una bu kadar yaklaşmışken kontrolü şimdi mi bırakacaktı?

Asla!

Bakışlarını kaldırdı ve en karmaşık bulmacasına dikti. *Akıl akıldan üstün mü?*

Odada bir ürperti.

Ellie uyandığında bir pencerenin açık bırakılıp bırakılmadığını merak etmişti.

Ama soğuk, Lothaire gizemli bir yolculuktan döndüğünde, pantolonunun paçaları hâlâ karla kaplıyken ve elinde kanlı bir kılıç tutarken gelmişti.

Göz kapaklarını aralamış, derin ve eşit nefes alıyor, adam okunamayan bir ifadeyle ona bakarken onu izliyordu. Sonunda masasındaki sandalyeye çöktü.

Then o bulmacalardan birine meydan okuyan bir bakış atmıştı, sanki onu yenecekmiş ya da denerken ölecekmiş gibi.

Şimdi onun ilerleme kaydediyor gibi görünmesini, buraya bir blok yerleştirmesini, bir üçgen yerleştirmek için yapıyı döndürmesini izledi.

Adamın solgun parmakları çalışırken büyülenmişti. Though uçlarında siyah pençeler olan bu parmaklar uzun ve zarifti. Tıpkı bir cerrahinkiler gibi hayal ediyordu.

Yine de Lothaire ellerini kurtarmak için değil, yok etmek için kullandı.

Parmakları aniden çalışmayı bıraktığında, gerginlik ondan yayıldı ve patlamak üzere olan bir saatli bomba gibi tırmandı. Gözleri kıpkırmızı oldu.

Bir b ğ rmeyle yapbozu odanın öbür ucuna fırlattı, o kadar sertti ki parçalar zeminde kayarak uzaktaki duvara saplandı.

Tanrım, o çok güçlü. Nefesini tuttu. Görünüşe göre, en g l lerden biri.

Ama bu vampir için yeterli bir yıkım değildi. Kadın şaşkınlıkla bakarken, adam mobilyaları kırdı, lambaları fırlattı.  n kolunu masasının üzerinde gezdirdi ve tüm bulmacaları zemine süpürdü.

Kıpırdamadan durdu, kaşları birbirine yaklaştı. Pişmanlık mı? Belli ki sevgili bulmacalarını darmadağınık görmeye dayanamıyordu. Gözleri karanlıkta parlayarak nefes alıp verdi ve dizlerinin üzerine çöktü.

Belki de düşüncelerini değiştirmek için ona yardım etmeliyim. "Sorun nedir, Lothaire?" diye sordu, cesaretini toplayıp ona katta katılmak için.

" nceden çok basitti," dedi dalgınca, bir bloğu tüm açılardan inceleyerek. "ocuk oyuncağı."

Onun önünde diz çöktü. "Sorun yok. şşşt, vampir," diye mırıldanırken, benzer parçaları yığınlar halinde toplamaya başladı ve sonra onları masanın üzerine yerleştirdi.

Yüzünü tamamen ona dönmek için başını kaldırdı. Gözleri kesinlikle odak dışında kalmıştı. Savunmasız görünüyordu. Azı dişleri, siyah pençeleri ve ateş saçan irisleriyle bile. Dakikalar önce bir hayatı sona erdirmiş olmasına rağmen.

"Kan ormanının yakınında asla yaşamayacağız. The ağaçlar kan ağlıyor, derin derin içiyor. Bir daha asla onlara yaklaşmayın." Sözleri bir delinin samalıklarıydı, aksanı ise hiç duymadığı kadar belirgindi.

Though bunun ne anlama geldiğini sormak istedi, "Tabii ki hayır. Neden ormandaydınız?"

"Uyurken iz sürüyorum. Düşmanlara kadar iz sürüyorum. Kader bundan kurtulmama daha ne kadar izin verecek? Daha kaç kez boynuma kılıç dayanacak?"

"İz sürülmesini engelleyemez misiniz?"

"Zincirlerle. Zincirlenmekten nefret ederim. Herhangi bir şeye hızla yakalanmaktan." "Ben de  yle."

"Çocukken bir ağa takıldım." Gözlerini onun üzerinden ayırmadı. "Ağdan kurtulamadım. The metal soğuk ve ağırdı tenimde. They başımı ve dişlerimi toplamak için ağdıştı." "

"Kim?"

Bir başkasının aksanını taklit ederek, "Şu paçavralar içindeki lord sülûğüne bakın," diye alay etti. "Aç olmalı." Uzun bir nefes verdi. "Canım bağışlandı.

Ama ne amaçla? ?" Hiçbir uyarıda bulunmadan yapbozunu bir kenara bıraktı ve onu kollarının arasına alarak yatağa doğru götürdü. Duvara yaslanıp oturdu ve onu kucağına aldı, ona bakıyordu. "Kaleyi aldığımda hepsini keseceğim." "Her bir ağacı mı?"

That onu biraz yatıştırmış görünüyordu. "Evet güzelim, aynı fikirde olacağınızı biliyordum," diye cevap verdi, alnındaki bir tutam saçı fırçalayarak.

The Dışarıda yağmur yağmaya başladığında oda daha da karardı ve sanki onları dünyadan koza gibi sarmaladı. Bu konuşmayı hatırlayacak mıydı acaba? Belki de bilgi almak için araştırabilirdi. "Lothaire, bana kan davandan bahset. Yedi görevin ne işe yarıyor?"

"Annemin intikamını alacağım." Bakışlarını kaldırdı, sanki Ellie'nin göremediği bir şeye bakıyor gibiydi. "Benim için öldü; ölmesi gerekmiyordu. Serghei onu kurtarabilirdi."

"Ve Serghei?"

"Babası. The düzinelerce tecavüze uğramasına ve ardından yakılarak öldürülmesine izin veren kişi."

Ellie çenesinin düşmesini engelledi.

Lothaire uzak bir ses tonuyla mırıldandı: "Hiçbir çocuk bunları duymamalı.

The Daci onu terk etti, dağılmış külden başka bir şey olmadığına geri döndü. Ama bunu onlara ödeteceğim."

Annesi tecavüze uğrayıp öldürüldüğünde *yanında* mıydı? Ivana'nın babası kızını kurtarmak, torununu bağışlamak için neden hiçbir şey yapmamıştı?

Fark etmez, Ellie. Lothaire'in geçmişi seni ilgilendirmez. Ne kadar trajik olursa olsun. "Yüzük nasıl devreye giriyor?" Ellie, Lothaire'in onu Saroya'yı *vampire* dönüştürmek ve benden *kurtulmak* için kullanmayı planladığını biliyordu *ama* bu onun kan davasına nasıl hizmet ediyordu? Onun dişisini elde etmenin bir vampir

farklı görev listesi mi? "Yüzük ne işe yarar?"

"İnsan neredeyse ne isterse. Bir süreliğine," diye ekledi şifreli bir şekilde. "Güçlü bir tılsımdır ama kullanımı aldatıcı derecede basittir. Sadece kişinin parmağında döndürün ve bir dilek tutun. Ama çok fazla değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Cevap vermedi, sadece saçlarını okşadı.

Bu konuda ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğini anlayınca, "Yakında bulacağımı biliyorum," dedi.

Ona doğru sırtıttı, bembeyaz dişleri ortaya çıktı, dişleri bu alacakaranlıkta o kadar da korkutucu değildi. Lothaire Daciano gülümsediğinde *büyüleyici oluyordu*. "Gülümseyeceğim. Ve sonra sonsuza dek benim kraliçem olacaksın."

"Evet, sonsuza dek, Lothaire."

Çenesini sıkıştırmak yerine parmağını çenesinin altına kıvrıdı. "Benimle olmak istiyorsun."

This beklenmedik şefkati, onun kırılganlığıyla birleşince göğsünü ağrıtıyordu.

"Senin için sonsuza kadar bekledim." Parmak eklemlerini kızın elmacık kemiği boyunca gezdirdi, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı. Ve kadın ağlamak için garip bir istek duydu. "Neye benzeyeceğini bilmiyordum. Yüzyıllar boyunca hayal ettim, yüzleri aradım."

"Görünüşümden memnun musun?"

Başka bir çapkın gülümseme kalbinin sıkışmasına neden oldu. "Saroya'ya saatlerce bakabilirim."

Ellie'ye göre bu bir iltifattı. Başını ona doğru eğdi. Lothaire sırtıttığı zaman daha genç görünüyordu. "Ölümsüz olduğunda kaç yaşındaydın?"

"Kalbim durduğunda otuz üç yaşındaydım." İç çekti. "En son bir hizmetçi tuttuğumda."

Düşündüğü gibi. Thousands kadınsız geçen yıllar. "Sen gerçekten kötü müsün, Lothaire?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Gerçekten bana zarar vermek mi istiyorsun?"

"Yüzüğü bulduğumda, evet. Senin için ölümden başka bir şey değilim," dedi, yanağını bir kez daha şefkatle okşarken bile.

"Ruhumu kovduğunda acıyacak mı?"

"The yüzük sana acı verebilir. Bilmiyorum."

Rahatsız edici derecede belirsiz. "Bana hiç merhamet göstermeyecek misin?"

"Merhamet mi? Babam bir keresinde bunun için bana yalvarmıştı. Başını kestikten sonra kalıntılarını köpeklerle yedirdim." Lothaire ona uğursuz bir gülümseme verdi, yürek parçalayan sırıtışından çok farklıydı. This daha çok dişlerini gösteriyordu. "Köpeklerden nefret ederdi."

"Öz babanı mı öldürdün?"

Adam onun etrafında gerildi. "Belki de beni altı yüzyıl boyunca diri diri gömmemeliydi."

"Gömülü-"

"Mezarıma gönderildim. Ben ölmeden önce."

Aman Tanrım. Dün gece Lothaire'e karşı boyunu aştığını fark etmişti. Şimdi de onun bu yeni dünyasıyla boyunu aştığını fark etmişti. Nefret, işkence ve cinayetle dolu bir dünya.

Saroya'yı istemesine şaşmamalı.

Yine de kendini, parmak uçlarını adamın güçlü çenesinde gezdirmek için uzanırken buldu. "Yaptıkların için özür dilerim-"

Başını çevirdi ve onun ön parmağını ısırdı. "Ow."

Kuduz bir hayvan gibi!

Kan yükseldiğinde bileğini kavradı ve elini ağzına götürerek dudaklarını parmak ucunun üzerine kapattı. Emmeye başladığında göz kapakları ağırlaştı, sonra tamamen kapandı. Those şekillendirilmiş kasları kadının etrafında gevşedi.

Ve oh, onun bariz zevkine karşılık verdi. Dudaklarının çalışmasını izlemek onu eritti. Dili parmak ucunun etrafında dolandığında, bacaklarının arasında yavaş, ıslak bir ağrının oluştuğunu hissetti.

Neden daha önce göğüslerini emmesine izin vermemişti? Onun aç ağzının, dikleşmiş meme uçlarında çalışmasına?

Birden onu serbest bıraktı, yüz ifadesi niyetliydi. "Sana ihtiyacım var." Yutkundu, adamın şimdi ne yapacağını merak ediyordu. "Lothaire?" "Sana dokunmamı ister misin?"

Yaptı mı? Ona zarar verir miydi? Eğer onu o bulmacayı çözdüğü gibi nazikçe okşayabilseydi ...

Öfkeyle fırlatmadan önce.

Ellie onu Saroya'dan uzaklaştırmayı planlamıştı. *Bir başarısızlıktan sonra pes mi edeceğim?*

Sıcak bir avuçla göğsünü kavradı, o zarif parmakları ipeğin arasından göğüs ucunu çekiştirdi. Nefes nefese kaldı, vücudu kemiksiz kalmıştı.

"Cevap ver bana." Ağzını Elizabeth'in boynuna daldırdı ve bir dişinin küçük sıyrıklarıyla onunla alay etti. "Evet ya da hayır Elizabeth, cevabın önemliymiş gibi davranmayı bırakmadan önce."

Adam geceliğini kalçalarından yukarı doğru kaydırmaya başladığında, kadın kendini kaybetmiş bir halde ihtiyaçla titredi. "Evet, evet"

Sis dağıldı. Lothaire rüya görmüyordu.

Bir eli hassas bir göğsün üzerindeydi, diğer eli ise Elizabeth'in iç çamaşırını gergin kalçalarından yukarı doğru çekiyordu.

Bu pozisyona nasıl gelmişti? Hatırlayamıyordu. Neden onun lezzetli kanını tatmıştı? Neden hatırlayamıyordu-

Bekle. Onu *sorguluyor* muydu? Zihni berraklaşmaya başladığında, ölümlünün kendisinden faydalanmayı düşündüğünü fark etti. "Bilgi mi arıyordun?"

Yutkundu.

"Seni küçük orospu!" Onu cezalandırmak istedi ama yapamadı. *Blyad!* Yüzüğü güvence altına almak ve *ondan tamamen* kurtulmak için ne gerekiyordu?

Hayal kırıklığı içinde kabarıırken, ayağa kalktı ve kaba bir şekilde onu yatağa geri fırlatarak ağlamasına neden oldu.

Yine de kendini düzeltmek için koşuştururken geceliği yukarı sıyrıldı ve adam onun cinsel organını bir anlığına gördü.

Çıplak mı? Hemen yatağa doğru ilerledi ve onu sırt üstü yere attı. "Benim için bir sürprizin mi var? Şimdi göreceğim, kalçalarını ayır."

"Hayır!" Geceliğini aşağı doğru çekti.

Ellerini kadının dizlerine kenetledi, dizlerini açarak elbisesini yırttı.

Yüzü kıpkırmızı kesilen kadın mücadele etti ama adam onu kolayca alt ederek kalçalarını kadının kalçalarının arasına sıkıştırdı. "Geçen sefer senin yönteminle yaptım. Şimdi kendi yöntemimle yapacağım.

..." Kadının dişi etini ilk gördüğünde sözleri yarım kaldı. Parlayan dudaklar taç yaprakları gibi açıldı.

Eli kadına doğru eğilirken içinden bir hırıltı yükseldi.

Onu arzulamak istemiyordu. Ama onun uyarılmış seksinin görüntüsü ve tatlı kokusu, kontrol edemeyeceği bir şehvet duymasına neden oldu. Kadın serbest bırakılmaya ihtiyaç duyduğunda, içgüdüsel olarak onu doyurması gerekiyordu.

Onu ilk kez hissettiğinde... ıslak, dokunulduğunda sıcak, hayal edilemeyecek kadar yumuşaktı. Saygılı bir inilti duydu.

"Bırakın beni!" Onu itti.

Bu ödülü ondan almak için mi? "*Benim, Elizabeth!*" Onu sahiplenerek sert bir şekilde itip kaktı. "This bana ait. Benim olanı ~~benden~~ esirgeyemezsin."

Kızın tırnakları koluna battığında, adam acımasızca güldü. "Bir kedi yavrusunun pençeleri gibi." Bir itiş kakış daha. "Anla beni kadın, bedenim benim, hayatımın sonuna kadar tadını çıkaracağım. Yalarım, sikerim, boş zamanlarımda."

Korkudan titremeye başlamıştı, kasvetli gözlerle ona bakıyordu. . .

Lanet olsun ona, böyle olmaz.

Evet, ondan nefret ediyor ve onunla alay etmekten zevk alıyordu - özellikle de onu sorguladığından beri. Evet, daha önceki uykusundan yeni bir ipucu bulamadığı için öfkeliydi ve hıncını ondan çıkarmak istiyordu.

Ama şimdi siki ağrıyordu, bu da kızın ona gösterdiği sınır tanımayan cinselliği arzuladığı anlamına geliyordu. *Onu daha çok ıslatmak, onu terk etmek istiyordu.*

Zorlukla ses tonunu sakinleştirdi. "Sakin ol, tatlım," demek için kendini zorladı. "Bu gece sana zarar vermeyeceğim." *Hmm, yalan değil mi?*

Hâlâ içinde bir gerginlik vardı.

"Bana güvenmiyor musun?"

Başını salladı, uçuşan saçları çarşaflara vuruyordu.

"Sadece seni becermek istiyorum, sadece oyna. İzle o zaman beni." Örnek vermek için ön parmağını yavaşça klitorisinin üzerine sürttü. Bir kez, iki kez . . .

Kolundaki tutuşunu azalttı. Bir başka hafif okşamayla rahatlamaya başladı.

"That işte bu, dişi." Adam onunla alay ettiğinde, daha fazlası için kalçalarını kaldırdı. "Çok duyarlı." Ön parmağını onun nemli, ipeksi dudakları arasında gezdirdi. "Burada çok güzelsin, Elizabeth," dedi kısık sesle. Bu ifadeyi *rána* olmadan söylemek için, "Seni burada *enfes* buluyorum" diye eklemek zorunda kaldı.

Sinirli bir şekilde yutkundu ve adamın yüz ifadesini inceledi. "Kollarını başının üzerine koy. Ve onları orada tut." "Neden?"

"Çünkü ben sürüyorum. Yap şunu. Dirseklerini sık." Kadın tereddütle bunu yaptığında, adam ellerini geceliğine attı ve onu üzerinden çekip aldı. Onu bırakarak

tamamen çıplak.

Yüce Tanrılar. "Lothaire!

Gözlerin ..."

Nefesleri arasında homurdandı, "Seni görmeye ihtiyacım vardı. Bu şekilde."

Biçimli kalçalara doğru yükselen ince bel. Cömert, ağız sulandıran göğüsler. Teni bal renginde.

The bacaklarının arasında yemyeşil bir sıcaklık ...

Lothaire başına gelen her iyi şeyi hak ettiğine inanıyor, bunları kendi hakkı olarak görüyordu; ama onu karşısında görünce talihinin döndüğünü hissetti.

Kadın tekrar titremeye başladığında, adam onun yanına yan yattı, kolunu büktü ve başını elinin üzerine koydu. Rahat pozisyonu, küçük klitorisine yavaş dairesel vuruşlar yaparken içinde patlayan ihtiyacı yalanlıyordu.

Tekrar nefesi kesildi. "Beni deli ediyorsun, vampir." "Tabii ki delirtiyorum, Elizabeth." Bir vuruş daha.

This erkek, seksin vücut bulmuş hali gibiydi.

Lothaire'e kıyasla Ellie'nin daha önce birlikte olduğu çocuklar eli kolu bağlı zalimlerdi.

Şimdi de yetenekli parmaklarını ve kurnaz zihnini onunla günahkâr şeyler yapmak için kullanan baştan çıkarıcı bir ölümsüzle uğraşıyordu.

Çıplak bedenine bakarken gözleri alev almış, kırmızısı derinleşmiş gibi görünen bir ölümsüz.

O tembel dairelere devam etmek için nemi yukarı çektiğinde, kollarını başının üzerinde gevşetti ve dizlerinin genişlemesine izin verdi.

"Daha fazlası için açgözlü müsün?" Sertliğini kızın kalçasına sürüyor, boynunu ve kulağını okşuyor, Rusça bir şeyler mırıldanıyordu.

Onun sıcak nefesleri kızın çılgınca titremesine neden oldu. "Ne dedin sen?"

"Kulağına bir şeyler söyledim." Sesi titreyerek, "Sana hayatımda gördüğüm en güzel küçük amcığa sahip olduğunu söyledim ve sonra da onunla ne yapacağımı anlattım," dedi.

Tırnaklarını dirseklerine geçirerek inledi. "Lothaire!"

"*Sevgilim ol,*" dedi o derin aksanıyla, "ve kendini benim için besle. Bana nasıl boşalmayı sevdiğini göster."

Aksanı . . . müstehcen sözlerindeki sertlik . . . hınzır sesi bir dokunuş gibiydi, kadının her yerini okşuyordu.

Kadın hemen ona itaat etti, elini bacaklarının arasına sokarak klitorisini okşadı. Though ondan bunu istememişti, diğer eli bir göğsünü avuçladı, bu da onu memnun etmiş görünüyordu.

"Kendi içine girmiyor musun?" Adamın gözleri kadının memelerine kilitlenmişti.

Sadece başını sallayabildi.

"Bunu bilemezsin, değil mi? Yakında sana içinde bir şey olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini öğreteceğim."

"*Lothaire. . .*"

"Vücudun ölümsüzleştğinde, uzunluğumu sana yedireceğim, buranın derinliklerine harcayacağım"-ön parmağının pedini tam göbeğine vurdu. "Ve burada"-elini ağzına götürdü ve başparmağını ağzına daldırdı.

Kız itaatkâr bir şekilde emdiğinde tısladı, "*Evet.* Ah, tatlı Lizvetta, akşam karanlığında, gece yarısında ve şafakta burada olacağım."

Başparmağının anatomisinin başka bir parçası olduğunu hayal eden Ellie mutluluk içinde emdi. "Küçük dilini hissediyorum. Beni sadece bununla mı boşaltacaksın?" Elini çekti, ıslak başparmağını somurtan meme uçlarından birine, sonra diğerine sürttü.

Diğer.

"*Lothaire, çok yakınum..*"

"Beni beklemeden mi?"

Ayağa kalktı, pantolonunu çözdü, dışarı itti, sonra bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü.

Huşu içinde adamın çıplak vücuduna, hayal edebileceği en güzel penis olan kocaman penisine baktı. The damarlı shaftı çok sertti, başı genişti. Şişmiş yarıktaki boncuk boncuk nem vardı.

Düşünce geri döndüğünde, "Dokunmak istiyorum. Nelerden hoşlandığını öğrenmek istiyorum." Adam ona okunamayan bir bakış attı - *bundan*

memnun mu oldu? "Başka bir şeyle meşgulsün." Adam kızın parmaklarına sivri bir bakış attı, sonra elini kavradı.

Bir elinde ereksiyon, onun üzerinde yükseliyordu.

Kol kasları şişkin bir şekilde, tacı göğsünün ortasına bastırdı ve temas anında tıslayarak nefes aldı.

Yavaşça önce bir meme ucunun, sonra diğerinin üzerinde gezdirerek kadının kısık sesle inlemesine neden oldu.

Adam kendini göğüslerinin arasına yerleştirip onları şaftının yanlarına bastırana kadar kavradığında yutkundu.

Bir iniltiyle itti, başı geriye düştü, boynundaki tendonlar gerildi. "Aman Tanrım..." *Onun hareketini izlerken bile boşalabilirdim.* Her ikisini de sıkıttı. başparmağı ve ön parmağı arasında meme uçlarını tuttu, sonra tekrar itti.

Ve tekrar. "Eğer durmazsam boynuna dökülmek üzere."

O sıcak sıvının kendisini işaretlediğini hayal ederek inledi. "Ne istersen yap!"

Ama adam çoktan başını gövdesinden aşağı doğru sürüklemeye başlamıştı. Ellie bir his seli içinde, nemli tacın karnının üzerinden geçişini izledi. "Daha aşağı, vampir. Bana doğru bastır. Bırak ona karşı hareket edeyim."

"Dokunmamızı ister misin? Beni o çıplak dudaklarında hissetmek ister misin?" Ses tonu yine meydan okuyordu. "Then öp beni. Ayağa kalk ve öp beni."

Ellie vampirin onu test ettiğini hissetti ama *neyi* test ediyordu?

Parmaklarını cinsel organından uzaklaştıran Elizabeth, ellerini arkasına koyarak kollarını dikleştirdi. Ağzını Lothaire'inkine bastırmak için eğildi ve onun diliyle şehvetle buluştu.

Tanrım, beni deli ediyor. Geri çekildi. "Daha sert. Yakında gelmezsen ölecekmişsin gibi öp beni."

Gözleri adamın dudaklarına kilitlenmişti. "*Yapacağım!*"

Kızın parlayan saçlarını kavradı ve onu yukarı doğru çekti. "Yap şunu!"

Gırtlaktan gelen bir çığlıkla eğildi. Adam onun ağzını kendi ağzıyla yakaladığında, dilini tekrar emerek başının dönmesine neden oldu.

Ve sonra ... onun ağrıyan dişlerinden birini geçici olarak yaladı, onun için kendi kanını çekti.

"Evet, ah, tanrılar, evet!" diye düşünürken bile şok içinde hareketsiz kaldı.

Tekrar yap. . . .

The küçük cadı diğerini yaladı. Daha sert.

*Benimle bir kanlı öpücük daha mı
paylaşıyorsun?*

The zevk doğrudan sikine sıçradı ama kadının bunu yapma fikri aklını yaktı. Çok yoğun, ondan çok *fazla*.

Çok . . . unutulmaz.

Ayrıldı. Ona kızgındı. Thrilled onunla. Aleti patlamak ~~üzeri~~ "Arkana yaslan o zaman." Kendi sesini zar zor tanıyordu. "Dirseklerini bir kez daha tut."

Kadın itaat ettiğinde, adam kalçalarını aşağı indirerek onu ödüllendirdi, siki kadının ıslaklığına doğru zorlanıyordu.

Bacağını adamın beline dolayarak onu teşvik etti. *Ateşli küçük parça . . .*

Sonunda Lothaire şaftını kadının titreyen dudaklarına dayadı. *Sikeyim!*

Anında dökülmesini önlemek için horoz kafasını sıkamak zorunda kaldı.

"Çok ıslak," diye tısladı. "Damlıyor."

Diğer eliyle, göğüslerinde yaptığı gibi, kıvrımlarını nazikçe şaftına doğru sıkıştırdı. Then klitorisinin üzerinde salladı.

"*Aman Tanrım!*" Elleri adamın kalçalarına doğru uçtu. "Elizabeth, *dur*. Sakın geleyim deme!"

"Çok geç!" Ürperdi, uzun saçları çarşafın üzerinde çılgınca dalgalanıyordu. "*Duramıyorum.*"

Kalçaları aşağı yukarı yuvarlanırken tırnaklarının kıcını ısırdığını hissetti, seksini şaftı boyunca kaydırdı. Tutuşunu bırakır bırakmaz dökülecekti. *Buna karşı koyamıyorum. . .*

Dizlerini daha da açarak kalçalarının arkasına doğru itti. Adam onun üzerinde daha hızlı ittiğinde, göğüsleri zıpladı, pembe meme uçları çıkıntı yaptı. *Çok fazla . . .*

Bakışlarını kızın ağır ağır kapanan gözlerine kilitleyen adam, "Tohumumu istiyorsun," diye mırıldandı. "*Evet!*"

"Then beni izle... *gel*." Aletini serbest bıraktı; meni fışkırırken sırtı eğildi. "*Ah! Elizavetta!*" diye böğürdü, karnına doğru pompaladı.

Kadının üzerinde tekrar tekrar yaylar oluşurken, adam şimşekleri üzerine çekti; çünkü kadın başka bir orgazmın içinde kıvranıyordu.

Ve gülümsüyordu. Dudakları zevkle kıvrılmıştı. "*Lizvetta?*"

Sonunda harcamayı bitirdiğinde, bir iniltiyle kadının yanına yığıldı, şaftı kadının kalçasına doğru seğiriyordu.

Ondan çok fazla. Ondan uzaklaşması gerekiyordu.

Ve hâlâ, bir kolunu kızın göğüslerinin üzerine koymuş, bacağı kızın bacağının üzerine çekmiş, onu kendine yaklaştırarak yan yatıyordu.

Then kaşlarını çattı.

They/İki yapboz parçası
gibi.

Adamın boğuk solukları kulağına çarptıkça Ellie'nin vücudu uğulduyor, teni karıncalanıyordu.

They ikisi de nefeslerini tutarken öylece uzandılar. Dudaklarını kızın şakağına bile değdirdi.

Tohumuna bir parmak batırarak ona arsızca sırıttı. "Bak sana ne yaptırdım," dedi, onun sözlerini tekrarlayarak.

Tam Ellie onunla bir ilerleme kaydettiğini düşünürken adam geri çekildi, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü. "Beni bir daha böyle sorgularsan, ölümün için yalvarmanı sağlarım!" Ortadan kaybolmadan önce, "Ve sen hâlâ Saroya'yla kıyaslanamazsın," diye homurdandı.

Sersemlemiş bir halde yatıyordu, gözleri dalgındı, az önce olanlara inanamıyordu. Ama göz kamaştırıcı kanıt karnında birikmişti.

Daha önce, onun üzerine boşalmasını hissetmeyi erotik bulmuştu; şimdi bundan dolayı kendini kirlenmiş hissediyordu.

Kullanılmış. Ellie ön koluyla yüzünü kapattı, alt dudağı titriyordu. Onu etkilemek için yeterince iyi olmamakla kalmamış, onu Saroya'dan uzaklaştırmaya çalıştığı için yine onunla alay etmişti.

Çok kötü acıyor. . .

Hapishanede bile ağlamasına izin vermezdi. Şimdi gözyaşlarına engel olup olamayacağını bilmiyordu.

Onu tehdit eden, *ailesini* defalarca tehdit eden biriyle -yine- yeni anlaşılmıştı. Cinayet işleyen biriyle.

Çok derinden nefret ettiğim biri.

Gözyaşlarına boğulmadan önce göğsünde bir kıpırtı hissetti. Saroya. *Acaba tanrıça onun üzerine boşalması hakkında ne düşünürdü?* Eğer gerçekten

cinsel olan her şeyi
küçümsüyor. Öyle *olmasa*
bile.

Ellie hayatında ilk kez savaşmadan yükselmesine izin verecekti. "Kustuğum kovalar dolusu kan için. İyi eğlenceler, tanrıça."

28

Oh, seni küçük sürtük. " Saroya yatakta doğruldu ve dehşet içinde kaplanmış karnına baktı. Meyve almaya çok yaklaşmıştı.

This bu yüzden kalkmak zorundaydım. Lothaire'in tohumu sanki derisini haşlamış, üzerine asit gibi çökmüştü.

Her lanetli damlada hayat var.

Süütünün banyosuna koştu, çılgınca sildi, cildi aşınana kadar ıslak bir bezle kendini ovdu.

Lamia nasıl da gülerdi.

Saroya vampir sorduğunda ayağa kalktıysa, onun için planladığı şey bu muydu? Aşağılama mı? Tiksintisini gizleyemeyeceğini biliyordu!

Adamın izlerinden nispeten arındığını hissettiğinde aynada kendini değerlendirdi. There kollarının üst kısmında ve uyluklarının iç kısmında çürükler vardı. Ağzında kan var mıydı? Dişleriyle dilini kesmişti!

Brute.

Saroya'nın ilk dürtüsü geri çekilmek oldu. Ama belli ki Lothaire'in servisi yeni yapılmıştı. Eğer dairede kalsaydı, şu an onunla yüzleşmesi için ideal bir zaman olurdu. . .

Kendini hazırlamaya başladığında Saroya, yıkanması, giydirilmesi ve mücevherlerle süslenmesi için çok sayıda hizmetçisinin olduğu çağları özliyordu. Artık kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

Kendi kozmetik ürünlerini uyguladıktan sonra, kendisine ayrılan az sayıdaki giysiyi seçti ve ince siyah bir etek, stilettolar ve metalik bir yular seçti.

Sonuçlardan memnun bir şekilde odasına doğru ilerledi ve Lothaire'i masasında, elindeki bulmacaya dalgın dalgın bakarken buldu. Derin düşüncelere mi dalmıştı? Elizabeth'le az önce olanlar hakkında mı?

Odanın her yerinde ezilmiş enkaz vardı. Bahsettiği öfkelerden birini mi yaşamıştı? *This iyiye işaret değil.* Belki de bu yüzden insanı kullanmıştı, kinini kusmak için

Başını kaldırdı ve ona alaycı bir bakış fırlattı. Kız daha bir şey söylemeden bakışları soldu. "Ah, Saroya benim için ayağa kalkmaya tenezzül etti."

"Neden beni Elizabeth'le karıştırmadın?" O ve ölümlü sadece ikiz değillerdi, aynı bedeni paylaşıyorlardı.

Onun sorusunu duymazdan gelerek, "Ne zaman uyandın?" diye sordu.

"Karnımda senin ... *kalıntılarını* bulmak için tam zamanında. Elizabeth sırf bunun tadını çıkarmak için kalkmama izin verdi."

Yarım bir kahkaha attı. "Daha azını hak etmiyorsun. Dün gece seni bekledim ama bana katılmayı reddettin."

"Ve benim için sakladığın şey bu muydu?"

"Ne kadar iyi olduğuna bağlı. Herkes için bir çeşme gibi gelmem."

The gall! "Then oldukça yetenekli olmalı." "Şaşırtıcı bir şekilde öyle."

Elizabeth onu bu kadar iyi memnun ettiği için kendini savunmasız hissedebilirdi ama o Saroya'ydı, kan ve ilahi ölüm tanrıçası. Ayrıca Lothaire ona bağlıydı.

Güneşin doğmasını engelleyemediği kadar onu terk edemezdi. "Belki de gelinime farklı davranmalıydım," dedi. "Her halükarda bana zevk veren sen olmalıydın."

Saroya tırnaklarını inceledi. Bu *asla* o olmayacaktı. Yirmi bin yıl boyunca bir erkeğe teslim olmaktan kaçınmıştı.

Sadece Lothaire onun bana hükmedebileceğine inanırdı. Bakışlarını ona doğru kaldırdı.

The Eski Düşman, dönüştükten sonra bu inancında ısrar etmese iyi olurdu. Aksi takdirde, onun son acınası düşüncesinden zevk alırdı: Beni *istediğine inanmıştım.*

Lothaire, *Elizabeth'in* odasına girip onu çıkışından dolayı azarlamasını ve iğneleyici yorumlar yapmasını bekliyordu.

Bunu dört gözle bekliyor muydum?

Bunun yerine, Saroya bir kez daha onunla yüzleşti.

Ortaya çıkmadığı için tanrıçaya hâlâ kızgındı ama Elizabeth'e akıl almaz derecede seksi olduğu için daha da çok kızgındı.

The dişlerini yalama şekli ... gırtlaktan gelen inlemeleri . . .

Kadının tutkusu onu hatırlayabildiği başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik etmişti. Tohumunun onu işaretlemesinden iğrenmek bir yana, bundan heyecan duymuş gibiydi. "Bak sana ne yaptırdım," diye alay etmiş, neredeyse onu baştan çıkarmıştı.

Onu düşünme. Gelininiz önünüzde duruyor.

The onun için ayağa kalkmayan biri. "Söz verdiğin gibibenimle neden buluşmadığını söyle."

"Elizabeth yükselmeme izin vermedi."

Sevimli küçük yalancı. Yine, sadakat, güven neredeydi? "Eğer öyleyse, o zaman cezalandırılacak. Şiddetle. Though Uyurken seni nasıl engellediğini merak ediyorum."

Saroya ayağa kalkmadıysa, belki de korkmuştur. *The KanTanrıçası benimle yüzleşmekten korkuyor mu?* İmkansız.

"Yüzüğe yaklaştın mı?" Kadın konuyu değiştirdi ve o da buna izin verdi, kızgınlığını unutmak için bu konuyu kapatmaya karar verdi.

Ivana ona Gelini için iyi ve gerçek bir eş olacağını söylemişti.

Saroya onu neden reddetmiş olursa olsun, Lothaire onunla yeniden başlayacaktı.

"Hayır, arayışına daha fazla yaklaşmadım," dedi. "Ama bir sonraki rüyamda hedefimin anılarını görebilirim. Eğer göremezsem, işbirliğine zorlamak için Valkyrie dişisini ele geçirmeyi planlıyorum." *Eğer* Declan Chase yaşasaydı. Lothaire bunu bu akşam öğrenecekti. "Bildığınız gibi, sevdiğiniz birinden daha büyük bir koz yoktur."

Elbette Lothaire, Chase'in dişisini ona ağzını açtığı ilk anda öldürebilirdi. Işıldayan Regin bir fey keşişinin sabrını sınayabilirdi.

"Planlarınız sağlam. Ya Dorada?"

"Kahinim onu arıyor. Şimdiye kadar sana yaklaşmadı."

Onun bariz rahatlamasını fark etti ama üzerinde durmadı. "Artık burada olduğuna göre, geceyi benimle geçirebilirsin. Otur." Kanepeyi işaret etti.

Kadın onun emrini yerine getirmek için odayı geçtiğinde, iyi bir erkeğin yapacağı gibi kibarca bir gömlek giymek için dolabına yöneldi.

"Ölümlü yerine benim olduğumu nasıl anladın?" diye seslendi.

Lothaire'in elleri bir düğmenin üzerinde durdu. Elizabeth'in daha güzel olduğunu biliyordu.

Artık kendini kandıramazdı; iki kadın aynı *değildi*.

The Tanrıça yüzünü makyajla kapladı, burnundaki o büyüleyici çilleri örttü. Ve kalçalarını şehvetli bir şekilde kıvrarak değil, dik bir şekilde yürüyordu.

Elizabeth'in gözleri daha parlaktı. Ara sıra gülümsüyordu.

Hayır, hayır. Saroya farklı görünüyor ve farklı yürüyordu çünkü o bir *tanrıçaydı*. Öyle davranırdı. Elizabeth gibi değil.

Döndüğünde Lothaire, "Elbette kendi Gelinimi tanıyacağım," diye cevap verdi. Çalışma masasının koltuğuna oturdu; Saroya da ondan olabildiğince uzakta, kanepenin en ucuna tünedi. Elizabeth bile bunu yapmamıştı ve ondan korkuyordu. *Önemli değildi*. "Konuş benimle, Saroya."

"Ne hakkında?"

"Aklında ne varsa." Daha önce ölümlüyle oturmuş, onunla zekâlarını yarıştırmıştı. Bir süre için, atışmaları onu diğer endişelerinden uzaklaştırmıştı. Aynı şeyi Saroya'dan da bekleyebilir miydi?

"Pekala. Hizmetkârlar istiyorum." "Hag'den başka kimseye güvenemem."

"Then onu bana ver. Onu hizmetçim yap."

"Bunun istediğiniz gibi sonuçlanacağından şüpheliyim. Bazı ölümsüzlerden iyi köle olmaz. Ne yazık ki o da onlardan biri. Ayrıca, kâhin olarak onun yeteneklerine ihtiyacım var."

"This beni derinden hayal kırıklığına uğrattıyor, Lothaire."

"Bu geçici bir durum. Daha sonra ödüllendirilmek üzere şimdi fedakârlık yapıyoruz." Ardından sessizlik geldi. "Aklında *başka bir şey* yok mu?" That sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

"Düşüncelerim yüzükle meşgul." Bir sessizlik daha.

Varlığı neredeyse her zaman tek başına geçmiş bir erkek olarak, Lothaire tartışacak bir şeyler aramaya alışık değildi. "En sevdiğin anın nedir, Saroya?" En iyi sorunun bu olduğunu düşünüyordu.

"Bunu neden soruyorsun?"

"Sadece beni eğlendir."

Tırnaklarına baktı. "Bir keresinde, eğlenmek için bir çift vampir yardımcımı, bir erkek ve gelinini seçtim ve iki yavrularının hayatlarını tehdit ettim. Tabii ki ebeveynler onları kurtarmak için her şeyi yaparlardı. Ben de babaya, dişisini ısıra ısıra yiyeceğine dair İrfan'a yemin ettirdim- ayak parmaklarından başlayarak." Saroya iç çekti. "Daha sonra, yemininden kurtulmak, onu atlatmak için her şeyi denedi. En azından acısını hafifletmek için. Ama yemini onu zorladı ve sinir bozucu yenilenmesi bunun onlarca yıl sürmesini sağladı. Aslında, ben lanetlendiğimde hâlâ devam ediyordu."

Those Lore'a verilen kırılmaz yeminler... Ölümsüzler, biri tarafından tuzağa düşürülmekten korksalar bile, onlara güvenirlerdi.

Saroya omuz silkti. "Yardımcılarıma, onlar başka işlerle meşgulken yavrularını yetiştireceğime dair güvence verdim. Ama yine de onları hızlıca içtiğimi sevgiyle hatırlıyorum."

Lothaire'in omuzları düğümlendi, az önceki rahatlama kayboldu. *Saroya ne kadar iyi bir anne olabilirdi ki? ?* "Gençlere zarar mı veriyorsun? Artık vermeyeceksin."

"Bana tekrar emir vermeyi mi düşünüyorsun, Lothaire? Benim bir tanrıça olduğumu anla, yaş konusunda hiçbir hassasiyetim yok. Yardımcılarım sadece oyuncak olarak kullandığım organizmalardır. Genç, yaşlı... yaşın hiçbir önemi yok."

"Eğer gençleri hedef alırsanız, düşmanlarınız da sizi hedef alacaktır." Gözlerini kırptırdı. "Benim gençliğim yok."

"Ama yapacaksın. Yapacağım." Şüpheler ektiği için Elizabeth'e lanet olsun.

"Eğer isteğiniz buysa, vampir. Sana karşı nazik olmaya çalışacağım. That istediğin bu, değil mi?"

Siparişlerimi alacak ve sonra her şeyi yapacak bir kadın isteyebilirim. Bu düşünceyi bir kenara itti. "Komik bir şey söyle Saroya," diye emretti.

"Ne?"

"Kıvrak zekâlı, hazırcevap biri misin?" Elizabeth'in olmaya devam ettiği gibi. *Onun ağırlığına karşı sen hafıfsin. . .*

"Lothaire, beni eğlendirebilsinler diye başkalarını o şeyler olmaları için köleleştiriyorum."

Bir kez daha sessizlik.

Saroya ile ormanda geçirdiği o geceyi, onunla ne kadar iyi anlaştığını hatırlayıp duruyordu. Yoksa kanının akması onu şaşırtmış mıydı? "The Seni bulduğum ilk gece saatlerce konuşmuştuk. Neden şimdi diş çekmek gibi oldu?"

"Kafam karıştı, Lothaire. Sanki beni çoktan kazandığım bir rol için seçmelere alıyormuşsunuz gibi geliyor. *Her türlü* düzeltmenin ötesinde benim olan bir rol. Ölümlü bir şekilde aramıza nifak mı soktu?"

İfadesini nötr hale getirdi. *The ölümlü vardır*. Bir insan kız ona meydan okuyana kadar tahtları ele geçirmenin ve hedeflerini tamamlamanın ötesini hiç düşünmemişti.

Şimdi karşısındaki dişiyi sonsuzluğun nasıl bir şey olacağını merak etmek zorundaydı.

Hayır, hayır, çoğu ölümsüz başlangıçta eşleriyle sorunlar yaşadı. Özellikle de farklı gruplardan ya da kültürlerden geliyorlarsa. Lothaire de farklı olmayacaktı. *En azından bu konuda*.

Diğer Lorean erkeklerinin her gün yaptığı gibi, Lothaire de dışısını kazanacaktı. İsterse çekici olabilirdi. Onu kendisine karşılık vermeye ikna edebilirdi. "Eğer konuşmayacaksak, bu akşam ne yapalım çiçeğim?"

"Avla. Öldür. Masumların kanını dök."

Lothaire, Saroya'nın bu öldürme ihtiyacını anlamıyordu. Eğer kan toplamıyorsa, o zaman ne anlamı vardı? Düşmanlarını ve siyasi engelleri öldürmeyi anlıyordu. Bundan zevk alıyordu.

Ama Saroya avını sebepsiz yere katlediyordu. Ve Lothaire onun öldürmesine izin vermeyeceğine yemin etmişti. "Avlanmak yok. Sadece burada ve kahinimin evinde düşmanlarımdan tamamen gizlisin," dedi ona dürüstçe, gerçi onu dışarı çıkarabilirdi, başkalarına görünmemesini sağlamak için onunla yarı iz sürebilirdi.

Ve onu takip edilemez hale getirecek druidik bir dövme yaptırabilirdi. Mürekkebi borçlularından birinden alabilir. *Ama bu bilgiyi şimdilik gizli tutacağım*.

"Ne yazık ki Saroya, başına ödül kondu-"

"Bir ödül!" diye haykırdı. "Tanrılığımı geri ver, ben de tüm düşmanlarını vurayım, onları delilik ve vebaya boğayım, ta ki kaynayıp iltihaplansınlar ve merhamet için ayaklarına kapansınlar!"

Dudakları kıvrıldı. "Böyle davranman hoşuma gidiyor."

"Sen bizim için yüzüğü bulur bulmaz, senin için korkunç bir kraliçe yapacağım." Onun yüzünü inceledi, ilgisini yanlış anlayamadı-

"O zamana kadar Elizabeth'in tadını çıkar," dedi. "Ölümlü oyuncağınla iyi anlaşıyor gibi görünüyorsun."

"Sürtünmek mi?" Adam üzerine boşaldığında kadın kıvranırken mi? "Evet, sanırım bunu oldukça iyi yapıyoruz. Kıskanç olmaman iyi bir şey, çünkü ikimiz birlikte sefahat içindeydik."

Hoşnutsuzluğunu göster, kadın. Bu seni rahatsız edecek kadar umurunda olsun.

Onun yerine, kuşkuyla baktı. "The ikiniz mi? Seni tokatlaması için onu zorlamak zorunda kalmadın mı?"

Hafifçe sinirlenerek, "Bana bak, Saroya. Ellerini benden zar zor uzak tutabiliyor."

"Ama o bunu kabul etti? Başkasına söz verdiğini bildiği halde mi?" "Senin yerine başka birini kullanmam için beni yönlendirdiğinde nasıl söz vermiş oluyorum?" Saroya açıkça onun hissettiği vampirik bağın hiçbirini hissetmiyordu. Bunu ateşlemenin tek bir yolu vardı. Yatakta. "Ayrıca Elizabeth, seninle evlenebileceğini aklına koymuş."

beni senden kazan."

"That beni son derece eğlendiriyor."

"Öyle mi? Anlayamadım. O zaman neden gülümsemiyorsun?" İfade yok. "Gel, güzel bir gülümsemen var."

"*Elizabeth* öyle demek istiyorsun. Senin için nazlı nazlı sırtıyor mu, Lothaire? Aşık mı oldun? Belki de onu bana tercih ediyorsundur?" diye alay etti.

Elizavetta benim olabilir mi? Gökyüzüne haykırılan ismi doğru hissettirmişti.

The düşüncesi o kadar iğrençti ki, onu hemen kovdu. "Sana zarar vermeye çok yaklaştım tanrıça."

"Büyük Lothaire'in aptalca bir bağlılık duymayacağı kesin."

Onu bu kadar tahrik eden Elizabeth'in terk edilmişliği miydi, yoksa sadece gelininin vücudu muydu? Bunu öğrenmenin zamanı gelmişti. "Bağlılık mı? Öyle olduğu için, onun yerine geçeni denemek istiyorum."

"The gall! Bu küçümseyici hakaretleri hatırlamayacağımı mı sanıyorsun?" "Bana gel, sana hepsini telafi edeyim."

"Gözlerindeki o bakışı okuyabiliyorum. Tuhaf. Geceyi geçireceğini sanıyordum."

"Eğer ilham gelirse bir düzine raunt yapabilirim. Bana gel. *Şimdi*. That b istek değildi."

Though gözleri kısılmış olsa da ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Adam onu kucağına aldı ama kadın gerginliğini korudu. "Rahatla, Saroya."

Elizabeth'in yanına uzanıp bacağına onunkinin üzerine attığında, kolunu onun yumuşak göğüslerine doladığında ... *birbirlerine yapışmışlardı.*

This iki uyumsuz yapboz parçasını bir araya getirmek, onları zorlamak gibiydi. *Hayır, hayır. Düzensiz zihin.* "Sana karşı nazik olacağım. Beni öpmeyi arzulamıyor musun? Dokunuşumu tanımayı?"

"Bana zarar vereceksin. Elizabeth senin sınırsız gücünün farkında değil ama *ben* farkındayım."

"Onu yaralamamayı başardım. İki kez."

"Onu *iki kez mi* kullandın? Ve o sana hiç karşı koymadı mı?" Yine inanamıyordu.

"İzin verin size neden kabul ettiğini göstereyim."

"Onu yaralamadığını söylüyorsun ama şu anda acı içindeyim," dedi Saroya. "Morarmış ve hırpalanmış. Söylesene Lothaire, sende yara ya da sızı var mı?"

"Tabii ki hayır."

"Vücudumun her yerinde var."

"Then Sana karşı daha nazik, Gelinime karşı daha da dikkatli olacağım." Yüzünü kavrayarak kulağına mırıldandı, "Rahatla Saroya, sana sadece zevk vereceğime söz veriyorum."

Gözlerini sımsıkı kapatır, vücudu sanki üzerine bir ayaz çökmüş gibi kaskatı kesilir.

Dudaklarını onunkilere bastırmak için eğildi, bir kez ve tekrar, diliyle alay etti. Öpücüğü derinleştirdi ve o da karşılık verdi.

Tam da tahmin ettiği gibi.

Geri çekildi. "Üşümüştün." Gözleri sıkıca kapanmış, dudakları incelmmişti. Ve daha da kötüsü... kendini Elizabeth'in sert kaldığını hayal ederken yakalamıştı. "Benim dokunuşumu hiç istemiyorsun."

Gözlerini açtı. "Bana zarar vereceğinden korktuğum için asla rahatlayamam. Lothaire, ölümlü bir halde savaşa girdiğini hayal et. Ne yenilenme, ne güç, ne de hız olmadan. Savunmasız olduğunu düşün. Savaşmayı ne kadar seviyor olursan ol, mücadeleye atılmaya bu kadar hevesli olur muydun?"

Haklıydı. *Kendini ikna et, Lothaire. Başkalarına yalan söyleyemezsin ama kendine yalan söyleyebilirsin.*

"Vampir olduğumda her şey farklı olacak," diye ısrar etti. "Şimdilik, sabrınız için yalvarıyorum. O zamana kadar erkeğimden anlayış diliyorum."

Evet, vampir olduğu zaman. . .

Ve hâlâ Gelin'inin cinsel açıdan soğuk olduğunu kabul etmiyor muydu? Hayır, Saroya'nın onu istemesi *sağlanabilirdi*. "Ölümlü bedenin acıdan başka bir şey hissetmiyor mu? İhtiyaçların olmalı."

"Hayır. Görünüşe göre son zamanlarda bu dürtülerinizden herhangi birini tatmin etmişsiniz." *Blyad!* Bu zevki Elizabeth için harcamıştı!

Saroya beceriksizce onun omzunu sıvazladı. "Yakında yüzüğü bulacaksın ve o zaman her yönden senin olacağım. Şimdilik ölümlünü kullan."

"Ona aşık olmamdan endişe etmiyor musun?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Saroya, birinin onu diğerlerinden daha fazla arzulamayabileceğini anlayamıyordu. Kibri bu tür şüpheleri engelliyordu.

Ve sanki doğasında öğrenilmesi gereken bir ders varmış gibi hissetmekten kendini alamadı.

"Hiç de değil, Lothaire. Eğer onu bana tercih edersen, Horde tahtına olan tüm arzularından, *binlerce* yıldır uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçmek zorunda kalırsın. Ayrıca sen çok zekisin, onun manipölasyonlarını görebileceğini biliyorum. Bizim aşağılık bir ölümlünün piyonu olmamıza asla izin vermezsin."

Bir piyon. O ve annesi daha önce de bir ölümlünün piyonu olmuşlardı. "*Olya'dan af dile ...*"

Bir daha asla.

"Elizabeth'in ailesini gördünüz," diye devam etti Saroya. "Those senin kayınvaliden olurdu. Onların arasında yaşamak isteyecektir."

Bir ürperti hissetti.

"O karavanda zar zor hayatta kaldım. Sen orada ne kadar iyi yaşayabilirsin?" Lothaire ölmeyi tercih ederdi.

"Bir fikrim var vampir," dedi Saroya aniden. "Beni kahinine götür."

"Neden?" diye sordu vampir, insanı azdırdığı için hâlâ kendine kızıyordu.

"Bu akşam ne yapmak istediğimi sormuştunuz? Ona gelecekle ilgili bir soru yöneltmek istiyorum."

Nefesini verdi ve onu Hag'inkine doğru izledi.

Fey'in mutfağında görünür görünmez, Hag Saroya'ya "Demek *sensin*."

Saroya dişlerini sıkarak, "Ben olduğumu nasıl anladın? Ben daha tek kelime bile etmeden?"

"Makyaj yüzünden," diye mırıldandı Hag. "The *bolca* ve *bolca* makyaj."

Saroya hoş bir şekilde, "Az önce ölümünü garantiledin. İşe yararlılığın sona erdiğinde, Lothaire bana kafanı getirecek. Onu uçan kuş yakalayıcı olarak kullanacağım."

The fey'in gözleri öfkeyle orman yeşiline döndü. "That *benim* geleceğim değil, tanrıça-"

"This benim gelinim, Hag," diye sertçe araya girdi Lothaire, bu düşmanlıktan rahatsız olmuştu. "*Elizabeth* değil. Biraz saygı göster o zaman."

"Pekâlâ." Ama Hag'in gözleri hâlâ parlıyordu.

"Lothaire'in geleceğini görmesine yardımcı oldunuz," dedi Saroya. "Ben de kendimle ilgili bir sorunun yanıtlanmasını istiyorum."

"Bir günde ancak bu kadar çok yuvarlanabilirim." Lothaire'in tehditkâr bakışları karşısında Hag, "Ama deneyeceğim," diye ekledi.

"Ben onun yanında olursam Horde'un Lothaire'i kral olarak kabul edip etmeyeceğini kemiklerine sor."

"O kadar basit değil-"

"Öyle. Yarı Daçyalı. They tüm gereksiz düşünceleri bir kenara bırakır ve sadece hedeflerine odaklanır. Lothaire'in öncelikli hedefi Horde'un kralı olmak. Horde tahtının anahtarının ben olup olmadığımı bilmek istiyorum."

"Yap şunu, Hag."

The fey isteksizce kesesini çıkardı ve bezi yaydı. Kemikleri yuvarladı, okudu.

"Eee?" Lothaire sordu.

Sanki kelimeler içinden çekilip alınmış gibi Hag, "The Horde, Saroya senin yanıdaysa seni kabul edecek ve o bir vampir. Tymur the Allegiant ve adamları Helvita Kalesi'ni teslim edecek ve sana sadakat yemini edecekler."

Tymur önümde diz çökmüş, ben onun başını kesip kesmemeye karar verirken ...

Lothaire'in gözleri büyüdü.

"There, Lothaire," dedi Saroya, "söz verdiğim gibi, o tacı senin güzel başına ~~taçın~~ Tam da Cesur Ivana'nın istediği gibi bir kral olacaksın. Ve Horde'u yönettikten sonra, bu orduyu Daçya tahtını ele geçirmek için kullanacaksın. Her şey çok yakın. Sadece sizi bekliyoruz kralım."

Kral. Göğsü istekle ağrıyordu. Taç giymek, hükmetmek, güç. Stefanovich'in eski kalesine annesi için bir anıt inşa edecekti. Eğer onu yerle bir etmezsem, taş taş üstünde kalmaz.

"Şimdi, Lothaire," diye başladı Saroya, "daireye daha fazla mal ve hizmet gönderelim mi? Kraliçeniz yakutlara hasret. Ve kedi gözü elmasları. Belki de zümrütlerle süslenmiş bir Roma yakası..."

29

Lothaire beni terk etti," diye mırıldandı Ellie Hag'e. Sesi de en az kendisi kadar şaşkındı.

Son yedi gecedir, yorulmak bilmeden yüzüğü ararken, onu sonsuza dek yerine koymaya kararlıyken, onu bakıcıdaki bir çocuk gibi fey'e bırakmıştı.

Ama bu gün doğumunda onu almaya gelmemişti. Saat öğleden sonra üçtü. Artık KinderCare'de ayakta kalan son çocuk olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Bundan ne anlam çıkarmam gerekiyor?" Ellie hiçbir şeye bakmadan birasını yudumladı.

O ve Hag fey'in güvertesinde şezlonglara uzanmış, atıştırmalıklar, dergiler ve aralarında buzlu Corona Lights dolu bir parti kovasıyla oturuyorlardı.

Aynadaki cadı korkusundan sonra kâhin ona çok daha iyi davranmıştı. Muhtemelen Ellie'nin ölmek üzere olduğunu bildiği içindir.

Ve Ellie sonunda Lothaire'i kendi yoluna soktuğu için onu affetmişti - sonuçta Hag'in Saroya'nın Ellie'nin içine park etmesiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Önemli değil, Elizabeth," dedi Hag. "Sadece geç kaldı. O dönene kadar keyfimize bakalım."

Saroya'nın muhtemelen bronzlaşmak istemeyeceğini anlayan Ellie, St. Tropez'e gitmiş, günü burada geçirmiş ve hindistancevizi yağına bulamıştı. Though her zaman kolayca bronzlaşır, ama son zamanlarda solgunlaşmıştı.

Artık değil. *Yanmayı hisset, ucube.*

Saroya onun kilo *almasını* istediği için Ellie kilo *vermeye* karar vermişti. Şu anda arpa ve şerbetçiotu diyeti yapıyordu.

"Saroya son kez yükseldikten sonra bir şeyler oldu," dedi Ellie. "O zamandan beri Lothaire bana karşı farklı davranıyor." Sanki onunla birlikte fethedebileceği tüm toprakları kaybetmiş gibiydi.

Ellie uyandığında, Lothaire ona sanki ona haksızlık etmiş, ona *içerlemiş* gibi bakmıştı.

Belki de Saroya baştan çıkarılabilir olduğunu kanıtlamıştı. Belki de Ellie'nin girişimlerine dersini vermişti.

Though Hâlâ bakireyim. Elbette, Lothaire neden seks yapamayacaklarını açıklamıştı.

"Tenim zehirli olmasaydı iyi niyetli ama garip bir hareketle elini okşardım." Hag de en az Ellie kadar bir kız arkadaşı olmasına alışık değildi.

Her gece, fey'in işi bittikten sonra Ellie'yle birlikte içkilerini yudumlayıp sohbet ediyorlardı.

Bir fey kahiniyle soslamak. *Yeni normalim.*

They iksirlerden, avlanmaktan ve Lore'un çılgınlıklarından bahsetmişti. Ve Hag'in bekarlık durumundan.

Hag'in yıllar önce bir *iblise* aşık olduğu ortaya çıktı - onun gibi bir fey için kesinlikle sınırlar dışındaydı. The iri yarı savaşı, "narin küçük fey'in" aşkından şüphe duymuştu, özellikle de çok genç olduğu için. Buna karşılık, onun zehirli tenine onu sahiplenecek kadar uzun süre dayanabileceğinden şüphe duymuştu. They on yıl sonra Draiksulia'daki altın elma ağacının altında buluşmaya karar vermişti; eğer kız hâlâ aynı şekilde hissediyorsa ve adam bir panzehir bulabilirse

Onun için.

Hag'in laneti yüzünden randevusuna yüzyıllarca geç kalmıştı. Artık savaşçıyı bulamıyordu; kemikleri bile nereye kaybolduğunu söyleyemiyordu.

Hag'in kumral gözleri ne zaman ondan bahsetse duygu dolu yeşil ışıltılar saçıyordu. . .

"Hey, Lothaire'in öldüğünü düşünmüyorsun değil mi?" Ellie şaşkınlıkla sordu, neredeyse kendisini esir alan kişinin güvenliği için endişelenecekti.

Tutsak ve yakında cellat olacak.

"O geri dönecek, Elizabeth." *Peki bu konuda ne hissetmeliyim?*

"Ölmüş olsaydı bilirdim," dedi Hag zamanlayıcısını kontrol ederken.

The fey bir iksir üzerinde çalışıyordu; Lothaire'in düşmanlarından birini -Radiant Regin adında bir Valkyrie'yi- koruyan bir büyüyü etkisiz hale getireceğini umduğu deneysel bir iksir. Regin'in bir koruma büyüsüne sahip olduğunu keşfeden Lothaire, "*Nix, o kaltak!*" diye tıslamıştı.

Her ne demekse.

Hag, "Dikkati dağılmış ve geçici olarak yolunu kaybetmiş olabilir," diye ekledi.

Ellie buna inanabilirdi. Zihinsel olarak kötüye gidiyordu. Bir gün doğumu onu almaya geldiğinde kanlar içindeydi ve düşmanları hakkında saçmalıyordu: "Beni takip et! Senin için güvenli değil."

İki gece önce, koltuktaki yerinde uyandığında onu yanında diz çökmüş, saçlarını okşarken bulmuştu.

"Uyanıkken bunu söylemek gittikçe zorlaşıyor... bu şekilde daha fazla yaşayamam." diye mırıldandı.

Bazen onunla Rusça konuşuyordu, sanki onun da aynı şekilde cevap vermesini bekliyormuş gibi.

Ara sıra "Bu gece ölecek miyim?" diye sormak dışında onu bir daha hiç sorgulamadı.

"Henüz değil," diye uzaktan cevap verirdi. Ama geçen gün batımında cevap vermemiş, sadece uzaklara bakmıştı.

Ellie bir bira daha açtı ve şişeyi bir limon dilimi ile tıkadı. "Saroya'nın neden ayağa kalkmaya bile çalışmadığını söyleyebilir misin? Şu anda onun için endişelenmesi gerekmiyor *mu*? Neden onu görmek için can atmıyor? Ben kötü olsaydım ve Lothaire beni mücevher ve kıyafet yağmuruna tutsaydı, onun için yanıp tutuşurdum."

"Yapar mıydın?" Hag onun yüzünü inceledi. "Sana yaptığı onca şeyden sonra bile mi?"

Ellie her zamanki gibi vampirin alaycı sesini kafasında canlandırdı. "*Saroya'yla kıyaslanamazsın.*" Kendini hakaretlere karşı bağışıklı sanırdı ama nedense bu ses onu çok etkilemişti. "*Her yönden benden aşağı olduğun aşikâr. Zeka, zenginlik, görünüş, soy...*"

The ses tonunda, sırtışında küçümseme vardı. Kadın iç çekti. The sözlerinin doğruluğu. Egosu bir darbe almıştı.

Ama sonra onun bambaşka bir yönünü de görmüştü. The öpücükleriyle kanını kaynatan baştan çıkarıcı, büyüleyici Lothaire. The aksanlı, eski moda cümleleriyle ayak parmaklarını kıvrandıran vampir. "*Sevgilim ol . . .*" "Ona aşık olup olamayacağımı mı merak ediyorsun?" Ellie, Lothaire tarafından sevilmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalışarak sordu. Ama asla olmayacak şeylerin hayalini kurmaktan daha iyisini biliyordu. "Bir mucize eseri bana karşı daha çok şey hissetse bile, onu asla sevmazdim. Sadece bir aptal kendisini esir alan kişiye aşık olur." Hag'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ben aptal değilim. Ona olan ilgim tamamen ölüm kalım meselesi." Birasından uzun bir yudum aldı. "Bu arada, benim onun Gelini olma ihtimalim var mı?"

Kelimelerini çok dikkatli seçmiş gibi görünen Hag, "Loreanlar için ölümlü eşler son derece nadirdir. Şimdi bu Katılım'da bir araya gelen tüm çiftleri düşünüyorum da, içinde insan olan tek bir tanesine bile rastlamadım. Her halükarda, Lothaire ölümlüleri tanıdığım herkesten daha çok hor görüyor."

"Neden?"

"Söylemeyeceğim ve ona sormanızı da önermiyorum."

"Ama benim onun olmam *mümkün*. Neden kehanette bulunup kesin olarak öğrenmiyorsun?"

"Biliyorsun, günde sadece bu kadar rulo yapabiliyorum."

Ellie Hag'e kemik yuvarlamanın nasıl bir şey olduğunu sormuştu. O da bunun kitaptaki bir metni taramak gibi olduğunu, ama çok sık yapılırsa kelimelerin bulanıklaşacağını söylemişti.

"Ya ben onunsam?" Ellie ısrar etti. "Eğer Lothaire'in çıkarlarına hizmet ediyorsan, biricik Gelinini öldürdüğünü anladığında bunun onu nasıl etkileyeceğini düşünüyorsun? Sence kızar mı?"

Hag'in bakışları başka yöne kaydı. "Lothaire'in kararlarına güveniyorum." "Ona neden bu kadar borçlu olduğunu söyle bana."

"Pekâlâ." Hag bir bira daha aldı ve başparmağının ucuyla kolayca kapağını açtı. "Yüzyıllar önce, güçlü bir büyücü ve kız kardeşleri için çalışmaya başladım. Kehanetlerimden birini beğenmedi, bu yüzden beni yaşadığı sürece iradesinin esiri olan iğrenç bir kocakarı olarak görünmem için lanetledi - onu öldürmenin ne kadar zor olduğu düşünüldüğünde özellikle korkunç bir çıkmaz. O, Ölümsüz Olan olarak bilinirdi." Parmakları şişenin etrafında sıkılaştı. Ellie şişenin kırılacağını düşündüğü anda Hag elini gevşetti. "Lothaire olmasaydı, hâlâ rutubetli bir kale bodrumunda kapana kısılmış olurdum. O tüm ittifaklarına ihanet etti, büyücüyü serbest bırakmak için bir antlaşmayı bozdu. suikastçı."

"Tüm bunları senin için Lothaire mi yaptı?"

Hag esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır, başka gizemli sebepleri vardı. Özgürlüğüm sadece mutlu bir tesadüftü, ama yine de bana peşin bir borç sözü verdirdi, bu da beni onun kötü şöhretli defterine geçirdi-" Zamanlayıcısı durdu. "Bir süre sonra döneceğim. Çok yanmayın."

Yalnız kalan Ellie seyahat dergisini bir kez daha eline aldı. Sayfaları çevirdi, Bora-Bora'yla ilgili bir makaleyi inceledi ama tam olarak okumadı. Onun

yerine

asla yapamayacağı şeyleri düşündü.

Ailesini tekrar görmek. Dünyayı dolaşacak. Kendine ait bir ev yapmak. Çocuk sahibi olmak. Ellie'nin beyaz çit fikri? Peirce Dağı'nda kendi kulübesi.

Üzerine titreyecek o adamı asla bulamayacaktı. Her zaman nasıl bir adamla birlikte olacağını hayal etmiş, nasıl biri olacağına dair sevgi dolu ayrıntılar hayal etmişti.

Her yönden Lothaire'in tam tersi.

Bu şekilde tepki vermek, bir kızın ölümün eşiğinde sallanmamayı dilemesine neden olabilir.

Sallanıyordu. Ellie bundan bıkmıştı. En azından ölüm hücresindeyken, sonunda özgürlüğüne kavuşacağı günleri sayabiliyordu. The dergisinin kenarları avucunun içinde buruştu.

Şimdi bu bekle ve gör cehenneminde oyalanıyordu.

Çılgılık atmak istedi, Lothaire'i boğmak istedi, bir varlığın hayatına son vermenin cazibesini gerçekten görebiliyordu.

Onunla "kılıçları çarpıştırmak" için bir şans daha elde etmeyi ne kadar da çok istiyordu, özellikle de artık onun konuşma şeklini çözmeyi öğrendiğine göre. İfadelerini defalarca analiz etmişti ve ne zaman yanılttığını ya da yanlış yönlendirdiğini anlayabileceğinden emindi.

Eğer kadın ona "Maviyi sever misin?" diye sorsa ve o da sevse ama bunu itiraf etmek istemese, "Maviyi sevecek bir adama benziyor muyum?" diye dudak bükerti.

Yalanlardan kaçınmak için ifadelerine "Belki" veya "Bahse girerim" ile başlardı. Ya da dikkat dağıtacak kadar çirkin bir şey söylerdi.

Buna Lothaire konuşması derdi.

Ellie bir konuda onunla aynı fikirdeydi: En ufak bir hayatta kalma şansı için bile önünde hâlâ tek bir hamle vardı.

Onu baştan çıkarmak.

Bir yanı bunu bir kez daha denemek istiyordu. Belki de onu tamamen sahiplenmesini sağlarsa, Saroya'yla aralarını açabilirdi.

Ya da belki Ellie ona istediği oral seksi yapmalıydı. Dağın eteklerinde yaşayan kuzeni Sadie'nin bilgece sözlerini hatırladı: "Bir erkeğin beynine bir fikir iletmek istiyorsan, onunla çükü aracılığıyla konuşursun. Kulak borusu gibidir."

Lothaire'in baştan çıkarıcılığı üzerine kafa yormanın Ellie'nin hâlâ onu deli gibi arzuladığı gerçeğiyle *hiçbir* ilgisi yoktu.

Elbette, onun içinde bir şeyleri uyandırmıştı.

Bütün hafta boyunca deli gibi azmış, onun ellerini üzerinde hissetmek için yanıp tutuşmuş, birlikte yaptıklarını tekrar tekrar yaşamıştı. Uyuduğunda onu emmeyi, sonra da kalın aletini içine almayı hayal ediyordu.

Duşta birkaç kez kendine dokunmuştu ama hiçbir zaman rahatlayamamıştı, her zaman Lothaire'in aniden ortaya çıkıp onu yakalayacağından korkmuştu - sonra da onunla acımasızca alay etmişti. . . .

Nefes verdi, bir sayfayı çevirdi ve o anda söndürmemeye karar verdi. *Zaten onunla hiç şansım olmadı.*

Bu da *hiç* boş hamle olmadığı anlamına geliyordu. *Tıpkı cephedeki askerler gibi çoktan ölmüş sayılırlardı.*

The fikir bir bakıma özgürleştiriciydi. Onu etkilemek için The baskı yapmıyordu. Özellikle de günlerdir ondan kaçtığı için.

Kararlı ve kararlıydı.

Peki neden sayfalar dökülmemiş gözyaşlarından bulanıklaşıyordu?

Ondan nefret ediyorum. Onu istiyorum.

Lothaire bir hafta boyunca Elizabeth'le arasına mesafe koymuş, onu Hag'le bırakmış ve birlikte olmak zorunda kaldıklarında onu görmezden gelmişti.

Ona hiç bu kadar ihtiyacı olmamıştı.

This gün boyunca, Lothaire'in ~~hiç~~ yardımını olmadan hayatta kalan Declan Chase'in izini sürmüştü.

Blademan'ın başından beri ölümsüz bir berserker olduğu ortaya çıktı, ancak Chase onun öyle olduğunu bilmiyordu.

Lothaire defalarca zihnine girebilecek kadar ona yaklaşmaya çalışmıştı ama eşi Regin'in üzerinde Lothaire'i iten bir tür büyü vardı.

The *süka* Chase'in yanından hiç ayrılmadı.

Çifti gözetlemekle geçen bir günün ardından -heyecanlı seks nöbetleri de dahil olmak üzere-Lothaire yorgun ama keyfi yerinde, kendi kadını arzulayarak dairesine döndü. Gelini.

Saroya en son su yüzüne çıktığında, ölümlüye yemin etmişti. Ve tanrıça için ay hariç her şeyi satın aldıktan sonra, iki hafta içinde yükselmeyi kabul etmişti.

Ama o zamana kadar ne yapmalı?

The Gelin'inin bedeninden ayrılması hem kendi bedenini hem de akıl sağlığını etkiliyordu. There avlanırken daha fazla uyku takibi, daha fazla öfke ve hatta bayılmalar olmuştu.

Yüzükle ilgili imgeler yerine, uzun zamandır unuttuğunu düşündüğü şeyleri, rastgele *anıları* -*kendi* rastgele anıları- rüyasında görüyordu.

Sarı saçlı bir bebek bana uzanıyor.

The Valkyrie Helen çocukla doluydu, kocasına bakarken gözleri kederle doluydu.

Nix talep ediyor, "Sabrınız nerede?"

Ve dahası, Lothaire yine o gizemli varlığı algılamıştı. The Daci. Birkaç kez onları apartmanın dışında hissettiğini düşündü. Ama hiçbiri onunla yüzleşmemişti.

Onu takip mi ediyorlardı, yoksa sadece varlıklarını mı hayal etmişti?

Çok fazla gelişme, çok fazla hamle. *Ve ben düşüncelerimi Elizabeth'ten zar zor uzak tutabiliyorum, şehvetimi kontrol altında tutabiliyorum.*

Günün geri kalanı için onu almadan önce, bu baskıyı biraz hafifletmesi gerektiğini biliyordu. Yedi günlük...

Yatağında arkasına yaslanarak, ağrıyan ereksiyonunun üzerindeki pantolonunun fermuarını dikkatlice açtı. Aletini avucunun içine alıp pompalamaya başladığında, Elizabeth'in son beraberliklerinden beri boşalmaya cesaret edip edemediğini merak etti.

Elizabeth'ten uzaktayken kendi sefil cinsel durumunu düşünmekle o kadar meşguldü ki, *onunkini* hiç düşünmemişti.

Şehvetli bir kadındı. The küçük köylü muhtemelen onu rahatlatırdı.

Evinin içinde, onun bakire seksini okşarken. That narin, çıplak bedeni kayganlaşıyor...

The fikir onu köpürttü ve eli ayağı titredі. Acaba onun önerisini kabul edecek ve kendine bir parmak sokacak mıydı? Ya da iki? Yoksa onun kendisine öğretmesini mi bekleyecekti? ?

Dişleri ağzında damlıyordu, onun için jilet gibi keskindi. Birini yaladı, kendi kanını emdi, onun kanı olduğunu hayal etti. Rusça, "*Beni bekle, Lizvetta. Bekle. . .*"

Kalçalarını sallayıp ilkinin sikerken meni kabaran sikinden yukarı fışkırdı. . .

.

Ama sonra yavaşladı. Ya onu beklemiş *olsaydı*?

Ellerini üzerimde istiyorum. Boşaldığımı görmesini istiyorum. Elizabeth'in hoşuna gitmişti.

tohumunun dökülmesini izliyordu. Eğer ona dönerse, onu kendisinden çekip alması için ikna edebilirdi. Ağzıyla.

This planı mantıklıydı; onu bir araç olarak kullanarak serbest kalmasını sağlamak. Sadece akıl sağlığını korumak için.

Bu amaçla, şaftını özenle pantolonuna geri soktu, gizlemek için bir siper giydi ve sonra Hag'inkine doğru ilerledi.

The fey kaynayan tencereden başını kaldırıp baktı. *Beni kınayan bir bakış mı attı?* "Elizabeth dışarıda."

Ölümlüyü güneşin altında uzanmış, yanında bir kova buzlu birayla *Travel + Leisure* dergisi okurken buldu.

Bir bikini giymişti. Ufacık bir tane. Kiraz kırmızısı kumaştan üçgenler birbirine dizilmişti.

Altın rengi teni yağla parlıyordu. Hindistan cevizi yağı - egzotik ve dolayısıyla erotik bir kokuydu onun için.

Çenesi gevşedi, aleti hazır bir şekilde sarsıldı. *Bu manzaranın beni karşılayacağını bile bilmiyordum!*

Boş zamanlarında onu bu şekilde görmek isteyerek daireye geri döndü, güneş gözlüklerini taktı ve geri döndü.

Hag'e yürüyüşe çıkmasını söyledikten sonra bir sandalyeyi gölgelerin kenarına kadar takip etti ve sessizce paltosunu çıkardı.

There, güneşin Elizabeth'in kaygan tenine nüfuz edip onu ısıtmasını ve gözlerinin önünde *belirginleştirmesini* büyülenmiş gibi izledi. Hiç bu kadar esnek bir ten görmemişti.

Düzgün dişleri yeni bronz tenine karşı bembeyaz parlıyordu. Parlak yelesinde ince bir kumral ipucu gördü. Appalachia'lıydı; soyunun bir yerinde muhtemelen İskoç bir atası vardı.

Bikinisini onunla alay ediyordu, malzeme dikleşmiş meme uçlarına ve yarığının en zayıf ipucuna yapışıyordu. Onu her üçgenin altından ısıırırdı-

Baktığı sayfayı köpek kulağıyla işaretledi. There bir seyahat dergisinin sayfalarını saklamak için tek bir neden vardı. Gelecekteki bir seyahatin hayalini kurarken.

Asla kabul etmeyeceği bir şey.

Buna verdiği tepki karşısında kaşlarını çatı, sonra da kendine, çoktan verilmiş kararlar için pişmanlık duymadığını hatırlattı. Ve onun kutsallığı yarım on yıl için belirlenmişti. Tek istediği o zamana kadar onun güzel vücudunu kullanmaktı. "Üstünü çıkar, tatlım."

Nefes nefese kaldı. "Bana öyle demeyi kes, pislik."

"Ama *sen* bir evcil hayvansın. Seni besliyorum, barındırıyorum, okşuyorum. Ve beni eğlendiriyorsun. Şimdi dediğimi yap."

"Günü burada geçireceğimi bilseydim, bir çanta hazırlayabilirdim."

"Demek bugün bu yüzden öfkелisin."

"Doğru, Lothaire. Sinirlenecek başka bir *şeyim* yok."

"Ah, beni özlemiş olmalısın."

"Senin beni özlediğin kadar değil." Güneş gözlüklerini kaldırdı ve adamın ereksiyonuna gözlerini devirdi.

"Sana bir emir verdim."

İp bağlarından birinin ucunu alt dudağına değdirdi. "Göğüslerimi görmek ister misin?" diye mırıldandı ve ona göz kamaştırıcı bir gülümseme fırlattı.

Sandalyesinde dik oturdu, beklentiyle gerildi.

"Saroya sana göstereyim." Gülümsemesi kayboldu, birasına uzandı ve parmağını şişenin ağzında dolaştırdı.

Kadın yudumlarken, "Hiç *şık değil*" diye düşündü. *Ama tuhaf bir şekilde ... tahrik edici.* "Zarafeti arzulamıyorsun bile, değil mi?"

"Hayır." Gürültüyle bir dilim limon emdi. "Bunu bugün gerçekten yapmak istemiyorsun, Elizabeth."

"Ama yapmak zorundayım! Görüyorsunuz, bir *şeyler* yapmak için günlerim çok çabuk tükeniyor."

Yemi reddetti ve kabul etti, "Evet, öylesin. Şimdi, üstünüze gelelim. Kapa çenenini ve al şunu."

Güldü ve biraz daha bira içti. "Kısa bir köprüden uzun bir iz al, vampir."

"Beni Gelinimden daha da uzaklaştırmak istemiyor musun?"

"Hayır, *hiçbir şeyin* senin için fahişelik yapmaya değmeyeceğine karar verdim."

"Peki ya alternatif nedeniniz? Sadece bir erkekle birlikte olmak istemen mi? Birinin dokunuşunu bilmek için mi?"

"İyiymiş, Lothaire, ama *o kadar da iyi* değildi."

"Yeterince çabuk geldin." Bu münakaşadan oldukça keyif alıyordu, çünkü başına çok nadiren geliyordu.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun? Çünkü, ey büyük kral, *pantolonunun içine boşaldın.*"

Gözleri kısıldı. "Diğer fetihlerinin hepsinde olan bu değil miydi? Onlar gibi fakir, embesil ve kaba olmamam, cazibene karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmez. Şimdi. Üstünü çıkar." Kız bunu yapmayınca, "Bana itaatsizlik ediyorsun çünkü ceza almayacağını sanıyorsun." diye çıkıştı.

"Kısasa kısas oynamaya ne dersin? Sen sorularıma cevap ver, ben de bunu çekeyim" -eliyle takım elbisesinin üst üçgenlerinden birini gösterdi- "biraz sağa doğru."

30

Elizabeth ve onun oyunları. İtiraf etmek istediğinden daha çok hoşuna gidebilirdi. "Devam edin."

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Düşmanlarımı takip ediyorum, Declan Chase ve Işıldayan Regin. Chase yüzüğümü bulmanın anahtarı."

Kumaşı sağa doğru, bronzluk çizgisini ortaya çıkaracak kadar ayarladı. Kahretsin, bu ona seksi geliyordu. Teninin dokunulduğunda yakıcı olacağına bahse girerdi. "Sadece onun anılarını hayal etmen gerektiğini sanıyordum."

"The anıların anlaşılması zor," dedi dalgınca. "Ama aramızda kan bağı var, bu yüzden ona yeterince yaklaşabilirsem zihnini okuyabilirim."

Başka bir ayarlama. "Nix kim? Geçen gün onu lanetledin."

The varlığının belası. "O neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım bir Valkyrie kahini. Burnunu ait olmadığı yerlere sokmayı sever." *The beyaz kraliçe, tanrısız önsezileriyle.*

"Onunla bir ilişkin var mıydı?"

Buna nasıl cevap vereyim? "Biz . . . birbirimiz için birçok şeydik," dedi, annesinin ölümünden sadece bir ay sonra onunla ilk tanıştığı zamanı hatırlayarak.

Açlıktan ölüyordu, yaralıydı, nereye gideceğini bilmeden تنها bir dağ geçidinde topallayarak ilerliyordu. Metal bir ağ üzerine çökmüş, izini sürmesini engellemişti.

"Şu paçavralar içindeki lord sülüğüne bakın," demişti siyah saçlı bir Valkyrie, kendisi ve benzerleri bir kayalıktan inerken. "Aç görünüyor."

Kan ve tükürük tıslayarak dişlerini onlara geçirdi. Onlar avlarının başını kimin keseceğini tartışırken, başka bir Valkyrie aralarına daldı.

Simsiyah saçları ve pırıl pırıl altın rengi gözleriyle ona anlaşılabilir derecede sevimli gelmişti. "Bunu bağışla, kardeşim," dedi. "O özel biri."

"Nasıl yani, Phenix?"

"Göremiyorum," dedi bu Phenix. "Aslında, onun ilişkilerimizde bir rol oynadığını söyleyebilmemin tek yolu *senin* geleceğini okumak, Helen. İkiniz bir şekilde birbirinize bağlısınız."

"Her zamanki gibi bilmecelerle konuşuyorsun." Helen kılıcını öfkeli bir hamleyle kınına sokmuştu. "O acınası bir parazit. Eğer onun gibi birine bağlanırsam üzüntüden ölürüm."

Ama onu bağışlamışlardı ve altın gözlü Valkyrie, beyaz atlarına binerken onun için gizlice para bırakmıştı.

Nix'le tekrar karşılaşana kadar bir asır geçmişti. İkisi de, kalesi en acımasız iblis hükümdarlıklarından biri olan taş iblislerin istilacı ordusu tarafından kuşatılmış olan bir büyücüyü yakalamaya çalışmışlardı.

Nix, gelecekte açıklanmayan bir rolü yerine getirmesi için büyücünün hayatını kurtarmayı planlamıştı; Lothaire ise onun kanını içmek ve efsanevi bilgisini çalmak istiyordu.

The ikisi birlikte çalışmaya karar vermişti. They iblislerin büyücünün ordusunu yenmesine ve mistik olarak korunan ambarına girmesine izin verecekti. Then Lothaire ve Nix büyücüyü kendileri için yakalamak üzere içeri dalacaklardı.

O ve Valkyrie çatışmaya bakan bir kayalığın üzerinde pusuya yatmış beklerken, Lothaire bir yüzük bulmacası üzerinde çalışmış, Valkyrie'nin konuşmalarını dinlemiş ve onun söylediği her şeye katılmasına şaşırılmıştı.

Büyücüyü hiç eş almadığı, hiç çocuk doğurmadığı ve hiç arkadaşlık kurmadığı için övmüştü. "Hiç zayıflığı yok. The taş iblis kralının ondan büyü almak için hiçbir kozu olmayacak."

Lothaire bu zayıflıklardan yararlanırdı. Bu yüzden kendisinin hiç arkadaşı yoktu. *Bir seçim, eksiklik değil . . .*

Nix, pençe uçlu bir parmakla askerleri işaret ederek yorum yapıyordu. "Aptal. Daha büyük aptal. Tek boynuzlu aptal." O da onaylarcasına homurdandı. "Şunu izle! Bunu izle!" diyordu zaman zaman, savaş alanında özellikle dehşet verici bir katliam olacağını tahmin ederek.

Kısa süre sonra sohbet etmeye başlamışlardı, çoğunlukla ölümsüzlerin ne kadar aptal olabileceği hakkında, ta ki konuşmaları kişisel bir hal alana kadar.

"Eşin yok mu, dişi?" diye sormuştu, doğal düşmanı olmasına rağmen onun ilgisini çekmişti.

"Bir süre Loki ile nişanlıydım. *Malum* sebeplerden ötürü bu nişan pek de sorunsuz ilerlemedi. Bu yüzden şimdilik pişmanlık duymayan bir *çapkınım*." Lothaire'in boş bakışları karşısında, "That yirmi birinci yüzyılda eğlenceli olacak," dedi.

"Eğer bir kâhinsen, bana geleceğimi söyle."

"Yapamam. Sende hâlâ bir şey göremiyorum. Çok az kişi öngörülerimi tamamen boşa çıkarır."

Şafaktan önceki saatte, Lothaire şöyle demişti: "Beklemekten yorulduğum, Phenix. İstersen kal, ama daha fazla oyalanmayacağım."

Gözleri bulanıklaşmıştı. "Sabır, Lothaire. Sabretmeyi öğrenmelisin."

Kendisini azarlamaya cüret ettiği için öfkeyle boyunun ölçüsünü almıştı. "The şimşekler çaktıran deli bir kadından emir aldığım gün son günüm olacak." Kaba bir kahkaha atarak uzaklaşmak için gerildi.

Tam gözden kaybolmaya başlamıştı ki, kılıcı hazır bir iblisin çıkıntıya tırmandığını gördü. *Valkyrie'yi kaderine terk et*, demişti Lothaire kendi kendine. *Onun hiçbir anlamı yok. O bir düşman!*

Yine de tereddüt etmişti. Belki o zamanlar daha az bıkkındı; belki de yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Sebep ne olursa olsun, erkeği öldürmek için onun yanına dönmüştü - tam da kale sınırları düşerken. . .

İlerleyen yıllarda ortak düşmanların peşine düşmüşler, birbirlerine güvenmeye başlamışlardı, en azından uzun süreli avlarda birbirlerinin arkasını kollayacak kadar. Ama Lothaire sabretmeyi asla öğrenememişti ve inatçılığı zaman zaman aralarının açılmasına neden oluyordu. Berraklığı azalmaya devam ediyordu.

Yine de pek çok ortak noktaları vardı ve içten içe bir saygı oluşmuştu. Bir keresinde ona şöyle itiraf ettiğini hatırlıyordu: "Phenix, sen tek-"

"Lothaire!"

Başını yukarı kaldırdı. "Ne?"

Elizabeth ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Sen ve Nix mi?"

Hayallerinden sıyrıldı. "Biz farklı Lore ordularına mensubuz, Pravus ve Vertas. O Vertas'a rehberlik ediyor ve ben de ya Pravus'un yanında yer alıyorum ya da hiç kimsenin yanında yer almıyorum - hangisi benim Son Oyunuma uygunsa."

"Neden onu hiç öldürmedin? That düşmanlarınıza yaptığınız şeydir, değil mi?"

Cevaplaması zor bir soru. Sonunda, "Though bir düşman, Nix yaş ve bilgi olarak bana uyan tanıdığım tek kişi" dedi. Delilik ve yorgunluk içinde.

"Bizim bir geçmişimiz var." Ve böylece hayatı onsuz değişecekti.

onu. "Onu her zaman öldürebileceğime ama asla geri getiremeyeceğime uzun zaman önce karar verdim."

"Anlıyorum." Elizabeth bir yudum daha aldığıında, şişedeki buğu göğsüne damladı ve aşağı doğru süzüldü. Bakışları onu takip ederken, zihni kolayca geçmişten bu çok cazip şimdiye döndü. "Sanırım soruna cevap verdim." Kaşlarını kadının tepesine doğru kaldırdı.

Bir huff çekerek kumaşı biraz daha kenara çekti. "Uzaktayken beni düşünüyor musun?"

"Yakında nasıl öleceğini düşünüyorum. Saroya için tam bir fedakarlık."

Üstünü çıkarırken Elizabeth, "Ne kadar zamanım kaldı?" diye sordu.

"Muhtemelen bir hafta."

Gözlerini başka tarafa çevirdi, bir yandan birasından bir yudum daha alırken bir yandan da elbisesini düzeltti.

The bir sonraki vardiyada küstah bir meme ucu ortaya çıkacaktı.

"Herhangi bir zamanda, bana karşı şefkatli düşünceleriniz oldu mu?"

Elizabeth'in ruhunu yok etmeyi düşünmüştü ve bir *şeyler* fısıldadığını hissetmiş olabilirdi. "*Hassas* düşünceleri olan bir erkeğe mi benziyorum, kızım? Şimdi saçmalamaya başladın."

Kızın gözleri hafifçe açıldığında, "Ne?" diye tersledi.

"Hiçbir şey."

"Eğer daha fazla tat olmayacaksa, o zaman memeye gidelim."

"Hmm. Belki de fikrimi değiştirdim." Terleyen bira şişesini göğüs dekoltesinde gezdirdi. Tam da bir hafta önce aletini soktuğu yerde. "Görmek ve dokunmak istemez miydin?"

"Son yedi günümü dokunabilmeyi dileyerek geçirdim. Şimdi dokunmayı planlıyorum." Kız tepki veremeden, adam ışıktı ona doğru ilerledi, yanmadan önce onu yakaladı ve sonra onunla birlikte daireye döndü.

Kızın saçlarındaki güneşin kokusunu alabiliyor, burnundaki yeni çilleri görebiliyordu.

Altın teni, kötü bronzluk çizgileri . . . teni sıcaktı.

"Bırakın beni!" Adamın göğsünü itti. "Şimdi benden ne istiyorsun? Belki bir yerlerde henüz boşalmadığın çeyrek santimlik bir derim vardır. That it?"

"Benden uzakta geçirdiğin These günler seni daha cesur yaptı. Aptalca bir şekilde. Ama seni dize getireceğim."

Ona karşı çırpındı. "*Senden nefret ediyorum!*"

"Duygular karşılıklı," diye homurdandı güçlkle, *rána* yanıyordu. *Blyad!*
Tabii ki ondan nefret ediyordu.

O bir ölümlüydü, kendisine sunduğu tehlikeden bile habersizdi. Eli boğazına sarıldı. "Seni kolayca boğabilirim. İçindeki hayatı çekip alabilirdim."

"Yap şunu!" diye bağırdı, gözleri ateş saçıyordu. "Ve bunun hakkında konuşmayı kes!"

"Seni öldürmem için beni kışkırtamayacaksın," dedi vampir. "O yüzden denemeyi bırak. Eğer bunu kendi elimle yapacak olsaydım, şimdiye kadar yapardım."

Ellie kısa bir an için onun kaşlarını çatıldığını gördüğünü sandı, sanki bunun doğru olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Yalan söyleyemezsin, değil mi? Adam boğazını sıkmaktan vazgeçtiğinde, kadın tökezleyerek geri çekildi. "Sana beni öldürmeni istediğim için bağırıyorum, beni hasta ettiğin için bağırıyorum! Senin bir tür Lore zekâsı olman mı gerekiyordu? Ama benim yerime Saroya'yı mı seçiyorsun? Neden gözünün önündekini göremeyecek kadar aptalsın?"

"Önümde mi? Kalın bir köylü aksanıyla bana bağırın ölümlüyü mü kastediyorsun? The hiçbir başarısı olmayan cahil insan mı? Belki de senin gibi bir yaratığa kendimi alçaltmayacak kadar *akıllıyım*."

"Ben cahil değilim. Diplomam var!"

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Kesinlikle. Üzerinde H.S. yazıyor. Her halükarda, bilgide diplomadan daha fazlası var. Kendi eyaletinin dışına hiç çıkmadın, kendininkiler dışında hiçbir insan türüyle karşılaşmadın."

"Çünkü ben *gencim*! Gençliğimden beri hapisteyim. Senin o kaltağın vücudumu ele geçirmeseydi ne yapardım, hiçbir fikrin yok. İkisini birden yapamazsın, cehaletimin şekillenmesinde parmağın varken cehaletimle alay edemezsin!"

"Ne yapacağın hakkında bir fikrin yok mu? Bahse girerim, bütün gün televizyon izlerken önlüğünüze yapışan ağlayan veletlerle sefil bir karavanda yaşardınız."

Az önce Lothaire ağızıyla konuşmuştu. "Böyle yapacağımı düşünmüyorsun *değil mi?*

Buna hiç inanmıyorsun."

Vampir iki kez güldü. Ama kendini toparladı ve yumuşak bir ses tonuyla, "This sıkıcı olmaya başladı, Elizabeth. Kapa çeneni ve soyun."

"Saroya'ya yaptır! Belki o da seni benim kadar nefret dolu buluyordur!" Çenesindeki bir kas onu çok ileri gittiği konusunda uyarıyordu. *Umurumda değil. Çoktan öldü.*

"Öfkemi cezbediyorsun çünkü buna hiç tanık olmadın. Bunu hemen şimdi düzelteceğim."

Onu göğsüne doğru çekti. "Hadi bir yolculuğa çıkalım."

"Düşmanlarının beni bulacağını söylemiştin!" Bir iblisin fahişesi olmak. ?

"Bizi gizleyeceğim. Tekrar söylüyorum, en çok korkman gereken kişi *benim*." Bir solukta onu bir mağaraya götürmüştü. Ama onları tam olarak ışınlamamıştı; bir tür puslu alacakaranlıkta kaldılar.

Yine de küflü toprak ve çürük kokusunu alabiliyor, uçan böceklerin vızıltılarını duyabiliyordu. Gözleri loş ışığa alıştığında cesetleri gördü.

The vahşice kafaları kesilmiş genç erkek cesetleri. Düzinelerce ve düzinelerce. Kan, kopmuş uzuvlar, ezilmiş kafatasları. Nemli mağara duvarlarına *sıçramış*.

Eğer bünyesi daha zayıf olsaydı, midesindekileri kusabilirdi. Ya da beş yıl önce benzer bir sahneyi kendi evinde görmemiş olsaydı.

Sesine güvenebildiğinde, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Ah, Elizabeth, şimdi neler yapabileceğimi görüyor musun? Bütün bir sürüyü kendi inlerinde katletmek beni *sıktı*. Kalbim hiç hızlanmadı, kana susamışlığım hiç artmadı. Birinin kafasını kurtardığımda yüksek sesle esnedim. The duyduğu son şey, kabalığımdan dolayı tıslamam oldu. Öfkemden korksanız iyi edersiniz, adımın bile *beni* tanıyanların yüreğine korku salmasının *bir nedeni olduğunu* anlamalısınız."

"Korkunç, hasta ve sapkın olduğunuzu anlıyorum! Eski Düşman ve Ruh Azrail Saroya'nın birbirleri için kesinlikle mükemmel olduklarını anlıyorum. Birbirine sıkışmış iki kırık yapboz parçası."

Sözleri yine sinirlerine dokunmuştu. Eli kızın kolunda sıkılaştı, yüz ifadesi acı vaat ediyordu.

"Hayatın böyle mi?"

"Binlerce yıldır çoğu gece" diye alay etti.

"Then Senin için üzülyorum. That haklı -Elizabeth, *evcil hayvanın*, küçümsediğın köylü, 'beden'- sana *acıyor*." Onun yüzüne baktı. "Uh-oh, çenendeki o kas kıpırdıyor. Bu benim için sorun demek! Sorun nedir? Biri sana olduğı gibi söylediğinde bunu kaldıramıyor musun? Muhtemelen yüzyıllardır bunu yapan ilk kişi benim."

O kırmızı gözlerde bir titreme var mıydı?

"*Aynen öyle*," diye homurdandı. "Peki nasıl oluyor da *bana* acıyabiliyorsun?"

"Yirmi dört yaşındayım. Hayatımın yüzde yirmisinden fazlasını ölüm hücresinde geçirdim. Ve yine de kısa hayatımda senin sonsuz hayatından daha fazla mutluluk yaşadım."

Elizabeth buna cüret edebilirdi! "Her zamanki gibi, aklının bile alamayacağı şeyler hakkında konuşuyorsun!"

"Ben *mi*? Eminim sen mutluluğun ne olduğunu bile *bilmiyorsundur*!"

Lothaire "Tabii ki biliyorum!" diye bağırmak istedi. Ama yapmadı.

Bunu çocukken annesiyle birlikte bildiğine inanıyordu, ama o ilk yılları canlı bir şekilde hatırlayamıyordu, çağlar gelip geçtikten sonra, hayatını intikama adadıktan sonra değil.

Ve o zaman hissettiği şeyi yeniden canlandıramazdı, çünkü o zamandan beri ona yaklaşan bir şey hissetmemiştir.

Sık sık başkalarını gözetliyor, onların yöntemlerini inceliyordu. İki Sorceri kız kardeşin alaycı şakalar üzerine kıs kıs gülmelerini izlemişti. Lykae'lerin şakalaşmalarını, sonra da yanlarını tutmak zorunda kalacakları kadar çok gülmelerini gözlemlemişti. They mutluluğu yaşadı; Lothaire yaşamadı.

Diğerlerinden farklı olduğunu biliyordu. Yine de mutsuz olup olmadığını tespit edemiyordu - *çünkü* bu, tam tersini fark edebileceği anlamına gelirdi.

"Peki, ne olduğunu biliyor musun?" Elizabeth sordu.

Yalan söyleyemem. Memnuniyet, mutluluk, tatmin; tüm bunlar onun için anlaşılabilir şeylerdi.

Endgame'i için bu kadar çok mücadele etmesinin nedenlerinden biri, tüm yeminlerini yerine getirdiğinde kesinlikle tatmin olacaktıydı. Çilesi nihai olarak sona erdiğinde.

Nefes nefese kaldı. "Bilmiyorsun. Ben ne kadar cahilim? 'Sefil karavanımda' oturmuş, *senin aklının* bile alamayacağı şeyler yaşıyorum!"

"Sizi öldürmeyebilirim ama canınızı yakabilir, kırılğan kemiklerinizi kırabilirim!"

"*Yaparsın.* Sana mutlu olmayı öğretebilecek tek kişiye zarar verirsin!"

Alnını kavradı. "Oh, Tanrım . . . şimdi mi?"

Saroya ayağa mı kalkıyor? "Elizabeth, geri çekilme. Bunu benimle bitir!"

Gözlerini ona dikti. "Sadece aramızdaki şartları

Anlaştık. Eğer Saroya kendi sırasını istiyorsa, o zaman benim yoldan çekilmem gerekiyor, değil mi?"

"Seni küçük orospu, sakın bundan kaçma!" Sesi mağarada gümbürdüyordu. "Uh-oh, işte gidiyorum. . . . Whoa, whoa, gözlerinin önünde geri çekiliyor. Kırmızı

Rover, Saroya'yı hemen buraya gönder. *Ruh Azrailinin* seni ne kadar mutlu edebileceğini gör!" Ve sonra yere yığıldı.

Lothaire onu kendine doğru çekti ve tam Saroya, "Neredeyim ben?" dediği sırada yakaladı.

Kan ve şiddet hissettim."

Öfkeli bir çığlık attı. Elizabeth onunla alay etmiş, son sözü söylemiş, sonra da bilerek geri çekilmişti! *Lanet olsun ona!*

"Lothaire, senin neyin var?" Then Saroya kaşlarını çatı ve kendi başına ayakta durmaya çalıştı. Ama Lothaire elini onun koluna koyarak örtünmesini sağladı. "Neden böyle giyindim? Ah, benim!"

Kontrolü ele al. Saroya'yı öfkeyle ezmeden önce. Nefes al. Nefes verin. "The ölümlü, can sıkıcı olduğunu kanıtlıyor." Ve kafa karıştırıcı. Her fırsatta onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Bir insan kızla başa çıkamıyor musun?" Saroya etrafındaki tüm katliama baktı. "Ama şu görkemli katliama bak! Senin mi?"

Elizabeth iğrenmişti. Saroya onun ne olduğunu kabul etmekle kalmamış, bundan zevk de almıştı.

"Alınacak başka can yok mu? Bunların hepsi tamamen tükendi. Selfish Lothaire." Kesik bir bacağa parmak bastı. "Elizabeth'i neden buraya getirdin? Bunun yüzükle bir ilgisi var mı?"

"Bu konuda ilerleme kaydediyorum."

"Yani bana verecek yüzüğünüz ve alacak canınız yok - yıllardır öldürmediğim halde!" Çürümekte olan bir kafaya tekme attı, ardından temasla birlikte acıyla irkildi. "Hep böyle bencil misin?"

"Evet," diye dalgınca cevap verdi. They burada daha fazla kalamazdı. İki kişiyi ancak bu kadar uzun süre yarım yamalak izleyebilirdi. Bir anda onları New York'taki odasına geri götürdü ve onu serbest bıraktı.

"Beni canlı bedenlere götür, Lothaire! Aslında, beni Elizabeth'in eski evine kadar takip et.

Annesine onu öldüreceğime dair söz verdim. Onu avucumun içine almayı talep ediyorum." "İstedğin kadar iste, bu olmayacak." Ne de olsa, annesine minnettarlık duyuyordu.

Elizabeth'i doğurduğu için köylü kadın. O ölümlü olmasaydı, Lothaire'in gelini için bir bedeni olmayacaktı.

"Bana bu şekilde davranılacaksa ön planda kalmayacağım." Saroya ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı.

Şimdi de geri mi çekilecekti? The cehenneme kadar yolu var! "Eğer bilerek geri çekilirsen, bu vücudu damgalayacağım. Yüzünü haşlarım. Gözünü oyarım."

Saroya hemen kendini topladı. "Ne istiyorsun?" Lothaire'in tehlikeli bir ruh hali içinde olduğu belliydi.

"Benim için bazı soruları cevaplayacaksın."

Kızgın bir ses tonuyla, "Gerçekten mi, Lothaire. Buna ne sebep oldu? Asıl çileden çıkması gereken benim. Elizabeth'in tenimi bu şekilde bronzlaştırmasına izin vermek mi?"

Bir duvardan diğerine iz sürdü. "Bilgiye ihtiyacım var." "Ne gibi?"

"Yıllar önce birlikte yönetmeyi konuşmuştuk," dedi. "Bunu hâlâ istiyor musun?" "Elbette. Korkarım ki şüpheleri olan sensin."

"Tahtlardan, güçten ve intikamdan bahsettik. Peki ya biz?" "Ne demek istiyorsunuz?"

"İntikamımı aldığımda ve taçlarımız başımızın üzerinde rahatça durduğunda, o zaman ne olacak?"

"Then *daha fazlasını* fethedebiliriz," dedi. "Tanrılığımı geri getirmenin bir yolunu ararken dünyayı birlikte yönetebiliriz. Benim de intikam almak için yalvaran düşmanlarım var. Yoksa bunu unuttun mu?"

"Kız kardeşin, Lamia."

"Diğerleri arasında." *Mesela La Dorada*. "Kötülük Kraliçesi sana karşı misilleme yemini etti, bu da *bana* karşı demek oluyor." Saroya, Lothaire'e büyücüye karşı işlediği pek çok suçu anlatıp anlatmamayı düşündü ama vazgeçti. Yüzyıllar boyunca Dorada'nın peşinden neden suikastçılar gönderdiğini bilmesine gerek yoktu.

Kehaneti, çoktan ölmüş bir vampir kahinin kehanetini bilmesine gerek yok. "Eğer onu yok etmezsen, beni öldürecek, Lothaire. Bunu *hissediyorum*."

"Dorada seni *bulamaz*. Lore'daki hiç kimse bu daireyi bilmiyor. Burada ya da Hag'de kalırsan gizlenirsin, aksi takdirde cesedi gizledim."

Dorada'nın eşimi ve onunla birlikte tüm geleceğimi çalmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Saroya biraz sakinleşti. Though Kimseye güvenmiyordu ama Lothaire'in Lore'daki en acımasız savaşçılardan ve gelmiş geçmiş en güçlü vampirlerden biri olduğunu biliyordu.

Burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Peki Dorada yenildikten sonra, hayatlarımızı nasıl hayal ediyorsun?"

"Kalan tüm düşmanları yok ederek dünyanın gelmiş geçmiş en güçlü ortaklığı haline geleceğiz."

Gittikçe daha fazla hayal kırıklığına uğrayarak, "Ve gece için işimiz bittiğinde, şafak söktüğünde ... o zaman *ne olacak?*" dedi.

Saçlarını geriye doğru düzeltti. "Anlamıyorum."

"Mutluluğun ne olduğunu biliyor musun?"

"İyi bir adamın gözlerindeki ışığın sönmesini izlemektir. Denekleri süründürmektir.

Bu, yaşam ve ölüm üzerindeki gücü kullanmaktır."

"Hayır, Saroya. Bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyorum ama... bunların her biri bir *süreç*. Bir sonuç değil." Acı bir kahkaha attı. "Mutluluğun ne olduğu hakkında benden daha fazla fikre sahip değilsin."

"Küçük ölümlü cariyene abayı *yakmışsın*. Şu haline bak, sanki onun için yanıp tutuşuyorsun. Sanki *o* senin gelininmiş gibi."

Ki Elizabeth de muhtemelen öyleydi. Though Saroya bir zamanlar Lothaire'in kanının akmasını kendisinin tetiklediğine inanmıştı ama artık inanmıyordu.

Böyle iğrenç bir yaratığa karşı bir şeyler hissetmesi için mi? Burada daha büyük bir şey iş başında.

Yine de Elizabeth'in onun olduğuna asla inanmazdı; bu fikir bile onun rütbesinde ve mevkiinde bir erkeğe çok ağır gelirdi.

Eğer Lothaire şimdiye kadar gerçeği *görmediyse*, bunun nedeni için.

Şüpheler Lothaire'in güvenini kemiriyor, onu aşındırıyordu.

Kendini Elizabeth'in gelini olduğuna inandırabilse bile -ki bu çok büyük bir ihtimaldi- bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kaderini çoktan harekete geçirmişti. Kaderine ayrılmaz bir şekilde bağlıydı; kızın düşündüğü gibi sadece Elizabeth'in ruhunu kovmaya mecbur değildi. . . .

Bu o olamaz.

Kesinlikle.

Lothaire, Elizabeth'in insanlığından o kadar hoşlanmadığı için, Elizabeth'in onun Gelini olabileceğini *düşünmesine* bile asla izin vermemişti.

Şimdi, görünüşe göre, oraya gidiyorum.

Elizabeth'in ilk karşılaşmalarında yeterince büyük olmadığı için onunla kan bağı kurmamış olması mümkündü. Diğer türlerden dişiler genellikle yetişkin olmadıkça kan verme işlemini tetiklemezdi.

On yedi yaşındayken Elizabeth onu uyandırmamıştı. On sekiz yaşındayken, Saroya'ya bir bakışı kalbini ve bedenini hayata döndürmüştü.

Bunun nedeni Saroya'nın gelişi miydi? Ya da

Elizabeth'in yaşından mı? *Hayır, hayır, hayır.*

Tanrıça, ölümlü karavan çöpünü yener.

Dişlerini yalamayı ve dilini yavaşça emmeyi tercih eden *şehvetli* ölümlü karavan çöpü.

Bu katılımda yapılan tüm eşleşmelerin, eşler arasındaki tüm keder ve mutluluk hikâyelerinin hiçbirinde bir insan yoktu.

Neden kısa çöpü ben çekeyim ki? Radiant Regin'in "ölümlü" erkeği bile sonunda bir Lorean çılgını olmuştu.

Saroya şimdi ona doğru ilerledi. "Ailenizin Elizabeth Peirce'e nasıl tepki vereceğini hayal edin. Ivana onu onaylar mıydı?"

Ivana köpüren bir öfkeye kapılırdı. Biricik yavrusu, aşağılık bir "hayvan" için bir tanrıçadan kaçıyor muydu? Mantık bunun neresindeydi?

Stefanovich gülerek, "The Dacian oğlu bir Horde vampirinden daha iyi değil," diye alay ederdi. Lothaire'e Elizabeth'in şarap ve bal tadı olup olmadığını sorardı.

Ve evet demek zorundayım.

"Elizabeth'in senin gelinin olamayacağını biliyorsun," dedi Saroya sakince. "Benim bir *tanrıça* ve dolayısıyla senin gibi bir kral için kusursuz bir eş olduğum gerçeği bir yana, şunu da düşün: Hiçbir vampir dişisine senin ona sahip olduğun gibi terör estiremez."

Saroya haklıydı. İçgüdüleri Elizabeth'e zarar vermesini engellemez miydi?

Bunun yerine, bu ölümlüyü ölüm hücreğine mahkum etti. Her fırsatta onu küçümsemiş, ölümünün yakın olduğunu söyleyerek onunla alay etmişti.

Zihinsel olarak ona işkence ediyorum. Asla *dokunamayacağın okyanusa, asla sahip olamayacağın mücevherlere bak. Sizi asla geri istemeyecek olan erkeği arzulayın ve bir daha asla yaşayamayacağınız zevki hissedin.* . . .

Lothaire'in boğazında safra yükseldi. *Bu Elizabeth değil.* Değil işte.

Amcası Fyodor bile gelinine bu şekilde işkence etmemişti ve gelin nefret edilen bir düşmandı.

Ivana, Lothaire'e "Gelinin için iyi ve gerçek bir kral olacaksın" demişti. Ama Elizabeth'e karşı öyle olmamıştı. Kızın hayatını cehenneme çevirmişti.

O değil, o değil.

Yine de, huzursuzluğu arttıkça ve şüphesi onu ezici bir dereceye kadar ağırlaştırdıkça, ilk dürtüsü Elizabeth'e dokunmak oldu.

Gelini olduğu için *değil*, onu memnun edebildiği, ona bir süreliğine sıkıntılarını unutturabildiği için. "Onu yüzeye çıkmaya zorla," diye ısırdı.

Saroya ona göz kırptı. "Beni kovuyor musun?"

"Evet."

"Neden beni baştan çıkarmaya çalışmıyorsun?"

"Bana karşı hiçbir arzu hissetmiyorsun. Hiçbir zaman da hissetmedin. Arzulayan insanı bekleyebilirim."

"Benimle daha iyi olmayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü başka biriyle daha iyi olması *mümkün* değil." The yüksek sesle söylenen kelimeler onu sarstı - yüksek sesle söylenen *gerçek*.

Bu zevkten vazgeçmeye hazır mıyım? Başka seçeneği var mıydı?

"Onun nesi bu kadar üstün?" Saroya sordu. "Elizabeth'in seni bu kadar heyecanlandıracak ne yaptığını söyle bana. Kalçaları hoşnutlukla açılıyor mu? Ağzının içinde inliyor mu?"

Hayal kırıklığı arttı. Karşısındaki bu kadına içlerlemişti.

"Sana ihtiyaçla mı bakıyor?"

"Sanki onu sikmezsem *ölecekmiş* gibi," diye tısladı.

"Bu ifadeyi seviştığımız zaman aynada çalışacağım." "Kandırmacayı bırak!"

Parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Sen Benimle yatmak gibi bir niyetin yok. The bekaretinle ilgili söylentiler doğru. Hiç erkek tanımamışsın."

"Ama sadece eşimi bulamadığım için."

Buz gibi bir ses tonuyla, "Benim gibi sıradan bir vampire yalan söylemeyi aşmış olmalısın, değil mi tanrıça?" dedi.

Uzun dakikalar geçti. "Evet. Haklısın." Hafif bir endişe kisvesi, böbürlenmiş bir kisveye dönüştü. "Ah, Lothaire, bir dişinin seni cinsel olarak istemeyeceğine inanacak kadar kibirliydin. Ama ben basit arzuların *üstündeyim*."

"İhanetini özgürce itiraf mı ediyorsun? Yatağımı paylaşmaya hiç niyetin yoktu!" *Bana yalan söylemek, bana ihanet etmek. Şimdiden!*

"Gelininiz için bir tanrıçanız var. Ben farklı doğdum, farklı yaratıldım. farklı şekilde. Seks senin için bu kadar önemli mi? Birlikte krallıkları fethetmekten bahsediyoruz! Benimle yatmak bu kadar kritik mi? That *cariyelerin* içindir."

Her gece yeni bir diş alarak haremimi sürdürebilirdi. Bu ihtiyaçları için bir Geline ihtiyacı yoktu. *Birleşik cephe mi, Lothaire?* "Başka bir diş almayı planlamamıştım. They tohum anlaşmazlığı."

"Sen en tekil erkeksin." Then gözlerini kıstı. "Bu ~~l~~insiyet meselesi değil. Bu *onunla* ilgili bir soru." Adam hiçbir şey söylemeyince dudakları aralandı. "Bir ölümlüye aşık oluyorsun! Kendini bu gerçeğin farkına var: yakında onun ruhunu yok edeceksin."

"Beni merhametine mi bıraktığını sanıyorsun?" "Öyle *sanıyorum*."

"Yüzüğü Horde'u beni takip etmeye zorlamak için kullanabilirim."

"Hileli yüzük, tehlikeli güç. Onları yönetmeye çalıştığın sürece bana ihtiyacın olacak, yoksa sürekli meydan okumalarla karşılaşacaksın."

Bunu inkâr edemezdi. Lothaire, Horde'un iki kutsal şartından birini karşılamıyordu. Tıpkı Hag'in tahmin ettiği gibi, Gelini tahtının anahtarıydı.

"Bensiz, Lothaire, sonsuza dek sürececek bir isyanla karşı karşıyasın. Krallığın isyana batmışken Daci'yi nasıl fethedeceksin?"

"Then belki de sen *ve* Elizabeth bende kalırsınız. Sen benim kraliçem olursun, o da bizim küçük kirli sırrımız olur. Sadece benim yatağında ortaya çıkan gizli bir cariye." *Mükemmel*.

Kraliçe olarak bir tanrıçayı hak ettiği gibi, şehvetini yatıştırarak genç ve genç bir kadını da hak ediyordu.

"Bu bedeni paylaşmamı mı istiyorsun, Lothaire? That olmayacak."

"Olacak diyorum."

"Ormandaki o ilk gece konuşmamızın geri kalanını hatırlıyor musun?" Saroya sordu, sesi kadifemsiydi. "Hatırlıyorum. Sık sık."

O da bunu sık sık düşünmüştü. . . .

Kadının birkaç santim ötesinde gezinirken titreyen eliyle ensesini kavradı. "Tıhtıyacımın daha büyük olan tek şey benim gücüm. Senin ölümlü formun benim için çok kırılgan. Ama bunu bitirmeliyim."

"Then Sen Elizabeth'in ruhunu yok edip bütün yapana kadar bu bedeni teslim etmeyeceğim," dedi Saroya. "Şimdilik, teklif ettiğin bu şeyleri yapacağına yemin ettikten sonra fiziksel olarak serbest kalabilirsin. İlahına yemin et ve benimle bu bozulmaz anlaşmayı yap."

They birbirlerinin gözlerinin içine baktı ve sanki sırf bir sonraki sözlerinin ne kadar önemli olacağını anlayabilmek için zaman yavaşlamış gibi hissetti. "Efsane'ye yemin ederim ki Elizabeth'in ruhunu sonsuza dek söndürmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, sonra da bu bedeni ölümsüz kılacağım."

Belli belirsiz şaşırmış, sonra da memnun olmuş gibiydi. "Çok iyi, kralım"

Saroya, "Yeminini ettin, Lothaire. Bu bedeni ölümsüz kılmak ve Elizabeth'ten kurtarmak için yüzüğü bulmaya mecbur kalacaksın."

O gece haklıydı; sözleri çok önemliydi. Sadece tahmin ettiği sebeplerden dolayı değil. "Beni bu anlaşmadan kurtar."

Dudakları kıvrıldı, neredeyse gülümsüyordu. "Efsane'ye yemin ederim ki seni *asla* bırakmayacağım." Bundan zevk alıyordu. "These yeminler çok zorlayıcı, değil mi? Yardımcılarımı hatırlıyor musun? Kaderin mühürlendi, Lothaire."

Öyle. O bunu biliyordu. Yolu açıktı.

"Kendini teselli et, vampir. Eğer kararlı olursan, yakında istediğin her şeye sahip olacaksın. Ivana'nın senin için istediği her şeye."

Ama daha fazlasını istemeye başlamış olabilir.

"Şimdi, Lothaire, senin geçici cariyeni çağırayım mı?"

Gözlerini kısarak homurdandı, "Evet, *çiçek*. Onu yıkat ve yatağında kırmızı ipekle giydir. Oh, ve cıcaflı makyajı atlayın."

Ellie vücudunda aşağı yukarı dolaşan ürpertilerle uyandı.

Lothaire yatağında onun yanında yatıyor, parmaklarının ucuyla göbeğinden göğüslerinin arasındaki vadiye doğru ilerliyordu.

Kadın seksi bir tulum giymişti; adam ise çıplaktı.

"Seni kırmızılar içinde seviyorum," dedi, sesi titrekti ve kızın daha da titremesine neden oldu. "Ben de seni bekliyordum."

"Ne ... ne yapıyorsun?"

"Daha önceki küstahlığının kefareтини ödemen için sana bir şans vermeye karar verdim. Kellenle."

"Küstahlığım. Saroya kendi kendine mi çekildi?" That demek ... "Tanrım, beni bu şekilde yatağına mı getirdi? Yoksa burada onunla işin bitti mi?"

Ellie yakınlaştıklarını hissetmiyordu. Ama nasıl emin olabilirdi ki? "Biri ya da diğeri, hiç fark etmez."

"Haklısın, her iki durumda da bu *hastalıklı*. Sen ve Saroya hastasınız!" Adamın göğsünü itti ama onu yerinden kıpırdatamadı. "Uzak dur benden!"

Bileklerini bir eliyle kolayca kavradı ve üzerinde sabitledi. Serbest eliyle bir göğsünü kapatıp hafifçe yoğurduğunda, kadın ağladı,

"Dokunma bana! Seni istemiyorum!"

Adam onu öpmek için eğildi ama kadın başını çevirdi. Adam çenesini sıkarak onu hareketsiz tuttu... kadın dudaklarını onunkilere yapıştırdı.

Geri çekildi. "Bu da ne böyle? Diğer zamanlarda benimle olduğun gibi ol! Benim için eridiğinde."

"That senin ne kadar iğrenç biri olduğunu tam olarak anlamadan önceydi."

"Birkaç şekil değiştiren kellesi yüzünden mi? Hadi ama Lizvetta, sanki ben horoz tokatlayan cücelerin etrafında."

Çenesi düştü. "Sen *inanılmazsın*! Ölümcül, sefil, arkadaşsız bir canavar. Dışarıdan güzel ama daha fazlası değil. Tanrım, sadece yüzüğü bul ve beni bu sefaletten kurtar!"

"Benimle olduğun gibi ol! That bir istek *değildi*."

"Siktir git, vampir."

"*Yakında*."

"Bırak!" Bırakmayınca, "*Bırak, bırak, BIRAK!*" diye bağırdı. "Kara tanrılar, kapayın çenenizi!" diye bağırdı ama onu serbest bıraktı.

Yataktan fırladı. "Saroya'ya neden sadakatsizlik edesin ki? The İlk kez bir randevuya geç kaldığı için birlikte olduk, ikincisi öylesine oldu, ama bu önceden planlanmış olurdu. Neden sadece gelini bekleyemiyorsun? İstedığın *ben* değilim, Saroya'dan ne kadar aşağı olduğumu binlerce kez söyledin. Yemin ederim onun yükselmesine izin vereceğim."

Onu görmezden gelerek, "*Hemen* bu yatağa dön," diye emretti. "Seni istemediği için mi geri çekildi?"

Çiğ bir kahkaha attı. "Hangi kadın beni istemez ki?" Lothaire dili mi?

"Ben! Bana neden hâlâ bakire olduğumu mu sordun? Senin gibi erkekler yüzünden-

alıcılar. Selfish, aptal adamlar! Sizi istemiyorum!"

"Tabii ki istiyorsun, Elizabeth. Bana bakmak bile seni ısılatıyor."

"Sana bakmak bana birlikte olmam gereken erkeği hatırlatıyor."

"Nasıl bir adammış o? Sarhoş, zavallı, acınası?"

"Hayır. Onunla hiç tanışmadım ama onu gün gibi görüyorum. Gülümsediğinde gözlerinin etrafında kırışıklıklar ve açık havada çalışmaktan bronzlaşmış bir cildi var. Dürüst işçilik ellerini nasırlaştırmış. O ve ben birlikte avlanacağız, yemek pişireceğiz ve büyük aile yemeklerini birlikte yiyeceğiz. Benimle evlenecek ve ailemi de sevecek." Sesi yumuşadı ve "Bana bir erkek ve bir kız çocuk verecek" dedi.

Lothaire'in gözleri kısıldı. "Hayır. Tanımayacak. Benden başkasını asla tanımayacaksın. Şimdi yatağa geri dön ve sanki bu bir tür olaymış gibi davranmayı bırak. Daha önce de birbirimizi tatmin ettik ve senden tek istediğim birkaç orgazm yaşamak."

"Ben bir erkeğin ona çöp gibi davranmasına izin verecek, sonra da canı istediğinde onu kovacak bir kadın değilim. Benimle birlikte olmayı hak edecek hiçbir şey yapmadın."

"Ama senin dürüst, bronz tenli, hayali kocanın var mı? Think onun hakkında

Ama bu gece senden çığlıklar koparan ben olacağım. Bunu istemeni *sağlayabilirim*. Bir ısırık ve sana dokunmam için yalvaracaksın."

"Bir vampir roofisi mi? Başka bir yolu yok mu?"

"Bunun için çalışmamı mı istiyorsun o zaman?" Lothaire'in sesi boğuklaştı. "Çalışacağım, Elizabeth. İstedığimi elde etmek için baştan çıkarma konusunda üstüme yoktur."

Gözleri o yırtıcı parıltıyla onunkilere kilitlendi ve kadın yine kendini onun çaresiz avı, acımasız bir vampirin şehvetinin nesnesi gibi hissetti.

Nedense bu fikir nefeslerinin sığlaşmasına neden oldu. Sanki onu cezbedecekmış gibi teninin kızardığını hissetti-

Bir an yatağın yanında durdu; sonra yatağın içindeydi, elinin sert baskısı altında sırtüstü yatıyordu.

Kadın daha kendini savunmayı düşünemedi, adam ipeği omuzlarından aşağıya, beline kadar indirmişti.

İçinde yanan öfkeyle sert bir yumruk attı ama adam o doğüstü hızıyla iki bileğini de tek eliyle kolayca kavradı. "Ah-ah, sadece kendine zarar verirsin. Ve beni eğlendirirsin. Şimdi rahatla."

Daha da gerildi.

"Tatlı Lizvetta, sıcak tenin ve sıcak kanınla." Kollarını başının üzerine uzattı ve bileklerini bir kez daha oraya sabitledi. "Bakalım senin ateşini yükseltebilecek miyim?" Serbest eliyle bir meme ucunu başparmağı ve ön parmağı arasında yuvarladı. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Hayır!" Kelimeyi soluk soluğa söyledi.

"Yalancı. Peki ya bu?" Diğerini de çimdikledi. Kızın

kalçaları sarsıldı. "Hayır!"

Kulağına mırıldandı, "Sevgilim ol ve beni istediğini söyle."

"Bunu yapmayacağım!"

Göğüslerinden birine doğru eğildi. Sıcak nefesinin göğsünün üzerinde dolaştığını hissetti ve gözlerini zorlukla açık tuttu.

Onu daha önce hiç emmemişti. İlk gece bunu yapmak istemişti ama kız onu reddetmişti. İkinci kez birlikte olduklarında, başka şeylere niyetlenmişti. Şimdi arzusu açıktı.

"Şu güzel meme uçlarına bak." Dili bir tanesini döndürdü ve kızın bir çığlık atmasına neden oldu. "They onları tatmam için bana yalvarıyor, kan onları küçük meyveler gibi olana kadar dikeyyor. Onları delmemek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Ucunu dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti.

Bir inilti duydu, bu cinsel sesin ondan geldiğine inanmakta güçlük çekiyordu.

Dudakları bir sırtıyla kıvrıldı ve emmek için tepe noktasının etrafına kapandı.

Dili kıza saldırırken ağzı yanıyordu.

Adam hınzır kırmızı bakışlarıyla onun tepkisini izlemek için geri çekildiğinde, kadın nefes nefese kalmış, daha fazlası için eğilme dürtüsüyle savaşıyordu.

"Ah, hoşuna gitti." Diğer göğsünü kemirip emerken, parmakları vücudundan aşağı inerek göbeğinin etrafında dolaştı. Islak meme ucuna karşı, "Ve sana buraya dokunduğumda hoşuna gitti, değil mi?" Eli yılan gibi ayakkabının altına girdi.

"Hayır!" diye bağırdı ön parmağı kıvrımlarının arasından kayarken.

"Devam etmemi istemiyor musun?" Her şeyi bıraktı -göğsünü emmeyi, parmaklarının ustaca oynamasını-.

"Lothaire. . ."

"Yalvar bana. Bana ihtiyacın olduğunu, sadece beni arzuladığını söyle." Başını iki yana salladı.

"Titrediğini hissediyorum, kayganlaştığını hissediyorum. Neden bu kadar inatçısın?"

İnatçı mı? That onunla birlikte olamadığı tek şeydi! Çünkü o anda tek istediği onun ağzı ve elleriyle kendisiyle sevişmesiydi.

"Yedi gün boyunca Lizvetta, sürekli bunu düşündüm. Benim sana olduğu gibi senin de bana ihtiyacın olduğunu biliyorum." The Sözlerinin altında yatan kırılganlık neredeyse onun felaketi idi.

Ama sonra agresif Lothaire'e geri döndü. "Sikerim böyle işi. Senin için bir haftalık tohumum var ve sen zaten eşiktesin." Tekrar bacaklarının arasını okşamaya başladı. "Kelimelerle yalvarmıyor olabilirsin ama vücudun yalvarıyor."

Bekle. Bir haftalık mı? Arzuya doymuş zihninde bir farkındalık belirdi.

Then Saroya bu gece onu gerçekten tatmin *etmemiş miydi?* Seks belli ki önemliydi

-Onun için çok önemliydi ve Saroya bunu kabul etmiyordu.

Belki de Ellie haklıydı ve Saroya *hiç* sevişmemişti. Belki de kan tanrıçası yatakta bir tanrıça değildi? "Lothaire, bana Saroya'yla kıyaslanamayacağımı söyle."

Parmakları yavaşladı. "Ne?"

"Beni duydun. Geldikten hemen sonra bana söyleyeceksin, bu yüzden şimdi aradan çıkarmak istiyorum. Bana 'Saroya ile kıyaslanamazsın' de. Then rahatlayabilirim- tamamen senin olacağım."

"Şu an meşgulüm." Bir başka coşkulu vuruş.

Konsantre ol, Ellie! "Bana şu beş kelimeyi söyle, sonra ne istersen yapacağım."

"Yakında zaten benim istediğim her şeyi yapacaksın."

Bunu söyleyemez. Lothaire ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Başka bir adamdan bahsettiğinde vampir kıskanmış gibi görünmüştü. Daha önce, ona kendisine karşı şefkatli düşüncelerini sormuştu ve o da bu soruyu geçiştirmişti.

Bu da demek oluyor ki, elimdeki tek hamleyle oyun hâlâ devam ediyor.

Baştan çıkarma.

Belki de vampire tam olarak istediği şeyi vermeliydi. *Kulak borusu mu Sadie?* Ellie'nin ona iletmek için çaresizce ihtiyaç duyduğu bir şey vardı.

Yaşamak istiyorum, Saroya'dan kurtulmak istiyorum!

"Lothaire, sanırım senin gözünde onunla kıyaslanabilirim."

"Think ne istersen." Ellerini kadından çekerek arkasına yaslandı, hayal kırıklığıyla gerilmişti. Ama yine de inkâr etmedi.

Onunla hâlâ bir şansım var! "O seni benim arzuladığım gibi arzulamıyor, değil mi?" Parmakları kenetlendi, yüz ifadesi yeni bir öfkenin habercisiydi.

"Diline dikkat etmen konusunda ne demiştim?" Lothaire bu ölümlünün Saroya'nın kendisini arzulamadığını bilmesini istememişti ama elbette Elizabeth'in gözünden hiçbir şey kaçmıyordu.

Sinirleri yıpranmış, öfkesi artmıştı. Aleti ve taşakları bastırılmış bir ihtiyaçla o kadar şişmişti ki, hırpalanmış gibi hissediyorlardı. Dolgun göğüslerini ve sert, küçük meme uçlarını emmek acısını daha da artırmıştı. . .

Yan tarafına döndü ve avuçlarıyla onun yüzünü kavradı. Sonunda yüzünü ona döndüğünde, "Saroya seni benim kadar isteyemez, Lothaire. Kimse isteyemez."

Elizabeth hakkında söylediklerine çok benziyordu.

Nefes nefese bir sesle, "Senin için yanıp *tutuşuyordum*," diye mırıldandı.

Tanrım, bunu duymak ne kadar da hoşuna gitmişti, gururunu okşayan bir merhem gibi. "Tekrar söyle. Bana ne kadar acı çektiğini söyle."

"Sana *göstereceğim*." Kadın eğilip dudaklarını onunkilere bastırduğunda, adam kendini kontrol etmeye çalıştı -dillerinin tembelce birbirine dolaştığı yavaş, durgun bir öpücükle ağzını aldı.

Tıpkı geçmişte olduğu gibi, onun için *eridi*. *Evet, Lizvetta! Senden istediğim şey This*.

Ama neden şimdi ona veriyorsun? Ayrıldı. "Bu değişikliğe ne sebep oldu?"

"Umurunda mı?"

"Normalde mi? *Pizdy yap*. Şimdi şüphelendim."

"Saroya ile birlikte olduğunu ve bir gecede ikimizi de elde etmeye çalıştığını sanıyordum. Çok kızmıştım. Ve lanet olsun, gün boyu kıskançlık yaptım."

Kıskandın mı? Nihayet! Ve sadece kıskanıyordu, çünkü Elizabeth'in *hayali* erkeği için Lothaire'in içinde hâlâ kıskançlık kaynıyordu ve nedenini anlayamıyordu.

Kadın ayağa kalktı ve adamın kulağını öptü, boğucu nefesler alarak kulağına sokuldu, sonra ağzını adamın köprücük kemiğine doğru bastırdı. Ardından göğsüne bir öpücük daha kondurdu. Hayal gücü kuvvetli bir erkek, kadının dudaklarını sonuna kadar götürdüğünü düşünebilirdi. Sırtını döndü, şaftı hazır bir şekilde kabarıyordu.

"Benim zavallı, zavallı vampirim" - meme uçlarından birini dilleyerek "Tek istediğin benim kırmızı bir ayakkabının içinde sana kafa atmamdı."

Nedense daha da gerildi. Sesi boğuklaşarak, "Sonunda istediğime kavuşacak mıyım?" diye sordu.

"Hayır." Önlüğünü sonuna kadar çıkarıp bir kenara fırlattı. "Sadece başını." "Sanırım idare etmek zorundayım."

Dudakları kıvrıldı. "Sana açım, Lothaire." "Peki ya sen?" Ses tonu kuşkuluydu.

"Başparmağını emdiğimde, onun taç olduğunu hayal ettim." İzini aşağı doğru sürmeye devam etti. "Ben de hayal etmiştim."

Hayalini kurduğu şey bu mu yani? "Davranışların ... beklenmedik."

"Şimdi, bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden sana binmekte olduğum kadar uzman olamayacağım."

Küstah herif.

Kızgın yalamalarını gövdesi boyunca daldırdı, ölümlüsü onu tatlı bir ikram gibi yaladı. Göbeğine ulaştığında tırnaklarını göbeğinden inen keskin kılların arasından geçirdi. Adam daha şimdiden kalçalarını sallamaya başlamış, kesesi gerilmişti.

"Ben bu yolda tökezlerken bana karşı sabırlı olmanız gerekecek."

Hasta mı? Şaftı asırlardır emilmemişti; Lothaire onun tökezlemesine dayanamazdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yatağın ayak ucunda durdu. "Sana nasıl yapılacağını öğretmeyi tercih ederim."

Bana öğretmek mi? Ellie arkasına yaslanıp Lothaire'e hayretle bakarken aptalca düşündü.

The onu tüm çıplaklığıyla ayakta görmek zekâsını köreltiyor ve vücudunu ateşliyordu.

Gözleri, geniş göğsünden dar kalçalarına doğru inen kasları... kaya gibi sert kışının kenarlarındaki sert oyukları... gururla çıkıntı yapan ereksiyonunu sevgiyle inceledi.

"Bana gel," diye emretti ona. "Yatağın kenarına otur."

Kız bunu yaptıktan sonra, adam şaftını eline alarak kızın ağzına doğru uzattı. "Ucunu yala."

Ona bakarken yüzünün kızardığını hissetti. Bir yanı bunu yapmak üzere olduğuna inanmıyordu.

Bir vampirin üyesini emmek.

Yutkundu, sonra öne doğru eğilip dilini geçici olarak üzerine sürdü. Bu küçük temastan sonra adam inledi, o ise şaşkınlıkla sırtıttı. Teni o kadar pürüzsüz, o kadar *hassastı ki*.

"Yine," diye ısırdı. "Ve bana bak."

Dilini yarık boyunca gezdirerek yukarı baktı.

Sesini zorlayarak sordu: "Tadıma baktın mı?"

"The en ufak bir tuz kırıntısı."

"Precum. This uzun sürmez."

"Öyle deme! Daha yeni başlıyorum."

Vampir yine iki kez baktı. Elini tutup parmaklarını şaftının üzerinde gezdirdiğinde, şaft avucunun içinde titreşti.

Onu okşamaya yönlendirirken, "Elin ... üzerimde çok yumuşak" diye tısladı. Elinin alt kısmı testisleriyle temas ettiğinde, sıkıdığı dişlerinin arasından bir nefes daha ılık çaldı.

"Seni incittim mi?"

Bu soruyu eğlenceli buldu. "Hayır, canımı yakmadın. Taşaklarım ağır, tohum yüklü. They dokunuşuna ihtiyacım var." Kadının taşaklarını

diğer elini.

Kadın onları avucunun içinde büyülenmişçesine tartarken, duruşu ona daha fazla erişim sağlamak için genişledi.

"Şimdi dilini başının etrafında gezdir."

Orada bir damla nem daha boncuklanırken büyülenmişti, ama diliyle ucunu ovuşturduğunda bakışlarını onunkine kaldırdı.

Gövdesindeki tüm o yontulmuş kaslar nefes kesici bir gösteriyle kasıldı.
Sadece dilimle mi? İçinde bir heyecan, bir merak. . .

Uyarılma.

Bağımlılık yaratan kokusu, lezzetli tadı ve tamamen erkeksi tepkileri düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir şeydi. "Sanırım bundan hoşlanacağım, Lothaire," dedi, dilini şişkin tepenin etrafında döndürmeden hemen önce.

"Ağzına al."

Başını salladı, sonra yavaşça dudaklarının arasına götürdü. Adamın göğsünden bir inilti daha koptu. Aldığı zevk onu cesaretlendirdi ve onu daha derine çekti, emerken yaladı.

Başı hafifçe geriye düştüğünde Ellie bunu *sevdiğini* fark etti.

Titreyen elleriyle parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi. "İlk deneyiminiz nasıldı?" Aksanı kalın, kelimeleri boğuktu.

Daha sert bir şekilde emdi, sonra mırıldandı, "Bunu bütün gece yapabilirim." Zavallı testisleri ağrıyor gibi görünüyordu. Her birini yalamak için aşağı eğildi, dizleri neredeyse bükülürken sırtıttı.

"Ah, iyi kız!"

Kadın adamın aletini bir kez daha ağzına aldığı anda, adam kadının başını yerinde tuttu ve kalçalarını sallamaya başladı. Then, sanki büyük bir gayretle ellerini kaldırdı ve yanlarında durdu. "Bunu yapmamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?

. ağzını sikeyim mi?"

İhtiyacı olan şey That muydu? Then elini ve ağzını tam da bunu yapıyormuş gibi hissettirmesi gerekiyordu. Bu yüzden ıslak gövdesini onun saftına pompaladı, ağzı da aynı anda onu takip etti.

"Evet, işte bu!" Ondandır alçak bir hırıltı yükselmeye başladı. O tuzlu tadı daha fazla algıladığı gibi, aceleyle daha da sertleşti.

"Bana bak." Onun yüzünü kucakladı. Kaslı kollarındaki damarlar rahatlamıştı. Çok güçlüydü ama onu nazıkçe tutuyordu.

Lizvetta, Lizvetta'nın şişmiş aletini okşarken, Lizvetta'nın bakışlarıyla karşılaştı; kırmızı gözler Lizvetta'yı yutmuştu. "Harcamak üzereyim Lizvetta." Sesi düzensizdi. "Benim canım ol.

onu benden al... ve ben de seni ödüllendireyim, güzelim."

"Yapacağım." Then serbest bırakılması i~~n~~a~~n~~a~~n~~ açgözlülükle geri çekildi, onu hissetmek, tatmak istiyordu.

"*Gelmek üzere ...*" Birdenbire hareketsiz kaldı. "*Tam senin yetenekli dilinin üzerine!*" Acımasız bir kükremeyle boşaldı, ağzının arkasına doğru sert püskürtüler fişkırttı.

Adamın güçlü bedeninde dalgalanan her ürpertiye hissetti, adam tavana doğru böğürürken şaftının dudaklarının arasından pompalandığını hissetti.

"Evet, evet, Lizvetta!" diye onayını haykırırken sıcaklık boğazından aşağı süzüldü.

Kalçaları çaresizce kadının ağzına doğru sarsılırken bu devam etti.

Adam son bir inilti çıkarıp onu kendine çektiğinde, kadın şaşkınlığını gizleyemeyerek yatağa yığıldı ve nefesini tuttu.

Ne kadar heyecan verici. Ne kadar *ilkel*. Kollarını başının üzerine uzattı ve gülümsedi-

"Hoşuna mı gitti?" diye alay etti. Ona *kızgın* mıydı? "Beklenmedik Elizabeth ..."

Çok fazla. Yine unutulmaz bir zevkti.

Sanki Elizabeth onun zihnini bu anılarla dağlıyordu.

Onu hevesle keşfetmesi... dudaklarının onun şaftının etrafına yapışması, emerken küçük yanaklarının çukurlaşması... onun harcamasını ahlaksızca kabul ettikten sonra gülümsemesi.

Ona, öldükten sonra da peşini bırakmayacağını söylemişti. Bakışlarını ona dikti.

Olabilir.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Lothaire bir dizini yatağa bastırdı. "Uyluklarını ayır."

"Sanırım hayır."

Bacaklarını hafifçe araladığında, adam bir kez daha sertleşmeye başladı, bu sefer onu şaşırtmadı bile. Onun için doyumsuzdu.

Ki bu da olmaz. *Bunu sonra düşüneceğim.*

Adam onun seksini avuçladı-tanrılar aşkına, kadın onu emmekten ve tohumunu yutmaktan hoşlanmıştı. Arzuyla ıslanmıştı, sikilmeye o kadar hazırdı ki, onun sikiyle değilse bile parmaklarıyla.

Bir tanesini kızın içine soktu, muhtemelen kıza ilk kez böyle dokunmuştu.

Nefes nefese kaldı. "Lothaire, bu çok *iyi* hissettiriyor "

"Burada benim için acı çekiyor musun?"

"Bu benim ödülüm mü? Benimle seks mi yapacaksın?"

Kadının bu ihtimalden memnun görünmesi onu yeniden kızdırdı. *Çok fazla.* İçten içe çalkalanıyordu ve bunun nedeni de oydu. "Hayır. Bir ölümlü olarak beni kabul edecek kadar güçlü değilsin." *Benim için hiç uygun değilsin. Her yönden eksik!* "Parmaklarımı kullanacağım."

İçindekini karıştırdı. Kadın çok sıkıydı, kızlık zarı araya giriyordu. "This gitmesi gerekiyor."

"Neden bahsediyorsun sen? That acımaya başladı, Lothaire."

Onu incitiyor muydu? *İstiyordu.* Onu intikamından, yeminlerinden daha fazla takıntı haline getirmişti.

Bende bir sorun var. Onun türünden nefret ediyorum! Kadına ikinci bir pençe daha sokmaya başladı. Bakışlarını tutarak ona emretti, "Al şunu, Elizabeth. Derine sok."

İkisini de içeri sokup yaydığına, gözyaşları sel oldu. "Yapamazsın."

"Yapabilirim! Kızlık kafan *benim.*" Parmaklarını dışarı çıkardı ve tekrar içeri soktu.

"Lütfen dur..." Kadın geri çekilmeye çalıştı ama adam boştaki elini kadının boynuna geçirdi. Başı yana düştü, gözleri sıkıca kapandı.

Elizabeth onun olamaz. *Kırılğan kadınımı yarım on yıl boyunca ölüm hücresinde tutmadım.* Tabii ki o değildi. Gelininin bekaretini kaba bir hamleyle alamazdı. . . .

Onun ruhunu yok etmeye yemin etmezdim.

Kendine güveni gelince biraz rahatladı ve öfkesini dizginleyebildi. "Üzülme, çektiğin acıya değecek." İçindeki dolgunluğa alışmasına izin verirken kendini onun saçlarını yüzünden çekerken buldu. "Hâlâ acıyor mu?"

Kız parıldayan gözlerle başını sallayıp ona baktığında, göğsünde bir şeyler burkuldu. Biri ona nasıl zarar verebilirdi? *Öyle güzel, öyle güven dolu.* "Şefkatli küçük ölümlü. O zaman daha iyi yapacağım."

"Bana bir saniye ver."

"Şşt, Lizvetta." Parmaklarını kaldırarak yatağın ucundaki zemine diz çöktü. "Seni ödüllendireceğimi söylemiştim." Başını eğerek göbeğini ve daha aşağısını öptü.

"Bekle, bunu yapamazsın! Sen az önce ... Oh, dur!" Kadın yine kaçmaya çalıştı ama adam kalçalarını sıkarak onu geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Benim olan her şeyi almak." Ellerini kışının altına koyarak onu bir kâse gibi dudaklarına kaldırdı, açık ağzını bacaklarının arasına bastırdı ve dilini kıvrımlarına soktu.

"Lothaire, hayır- Oh! *Ohhh* ..."

Bakire kanının kendi balıyla karışmış tatlı ısırığının tadına baktı; boğazından hırlayarak neredeyse yere dökülecekti. "Seni tatmayı hayal ettim, Lizvetta." Isırdı, yaladı, yuttu.

Diliyle sallanmaya başladığında, ön parmağını ıslaklığının içine geri sokarak onu karıştırdı. Then ince bir şekilde çıkıntı yapmış olan etini bulana kadar yukarı doğru kıvırdı.

Gizli küçük noktası kabarmış, arayan bir erkek tarafından bulunmayı bekliyordu. "Hiç buranı gıcıklayan bir erkek oldu mu?" Oraya bir vuruş yaptı.

"*Lo-THAIRE!*" diye bağırdı, sırtı eğilmişti.

"Şaşırmış gibisin," diye alay etti. "Sanırım bundan hoşlandın? Başlangıçta biraz acı çekmeye değer miydi?" Tekrar ovuştururken, dilini klitorisinin üzerinde gezdirdi-

"*Aman Tanrım,*" diye hıçkırdı, çarşafı sıkarak. "Sana bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini öğreteceğimi söylemiştim."

"Durma... durma!"

Çenesini onun içinde sabitledi ve kıkırdarak etine vurdu.

"Seni şeytan!" Kalçalarını bükte ve adamın pençesini tekrar o noktaya getirmek için çılgınca kıvranmaya başladı.

Seksi parça!

"Lothaire, benimle dalga geçmeyi bırak!"

"Alay etmek mi?" Aleti zonklamaya başlamıştı. Şimdiden titremeye başladığını hissediyordu. "Beni halımın üzerine boşaltmak üzere olduğun için en azından bunu yapabilirim."

Nefes nefese dirseklerinin üzerine eğildi, gözleri irileşmişti. "Yapmak üzere-"

Adamın bir başka kıvrımı, kadının boğuk bir çığlıkla geriye yığılmasına ve dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu.

Ellie vampirin yine güldüğünü duydu ama bu kez sesi çok daha gergin geliyordu.

Through ağır ağır kapanan gözleriyle, dilini çevirip içini usulca okşayan adamın üzerine eğilmiş solgun başına baktı.

"Uhm, çok ıslanıyorum," diye homurdandı, acımasızca.

Çok yaklaşmıştı ve adam onu tam sınırdaki tutuyordu. That daha önce onunla hissettiği korkutucu yoğunluk her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü.

Ama sonra... göğsünün içinde bir hareket başladı. *Hayır. Olamaz.*

Then yine oldu.

Lothaire ona, "Benden gelmene izin vermemi iste," dedi,

"ben de-" "Hayır Hayır!" Saroya kontrolü ele geçirmeye

başlamıştı. Bir günde iki kez mi?

Başını kaldırdı. "*Hayır mı?*"

"Kalkmaya çalışıyor!" Ellie eğildi. "Lothaire, bunu *istiyorum*. Beni gönderme. Lütfen, bunu hissetmeliyim!"

"Bana itaat et, Lizvetta. Benimle *kal*." Lizvetta

titrek bir şekilde başını salladı.

"Deneyeceğim."

"Bana bak." Bakışları onunkileri tuttu, hipnotik kırmızı onu büyülüyordu. Közün içine bakmak gibi. "This zevk sadece senin için. Bunun için benimle kalacaksın."

Saroya zaten ondan çok şey çalmıştı. Ellie bunu da teslim etmeyi reddetti. Sahip olduğu her şeyle ona direndi.

Beklemek . . . Mücadele etmek . . .

Zamanla tehdit geçti. "Sanırım onu geride tuttum."

"Güzel." Sanki onu hayvani bir şekilde övüyormuş gibi yüzünü kalçasına sürdü.

Ellie yutkundu. "Şimdi de devam mı edeceksin? O öpücüğünle mi?"

Boşta kalan eliyle şaftını okşarken ve dudaklarını bir sırtış kaplarken, bir kez daha ona doğru eğildi.

Parmaklarını kıvrırken klitorisini emmek için dudaklarının arasına aldı. Gözleri büyüdü, sonra yavaş yavaş kapandı.

Öpücüğü daha da güçlendi. Sınırsız. *Açgözlü*. The hisler derinleşti, ona karşı hırladıkça daha da güçlendi.

The bobin . . . kadar sıkılmıştır.

Çığlık attı. "*Ahhh, Lothaire! Aman Tanrım!*"

Büyüleyici. Ecstasy. Akıllara durgunluk veren spazmlarla, kadının seks adamın penisini tekrar tekrar kavradı.

Kısık bir iniltiyle doğruldu, adamın saçlarını kavradı, adam onu derinliklerine kadar okşarken diline sürtündü.

Nasıl da hareket ediyor!

Aleti üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip gelen Lothaire, kızın parlayan, kaygan dudaklarını her aç yalayışının arasında homurdandı.

Kadının orgazmı dilini ıslattı. Onu daha sert yaladı. *Hâlâ yeterli değildi, yeterli değildi*. The onun tadı ona sonsuza kadar yetmeliydi.

Onu uzaklaştırmaya çalıştı; reddedilecek gibi değildi. Çok geçmeden tekrar çığlık attı.

Dişisinin işi henüz bitmemişti. Kalçaları adamın başının etrafına dolandığında ...

Çok fazla. Bir anda, zemine boşalmaya başladığında içinden boşalmalar fişkırdı.

Tohumları dalgalar halinde serbest kaldı, o yaladıkça ve orgazmlarını yaladıkça altında birikti.

Sonunda bitkin düştüğünde ve kadın ağzından sıyrıldığında, nefesini toparlamak için mücadele etti. Ayakta durmak için bacaklarına güvenmiyordu, bu yüzden yatağa doğru ilerlemeden önce yavaşça kalçalarını öptü. There, arkasına yaslanıp onu kendine çekti.

Yanıma kıvrılır, bir kolunu göğsüme sarar ve bacağına benimkinin üzerine koyarken memnuniyetle mırıldanır. Onu kendime yaklaştıracam, sonra kollarımda uykuya dalacak. Bana uy-

Elizabeth gözyaşlarına boğuldu ve elleriyle yüzünü kapattı.

"*Bu da ne böyle?*" Şaşkınlıkla ellerini yüzünden çekti. "*Hâlâ canın yanıyor mu?*"

"Hayır," diye mutsuzca ağladı. "Ben sadece odama gitmek istiyorum."

Egosu bu gece darbe üstüne darbe alıyordu. *Gelinim beni istemiyor ve metresimi memnun ettiğimde, kadın acı içinde ağlıyor.*

Pratikten uzak olduğunu biliyordu ama bu çok saçmaydı. "Then ne diye ağlıyorsun?"

"Bunu gerçekten yapacaksın. Ruhumu dışarı atmak gibi bir niyetin var."

"Bunu neden şimdi kabul ediyorsunuz?"

"Th-bu benim teselli ödülümdü. Veda hediyesi olarak bu zevki ~~zind~~edin. Thanks oynadığın için mi, Elizabeth? Ama oyun bitti mi?"

Alnını sıktı. Çünkü muhtemelen haklıydı. Ve birkaç orgazm, ona yapmak üzere olduğu şeyi telafi edemezdi.

Hiçbir şey yapamaz.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Ama biz ... ama elbette bu herkesin birlikte yaşadığı bir şey değil. Benim için bir *şeyler* hissetmelisin."

Tonsuz bir sesle, "Yapıp yapmamamın bir önemi yok. Ben insanları kullanırım ve atarım. That her zaman yaptığım şey bu."

"Hiç birini bir kenara atıp sonra da pişman olduğunuz oldu mu?" "Asla."

"Ama *benimle* olacaksın." Ön kolunu gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Seni mutlu edebilirim, Lothaire. Sahip olduğun şeyin farkına çok geç varacaksın."

Kaşları birbirine çatıldı. Ivana da babasına aynı şeyi bağırmamış mıydı?

Lothaire Elizabeth'in başını nazikçe göğsüne bastırdı ve onu kollarının arasına alırken diğer avucunu sırtının alt kısmına sürttü. Garip bir şekilde Elizabeth ona izin verdi, hatta daha da sıkı sarıldı.

"Beni kaçırdınız. Beni öldüreceksin. Neden beni rahatlatmana izin veriyorum?"

Başının üzerinden baktı. *Çünkü dönecek başka kimsen olmadığından emin oldum.*

İç

n. "Aramızdaki her şey hastalıklı... çarpık. Ve böyle olmak *zorunda* değil."

"Şşş, şşş." Onu kollarında salladı. Daha önce hiç başka birini böyle bir tavır. Bu konuda da garip davranıyordu.

"Senden o kadar nefret ediyorum ki." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken vücudu ona karşı titriyor, gözyaşları adamın göğsünü ıslatıyordu.

"Biliyorum."

"Ben öldüğümde, sen . . . çocuklarıma benden bahsedecek misin? Onlarla ilgilenecek misin?"

"Şimdilik rahat ol, Elizabeth."

"Neden sen ve Saroya beni rahat bırakamadınız? Ben sadece yaşamak istedim."

Neden bu onun içini burkuyordu? Ya bir vicdan geliştiriyordu ya da Ellie Ann Peirce onun geliniydi.

Her iki senaryo da onun için yıkıcıydı. Çünkü her ikisi de ölenin Elizabeth değil, kendisi olacağı anlamına geliyordu.

The Lore'a ettiği yeminden dönmesinin tek yolu kendi ölümü olacaktı. *O benim değil, o benim değil. . .*

Lothaire'in körükleri Ellie'yi şafakta uyandırdı.

Gözlerini kırıştırdı, kendini çıplak ve onun yatağında, kollarına sarılmış halde bulduğuna şaşırdı. Adamın üzerinde sadece koyu renk bir kot vardı ve onu çıplak göğsüne bastırıyordu.

Bu duruma nasıl gelmişlerdi? Adam onu usulca okşarken ağlayarak uyumaktan başka bir şey hatırlamıyordu.

Hıçkır hıçkır uyuyor.

Though Asla ağlamamakla övünürken, bir okyanus dolusu gözyaşı dökmüştü.

Ama nasıl yapamazdı ki? Dün gece, en yüce zevkten en çığ acıya geçmişti - her ikisi de ona bir erkek tarafından verilmişti.

Şimdi belli ki kâbusların pençesindeydi. Korkunç bir anıyı mı yeniden yaşıyordu?

Onu incitmek için yaptığı ve gelecekte de yapacağı onca şeyden sonra bile bir acıma duygusu hissetti.

Kendini onun kollarından kurtararak dizlerinin üzerinde yükseldi ve ona baktı. "Lothaire?" diye mırıldandı, boğazı düğümlenmişti.

The gövdesindeki kaslar, terden kayganlaşmış derisinin altında düğümlenmiş gibi görüne kadar gerildi. Rusça bağırdı, bacakları acı çekiyormuş gibi bükülüyordu.

Ne yapmalıyım? Ona dokunmalı mıyım?

Though tekrar tekrar bağırdı, sanki hareket *edemiyormuş* gibi ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

"Lothaire, uyan-"

"Hayır!" diye kükredi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayır!" Bir kolunu havaya kaldırarak onu uçurdu.

Yataktan biraz uzağa gümbür gümbür inerek vücudunun zihinsel bir envanterini çıkardı ve hiçbir şeyin kırılmamış olmasına şaşırdı. Dengesiz bir şekilde ayağa kalktı.

Onun için hiçbir şey yapamam. Zaten benim sempatimi hak etmiyor!

Baş dönmesini atlattıktan sonra odasına doğru geri çekildi ve üzerine bir gecelik geçirdi. Kendi yatağında dizlerini göğsüne çekerek, adamın bağırırları arttıkça kendini salladı.

Sallanıyor, sallanıyor . . . Hiç böyle acı çeken birini duymamıştı. *Ruhumu dışarı attığında acı içinde bağırarak mıyım? Bana acıyacak mı?*

Ona merhamet göstermeyeceğini söylemişti-

"Elizavetta?" diye bağırdı şaşkınlıkla.

Sesi engellemek istercesine gözlerini kapattı. *Onu mu çağırıyordu? Neden Saroya'nın değil de onun adı? Çünkü bana ihtiyacı var. Hayır, onu görmezden gel Ellie!*

"Elizavetta?"

Sesi çok ... kaybolmuş gibiydi. "Lanet olsun," diye mırıldandı, odasına dönmek için ayağa kalktı. "Bir hayvanın bu şekilde intihar etmesine izin vermezdim-"

Onu görünce donakaldı. Kapalı gözlerinden kanlı izler akıyordu. *Tanrım, bunlar gözyaşları mı?*

Ne tür bir sefalet bu duygusuz vampiri gözyaşlarına boğabilirdi? Ellie'nin kendi gözleri doldu ve kendini bir kez daha onunla yatağa girerken buldu.

"İncitme, vampir!" Solgun saçlarını alnından geriye doğru taradı.

Onun nesi vardı? *Onun* nesi vardı? Onun acısını dindirme ihtiyacı hissediyordu ve *nedenini* anlamıyordu.

"Lizvetta?" diye homurdandı, biraz sakinleşmeye başlamıştı.

Onun yürek parçalayan güzellikteki yüzünü okşadı. "Ben buradayım." Gerginliği biraz daha azaldı.

The vampir onsuz da idare edebileceğini düşünebilirdi; ama onun beklentilerinden o kadar emin değildi. Onu istediği kadar küçümseyebilirdi ama belli ki ona *ihtiyacı* vardı.

Ve bunun kendisini etkilediğini fark etti. Onu sevmeye devam ederken, bir kez daha Lothaire tarafından sevilmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Eğer onu öldürmeyi planlamaktan vazgeçerse, bunu öğrenmek isteyebilirdi. Ellie başını sertçe salladı. *Asla olmayacak şeylerin hayalini kurmamak en iyisiydi.*

Then kaşlarını çatarak eline baktı. Adam yavaş yavaş *kaybolmaya* başlamıştı. "Oh, hayır, hayır!" Uykusunda izini sürerse öldürülebileceğini söylemişti. "Uyan!"

The Ellie'nin içindeki kurtulan, "Gönder onu kızım," diye düşündü. Ama

başka bir parçası
-Çok iyi tanımadığı bu adam onu omuzlarından tutup sarsmıştı.

Cevap yok. "Lothaire, gitme!" Ellie onu terk edip kendini kurtarması gerektiğini biliyordu.

Daha sert salladı.

Yine de Lothaire'i ona geri getirmek yerine, tek yaptığı onunla birlikte bilinmeze gitmesini sağlamak olmuştu. Son düşüncesi: *Yüce Tanrım, bu kâbus da neyin nesi? ?*

Aklını başına topla, diye buyurdu Lothaire, toprak üzerine çökerken. Babası onu buraya, ebedi çukuruna gömeli ne kadar olmuştu?

Kan köklerinden oluşan bir ormanda çürümeye terk edilmesinin üzerinden kaç yüzyıl geçmişti?

Stefanovich'e suikast girişiminde bulunduğu için cezalandırıldı.

The girişimi başarısız oldu. Çünkü ihanete uğradım. Tanıdığı tek arkadaşı tarafından.

Zincirler onu burada toprağa bağlamıştı. Onlardan kurtulamadı, bağları koparamayacak kadar zayıftı. Güneş ışığında ya da kafası kesilerek ölemezdi.

Başka bir kökün derisiyle buluştuğunu ve onu araştırmaya başladığını anlayabiliyordu. Çok geçmeden içine doğru ilerleyecek, bedeninin kabuğundan bir damla kan, yeniden canlanan bir et parçası arayacaktı.

Kökler tüm uzuvlarını sardı; solucanlar sonsuza dek ziyafet çekti.

Acı ve hüsrân içinde bağırmak için yanıp tutuşuyordu ama hızla kapana kısılmıştı, vücudunun hiçbir parçasını hareket ettiremiyordu. Çenesini açmak ya da dudaklarından geriye kalanları ayırmak için bile.

Babası onu bu şekilde cezalandıralı ne kadar olmuştu?

Ebeveynlerinden biri onu hayatını kurtarmak için, diğeri ise ona eziyet etmek için gömmüştü - Yukarıdan gelen hareket mi?

Titreşimleri hissedebiliyordu. Bazen Stefanovich bu mezarın üzerinde bir ölümlünün boğazını keser, toprağı kanla ıslatırdı; o kadar yakındı ki Lothaire kanın kokusunu alabiliyordu ama asla ona ulaşmıyordu.

Her zaman ulaşılmaz. Akıl sağlığını kaybediyor, her geçen saat teslim oluyor.

The yüzey her zaman ulaşılamaz-

Yukarıdaki toprağı parçalayan kürek seslerini duydu mu?

Hayır, kimse kazmıyor. Böyle bir senaryoyu kaç kez hayal etmişti?

Onun için kim kazı yapacaktı, kim yeterince umursayacaktı? Arkadaşları, ailesi? Lothaire'in güvenebileceği kimse yoktu.

Her saniye, çektiği azap ona bu dünyada hiç kimsenin onun acı çekmesini umursamadığını hatırlatıyordu.

Ama sonra üzerindeki baskının biraz hafiflediğini hissetti. Bu boynundaki kelepçenin gerginliği olabilir miydi?

Bir kurşun gibi yukarı doğru çekildi, kökleri vücudundan şiddetle söküldü, kabuk bağlamış etleri ondan sıyrıldı.

Sonunda yüzeyde mi? Çok parlak, çok parlak! O kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra, yıldızlı siyah gece bile görüşüne acı veriyordu. Tıslamaya çalıştı, çürümüş gözlerini kolundan geriye kalanla kapatmaya çalıştı.

"Ah, Lothaire!"

Fyodor mu? Amcam mı?

"Ben de seni arıyordum."

Kurtuldum. Amcam beni kurtarmaya geldi. Eğer Lothaire'in biraz kanı olsaydı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürdü. Dışarıda biri vardı, bana sadık biri.

"Altı yüzyıldır arıyorum."

Altı yüz yıl! O kadar uzun süre toprakta mı? Hiç hayal etmemiştim. . . . "Ve şimdi, yeğenim, seni bağlarından kurtaracağım. İki şartla."

Koşullar mı? Lothaire, "Her şeyi! Her şeyi yaparım!" diye mırıldanmak istedi ama dudakları ve dili yenmişti. Lanetlenmek için pazarlık yapacaktı; şu anki durumundan daha kötü olamazdı.

"Aksi takdirde, seni bir daha geri dönmek üzere toprağa gömeceğim."

Amca, bunu bana nasıl söylersin? The ihanet . . .

"Kardeşim yüzyıllardır sana kötülük yaptı, Lothaire. Ama daha güçlü olana kadar Stefanovich'le karşılaşmamalıydın. İyileşmene yardım edeceğim, onu yenecek kadar güçlü olmayı öğreteceğim. Karşılığında tek istediğim sadakatin. -Ve kafasını. Ben Stefanovich'in kraliyet varisiyim. The Horde beni kabul edecek çünkü ~~ou~~meşru bir oğlu yok. Ölürsem tahtı sana bırakmanın bir yolunu bulacağım."

Beni sadece kardeşini avlamak için serbest bırakıyor, cehennemden gelen bir yaratık gibi beni kafesimden çıkarıyor.

Fyodor Lothaire'e iyileşmesi için kan verdi, kabuk bağlamış ağzına döktü, bir kez daha konuşabilmesine yetecek kadar.

"Öleceğim güne kadar bana, gelecekteki kralınıza bağlılık yemini ediyor musunuz?" Fyodor dedi ki.

Though Lothaire öfkeyle haykırmak, amcasına en kötüsünü yapmasını söylemek istedi ~~am~~ yapamadı. "Yemin ederim ki" -gaz çıkararak, pislik ve yeni kan kusarak- "Lore'a." Bu ihaneti asla unutmayacağım amca, asla.

"Then hayata yeniden hoş geldin, Lothaire, yeni bir başlangıca."

Kör edici beyaz yıldız ışığına karşı Lothaire gözlerini kısıarak Fyodor'un yanından geçmiş ve bir zamanlar dostum dediği kişinin ormandan gizlice onu izlediğini görmüştü. . .

Rüyanın kalıntılarını silkeleyen Lothaire çıplak göğsünü tırmaladı ve bir kez daha Bloodroot Ormanı'nda dizlerinin üzerine çöktü. Gece gökyüzüne doğru böğürürken gözlerinden nem süzülüyordu.

Bu şekilde yaşamaya devam edemem. The uçurum bana bakıyordu.
Sonunda uçurumun kenarından yuvarlandım.

Büyüttüğü yüksek ağacın önünde diz çöktü, dehşet içinde kabuğa, ağlayan kana baktı.

Benim kanım. Uçuruma dalmak istiyordu!

Akıllılık sadece acı verirdi. Çılgınca bir kahkaha attı, düştüğünü hissettiğinde *rahatladı* ... düş-

"L-Lothaire," diye Elizabeth'in zayıf bir sesle ona seslendiğini duydu. Onun anılarını mı hayal ediyordu?

Onun korkusunun kokusunu aldı ve ayağa fırladı.

Hayır, hayır, o burada olamaz. This

gerçek değildi. "Lütfen ..." diye bağırdı.

Dönüp baktı ama gözlerine inanamadı. Kadın bir kar yığınının içinde elleri ve dizleri üzerinde ona doğru sürünüyordu.

Elizabeth buradaydı. Dudakları solgundu, yüz ifadesi kederliydi. "Çok soğuk."

Delilik beklemeliydi. "Lizvetta!" diye bağırdı, izini sürmek için gerile-

Yanında düşmanlar belirdi. Boğazına dayanan bir kılıç onu durdurdu.

Allegiant Tymur'un kılıcı.

Tymur'un iblis, Cerunnos ve vampirlerden oluşan çetesi etraflarını sardı. *Onu benden almak için. Hepsi onu benden almaya kararlıydı.*

"Ah, Lothaire, sanırım bende sana ait bir şey var," dedi Tymur, dağınık sakalı göğsüne kadar sarkıyordu. "Eğer izimizi sürer ya da bize direnirsen, onu bir daha asla göremezsin."

Tymur'un daha fazla uşağı Lothaire'e yaklaştı. İblisler başına ve sırtına darbeler indiriyor, kısa kılıçlarını saplıyorlardı. Kendini korumak için hiçbir şey yapamadı, ona ulaşmak için hiçbir şey yapamadı.

Görüşü bulanıklaştı. *Ayaklarımın etrafında kan mı var? Benimkiler mi? Siyah* kalbinden gelen siyah kan. Bilinci dalgalanan Lothaire, bakışlarını Elizabeth'in üzerinde tutmak için mücadele etti.

Tymur onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve saçlarından bir tutamı etli gövdesine doladı.

Onun yumuşak çığlıkları. Ona ulaşamıyorum. Dehşet dolu bakışları Lothaire'inkilerle buluştu.

Netlik geldi; tanıdıklık içinde şarkı söyledi, tüm damarlarında dolaştı. Bu oydu. Geliniydi.

Sevgili tanrılar, o . . . Elizabeth'ti. *Neye sahip olduğunu çok geç anlayacaksın.*

Çok geç miydi? Kadını, Lore'daki en ölümcül varlıklar tarafından esir alındı. *Onlarla müttefik oldum. Onlardan daha kötüyüm.*

"This zengin." Tymur'un gözleri memnuniyetle kızardı. "The Lore'un belası bir ölümlüyle mi eşleşti? Bundan daha büyük bir sorumluluk olamaz. Bu türü hayatta tutmak çok zor."

Lothaire bir ağız dolusu kanın ardından, "Ona zarar verirsiniz, evinize ... soyunuza ... tarifsiz bir gazap gönderirim.

Başka hiçbir şey için yaşamayacağım!"

Kaç kez bu duruma düşmüştü ama tersine dönmüştü? Kaç kez kılıcını bir dişinin boğazına dayamış, erkeğin ona ulaşmak için duyduğu çılgınlığa, onu korumak için duyduğu hayvani ihtiyaca sırtıtmıştı.

Ama onlarla pazarlık yaptım.

Elizabeth ellerini kulaklarının üzerine kaldırarak, "Gerçek değil, gerçek değil," diye mırıldandı. "Ne istiyorsun, Tymur? The ödül mü?"

"Though cazip gelse de, bu güzel insanı elimde tutmayı planlıyorum. Ve adamlarımla birlikte onun kalçalarından içtiğimiz her gece, Eski Düşman'ın, bizi yönetmeyi düşünen istenmeyen piçin şerefine kadeh kaldıracağız."

"Ona dokunmayacaksın!"

Bir Cerunno Elizabeth'e doğru eğildi, çatallı dili yanağında gezinirken kuyruğu dizlerine dolandı. Bunun üzerine gri gözleri ürpertici bir şekilde karardı. Dudakları aralandı, kolları gevşekçe çöktü. Hiçbir şeye bakmadı.

"Hayır, Lizvetta!" Panik onu sardı.

"Ah canım, aklı başından gidiyor." Tymur dilini şaklattı. "Onlarda olur böyle şeyler. Yazık. Ne kaçırdığını bilmeyecek. Sana gelince, seni toprağa geri dikeceğim, ağacının kanından biraz daha beslenmesine izin vereceğim. Seni özlediğine inanıyorum."

Lothaire vücudundan ter boşanırken bile ürperdi.

"En son ne kadar süre gömülü kaldınız?" Tymur düşünceli bir ses tonuyla sordu. "Ya da belki bana efsanevi muhasebe kitabını verebilirsin. The kitap karşılığında kız, Lothaire."

Binlerce borcum onu kurtarmak için mi? Onca yıllık zahmetten sonra?

Bir yanı "The kitap senin, bırak onu geri alayım!" diye bağırmak için yanıp tutuşuyordu.

Bir parçası hâlâ Lothaire'di. Kendi kendine buradan iz sürebileceğini, sonra gelecekte Elizabeth'i bulabileceğini, onu düşmanlarından geri alabileceğini söyledi.

Ama tanrılar aşkına, onu şimdi istiyorum!

"Bana kararını ver. . . ." Aniden bastıran sisle birlikte Tymur'un sesi kesildi.

The çetesi tedirgin oldu. "Çevreyi kontrol edin" diye emretti.

Her biri silahını kaldırmış, iri yarı, soluk tenli kılıç ustaları olan dört erkek belirdi.

Lothaire gözlerine inanamadı. They sisten gelmişti. *Daçyalılar.*

İblisler ve Cerunnos bir saldırı başlattığında, Daci onları soğukkanlı ve metodik bir şekilde kesmeye başladı. Duyguları olmadan, sadece ölümcül bir doğrulukla savaşıyorlardı.

Ve Elizabeth'e giden yolda savaşıyorlardı.

"Ölümlüyü yakalayın," diye emretti en büyük Dacianlı. "Onu kaleye geri götürün." Ne Lothaire ne de kılıç ustaları ona daha önce ulaşabilecekti.

Tymur onu buradan uzağa kadar takip etti. *Benden uzağa.*

Lothaire kendisini tutsak edenlere karşı çırpınırken, vampir Elizabeth'i bir kez daha saçlarından yakalayıp ayağa kaldırdı. Elizabeth hiçbir tepki göstermedi.

Ancak Tymur iz sürmeye çalıştığında hiçbir şey olmadı. Lothaire etrafına bir göz attı. İblislerin ya da Horde vampirlerinin hiçbiri sisin içinde iz

süremiyordu.

That Daci'nin lideri Tymur'a yaklaştı, *Elizabeth'e* yaklaştı.

Eğer Dacialı kılıç ustası onu gizli diyarına geri götürürse, Lothaire onu asla bulamayabilirdi.

Panik ikiye katlandı. Vücudunda kalan tüm güçle iblis muhafızların pençelerine doğru hamle yaptı ve sonunda kendini kurtardı.

Üç düşmanını öldürdü, dört . . . Sadece Daci, Tymur ve diğer iki muhafız kaldı.

Tymur, Lothaire'e karşı savunmak için dönerek Elizabeth'i serbest bıraktı; Elizabeth karın içine gömüldü, bakışları hâlâ boştu.

Ya hiç iyileşemezse? Öfke onu bir kırbaç gibi kamçıladi. "Kötü bir hata yaptın, Tymur." Kana susamıştı. "*Şimdi öleceksin.*" Lothaire vampirin üzerine atılarak onu Elizabeth'ten uzaklaştırdı.

Kemik kıran bir darbe. Tymur acı içinde feryat etti. Lothaire silahını kurtardı.

The vampir Lothaire'e baktı, ölümün onu yakaladığını biliyordu; Lothaire dudaklarını dişlerinden ayırıp kılıcı fırlattığında Tymur sinmişti.

"Gelinimi kanlı bir köle mi yapacaksın?" Lothaire'in sesi ... çıldırmış, tanınmaz haldeydi. "Benim dişimi mi?"

Benim Elizabeth'im mi? Öfkeden gözü dönmüş bir halde pençelerini Tymur'un üzerinde gezdirdi, yumruklarını erkeğin parçalanmış gövdesine geçirdi ve iç organlarını avuç avuç topladı. Kan yayları karın üzerine sıçradığında zevkle böğürdü.

Sonunda Tymur'un sopayla dövülmüş kafasını kurtardığında, Lothaire sisin içinden yukarı baktı.

Soğuk Daci hariç tüm düşmanlar öldürülmüştü. They bakışları dikkatli ama anlaşılma bir şekilde Lothaire ve Elizabeth'in etrafında dönüyordu.

İçindeki kana susamışlık, katliam yapma arzusıyla yanıp tutuşuyordu. Bakışlarını hâlâ Tymur'un boynundan fışkıran kana kilitledi. Dudaklarını o dumanı tüten yazı için yaladı.

The bedeni ölüm sancıları içinde çırpınıyor, onu heyecanlandırıyordu. Lothaire inledi, pençeleri taşıdığı kafaya battı.

Daci onun avının üzerine çılgınca düşüşünü izleyecek miydi? Kana susamışlık, inkar edilemez bir ateş-

Elizabeth'in kalp atışı mı?

Yatıştırıcı . . . dalgalar gibi. Bir işaret gibi. Görüşü netleşince, yaptığı katliamın ortasında onun narin formunu gördü.

Tymur'un başını bıraktı ve Daci'ye karşı yüzünü dönmek için onun önünde çömeldi.

The liderinin gözleri buzul rengindeydi ve bir o kadar da acımasızdı.
The gözlerim eskiden bu ~~rtay~~

Dacian dilinde, "Onu sonsuza dek kaybetmeye çok yakınsın *kuzen*," dedi. Bakışlarını Elizabeth'in boş bakışlarına, maviye çalan dudaklarına dikti. "Yine de kaybedebilirsin."

Kuzen mi? Lothaire acımasız bir kükreyle Elizabeth'in izini sürdü.

36

Hag ve Lothaire'in tartışıklarını duydu, sesleri belli belirsizdi.

Ama Ellie cevap veremedi.

Lothaire ile birlikte ortadan kaybolduğunda, kendini aniden dondurucu bir diyara taşınmış, sonra da kan sızan siyah, yapraksız ağaçların arasında terk edilmiş bulmuştu. *The "Kan ormanı" diye saçmalamıştı?* Uzakta, hayal edebileceği en ürkütücü kaleyi görmüştü.

Then boynuzlu iblisler ve Cerunnos etrafını sarmıştı. Yürüyen yılanlar hakkında bir şeyler okumak başka, onlar tarafından esir alınmak bambaşkaydı.

The gördüğü şeyler... doğru olamayacak şeyler.

Ve duyduğu şeyler, Lothaire'in işkencesi hakkındaki ipuçları.

Ona altı yüz yıldır diri diri gömülü olduğunu söylemişti. Yorucu bir kâbusun pençesindeyken, bilinçsizce kendi bedenine mi dönmüştü?

Mezar mı?

Sadece biraz geri çekilip Saroya'nın o korkunç sahneyi yaşamasına izin vermek istemişti. Ama tanrıça ayağa kalkmayınca Ellie bu sersemliğin içine düşmüştü. Ondan sonrasını pek az hatırlıyordu, sadece bağırıışları, kılıç şakırtılarını, Lothaire'in uğursuz kükremelerini uzaktan algılayabilmişti.

Ve şimdi Ellie kendine gelemiyor, konuşamıyordu. Adam onu bir sandalyeye oturtmuştu ama Ellie yerinden kıpırdamıyordu.

"Vampir, seni bu konuda uyarmıştım!" Hag battaniyeleri Ellie'nin omuzlarına sararken ağladı. "Ölümlüler *kırılabilir*."

"Then onu *onar*!"

"Bir ölümlüye nasıl şok tedavisi uygulayacağımı nereden bilebilirim ki? O katatonik!"

"Umurumda değil, sen iyileştir onu!"

"Onu neden Helvita'ya götürdün? Ne bekliyordunuz ki? Hava şartlarından ölmediği için şanslısın."

"Uykuda takip ettim. Onu yakalamış olmalıyım." *Hayır, ben seni yakaladım.*

Aptal gibi.

"Fark etmez, Hag!" Her kelimesi daha da gürleyen Lothaire, "Şimdi aptal bir sürtük olmayı bırak ve *onunla yat!*" diye bağırdı.

"Onun zihniyle değil, sadece bedeniyle ilgilendiğinizi sanıyordum. Doğru mu? Saroya bundan zarar görmeyecek, vampir. O yüzden rahatlayabilirsin."

İyi noktaya değindin. Lothaire neden umursuyordu ki?

"Sessizlik! Bırak da düşüneyim!" Lothaire belli belirsiz bir ses tonuyla mırıldandı: "Bunu yaşayan birini hatırlıyorum. Kim olduğunu hatırlamalıyım. Lanet olsun, kimdi o?"

Her ikisi de aynı anda konuşarak volta atmaya başladı:

- "Bir insanla sevişmemi istiyor! Viskiye uzanmalı mıyım? Ya da belki bir yara bandına?"

-Bir erkekti. Tam da bu şeyi dava etti! Kimdi o?"

Then Lothaire, "Hatırlıyorum!" dedi ve ortadan kayboldu.

Hag sanki bir büyü kitabını karıştırmaya başlamış gibiydi. "Elizabeth, vampir bunun için çıldıracak. *Kendini* cezalandırması pek mümkün olmadığına göre, uyanmalısın!"

Zorunda mıyım? Ellie, Lore gibi bir dünyada yaşamak istediğini sanmıyordu. Bir babanın oğlunu yüzyıllarca diri diri gömdüğü bir yerde. Canavarların yaşadığı bir yerde. *Theyanağımda sürünen çatallı dil . . .*

Bu anıyı hatırlayınca düşünceleri bir kez daha sessizleşti. Ne kadar süreceğini bilmiyordu.

Hag aniden, "Kim o, Lothaire? Bu bir tür şaka mı?" Burada başka bir erkek mi vardı?

Derin bir ses, "Adım Thaddeus Brayden, hanımefendi. Ama siz bana Thad."

Lothaire çocuğu Val Hall'un ön bahçesinden kapmış ve "Lizvetta'yı bulmak için yardımına ihtiyacım var" demişti.

The Valkyrieler çığlık atmıştı, "Onu alamazsınız! Bırak onu, vampir!"

Lothaire de anlamlı bir şekilde "*Siktirin gidin!*" diye cevap vermişti.

"Lütfen neler olduğunu açıklayabilir misiniz?" Thaddeus şimdi Hag'a sordu.

"Bayım.

Lothaire pek mantıklı konuşmuyor. Peki, üzerinde kimin kanı var?" Fey

Lothaire'e baktığında, çocuğa güvenerek başını salladı. *Bir dereceye kadar.*

Hag, "This kız Lore'da yeni ve bir Lore kılıç dövüşünün ortasında'ydı. Lothaire kazandı ama Pravus yaratıklarını gördü."

Farkındalık Thaddeus'un yüzünde belirdi. "Yakaladım seni. That'dan çıkmam için tek gereken buydu."

Ve Thaddeus bir Lorean'dı, o zamanlar öyle olduğunu bilmese bile. Elizabeth bir ölümlüydü. *O çok zayıf. Zayıf!*

Ya onun inatçı bakışlarını bir daha göremezse? Onun tutkusunu hissedemezse? *Onu zaten bitirecektin, diye* fısıldadı zihni. *O benim gelinim olabilir ama kraliçem olamaz.*

Lothaire ses tonunu kontrol etmekte zorlanarak, "Then işe başlaman ne kadar sürdü, Thaddeus?" diye sordu.

"Birkaç hafta ve güzel bir Valkyrie ile bir fey'in bakımı."

"Haftalar!" Lothaire, Hag'e, "Sana geri döndü Venefican," dedi.

Sanki bir cevap beklermiş gibi büyü kitabına baktı.

"Ah, sadece bir öneri, Bay Lothaire," diye başladı Thaddeus, "ama sizin Lizvetta'yı falan tutuyor olmanız gerekmez mi?"

Eğer onu kollarıma alsaydım, onu çaresizce, çok sert bir şekilde sıkardım.

"Bekle!" Hag bağırdı. "The kül sarmaşıkları ölümlülere de yardım eder. Senin için hazırladığım iksirle onun zihnini temizleyebilirim."

"Mükemmel fikir, Hag. Tek bir sorun var, *bulunacak hiç sarmaşık yoktu!*"

"There bir başka kaynak. Bundan bahsetmeye zahmet etmemiştim çünkü bu *çökümkansız*-"

"Anlat bana!"

"Nereus." Başka bir şey söylemedi.

The deniz tanrısı. "Bana kan borcu var." Ama Lothaire'in ~~gizli~~ korkan - *kuşkusuz ilk çocuğu için geleceğini düşünen*- Nereus, inini korumaları için gelmiş geçmiş en acımasız ölümsüzlerden oluşan muhafızlar tutmuştu. "Hag, iksiri bir kez daha hazırlamaya başla."

"Ama borcunuzu tahsil etmek için nöbetçileri nasıl geçeceksiniz?"

"Muhtemelen yapmayacağım." Ve böylece Lothaire bir tanrıyla yüzleşmek için dağlık, sürekli fırtınalarla boğuşan bir sahilin kenarına doğru ilerledi.

Lothaire nereye gitti? Ellie merak etti.

Tehlikede miydi? Neden umursaması gerektiğini bilmiyordu. Katatoni dışında, aralarında hiçbir şey değişmemişti. Değişmedi mi?

That genç adam Ellie'nin önünde eğildi, sonra başını yavaşça kendisine bakacak şekilde hareket ettirdi. Ama Ellie hâlâ gözlerini odaklayamıyordu.

"Demek Lothaire'in gelini sensin. Seninle tanışmama izin vereceğini biliyordum! Ne kadar korkunç bir görüntü çizerse çizsin."

Ben onun Gelini değilim, sadece beni öldürene kadar kullandığı bir köylü hayvanıyım.

En azından birkaç saat önce onun kollarında ağlarken böyle düşünmüştü.

Ama Lothaire'in daha önceki tepkisini düşünürsek.

... ? Şimdi bilmiyordu.

"Lizvetta, değil mi?" diye sordu yeni gelen güneyli bir aksanla.

Dağ aksanı değildi ama kesinlikle Güney'den geliyordu.

Hag, "Kendisine Ellie denmesini tercih ediyor." dedi.

"Ya sen? Senin kadar güzel birine . . . Hag. Belki bir *göbek* adın vardır?"

Ellie onun bunu söylerken sırtıttığını sandı. "Lothaire bana böyle hitap etmenden hoşlanmazdı-"

"Bırak da onun için ben endişeleneyim." "Pekala. Benim adım Balery." *Ona söyleyecek ama bana söylemeyecek mi?*

"Tanıştığımıza memnun oldum, Balery."

"Peki sen ne olabilirsin, Thaddeus? Ölümlü gibi görünüyorsun." "Thanks. Ama ben aslında bir vampirim ve hayalet halfling yapıyorum." Hag-Balery nefesini içine çekti. Neden?

"Evet, bunu çok duyuyorum." Ellie onun ses tonunda yine bir eğlence duydu. "Çok güçlü ve nadir olduğum için." Then Ellie'ye, "Benim adım Thad. Bay Lothaire'in bir arkadaşıyım. Ve bunu atlatmana yardım edeceğim."

Bu adam gerçek miydi? Derin sesi iyilikle doluydu ama Lothaire ile *arkadaşsa* ve yarı vampirse, bu onu kötü yapmaz mıydı?

"Bay Lothaire kısa bir süre önce insan olduğum için gelip beni aldı. Ya da en azından öyle olduğumu sanıyordum. Ve bugün karşılaştığınız yaratıklardan bazılarını gördüğümde katatonik oldum. Ürkütücü şeyler, ha."

The gördüğüm şeyler ...

Thad onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. They büyük ve sertti, ~~kendi~~ ısıtıyordu. "Ama artık güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek. Seni koruyacağız."

Güvenli. Korunmuş. Ellie birinin ona tam olarak bunu söylemesini ne kadar çok istemişti!

Son beş yıl içinde herhangi bir zamanda.

Ama yine de bakışlarını odaklayamıyor, onun neye benzediğini bile göremiyordu.

"Bunun dışında kaldığımda," diye devam etti, "Işıldayan Regin adında gerçekten hoş bir Valkyrie ve Natalya adında karanlık bir fey beni kanatları altına aldı."

Lothaire'in takip ettiği Parlak Regin mi? Vay be. *Bu dünyadan nefret ediyorum.*

"Bayanlar her gün benimle çoğunlukla normal şeyler hakkında konuşuyorlardı. Bir süre sonra başımı kaldıracak kadar rahat hissettim." Ellerini hafifçe sıktı. "Yani seninle yapacağım şey bu. Konuşacağım. Çünkü olmak istediğim başka bir yer yok. Üvey annemden saklanıyorum. O harika biri ama hâlâ lisede olduğumu sanıyor.

insanım ama ölümlüler okulunu bitirdim. Bu yüzden her gün sekizden üçe kadar kaybolmam gerekiyor. Çoğunlukla Valkyrie'lerle takılıyorum ama hiçbiri futbol oynamıyor. They sadece cadılarla kafayı bulmayı, video oyunları oynamayı ve öğrencilere bağırmayı seviyor."

This Lore Kitabı'ndan daha iyi. . . .

"Hey, eğer yüzeye çıkarsan sana Bay Lothaire hakkında hikayeler anlattırım. Hayatımı tekrar tekrar nasıl kurtardığını."

Hag o anda iksirini karıştırmayı bırakmış mıydı?

"Peki şimdi ne hakkında konuşmalıyım?" Thad diye düşündü. Ellie onun, "Ah, biliyorum," derken parmaklarını şıklattığını duydu.

Sesi yatıştırıcı bir merhem gibi, ona Valkyrie'lerin duygularla şimşek çaktığını, gökyüzünü 4 Temmuz gibi aydınlattığını anlattı. Nix adında peri-

tanrıça tipli bir Valkyrie'nin ona nasıl tuzak kurduğundan bahsetti

Bir vampir öğretmeniyle birlikte, ona nasıl iz sürüleceğini ve kan teslimatı için nasıl çağrı yapılacağını öğretiyordu. Ellie'ye annesi ve büyükannesiyle birlikte New Orleans'ta büyük bir malikanede yaşadıklarını anlattı.

Ve bu sırada durup ona kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğini, onun güvende olduğunu hatırlatıyordu.

Zaman geçtikçe Ellie'nin bakışları ona odaklanmaya başladı. Adamın uzun boylu, kaslı ve siyah saçlı olduğunu anlayabiliyordu. *Yakışıklı.*

"Geri dönüyorsun, Ellie." Sırıttı.

Oh, o gülümseme! *Gamzeli.* Çok samimi, çok açık.

"Sadece biraz daha geri gelmelisin. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceksin."

Konuşmaya, hareket etmeye çalıştı. Çırpınıyordu.

Bunu yapabilirim. Akıl akıldan üstündür. *Tıpkı Saroya'yı sahneden atmak gibi.* Ellie ite kaka ilerlemeye başladı.

"That bu kadar, tatlım. Bize geri dön."

Dövüş... dövüş... derin nefes. *"Merhaba?"*

"Tekrar hoş geldin!"

"Tanrılara şükürler olsun," dedi Hag ve mırıldanarak ekledi, "Artık hepimiz yaşayabileceğiz."

Ellie duştan çıktığında Hag elinde değiştirilmiş giysilerle bekliyordu. "Thad Lothaire dönene kadar gitmeyi reddetti, 'kankası' dönene kadar 'göz kulak olmaya' ihtiyacın olabileceğini düşünüyor."

"Belli ki Thad seni hiç pala kullanırken görmemiş." Ellie galdı -burada bıraktığı bir tişört ve bir çift cutoffs.

"Kod zaten gitmesine izin vermezdi. Bir portal ya da refakatçi olmadan, Lothaire'den başka kimse içeri ya da dışarı iz süremez. Lothaire onunla ne yapılacağına karar verene kadar onu burada tutmayı planlıyordum."

"Lothaire beni daha önce nereye götürdü? Neydi o korkunç yer?"

"Seni yanlışlıkla Horde başkenti Helvita'ya kadar takip etti."

"The bir tane okumuştum. That işkence gördüğü yer mi?"

Hag ne doğruladı ne de reddetti. "Şimdi, bu çocuk hakkında. Eğer ona şu anki durumunuz hakkında bir şey söylerseniz, Lothaire onu öldürür. Tek bir kelimesi bile ölüm fermanına eşit olur. Kaçmak için ondan yardım isteyemezsin."

Ellie cutoff'ları sürükledi. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Duş almak için izin istemeden önce Thad'un cep telefonuna baktığını gördüm." "Evet, ben de senin beni onun telefonuna bakarken gördüğünü gördüm."

Hag kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu yüzden mi ondan kullanmasını istemedin? Misillememden korktuğun için mi?"

"Doğru, onun elini kesmeni istemedim. Ama başka bir nedenden dolayı da kendimi tuttum." Hag'in sorgulayan ifadesi karşısında Ellie, "Ben Lothaire'in Geliniyim, değil mi?" dedi.

Aniden dönerek askıya bir havlu yerleştirdi. "Bunu bana neden tekrar soruyorsun?"

Ellie gömleğini çekti. "There kavgada öyle bir an oldu ki . . . bana bakarken şaşkına dönmüştü."

The Son yirmi dört saat Ellie için inişli çıkışlı bir tren gibiydi. Dün gece sonunu kabullenmişti. Şimdi bir şeyler değişmişti.

Ellie, Lothaire'in bariz endişesinden, paniğinden sonra onu kınayacağına nasıl inanabilirdi?

"Öyle olup olmaman önemli değil Elizabeth. Horde tacını almak için Saroya'ya ihtiyacı var."

"Çünkü o gayrimeşru."

Hag tereddütle başını salladı.

"Neden onu almak için sadece yüzüğü kullanmıyor? Lothaire bana yüzüğün her şeyi yapabileceğini söylemişti."

"Dileklerin ters gitmeye başlamadan önce onu sadece birçok kez kullanabilirsiniz."

Ayrıca, Saroya yanında olmasaydı, sayısız isyan çıkardı." "Anlamıyorum.

Saroya'nın güçleri yok."

"The Horde sadece bir kraliyet vampir varisini ya da bir kraliyet vampiriyle evli olanı kabul edecektir."

...

"Ya da eski bir vampir tanrıça."

"Aynen öyle. Daci'yi ele geçirmek için Horde'u kullanmayı planladığına göre, Saroya eşittir *iki* taç."

Ellie hiçbir şeye eşit değildi.

Onun gelini olsam da fark etmez. Onu o tahtlardan daha çok istemesi gerekirdi.

Ellie giyinmeyi bitirdiğinde Hag, "Yine söylüyorum, Thad'a Lothaire'in planlarına engel olabilecek hiçbir şey söyleyemezsin," dedi.

"Ben hallederim. Ama çocuğa cinayetten hapiste olduğumu söyleme, tamam mı?"

Hag başıyla onayladı ve mutfığa döndüler.

Hemen Thad tezgâhtaki koltuğundan kalktı. *Ne kadar centilmen.*

Güçlü bacaklarını ön plana çıkaran yıpranmış bir kot pantolon ve iyi gelişmiş göğüs kaslarının üzerine uzanan düz siyah bir tişört giymişti.

The çocuk bir defans oyuncusu gibi yapıydı.

"Rengini geri kazandın, Ellie. Bay Lothaire dönene kadar turp gibi olacaksın."

Hag yeni iksir tabanı üzerinde çalışmaya devam ederken, Ellie de onun yanına oturdu.

"Bana kardeşimle nasıl tanıştığınızı anlat," dedi Thad, gözleri heyecanlıydı.

Yakından bakınca gözlerinin ela renginde olduğunu ve yanaklarının canlı mavi olduğunu görebiliyordu. Ellie belli belirsiz, "Bizi Hag bir araya getirdi," diye cevap verdi.

Hag kelimesini duyunca kaşlarını çatı.

"Demek istediğim, *Balery* öngörüsünü kullandı."

"Those kahinler" -fey'e gülümsedi- "her zaman insanlara yardım ederler."

Dilini ısıtır, Ellie. "Yani sen. Lothaire'le gerçekten *arkadaş* olamıyor musun?"

"Öyleyim hanımefendi," diye cevap verdi gururla, göğsü eğilerek. "Onun tek arkadaşı olduğuma oldukça eminim."

Bu neden kalbinin sıkışmasına neden oldu? Dün gecedan sonra Lothaire'den her zamankinden daha çok nefret ediyordu. Etmiyor muydu?

Kesinlikle biliyordu. Yine de içinde başka bir şey kıpırdanıyordu. Ellie bunu adlandırmaya cesaret edemiyordu, çünkü bu aptal olduğunu kanıtlayacaktı.

Ben kimsenin aptalı değilim, hele Lothaire'in hiç değilim.

Adam ona bakışını değiştirmiş olabilirdi ama o hâlâ idam edileceği için hıçkırır hıçkırır ağlamanın etkisindeydi. Bu sabahki yolculuktan bahsetmiyorum bile- "Bekle, bana *hanımefendi* mi dedin? Senden çok büyük değilim. Yirmi yaşında gibi görünüyorsun."

"On yedi yaşına yeni girdim." Gerçekçi bir tonda, "Çok uzun ve yapılı olduğum için herkes beni büyük sanıyor," dedi.

Hag mırıldandı, "That öylesin." Boğazını temizledikten sonra sordu: "Lothaire ile nasıl tanıştınız? Sizi onun için beklenmedik bir tanıdık bulduk."

"O da ben de bu insan askerler tarafından yakalandık, sonra da işkence görmek, üzerimizde deneyler yapılmak ve her şey için bu adaya hapsedildik."

"Aman Tanrım, bu korkunç!" dedi Ellie, onun kaslı kolunu tutarak. "Neden sana böyle şeyler yapsınlar ki?"

"They'a Tarikat deniyor. They ölümsüzleri yanlış *yaratıklar-yanlış yaratıklar* olarak görür.

İğrençlikler ve hepsi. They her birimizi yok etmeyi planlıyor."

"Nasıl kaçırıldın?"

"Bu en lanet şey. Sinemaya götürmek için bir kız almaya gitmiştim, Eagle Scouts'tan, sokağa çıkma yasağımdan ve belki de sevgilimden bir öpücük çalmaktan başka bir şey düşünmüyordum." Ellie'ye göz kırptı ve Ellie kendini yelpazeleyecek gibi hissetti. "Bir de baktım ki, bütün bu yaratıklarla birlikte bir tankın içinde uyanıyorum. That o zaman uçtum."

"Korkunç olmalı."

"Haziran pikniği olmadığı kesin. Ve hücre! Günlerce kafeste kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz."

Yapamaz mıyım? Arkadaşın beni beş yıllığına büyük eve koydu. Lastik bant şak. Çıt!

"Bana sadece bir işkence seansı yapıldı, o kadar da kötü değil, ama Bay Lothaire? They onu derisi kömürleşene ve kemikleri görünene kadar yaktı.

They onu aç bıraktı. O sadece güldü, insanların zihniyle falan oynadı." Ellie onun bunu yaptığını kolayca hayal edebiliyordu.

"Tüm mahkûmlar serbest kaldığında, defalarca hayatımı kurtardı. Ve tüm bu süre boyunca, adadan çıkmak için çaresizdi. Geri dönmesi gereken biri olduğunu düşündük. Sen olduğunu bilmiyorduk!" Bir anısını hatırladığı belli olan Thad, "Bay Lothaire sizin için çok vahşi." dedi.

Benim için değil.

"Peki, sen ne iş yapıyorsun Ellie?" diye sordu.

Daha önce ölüm hücrelerinde bir pozisyonum vardı ama son zamanlarda bir vampirin oyuncağı oldum. Yakında Ruh Azrail ve Kadim Düşman bebek yapabilsin diye kurban edileceğim.

"Ne yapmalıyım?" Ellie, Hag'in uyarı dolu bakışını yakaladı. Sahte bir neşeyle, "Hey, bir içki ister misin, Thad? Bir içki iyi gelir. Sana bu sandığı göstermeliyim."

Three saat sonra Ellie göğsüne doğru, "Hos-say Kvervo tee-killer, lütfen," diye mırıldandı. Her nasılsa o, Thad ve Hag iki kova Corona'yı çoktan bitirmişlerdi.

Thad ona tekilayı hiç tatmadığını söylemişti. Ellie bunu zar zor hatırlıyordu.

Bunu düzeltmenin bir yolu!

"Kireç. Tuz. Bir kova daha Coronas. Ve cips, teşekkürler."

Ellie puanını güverteye çıkardığında Thad çok amaçlı bir cep aletiyle vızıldayarak bir panjur menteşesini sıkarken buldu. *Yani* Kartal İzci. O ve Hag mayo giymişlerdi ve Hag tişörtünü çıkarmıştı. Though bulutsuz bir gündü, Thad güneşle ışıltısını yoktu ve bronzlaşmıştı. kanıtladı. "Sanırım bu benim hayalet yarım," diye omuz silkerek açıkladı.

Ellie arkasından onu pençeleyen bir kediciği taklit etti; Hag birasına doğru sırtıttı.

Üçü için birer içki patlattıktan sonra Ellie şezlonga çökerek Thad'un kesik gövde kaslarının iniş çıkışları boyunca akan teri izledi.

Ona karşı şehvet mi hissediyorum? Yoksa sadece onun inanılmaz seksiliğini mi takdir ediyorum?

Kendisini hep birlikte hayal ettiği tipte bir çocuk olduğunu fark etti. İyi huylu, yakışıklı, düşünceli.

Peki neden Lothaire gibi ölümcül, yasakçı bir kan emiciden bu kadar etkilenmişti?

Ruhsal travma ve cinsel çaresizlik yüzünden mi?

Yoksa parlak zekası ve baştan çıkarıcı dokunuşu yüzünden mi? *That erimiş bakışları ...*

Belki de Lothaire'i gerçekten arzulayıp arzulamadığını ya da sadece bir erkeğe -herhangi bir erkeğe- ihtiyacı olup olmadığını test etmeliydi.

Belki bunu Thad ile test edebilirsiniz? Sayısız Coronas bunun en iyi plan olduğunu söyledi

-Asla.

Zamanlayıcısı durduğunda Hag sallanarak ayağa kalktı ve gökyüzünü işaret etti. "İksir!" dedi, sanki "Eureka!" diyecekmiş gibi. En yönünü mutfığa çevirdi.

Thad ile yalnız kalan Ellie, "Thank busabah beni geri getirdiğin için çok teşekkür ederim," dedi. Sıvı cesaretinden bir yudum daha alarak ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi. "Sen benim kahramanımsın."

Hâlâ işine konsantre olan adam, "Ne zaman istersen hayatım," dedi. Onun doğma büyüme bir Teksaslı olduğunu öğrenmişti. *Uzun, uzun boylu, muhteşem bir Teksas içkisi.*

"Teşekkür etmek için sana sarılmamın bir sakıncası var mı?" Sesi gırtlaktan çıkmıştı.

Kaşlarını çatarak ona doğru döndü ve avucunu çenesinde ovuşturdu.

O daha bir şey söyleyemeden ellerini boynuna doladı, tırnakları ensesinde kıvrılan saçları karıştırdı.

Tanrım, inanılmaz kokuyor. The Göğsündeki kaslar göğüslerine çarptı, nemli teni o kadar sıcaktı ki üstünden hissedebiliyordu. "Ya da bir teşekkür öpücüğüne ne dersin?" Ayak parmaklarının üzerinde durdu.

Derinden kızardı. "Siz Bay Lothaire'in dişisisiniz, yani alındınız. *Gerçekten alınmışsınız.* Bana gelince, ben-"

Ellie dudaklarını onunkilere bastırarak sarılmasını sıkılaştırırken, o şok içinde donup kaldı.

Ama dudakları sertti, limon ve biraz tuz tadı vardı. *Güzeldi*. Kadın daha sert öptü ve adamın dudakları bir nefesle nihayet ayrıldı.

Harika kokuyor, hissediyor ve tadıyor.

Peki şehvet nerede?

Lanet olsun! Artık içgüdüsel olarak bildiği şeyi itiraf edebilirdi. *Lothaire olmadan, bir daha asla böyle bir tutku hissedemeyeceğim.*

Tam ayrılmak üzereydi ki Hag dışarı çıktı. "Karanlık tanrılar! Bu da ne Elizabeth?" diye bağırdı. "Bu çocuğun ölmesini mi istiyorsun?"

Thad ve Ellie, Hag'e ve birbirlerine özürler mırıldanarak tökezlediler.

The fey Ellie'ye banyoyu işaret etti. "Şimdi git yüzünü yıka!" Ellie'ye Thad, Hag, "Otur. Sıra sende." dedi.

Banyoya giren Hag, Ellie'nin arkasından kapıyı çarptı. "Yıkan! Kokusunu üzerinden at."

Ellie itaatkâr bir şekilde yüzünü ovaladı. Tamam, belki de biralar yanılttı ve bu iyi bir fikir değildi. "Lothaire'e söylemeyecek misin?"

"This benim gözetimimde oldu. İki sarhoş, ergenlik sonrası varlığı yalnız bıraktım. Lothaire *asla* bilemez. Tanrılar aşkına bunu neden yaptın?"

"Ben sadece Lothaire'e karşı neden bu kadar güçlü şeyler hissettiğimi bilmem gerekiyordu. Hapisten yeni çıkmış olmam mı, yoksa o mu?"

Hag'in onaylamayan yüzü yumuşadı. "Deneyin ne kadar akılsızca olursa olsun, merakın için seni suçlayamam." Nefes verdi. "Ne hissettiğinizi ancak tahmin edebilirim. Ama en azından bir tespit yaptın mı?"

"Benim için sadece Lothaire var. En azından tutku açısından." *Kimse aptal değil.*

Then Ellie kaşlarını çattı. Ya gerçekten de onun gibi bir vampirin olduğu bir *gelecek varsa*? Bir yerlerde ve bir şekilde bulunacaksa?

Kendini kurtarmak için onun bedenini ve zihnini baştan çıkarmış ve bunda da başarılı olmuştu. Ama kalbini bunun dışında bırakmıştı.

Ya vampiri kazanmak için yola çıktıysa - çünkü onunla b i r hayat denemek istiyordu?

"Lothaire'i kendime aşık edeceğim. Yani *gerçekten* aşık edeceğim." *Kalbini görüş alanıma sokacağım. İzini sür, vampir, ama saklanamazsın.*

"Peki ya seni hâlâ Saroya için, taşları için feda ediyorsa?" Hag sordu. "Tek yapacağın ikinizin de canını daha çok yakmak olacak."

Ellie, Lothaire'e aşık olmamaya kararlı bir şekilde tüm bu süre boyunca kendi kalbini koruyacaktı. Ve bir kez kararını verdiğinde, kararından dönmesi mümkün değildi. "Then Beni iki vampir krallığından daha çok sevmesini sağlamalıyım."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacaksınız?"

Ellie sırtıttı. "Bunu biraz daha tekila içerek çözeceğim. Şimdi gidip zavallı Thad ile aramı düzelteyim."

Tek aşk, tek kalp ... bir araya gelelim ve iyi hissedelim"

Lothaire Hag's'e geri döndüğünde, güvertesinden reggae müziği ve kahkaha sesleri geliyordu. Bir şişe açıldı, bardaklar şingırdadı.

Though iksir mayası hazırda fokurdarken mutfak alanı boştu. Elizabeth dışarıda mıydı? Bu karışım olmadan tam bilincine kavuşmuş muydu?

Hayalleri için çok fazla. *Hag iksiri tamamlıyor, ben iksiri uyguluyorum, Elizabeth'in inatçı gri bakışları odaklanıyor, kolları minnettarlıkla beni sarıyor. . . .*

Kül sarmaşıklarını titreyen elleriyle kavrayan Lothaire kendini görünmez kıldı ve yarı açık veranda kapılarına doğru ilerleyerek Elizabeth, Hag ve Thaddeus'u güvertede tekila içerken buldu.

Olay yerini incelerken içini bir rahatlama kapladı. Elizabeth uyanıktı, gözleri parlıyordu. Şort ve mayo giymişti; Thaddeus onun vücuduna bakmadığına göre, Thaddeus yaşamaya devam etmeliydi.

Elizabeth güvendeydi, çocuk ona karşı centilmence davranıyordu ve Lothaire, Hag'in o gittiğinden beri sınır kodunu değiştirdiğini söyleyebilirdi. Her şey yolundaydı.

Yine de üçüne karşı öfkeliydi. Though Lothaire ne için olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, kahininin, kadınının ve arkadaşının, o yanında olmadan birlikte içip gülmelerine gerek olmadığıydı.

Lothaire'in gözleri kısıldı. This belli belirsiz bir isyan gibi hissediyordu ama nedenini tam olarak söyleyemiyordu.

Atışlar arasında konuşmalarını dinledi. Thaddeus onun hakkında hikâyeler mi anlatıyordu? "Lothaire tanışabileceğiniz en komik adamdır," dedi.

"Evet, doğru," diye alay etti Elizabeth. "Bunu da Cerunnos'u işlediğim gibi işleyebilirim."

"Ben ciddiylim! Kaçışımızın ortasında, tüm dünya cehenneme dönüyordu - her yerde yangınlar, sağda solda kan donduran patlamalar

çığlık atıyor. Ve Lothaire olabildiğince sakın bir şekilde aniden ortaya çıkıyor. TheOnu en son gördüğümüzde büyük bir vampir çetesiyle savaşıyordu. Grubumuzdan biri ona o savaştan nasıl sağ çıkabildiğini sordu. O donuk sesiyle üç kelime söyledi: "Ben o iyi." "

Kadınlar gülerken, Lothaire omzunu kapı aralığına yasladı, hâlâ görünmüyordu ve zihnini o değiş tokuşa geri götürdü. Hatırlıyordu çünkü Thaddeus hemen ardından ona sadakatini göstermişti.

The grubu Declan Chase ile birlikte kaçmak üzere bir uçağa binmek üzereydi ama Lothaire'i aralarına almak istememişlerdi. Yine de Thaddeus onun da katılmasına izin verilmesini talep etmişti.

Lothaire elbette reddetmişti. Then Chase'i ona getirmek için kanatlı iblislere uçağı düşürmelerini emretmişti.

Ama Lothaire Thaddeus'un kendisini savunduğunu asla unutmayacaktı - her ne kadar çocuk bundan hiçbir şey kazanmamış olsa da.

Annesi öldüğünden beri Lothaire'in yaşadığı ilk gerçek sadakat örneklerinden biri. . .

Elizabeth birasını yudumlarken, "Daha fazlasını anlat," diye bağırdı. The şezlongunun etrafı ezilmiş atıştırmalık cipslerle kaplıydı ve bu da dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Daha fazla!"

"Bir gece, bu ürkütücü laboratuvar da mola veriyorduk," diye başladı Thaddeus. "Her yerde işkence aletleri asılıydı ama Lothaire hiç etkilenmemişti. Uyumak için kafesin üstüne çıktı ve geri kalanımıza, 'Ben uyurken bana yaklaşmayı düşünen herkese söylüyorum: Sizi kendi iç organlarınızla boğarım. Yani, kim böyle bir şey söyler ki?'"

Daha fazla kahkaha.

O zamana kadar Chase'in kanını içmiştim ve adamın anılarına ulaşmaya çoktan hevesliydim.

The çocuk bir tetikçiyi dövdü. "Ve patikada, Lothaire bu iri yarı çılgına kendine dikkat etmesini söyledi, 'yoksa gençliğimdeki kafatası sıkme evresine geri dönerim'." "

Elizabeth burnundan bira çekti ve Thaddeus gülmek için başını geriye attı. Hag onlara katılmadı; Lothaire'in ciddi olduğunu biliyordu.

Ah, benim yaramaz gençliğim.

"Ve deli gibi cesur," diye ekledi Thaddeus, kahramana tapınmanın en bariz örneğini sergileyerek.

Ama Elizabeth benim hakkımda söylediği her kelimeye asılıyor. Tatmin edici bir duygu. "İşte buna inanabilirim," dedi. "Bir Wendigo sürüsünü öldürdüğünü biliyorum."

Thaddeus bunu elinin tersiyle itti. "That savaşın başlarındaydı. Ondan sonra bir *orduyla* savaştı ve hepimizin hayatını kurtardı. Ve tüm bu süre boyunca sana geri dönmeye çalışıyordu."

Elizabeth'in gülümsemesi soldu. Lothaire neredeyse onun düşüncelerini duyabiliyordu: Bana *geri dönmeye çalışmıyor*.

"Adadayken, onun bir kadını olduğundan şüphelenen bendim," diye devam etti Thaddeus. "Lothaire dalgınlaştığında bana genç gelininin kendisine korkuyla baktığını mırıldanırdı ki bunu duymak biraz tuhaftı-"

"Geri döndüm," diye araya girdi Lothaire. They hepsi sıçradı, kafalar ona doğru döndü.

Thaddeus'a böyle şeyler söylediğini hatırlamıyordu. *Genç mi? Korku mu?*

Kesinlikle Saroya'yı tarif etmiyor.

Elizabeth'in benim olduğunu içten içe hep biliyor muydum? Gülümsemesi şimdi geri döndü. "Lothaire, güvendesin."

Senin gibi. Dün geceki gözyaşlarından ve bu sabahki dehşetten sonra onu sağ salım gördüğü için mutlu muydu? "Elbette." Thaddeus'a, "Kendini evindeymiş gibi hissediyorsun." dedi.

The çocuk birasına baktı. "Thought Takılırdım, belki hanımını korumana yardım ederim."

"Elizabeth'i hayata döndürdün mü?" "Sadece ona biraz yardım ettim."

Lothaire ona başıyla onay verdi. "Bir kelime, Hag." Sarmaşıkları tezgâhın üzerine atarak içeri girdi.

O da takip etti. "Onları güvence altına aldınız."

Zar zor. The muhafızları beklediği kadar acımasızdı. Bir şekilde Nereus'la yüzleşmek için savunmalarını aşmıştı. . .

Tanrı sarmaşıkları rahatlamış bir şekilde teslim ederken, Lothaire'e her yerdeki Loreanların hakkında spekülasyon yaptığı yeni Gelinini sordu. "Tanıdığım biri mi?"

*"O hiç kimse değil," diye yanıtladı Lothaire
dürüstçe. "Gerçekten de ilk ocuğumu
isteyeceğinizi düşünmüştüm."*

"Sanki senin lanet olası lepiştesini istermişim gibi," diye söylendi Lothaire, Nereus ona vuramadan uzaklaşarak.

"The suyu hazır," dedi Hag sarmaşıkları fokurdayan bir tencerenin içine katlarken. "Şu anda ihtiyacımız olduğundan değil." Fey geveliyor muydu?

"Thaddeus onu nasıl geri getirdi?"

"Onunla konuştu, ona korunduğunu söyledi. Bu kadar basit bir şeye bu kadar iyi yanıt vermesi inanılmaz. Sanırım güvende hissetmek onun için bir yenilik."

Lothaire onun alaycı ses tonunu duymazdan gelerek bunu ruhlara bağladı ve sonuca odaklandı. Elizabeth iyiydi ve Thaddeus bir kez daha sadakatini göstermişti.

Belki halfling bir çeşit müttefik olabilir. . . .

Artık Lothaire'in Elizabeth için duyduğu endişe hafıflediğine göre, bu sabahki savaşı ve bunun nedenlerini tam olarak değerlendirebilirdi.

O Dacialı erkek gerçekten kuzeni miydi? Daçya tarafında yaşayan başka hangi ailesi vardı?

Belki de o krallığı bulmaya, Serghei'yi bulmaya yaklaşıyordu. Lothaire'in Gelinini bu kadar agresif bir şekilde hedef aldıklarına göre öyle olmalıydı.

Mücadele edilmesi gereken bir düşman daha. Kılıç kullanma becerilerine tanık olduktan sonra, Lothaire onları hafife almazdı.

Artık Allegiant Tymur da gönderildiğine göre, vampirler arasındaki siyasi entrikalar bir kez daha hız kazanacaktı. The Forbearer'lar, Lothaire'in özellikle ölümcül bir düşmanlık beslediği ve geçmişte Horde'a karşı isyan etmiş olan, doğuştan Kristoff'un liderliğinde taht için bir oyun oynayacaklardı.

Ama Kristo ordusunun doğrudan ateşten kan içmesini yasaklamıştı. -Yasaklamak. Bu da Horde'un iki kutsal ilkesinden birini ihlal ediyordu: Thirst.

Kristoff'un yanı sıra, pek olası olmasa da bir aday daha vardı.

Analiz edilecek çok şey, tahmin edilecek hamleler ...

Hag, "Dorada'yı bulmak için yuvarlandım ama şu anda bizden çok uzakta," dedi.

"Çok iyi," diye dalgınca cevap verdi, ancak şimdi Tymur'un hareketlerini tahmin edemediğini, vampiri her zamanki gibi öldürmediğini hatırlıyordu.

kopukluk. Elizabeth'i savunurken, Lothaire en büyük silahını bir kenara atmış, yakıcı içgüdülerine güvenmişti.

O benim.

Onu çok iyi okuyan Hag, "Artık *Elizabeth* olduğunu biliyorsun, değil mi? Belki de bundan bahsedersen boğazımı omurgama kadar kesmezsiniz?"

Hag'la konuşurken o kadar kibirliydi ki, ölümlü bir Gelin fikrini saçma bularak reddetmişti. Hag'a Saroya'ya ne kadar bağlı olduğunu söyleme zahmetine bile girmemişti.

"Elizabeth'e yaptıklarını nasıl unutturacaksın?" Hag sordu. "Kolay kolay unutamaz, unutsa bile. Bu konuda bana güven."

"Gelinim olması önemli değil. Onu tutamam. Planlarım değişmeden kalmalı."

Hag ona göz kırptı. "Niyetin ? Lothaire, eğer bunu yaparsan, bu seni yok edecek."

"Bu yeminleri yerine getirmezsem mahvolurum." "Annen senin için bunu istemezdi."

"Ivana'ya ettiğim yeminlerden bahsettiğimi mi sanıyorsunuz? Belki de aptalca başka yeminler de ettim-"

Elizabeth içeri girdi. Bronzlaşmış, yalınayak, kısa cutoff'larıyla sırtıyordu.

O kadar seksiydi ki, düşünceleri uzun bir süre boş kaldı.

"Hey, Lothaire. Thad bize senden bahsediyor. Ne kadar kahraman olduğunu." Kız kalçasını sallayarak ona doğru yaklaştı ve adamın nabzını hızlandırdı. "Ve sen de gidip benim için kül sarmaşığı mı aldın?"

Hag o anı seçerek ocağı kaynamaya bıraktı ve mutfaktan çıkıp güverteye yöneldi.

Elizabeth'e uzanmaya karar vermeden önce, Lothaire ellerini onun belinde dolaşırken buldu. "Bunu senin için yaptığımdan emin misin?" diye sordu onu tezgâha doğru kaldırırken.

"Uh-huh. Sadece bedenimi sağlıklı tutman gerekiyordu. Zihnimi değil."

Kalçalarını onun dizlerinin arasına yerleştirdi. "Belki de bana olmayan özellikler atfetmemelisin."

"Ve sen de Lothaire dilini bırakmalısın." Elini göğsüne doğru kaldırdı ve ön parmağıyla tembel girdaplar yaptı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söylemekten kaçınmak için sorular sorarsınız. Ya da şöyle şeyler söylüyorsun" -aksanını taklit etti- "'belki sen' ya da 'tahmin ediyorum ki sen'. Evet, doğru vampir, numaranı aldım."

Kadının söylediklerini bu kadar çabuk öğrenmesi onu rahatsız etse de yüzünü soğukkanlı tuttu. "Bugün benim için endişelendin mi? Tekila shotları arasında mı?"

İç çekti. "Ayrıca konuyu aniden değiştiriyorsun. Her halükarda, senin için endişelendim Leo."

"Bana ne dedin?"

"Baş harfleriniz. Eski Düşman Lothaire mi? Oz Büyücüsü Lothaire'e benziyor. Leo sana daha çok yakışıyor."

Parmakları kalçalarının her iki yanındaki tezgâha saplandı. "Eski Düşman sadece bir isim değil, bir unvan. Lore'da hayatta kalmak için cesur adımlar atmak gerekir; ben böyle anılmaya hak *kazandım*."

"Şu anda sen de lakabını hak ettin." "Neden şimdi?"

"Kafam iyi ve sen de muhteşem ve öpülesi görünüyorsun. Bir lakaba ihtiyacın vardı."

Hayatı boyunca hiç kimse ona bir isimle hitap etmemişti. Bunu yapmanın rahatlığını da hissetmemişti. "Neden bu ... sevgi? Dün gece ağlıyordun. Seni Helvita'ya götürdüğüm için kızgın değil misin?"

"Seni tuttum," diye itiraf etti. "Kaybolmaya başladın, ben de seni sarsarak uyandırmaya çalıştım."

"Benim için endişeleniyor musun?" Aldığı zevkin yerini kızgınlık almıştı. "Yine de sana bana dokunmamanı emretmiştim. Neden bana itaatsizlik ettin?"

"Beni çağırdın, defalarca adımları haykırdın."

Then bir parçası Elizabeth'in ona ait olduğunu biliyordu.

"Ve bana uykunuzda iz sürerseniz öldürülebileceğinizi söylemiştiniz! Sizi bekleyen yaratıkları gördükten sonra buna inanıyorum."

Omuz kasları düğümlendi. "Ne hatırlıyorsun?" "Bir noktaya kadar karmakarışık şeyler, sonra hiçbir şey. Her neyse, geçmişte kaldı."

"Nasıl geçmiş olabilirsin ki?"

"Dört gözle bekleyeceğim bir şey var." Ciddi bir ses tonuyla, "Karar verdim Leo, seni yanımda tutacağım," dedi.

Though içindeki her şey çalkantılıydı, sakince, "Öyle mi?" dedi.

"Hayal edilebilecek en büyük pislik olsan bile."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Küstah herif."

"Ben senin gelininim, değil mi?"

"The ölümlü bir Gelin fikri çok saçma." *Söz konusu Gelin beni istemekten zayıf düşürse bile.*

"Lothaire konuşmasını arıyorum! Bana cevap vermedin."

"Sana kaç kez benden aşağı olduğunu söyledim?"

Aşağılanmak yerine gülümsedi. "Sana kocacığım mı demeliyim? Yoksa vampir damat mı?"

Tam onu yere sermek üzereyken eğilip kulağına fısıldadı: "Beni yudumlarsan çakırkeyif olur musun?"

Vücudu gerildi. "Öğrenmenin tek yolu."

"Then beni yatağına götür ve kulağıma bir şeyler söylerken bana gerçekten yaramaz şeyler yap."

Sadece bir hırıltı çıkardı.

Çıkarken güvertede durup Thaddeus'a şöyle dedi: "Hag eve *dönmen* için geçici bir portal açacak, anne. Gitmeden önce telefon numaranı ona bırak. Ve tabii ki bu konumu kimseye vermeyeceksin."

"Elbette, Bay Lothaire." Ama çocuk yine onun gözleriyle buluşmayı reddetti.

40

Sende farklı bir şeyler var," dedi vampir, odasına girdiklerinde.

Kendimle ilgili bazı şeyleri fark ettim. "Hayal bile edemiyorum." Ve senin hakkında.

Onun etrafında yırtıcı bir şekilde dolaşmaya başlamıştı. "Keşke bu kadar kolay yalan söyleyebilseydim. Sırrını öğreneceğim."

Konuyu değiştirmek isteyen Ellie, "Daha önce iz sürerken ne hayal ediyordun?" diye sordu, sonra adamın gözlerinde bir anlık acıyı görünce dilini ısırıldı.

Yüz ifadesi donuklaştı. "Bir anı... kendime ait bir anı. Konuşmak istemediğim bir şey."

Ne olduğu hakkında oldukça iyi bir fikri vardı.

"Yeterince makul." "Baskı yapmayacak mısınız?"

"Hazır olduğunda bana söyleyeceksin," dedi.

This onu *gerçekten* memnun ediyor gibiydi. Saçlarını okşamak için onu kendine yaklaştırdı. "Tuz, güneş ve tekila gibi kokuyorsun. Benim gibi biri için egzotik." Sanki onun kokusunu içine çekmek istiyormuş gibi derin derin içine çekti-

Birden vücudu gerginlikle sarsıldı ve onu uzaklaştırdı. "Ondan uzaktayken bile neden hâlâ Thaddeus'un kokusunu alıyorum?"

"Sarıldığımıza eminim." Ama yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. Kalbi hızlanıyor muydu?

"*Yalan söylüyorsun. Neden yalan söyleyesin ki...*" Gözleri kıpkırmızı oldu.

"Hayır, Lothaire, öyle değil!"

"Bana nasıl *bir şey* olduğunu anlat," dedi kükremeden önce usulca, "*yoksa cinayet işlerim!*" "Onu öptüm."

"Then onu *öldürdün.*"

"Thad beni geri öpmedi! Şaşkındı, öylece duruyordu. Daha sonra öldü."

"Then Seni daha çok cezalandıracağım, sürtük! Seni iblis kavşağında bir direğe çıplak olarak asmalıyım!" Çılgınca bir böğürmeyle, yumruklarından birini fırlattı

bir yıkım topu gibi duvara çarptı. The oda sallandı. Onunla yüzleşmeden önce bir yumruk daha attı ve "Ona *dokundun mu?*" diye bağırdı.

"Hayır! Zaten neden umurunda olsun ki? Bana sürekli senin gelinin olmadığımı söylüyorsun. Saroya öyle! Yakında öldüreceğin bir kadın için zararsız bir öpücüğün ne önemi var?"

"Bana bunu neden yaptığını söyle! Neden onu öptün ki?"

"Benim sebeplerim kendime ait!"

Kanayan elini kızın boğazına koydu. "Söyle yoksa o güzel boynunu kırarım."

Lothaire ile hiçbir şey değişmemişti. *Hiçbir şey.* "Yapamazsın." Kız onun elinden kurtuldu. "O zaman o plağın iğnesini al, vampir!"

"Hayır, ama aileni öldürebilirim! Yaşamak için bir akrabanı diğerine tercih etmeni sağlayayım mı?"

Oh, Tanrım, onlar olmasın! "Lütfen yapma, Lothaire-" Onu dağa kadar takip etmeye başlamıştı bile.

"Beni daireye geri götür, sana anlatacağım. . ." Etrafın hayalet bir kasaba gibi olduğunu görünce sözlerini yarıda kesti.

Dağdaki karavanların hiçbirinde ışık yok, ses yok, televizyon yok. The Peirce ailesi *kaybolmuştu*.

"Hangi cehennemdeler?" diye çıkıştı, onu eski karavanının içinde izleyerek.

The Cinayetlerin işlendiği geceden beri ilk kez geri dönmüştü.

Eşyalar etrafa saçılmıştı. Annem onları aceleyle dışarı çıkarmıştı ve belli ki bir süre önce gitmişlerdi.

Boş. Ellie zafer bakışını kontrol etti.

Lothaire bakışlarını ona çevirdi ve ışıksız dağın aşağısına bakmak için sırtını dışarıya doğru izledi. "Bana nerede olduklarını söyle!"

"Gitti." Kır havasını derin derin soluyarak omuzlarını dikleştirdi. "They sonsuza dek ulaşamayacağın bir yerde."

Burada, dağında, güç topladı. This yer yüzlerce yıllık mücadele ve zorluğa, kaybedilen kana ve bulunan acıya tanıklık etmişti.

Şu anda Ellie buradaki yaşamın onu *bilediğine* inanıyordu, sanki Lothaire gibi bir uçla karşı karşıya gelmeyi bekliyordu.

"Hmm." Dudağına dokundu. "Onları öldüremezsın. Bana da zarar veremezler. Görünüşe göre elinde boktan bir kart var Leo."

The Bu karavanın kapısına en son geldiklerinde Elizabeth, Saroya'yı öldürmek için hayatını tehlikeye atmış ve kurşun yağmuruna tutulmuştu.

Şimdi, ona yaptığı onca şeyden sonra, onunla alay ediyordu. *Onun gerçekten korkak olduğunu mu düşünüyordum?*

"Peki hangisi daha kötü, Lothaire? The cahil bir köylü insan olduğum gerçeği mi?" Ön parmağıyla onun göğsünü dürttü. "Yoksa az önce bir tanesi tarafından *alt* edilmiş olman mı?"

This ondaki cesaret . . . *lezzetli*.

Hayır, sen kadın satıcısına öfkелisin!

Ve onunla büyülenmişti. Sahiplenme, şehvet ve tanımlayamadığı başka bir şey içinde savaşıyordu.

Then onun yıllar önce o çocuğu öptüğünü hatırladı. Lothaire *Thaddeus'un* şaşkın bakışlarını ne kadar kolay hayal edebiliyordu!

Kıskançlıktan çatladı. "Hag onları aramana asla izin vermezdi." "Hayır."

"Thaddeus olamaz." Ailesi gideli çok uzun zaman olmuştu. "Onları nasıl uyardığını anlat ~~beni~~"

"Ya *da-ne*?" Alaycı bir şekilde güldü.

"Onları bulacağım."

"They sadece dağ insanların alabileceği gibi gizlidir. Kabul et Lothaire, bu maçı kaybettin. Sen *savunma* yapıyorsun, ben *savunma* yapıyorum. Bu planı yarım on yıl önce harekete geçirdim."

Lothaire onun dairesine kadar izini sürdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

Çenesini kaldıran Elizabeth kendini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. Bir süre sonra,

ona izin verdi.

"Kraliçenizi öldürmeyi başarırısam söz verdiğiniz cezayı vereceğinizi düşündüm. Bu yüzden anneme kendisini ve tüm ailesini bir süreliğine ortadan kaldıracağına dair yemin ettirdim."

Bütün bir Peirces dağını temizlemek için mi?

Bir karınca yuvasını tamamen temizlemek gibi. Yine de oldu.

"Eski Düşman olarak ününün senden önce gelmesini, düşmanlarının senden korkmasını mı istiyorsun?" Kadın tekrar göğsünü yumrukladığında, adamın bağırsakları istekle sıkıştı. "*Benim* en büyük varlığım, insanlar

tarafından daima hafife alınmamdır.

Senin gibi." Bakışlarını onunkilere sabitledi. "Ben geldiğini hiç görmediğin enayi yumruğuyum."

Gri gözleriyle beklenmedik Elizabeth. Saroya gaddar ve ölümcül olabilirdi ama Elizabeth kurnaz ve baştan çıkarıcıydı.

Her fırsatta sessizce etrafında daireler çiziyor.

Çünkü *beklenmedik, hafife alınmanın* başka bir yolu değil miydi?

Enayi yumruğu mu? Onu sersemletmişti.

"Yani hayır, Lothaire, bu gece senin tarafından aileme herhangi bir zarar verilmeyecek. Ya da hiçbir *zaman*. Anlaştık mı?"

Crystal, diye düşündü dudakları ayrılırken. *Şu anda tam olarak ne olduğunu biliyorum. Ne olacağını da biliyorum.*

Ne yapması gerektiği çok açıktı. Kendisi bile bu ölümlü kıza karşı daha önce bilinmeyen, arzudan da öte bir ihtiyaç duyduğunu fark edebiliyordu. Ve bu onun içindeki tanrıçaya *rağmen böyleydi*.

"Lothaire, sana bir soru sordum!"

Aklına karamsar bir düşünce gelince gözlerini kıstı. "Madem ailenin güvende olduğundan şüpheleniyordun, neden planlarıma uydun? Neden onlar için korkuyormuş gibi davrandın?"

Omuz silkti, ona bir şeyler yapması için meydan okuyan kraliçe gibi bir bakış attı; göğsünden bir şehvet hırıltısı fişkırdı.

Tuhaflığı şimdilik unutulmuştu, onu öpmek için eğildi.

Çekil üstümden ucube!" Ellie boş yere onu itti. "Seni öpmeyeceğim! Az önce aileme zarar vermek üzereydin!" *Ve sen beni yine dağımdan uzaklaştırdın. . .*

"Kimseye zarar vermeyecektim," dedi vampir. "Seni karavanın dışına çıkarıp korkutmayı planlamıştım. Then mantıklı düşünecektin."

Yalan söyleyemez.

"Ama görünen o ki elimde boktan bir kart var." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Tahmin ettiğim gibi yapmayı reddediyorsun."

"Bu konuda konuşacak tek kişi sensin." Onu alt ettiği için cinnet geçirmiyordu, *etkilenmişti.*

Ve onun gözlerindeki o bakışı görmek onu etkiledi. Az önce evinin - ormanın, toprağın- berrak havasını koklarken yaşadığı heyecanla birleşince, neredeyse umudu hissedebiliyordu.

Beni evimden uzaklaştırdı, ama belki bir gün benden önceki erkek beni oraya geri getirecek.

Yorgun bir ses tonuyla, "Bana çocuğu neden öptüğünü söyle," dedi.

"Hapishanede kaldıktan sonra *herhangi bir* erkeği arzulayıp arzulamadığımı ya da sadece seni arzulayıp arzulamadığımı öğrenmek için-"

"Ve?"

Nefesini tutuyor. Yüce Tanrım, Lothaire'e karşı gerçekten bir şansı olabilirdi. "Ona karşı hiçbir arzu hissetmedim, çünkü seni istiyordum."

"Ben." Gurur, gözlerinin kırmızı derinliklerinde parlıyordu. "Güzel. Ben ... Thaddeus'un kafasını kesmek zorunda kalmak *istemedim.* Ya da seni iblis kavşağında asmak."

"Gerçekten mi? Oh, Lothaire, bu çok büyük! This işte ben buna atılım anı derim."

"Kapa
çeneni."

Sırıttı.

Bakışları kızın ağzına kaydı. "Şimdi gerçek bir öpücük mü istiyorsun? Kendi erkeğinden?"

Kendi erkeğim. Neredeyse sallanıyordu. Lothaire ona hiçbir zaman gelini gibi davranmamıştı; şimdi bakışları ateşli ve *sahipleniciydi*. "İstiyorum Leo, ama bunu bir haftadan çok daha uzun süre isteyeceğim." *Yaşamak istiyorum!*

Solgun elleriyle onun yüzünü kavradı. "Seni tutuyorum, Lizvetta."

"Yani" -Elizabeth'in gözleri parlamaya başladı- "ölmek zorunda değilim mi?"

Hangi canavar onun gibi birini öldürebilirdi ki?

Bunu planlıyordum. Hayır, ölümden daha kötü. "Asla ölmeyeceksin! Seni sonsuza kadar tutacağım."

Çünkü onun *kraliçesi* olacaktı.

Helvita'da Elizabeth'i kaderin kendisi için seçtiği gelin olarak tanımıştı. Şimdi kendisi için seçtiği kurnaz kraliçeye bakıyordu.

Bir şekilde tanrıçaya ettiği yeminin etrafından dolanmanın bir yolunu bulacaktı. Ne de olsa o Lothaire'di. Her şeyi çözebilirdi.

"Peki ya Saroya?" "Onunla ben ilgileneceğim."

"Nasıl?"

"The yüzük hâlâ oyunda, değil mi?" dedi. "Sen yaşayacaksın ve ben de Saroya'ya bakacağım, ama karşılığında sen de ..." Kızın omuzlarını tuttu. "Sana daha önce aramızda geçenleri unutmanı emrediyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hag bana sana olan davranışımı atlatamayacağını söyledi." "Ohhh. Bana ve sevdiklerime yönelik tehditler gibi mi? Zihinsel olarak ve hiç bitmeyen bir alay mı? Beni ölüm hücreğine koymak gibi mi?"

Kaşlarını çattı. "Eğer yaşamak istiyorsan, tüm bunları unutmalısın, tıpkı geçmişteki acılarınla yaptığın gibi. Bana bunu daha önce de yaptığını söylemiştin!"

"Ettim ve şimdi de edeceğim. Senden tek istediğim, kendi elinle ya da emrinle aileme zarar vermeyeceğine yemin *etmen*. Anlaştık mı?"

"Her zaman yeminlerle," diye mırıldandı. "Ben kendi şartımı ekliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca planlarım ve eylemlerim hakkında beni sorgulamayacaksın. Bana güveneceksin."

İkimiz için de en iyisinin ne olduğuna karar vermek için."

Tereddüt etti. "Anlaştık."

"Then Lore'a yemin ederim ki, ailene ne emirle ne de eylemle asla zarar vermeyeceğim." "Ben de bizim için neyin en iyi olduğuna senin karar vereceğine yemin ediyorum. Üç hafta boyunca."

Onun bu nitelemesine gözlerini kıstı ama görmezden geldi. "Ayrıca beni mutlu edebileceğini de söylemiştin." Çenesinin altındaki parmağını kıvırdı. "Senin için biçilmiş kaftan."

"Seksin erkekleri mutlu ettiğini duymuştum -muhtemelen sadece tuhaf bir söylenti-.

Bu anlaşmayı imzalamak ister misin, Leo?"

Onu sıkıca kollarının arasına aldı. "Seni sahiplenmek istemediğimi mi sanıyorsun?" Başını ona doğru eğdi. "Ama bana zarar vereceğine inanıyorsun."

"Bir insan erkeği seks sırasında bir dişiye incitirse ne olur?"

"Sanırım komik yürüyebilir."

"Lanet bir treni bile kaldırabilirim Lizvetta. Sana ne olur ki?" Uzun yaşamında ilk kez gücünden pişmanlık duyuyordu - oysa bunun için çok bedel ödemişti. Şimdi bu bir engeldi.

Vampir içgüdülerinden bahsetmiyorum bile. Dönüşmüş bir ölümlü değildi; farklı bir türdendi, yırtıcı davranışlarını yumuşatacak insani dürtüleri olmayan *doğuştan* bir vampirdi. "Bir kelebekle güreşmeye çalıştığınızı ama kanatlarına toz konduramayacağınızı bildiğinizi düşünün. Bu bizim durumumuza eşdeğer."

Ön parmağını adamın göğsünde gezdirerek seksi bir ses tonuyla, "Ya tereyağlı seni tembel bir at gibi sürerse?" dedi.

Etrafında dönüp durdu. "Devam edin."

"Kanepedeyken yaptığım gibi sana sürtünmek yerine," dedi Ellie, "sana *binebilirim*."

The vampirin ilgisi kesinlikle artmıştı. Ama sonra başını salladı. "Bin yıldır seks yapmadım. Kontrolümü kaybetmeyeceğimi sana düşündüren ne?"

"Yapmayacağını biliyorum." Ellie bunun olacağına karar vermişti. Onun gelini olduğuna inanıyordu -her ne kadar henüz bu gerçeği özellikle kabul etmemiş olsa da- bu da onu incitmeyeceğine inandığı anlamına geliyordu.

Ayrıca, aklının bir köşesinde bu anlaşmayı mühürlemek istiyordu. Onu Saroya'dan tamamen çalmak için. *Sadece kalbini koru, Ellie.* Daha önceki kıskançlığı

ona komik şeyler yaptı.

"This bu senin ilk seferin Elizabeth ve sonuncusundan çok ama çok *uzak*. Yaralanman ya da korkman riskini göze alamam."

Eli aşağı kayarak pantolonunun üzerinden onu okşadı ve bir hırıltı kazandı. "Birlikte olduğumuz süre boyunca beni hiç korkutmadın." Hem de çok. "Tek hissettiğim zevkti." Biraz acıdan sonra.

"Sana karşı içgüdülerimi inkar ediyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

Bir elini yorgun yüzünde gezdirdi. "Vampirler insan erkekleri gibi sevişmez. The bizim için tamamen sahip olma, kan ve *egemenlikle ilgilidir*. Eğer içinde olursam Those dürtülerin daha güçlü olacak. Bir vampir olduğunda, kendimi o kadar çok tutmam gerekmeyecek."

"Ben mi? Vampir olmak mı?" *Vay be*. Bunun kendi başına geleceğini hiç düşünmemişti, sadece Saroya'nın başına gelebilirdi.

"Seni sonsuza dek saklayacağımı söylediğimde *ciddiydim*."

Sözlerindeki yoğunluk ve dişlerin parıltısı karşısında yutkundtu. Belli ki bu başka bir günün tartışmasıydı. "Benim bir fikrim var. Kıyafetlerimizi çıkaralım ve kanepenin üzerinde oynaşalım. Eğer ayağım takılıp düşersem ve sikiinin üzerine düşersem, bu senin hatan olmaz."

"Üstteyken bekaretini kaybetmek mi?" "Ben zaten bekaretimi kaybettim sayılır."

Yüzü kızarmış mıydı? "Vücudunun üzerine uzanırsam senin için daha kolay olur - bir kez döndüğünde."

Onu hiç bu kadar parçalanmış görmemişti. Tam pes etmek üzereyken, adam bir nefes verdi. "Buna karşı koyamam." Üstünü çıkardı. "Çünkü şu anda aklım senin sikimin üzerine inişinde. Neredeyse şimdiden hissedebiliyorum."

Kıyafetlerini umursamadan kemerini ve pantolonunu yırttı. Ereksiyonu serbest kaldığında, onu her zamanki yerlerine kadar takip etti.

Adam kanepede çırılçıplak otururken, Lothaire onun dizlerinin arasında durmuş, cutoffs'larını çıkarıyordu. "Gergin misin, Lothaire?"

"Uzun zaman oldu." Bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ve ilk sevişmenizin ... olmasını istiyorum."

"Üstünlük mü?"

Dudakları bir erkekte gördüğü en seksi sırtışla kıvrıldı ve kadın mayosunun altını nasıl çözeceğini unuttu.

Lothaire'in heyecan istediğinden şüphelenmişti. Şimdi gözleri heyecanla parlıyor, nefesleri sığılaşıyordu. Bacaklarından biri aşağı yukarı koşuyordu.

Çırılçıplak kaldığında, onun kucağında sürünerek dizlerinin üzerinde yükseldi.

"Senin içinde olacağım," dedi, sanki bunu daha yeni kabul ediyormuş gibi. Şaftı beklentiyle çıkıntı yaptı, tepesi neredeyse onun seksiyile buluşuyordu.

"Yine ayı için mi yüklendin?" diye alay ederek bir kez daha sırtımasını sağladı.

"Aslında, ayı için yüklü geldim." Dişlerini nazıkçe boynuna geçirmek için eğildi. "Sadece bir tereyağı bulmak için."

Kadın ürperdi. İstedığı zaman çok çekici, çok baştan çıkarıcı olabiliyordu.

"Seni öpmek istiyorum, Lizvetta."

Dudaklarını onunkilere bastırmak için hevesle öne eğildi.

Ama o liderliği ele geçirdi ve kızın sırtını koluna çevirdi. Dudakları onunkilerin üzerindeyken, dilinin güçlü hamlelerini kabul etmesi için onu zorladı, ta ki ... seks gibi hissedene kadar, sanki diliyle onun ağzını beceriyormuş gibi.

Adam arkadan cinsel organına bir penis sokup öpücüğüyle eşzamanlı olarak soktuğunda dudaklarına karşı bir çığlık attı. Adam içeriye ikinci bir penis sokarken, "*Beni hazırlıyor*" diye düşündü.

Tekrar ve tekrar öptü ve daha sert itti. Daha sert. *Hayır, beni* uyarıyor.

Onun yerine hayal gücünü ateşledi. Onun nasıl hareket ettiğini görmüştü; o günahkâr bedeniyle başka ne yapabilirdi? Sürekli bahsettiği bu dürtüler neydi?

O ve Lothaire birlikte bazı dokunup geçme anları yaşamışlardı, ama bunu her zaman coşku takip etmişti.

Adam onu öpücüğünden kurtardığında, kadın nefessiz kalmış, arzu seli içindeydi. "*Ben hazırım, Lothaire.*"

Ona *şeytanla anlaşma deyiminin* kendisinden geldiğini söylemişti; Ellie ruhunu satmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim konusunda bana gerçekten güveniyorsun." Lothaire başını sertçe salladı ve onu sahiplenmeyi tam olarak ne zaman kabul ettiğini merak etti.

Daha önce ona enayi yumruğu gibi olduğunu söylemişti. Şimdi sersemlemeyi *asla* bırakamayacağını fark etti.

Ama bundan geri dönüş yoktu. Kendisinden daha iyi bir adam bile bu güzel yaratığa sahip olmak için her şeyi yapardı - bal rengi teni ve seksi bronzluk çizgileriyle, meme uçlarını gıdıklamak için aşağı doğru sallanan uzun saçlarıyla. Those için için yanan gri gözleri

Yıllardır kraliçesine göz dikmiş bir vampirden çok daha az.

"Sana güveniyorum Leo. Sen benim erkeğimsin," diye mırıldandı, kirpiklerinin altından ona bakarak. "Bu gece benimle ilgileneceksin."

Onun sözleri göğsünü nasıl daraltabilirdi? Onu incitmemek için çaresiz bırakır? "Then Sana dokunamam." Parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Bunu atlabileceğimi bilene kadar olmaz."

"Bunu bir çile gibi anlatıyorsun."

Olacak. "Sadece tek başına olduğunu bil."

"Tamam. Bunu yapabilirim. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Çelik gibi."

Kaşlarını kaldırdı. "Then mükemmel bir eşleşmeyiz, çünkü şu anda ~~bir~~ demirhane kadar sıcak hissediyorum." Onu eline alarak telaşsızca aşağı yukarı okşadı.

. ... yukarı ... aşağı, kontrolünü düzensiz bırakarak.

Sesini zar zor tanıyarak, "Başla Lizvetta. Üstüme çık." Kadın dudağını ısırdı ve başını sallayarak kendini onun üzerine bıraktı.

Aletinin ucu onun yumuşak, nemli seksiyle buluştuğunda, neredeyse onun açıklığına doğru dökülüyordu. "Tanrılar aşkına, çok *sıkısın*."

Dizlerini araladı ama sadece kafayı içeri alabildi. "Lothaire, lütfen ..."

Dokunma ona! Eğer kalçalarını sıkarsa, onu kendi boyuna doğru çeker ve narin etlerini yırtar. Birbirine kenetlenmiş parmakları, kemiklerinin kırılacağını düşünene kadar gerildi. "Sen ... yapıyorsun ... iyi." Ellerini indirdi ve yanlarında kenetledi.

Bir kez daha dizlerini araladı ama hızla kapana kısılmıştı. "Daha aşağı inemiyorum. Tanrım, *alçalmam lazım*."

"Peki beni nasıl götürmeyi planlıyordun?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Sadece aşağı kayacağımı düşünmüştüm."

"Then Sana kaygan ihtiyacım olacak, damlamana ihtiyacım olacak." Onun şişmiş göğüslerini seyretmek için geri çekildi. Gözlerinin önünde, esnek teninin üzerinde bir kızarıklık yayılıyor ve onu delebileceği tüm yerlerle alay ediyordu. "Göğüslerini ağzıma yaklaştır."

Bunu yaptığında, bir meme ucunu burnuna götürürken bakışlarını ondan ayırmadı. Dudaklarını üzerine kapatarak tepesini dilledi. . . .

"Lothaire!" Adam emmeye başladığında, kadın dalgalanarak kendini kazığa oturtmaya çalışıyordu. Acı çekiyordu. Patlayacakmış gibi hissediyordu, içinde sadece taç varken ona pompalamasına saniyeler kalmıştı. Bir iniltiyle meme ucunu deldi, dişinin küçük bir dikenini, kanı yalayan diline aktı. Nefis! Acaba
bir gün

Yeterince mi?

Çığlık attı. Acıdan mı? Hayır, sırtını kamburlaştırıyordu. "Lothaire, *daha sert em.*"

Meme ucundaki emme neredeyse onu dik tutana kadar yaptı.

Adam kendini durmaya zorladığında, kadın inledi ve onu tekrar baştan çıkarmak için aceleyle diğer göğsünü avuçladı. "İşte."

Bir tat daha çaldı. Ağzından ve kanından ıslanan göğsüne karşı, "Daha fazla dayanamıyorum," diye hırıldadı.

Adamın omuzlarını tutarak, "Ben de yapamam," diye mırıldandı. Adam hâlâ içine girmemişti. "Gerçekten çok büyüksün."

Ondan sürünmeye başladı. *Benden kaçmak için mi?* Dişleri daha da keskinleşti, içgüdüleri ona emrediyordu. . . .

*Onu yatağa kadar takip et, yere
yatır. Kanını al, onu tohumla
doldur.*

Onun küçük belini kavradı, pençelerinin derisine batmasını engelleyerek onu hapsetti. "Ah-ah, Lizvetta."

"Yapmıyoruz!"

"*Yapacağız.* Seni sahiplenene kadar gitmene izin vermeyeceğim." *Affet beni.* Adam kalçalarını salladı, kadını şaftının üzerinde zıplattı, yukarı gönderdi, sonra tekrar aşağı kaydırıldı.

"Lothaire!" Sesi acı ve arzusunun bir karışımıydı. "Bırak beni!"

"Hayır. Çünkü şu anda sen *benim* değilsin" -kalçalarını bir kez daha savurdu- "henüz" -daha güçlü bir hamleyle- "benimsin!" diye homurdandı.

Boğuk bir çığlık atarak başını öne eğdi, vücudu adamın kabaran göğsüne karşı titriyordu.

"Bana bak. Canını yaktım mı?" diye sordu, kafasının içindeki sesleri, *onu iğneleyin, ona sahip çıkın, onu kimin işaretleyeceğini anlamasını sağlayın diye* haykırırları duymazdan gelerek.

Ona kim hükmedecek.

Dudağını ısırdı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Biraz acıttı Leo."

Hayır, sana asla zarar vermem! İçinden *Endgame*'i söyleyerek kendini salladı.

Oyunun sonu. Elizabeth benim kraliçem. Onu korkutamazsın.

Şaftının üzerinde manevra yapmaya başladığında içindeki savaşı asla bilemezdi. Parmaklarını onun kışının üzerinde gezdirdi, vücudunu, sıkı bağlarını test ederken etinin çok hassas bir şekilde hareket ettiğini hissetti.

Kahretsin, içinde zonkluyordu! *Hayır, kendini kontrol et!* Dişlerini gıcırdattı, teri tenini ıslatıyordu.

Kız kalçalarını temkinli bir şekilde salladığında göz göze geldiler, ikisi de kızın nasıl tepki vereceğini merak ediyordu.

Göz kapakları ağırlaştı ... dudaklarından bir inilti döküldü.

O da karşılık olarak ürperdi. *Kadınının* -kendisinin- bu zevki ilk kez keşfedişini izlediğini fark etti. The bu fikir onu tarif edemeyeceği şekilde memnun etti.

Bunun için ne kadar bekledim, onu bekledim.

"Şimdi daha iyi ve daha iyi hissettiriyor." Alnını onunkine dokundurdu. "Bebeğim, kalp atışlarını içimde hissedebiliyorum."

Yakında birden fazla şekilde olacak. "Bunu asla geri alamazsın, Lizvetta. Seni kendime mal ettim." *Ama tamamen değil.* Hâlâ onun boynunu ısırması gerekiyordu. *Ritüel.* The işareti bu sahiplenmenin bir işaretiydi, aralarındaki mühürdü.

Dişlerini ona batır. Onun da üzerinde kıvranmasını sağla.

Gözleri boynundaki nabız noktasına kilitlendiğinde fısıldadı, "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Lothaire, kendimi hiç başkasına bu kadar yakın hissetmemiştim."

Bakışlarını onunkilere dikti. Kalın sesiyle, "Ben de öyle." diye itiraf etti.

Kadın gülümsedi. "Güzel."

Onu incitmeyin. Sadece kibarlık. Onu korkutma. Bu gece, Lothaire, onunla bir vampir olamayacaksın.

Rusça, "Küçük ölümlü, sen her şeyi değiştirdin." dedi. *Seni nasıl bu*

kadar çok isteyebilirim? Ne olduğumu inkar etmek için mi?

Çünkü ona karşı daha güçlü bir şey hissediyordu; derin bir sahiplenme ve *koruma* duygusu.

Kollarındaki dişiye hiç kimse zarar veremezdi, kendisi bile.

42

Ellie ayağa kalkıp ilk kez aşağıya doğru kaymaya başladığında Lothaire'in gözleri büyüdü, sonra bir kez daha kapandı.

Bunun ne kadar *doğru bir* his olduğu konusunda o da onun kadar şaşırmış mıydı?

Gözbebekleri bile daha keskin, şekilleri daha belirgin, bakışları onunkilere kilitlendiğinde daha berrak görünüyordu.

Bağlantı . . .

Ellie geçmişte hiçbir zaman bir başkasıyla iletişim kurmamış, hiçbir zaman bir oğlanın gözlerinin içine bakıp rahatlama ihtiyacından daha derin bir şey hissetmemişti.

Şimdi, Lothaire'le birlikte. . . o yaptı.

This seksten daha fazlasıydı; bu aralarında bir bağ, bir söz gibiydi.

Ne tür bir erkek istediğini bildiğini sanıyordu. Şimdi, aç kırmızı gözleri ve ömür boyu süren özlemiyle bu vampir aşığa her zaman ihtiyacı olduğunu fark etti.

Bunca zamandır beni arzuluyor.

Yavaşça ona binmeye başladığında, yüzünü kavradı ve içinde kabaran tüm duygularla onu öpmek için öne doğru eğildi. Adam onun ağzını arayan bir dil ve inatçı dudaklarla karşıladı.

Kalbini koru, Ellie. Ama onun sahiplenici öpücüğü... kim buna karşı koyabilir ki?

Yoksa üzerinde çağlayan hisler mi? Meme uçları adamın kaslı göğsünde bir aşağı bir yukarı sürükleniyor, adamın sıcak elleri kıkırda markalar gibi geziniyordu.

Kız geri çekilip nefes nefese kaldığında, "Şu ifadene bak. Bana aşık oluyorsun."

Zorlukla düşünebiliyordu ama nedense onun üzerinde böyle bir güce sahip olmasını istemiyordu. "Sana aşık olmuyorum." *Sana aşık olabilirim.*

"Tabii ki öylesin."

Kalbini koru! "Ben öyle bir şey demedim." "Ah, ama ben *benim*."

"Lothaire, seks sırasında hep böyle geveze misin? Çay yapabilirim."

Acı dolu bir kahkaha attı, sonra kalçalarını büktüğünde inledi.

"Lizvetta!" Adam onun içinde nabız gibi atıyordu. "*Biraz* daha."

Zaten zirveye yaklaşmıştı, ama onun zevkini görmek istiyordu. This sadece kendini tatmin etmekle ilgili değildi; erkeğini tatmin etmesi gerekiyordu. Ritmini hafifletti.

Bir hata.

"Çekil üstümden!" Saçlarını elinin etrafına doladı ve boynunu yalamak için onu geri çekti. "Daha sert, daha hızlı."

Sanki Lothaire tatmin olmadan gitmesine izin verecekmiş gibi.

"Senden daha çok alacağım!" Göğüslerini avuçlamak için saçlarını serbest bıraktı. "Ver ya da al."

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu terk ederek üzerine atladı. Yine de onun gözlerini izledikçe berraklıkları azaldı.

Şaftı kadının içinde daha da şişerken içinden bir hırıltı yayılmaya başladı. Dudakları dişlerinden geri çekildi. "Seni sertçe becermem gerek." Vahşi görünüyordu, gözleri ateş gibiydi.

İçinden korku akıyordu. "Lothaire-"

Onu kollarının arasına aldı ve yatağa doğru götürdü; kadın onun altında sıkışıp kalmıştı.

Elizabeth'in içine girdiğinde, Lothaire bunun doğruluğundan tavana kadar kükredi.

O doğuştan bir vampirdi ve o da onun kaderindeki dişiydi -şimdi yatağa bağlanmıştı.

Through akıl almaz bir hazzın sisinde, onun altında gerildiğini hissetti. *Hayır, beni kaldıracabilir.* Başka bir hamle için geri çekildi ve onun sıkı seksine daldı.

"Çok sert," diye fısıldadı.

"*Ne? Sert istiyorum!* Bana istediğimi vereceksin."

"Lütfen bana karşı daha nazik ol, Leo." Dudaklarının hafif sıyrıklarıyla onun boynunu öpmek için eğildi. Bir kelebeğin kanatları gibi.

Onun ölümlüsü. Çok narin. Onun küçük bedenini ne kadar kolay kırabilirdi.

Endgame! This yaratık benim kraliçem. Lanetli gücümle ona zarar vermek üzereyim. Ama kendini onun içinde kabarmaktan nasıl alıkoyabilirdi? Bunu her yaptığında, kadının kanalı onu okşuyordu; nemli, ipeksi bir cennet gibi. horoz başını bir dil gibi, sonra ağrıyan şaftını bir fış gibi sıktı. . . .

Ben dahil kimse ona zarar veremez.

Dişlerini gıcırdattı, sonra kolunu dikleştirerek ayağa kalktı. Hareketsiz bedeniyle onu hapsederek başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirdi. "Kalçalarını üzerimde aşağı yukarı hareket ettir." Son kontrol rezervlerini kullanarak, kasları efordan titremeye başlayana ve gövdesinden ter damlayana kadar kendini itmekten alıkoydu.

Then ... Gelini onun altında hareket etmeye başladı. "Ah, işte bu!" Başını eğerek onun dik meme uçlarını emmeye başladı. "Daha hızlı," diye homurdandı bir zirvenin etrafında, dişlerle bir kısırtma vererek onu teşvik etti.

"Oh!"

Bu hoşuna gitti. *Çok ıslanmak.* The tatlı seksinin kokusu, "Daha sert!" diye bağırmasına neden oldu. *Acıma son ver.*

Elleri onun kıkına doğru uçtu, parmakları onu kavradı, kendini yukarı çekmek için onu kullandı. İnlemeleri daha yüksek, daha acil hale geldi.

"Bunu bana ne zaman istersem vereceksin... sana ne istersem yapmama izin vereceksin," diye homurdandı. "Çünkü *sen* benim gelinimsin Lizvetta. Ve telafi etmem gereken uzun yıllar var."

Nefes nefeseydi, "Ben gerçekten senin miyim?" diye sordu.

"Öleceğim güne kadar," dedi, sesi gerilmişti. The Aletinde filizlenen basınç onu kendi kalçalarını hareket ettirme ihtiyacıyla kamçılardı, reddettiği vampirik dürtüler daha da güçlendi. Bir şekilde kendini hareketsiz tuttu.

Ama boynunu işaretlemesi gerekiyordu. Dişleri onun için damlıyordu, hiç olmadıkları kadar keskindiler. "Seni ısırمام gerek."

"Evet! Yap şunu."

"Gerçek bir ısırık. Boynuna."

Hiç tereddüt etmeden başını yana çevirdi ve altın sarısı tenini gösterdi.

Onu delmek için can atıyordu. "Sana zarar vermemeye çalış. . ." *Isırığı temizlemeli.*

Dişlerini kızın üzerinde göstererek uçlarını kızın boynuna bastırdı.

They sanki onu içine çekmiş gibi derinlere daldı.

Mükemmellik.

"Tanrım, evet!" diye bağırdığını hissetti.

Duygularıyla çılgına dönmüştü, sıcak hücumu yuttu. *Onu tamamen tüketti.* Kadının kanı sanki doğrudan adamın kalbine akarak onları birbirine bağladı.

"Lothaire!" Kadın onun altında kamburlaştı. "Ben Geliyorum!"

Tırnakları adamın tenini çizdi.

Ona karşı hırladı, üzerindeki izlerin tadını çıkarıyordu. *Onu tüketmek.* Doruğa ulaştığında, seksinin organını sağdığını, hakkını talep ettiğini hissetti.

Verdiğim gibi al. Al.

Hayır. Ne daha fazla kan alabilirdi, ne de tohumunu ekebilirdi. *Onun içinde geçiremezdi.* Umutsuzca yapmak istediği gibi.

Bir şekilde ısırığının verdiği mutlak mutlulukla, hiç bilmediği doğrulukla savaştı. Bir şekilde boynunu serbest bıraktı.

Sırtı bir kez daha eğildi. Başını salladı. *Yine mi geliyorsun?*

"Ah, tanrılar, seni hissediyorum!" The sikinde zonklayan basınç başını geriye atmasına ve *"Lizvetta! Seni talep ediyorum-"*

Son saniyede kalçalarını geri çekti, tam da meni ondan pompalanmaya başladığında, çizgi çizgi onun hassas vücudunu işaretledi.

Lothaire onun yanına yığıldı, kalbi gümbür gümbür atıyor, hâlâ Ellie'nin kalçasını yavaşça itiyordu.

"Artık benimsin," diye homurdandı, dilini ısırık izine sürterek.

Sersemledim. Yönümü bulamıyorum. The vampir artık onu aşağıdan yukarıya tanımıyordu. Ve daha mutlu olamazdı.

Bir dirseğinin üzerinde yükseldi ve nemli saçlarını alnından geriye doğru taradı, aralıklarla onu öpmek için eğildi.

Tekrar konuşmaya başladığında, "Neden çekildin?" diye sordu. "Hamile kalmana izin vermeyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Varisler istediğini söylemiştin."

"Sen vampir olana kadar çocuk sahibi olamayacağız. Yarın Hag sana bir ya da iki ay sürecek bir doğum kontrol iksiri verecek."

Çok küstahça. *Bana sormadan mı?* "Benim söz hakkım var mı?"

"Daha bir saat önce, bizim için kararları benim vereceğimi kabul etmiştiniz."

İşte bu. Ona bir gülümseme attı. "Haklısın. İksirlerin dibine vur." Esrarengiz bir bakışla, "Bana güvenirsen sana doğru yolu gösteririm," dedi. Gözlerini onun bakışlarına dikti. Onun gibi bir erkeğe körü körüne güvenilebilir miydi? Başını sallamak için kendini zorladı. "Ayrıca bir görünmezlik dövmesine de ihtiyacın olacak. Sana bu duvarların dışında göstereceğim çok şey var Elizabeth." "Ne?" diye sordu nefes nefese, çünkü adam yeni bir raunt için sertleşmeye başlamıştı bile.

"Tüm dünyadan daha azı değil, güzel kız"

Gecenin sonunda, kadın ondan sadece bir kez daha istediğinde, adam başını salladı. "Seni ne kadar çok istediğimin bir önemi yok." Onu göğsünün üzerinde yatana kadar kendine yaklaştırdı. "Ben iyiyim," dedi uyuklu bir sesle. "Senin ölümlün büyük, kötü vampirlerle bile takılabilir."

Çenesinin altındaki parmağını kıvırdı ve yüzünü kaldırdı. "Uyandığında konuşalım." Ona gerçekten bakıyor gibiydi.

"İrislerin şu anda çok keskin."
"Zihnim çok kolay."
Ona daha da sokuldu. "That beni mutlu ediyor, Leo."
"Bu gece beni memnun ettin." Saçlarına bir öpücük kondurdu. "Her şeyin ötesinde, beni memnun ettin."

Bu o. Benim için Lothaire. Şeytanla anlaşma mı? Eğer bu yanılsa, haklı olmak istemiyorum.

Uykuya daldığında, korunduğunu ve önemsendiğini hissetti. "Beni seçtiğine sevindim."

"Ben de öyleyim." Then, sakın, sevgi dolu bir mırıltıyla, "Ama bana asla ihanet etme Lizvetta," dedi.

Elizabeth uyuduktan sonra Lothaire uyanık kaldı ve bu nadir huzurun tadını çıkarmak istedi.

Nefesleri göğsümde. Her kasımdaki gerginlik azalıyor. Sıcak bir rahatlama. Eşi. Sahiplenilmiş. Şimdiye kadar sahip olduğu en mükemmel şeydi.

Parmaklarını kızın parlak siyah saçlarının arasından geçirirken, düşünceleri şok edici derecede netti. Kristal. *Kan yeminimin etrafından dolaşmanın bir yolunu bulacağım.* İçinde bulunduğu durum sadece çözülmesi gereken bir bulmacaydı.

Ve ben onların ustasıyım.

Bakışları koleksiyonunun arasındaki şeytani derecede zor on sekiz parçalı yapboza takıldı. Tek bir yanlış adım atmadan onu birleştirmek için altmış beş hesaplanmış hamle gerekecekti.

Elizabeth'i alına bir öpücük kondurarak rahatlattı ve sandalyesine doğru ilerledi.

Gölünecek kadar basit altmış beş hamle sonra, tamamlanmış bulmacayı şaşkınlıkla kavradı.

Then Lothaire kötü kötü gülümsedi. *Geri döndüm. . . .*

Buna asla alışamayacağım, diye düşündü Ellie Fransa'nın تنها bir plajında dalgalar ayaklarına vururken. Ilık bir esinti, büyük bir kısmı ipli bikinisiyle açıkta kalan teninin üzerinde dans ediyordu.

Yaklaşık üç hafta boyunca Lothaire onu dünyanın dört bir yanındaki mehtaplı kıyılara götürmüştü; Hag ayak bileğinin etrafına druid görünümüne havalı bir dövme yaptıktan sonra.

Ama dünyayı görmek için bu acıya değirdi. "Burası muhteşem, vampir." *Neredeyse senin kadar.* . .

Yalınayaktı, gömleksizdi ve üzerinde sadece düşük belli bir kot vardı. Deniz spreyi saçlarını ıslatmış ve göğsünü buğulandırmıştı. Ay ışığında teni parlıyor, gözleri ışıltıyordu.

Though ziyaret ettikleri her yerde yüzündeki heyecanlı ifadeyi görmüştü, dikkatli bakışları onun yüzüne kilitlenmişti.

"Thank beni buraya getirdiğiniz için teşekkür ederim." Kısa bir baş sallama.

Akıllara durgunluk veren o ilk seks gecesinden sonra Ellie acı içinde ama mutlu bir şekilde uyanmış, aralarındaki ilişkinin değişmesini beklemişti. Bunun yerine Lothaire hiçbir şey değişmemiş gibi onu yine Hag'in evine bırakmıştı.

Gitmeden önce ona verdiği cızırtılı, ayak parmaklarını kıvıran öpücük hariç. Ve sonra erkenden dönmüş, ona sormuştu: "Dünyada herhangi bir yere gidebilseydin, bu neresi olurdu?"

"Bora-Bo-"

Adam onları orada bulmadan önce kelimeleri bile çıkaramamıştı. Ne zaman Hag'e gitse seyahat dergileri okur, sonra da Hag onu gözüne kestirdiği yere götürürdü.

Görünüşe göre Lothaire *her yere* gitmişti. Tüm yolculukları boyunca onu henüz şaşırtamamıştı. Ona tüm Büyükleri göstermişti: Çin Seddi, Büyük Piramitler, Büyük Set Resifi. Ayrıca Maldivler, Asya ormanları, buzul kayalıkları ve balta girmemiş ormanlar. . .

Şimdi ayak bileklerinin etrafındaki suya baktı. "Ah, Lothaire, su neden parılıyor?"

"Bu fosforesans."

Her gittiği yerde ona bölge hakkında yeni şeyler öğretiyordu. Her şeyi biliyor gibiydi ve ona bir şeyler öğretmekten gerçekten zevk aldığını hissediyordu. "Foss fur ne?"

Kelimeyi heceledi ve ardından "Rahatsız edildiklerinde ışık veren küçük organizmalar" diye açıkladı.

"Gerçekten mi?" Büyülenmiş bir halde birkaç dakika su sıçrattı. "Biliyorsun, bu onu son görüşün değil."

Yaşam süresine iki kez zaman sınırlaması getirilmiş biri olarak, ölümün pusuda beklediği hissinden kurtulmakta zorlanıyordu. "Gitmeden önce sahilde biraz daha yürüyebilir miyiz, belki biraz deniz kabuğu toplarız?" Evinde deniz kabuklarından başka hiçbir şeye ayrılmamış bir rafı vardı.

"Nasıl isterseniz."

They kendi düşünceleri içinde kaybolmuş bir halde sessizce yürüdüler.

These haftalar aralarında mükemmel geçmemişti elbette. Birlikte uyuduklarında, kendini yatağa zincirlemek zorunda kalıyordu. Açıkladığı gibi, "Gelinim için artık plansız yolculuklar yok."

Bir de Ellie'nin içine çömelmiş bir sürtük ve bulunması gereken bir yüzük meselesi vardı. Adamın içinde hissettiği sürekli gerginlikten bahsetmiyorum bile, sanki kendi içinde bir güçle savaşıyormuş gibi.

Bir gece seviştikten sonra, "Keşke aklımdan geçenleri sana anlatabilseydim," diye mırıldanmıştı. Onu ikna etmek *istemesi bile* çok şey ifade ediyordu. "Onları açıkça görmeme yardım edebilirsin."

Yine de ne kadar sorarsa sorsun, ona söylemedi. Belki de onu bir vampire dönüştürmek için sabırsızlanıyordu. Bu, onun güzel yüzünde görmeye başladığı gerginliği açıklayabilir miydi?

Dönüşmeye o kadar da hevesli değildi.

The başka bir *türe* dönüşme fikri onu dehşete düşürüyordu. Sonsuza dek vazgeçeceği onca şeyin yasını nasıl tutamazdı? Annesinin kızarmış tavuğu, garsonlar, bira.

Güneş ışığı. Ona "Hiç güneşin altında tembellik ederek bir gün geçirmek istediğin oldu mu?" diye sormuştu.

"Hiç bilmediğim bir şeyi özleyemem."

"Ama ben özleyebilirim."

"Bunu göreceğiz"

En çok da sevdiklerini özleyecekti.

Ona şöyle demişti: "Onları bir daha asla göremeyeceksin Elizabeth. *Ben* artık senin ailenim.

-Seni sahiplendiğim anda benim adımlı aldın. Senin sadakatin sadece bana."

Bu bildirinin etrafından dolanabileceğine inansa bile, başka endişeleri vardı.

Lore'da neredeyse hiç kadın vampir olmadığını öğrenmişti - çünkü hepsi sadece onları etkileyen bir tür ölümsüz vebadan ölmüşlerdi. "Ya beni dönüştürdüğünde vebaya yakalanırsam?" diye sormuştu ona.

"That endişelerinizin sonuncusu olmalı. Suikastçılar, savaşlar, işkenceciler için endişelen. Ama hastalık için değil."

"Sizin dünyanız hep böyle vahşi midir?"

"The Lore acımasız bir yer" diye itiraf etmişti.

Bu dünyada hayatta kalabilmek için Ellie'nin daha saldırgan, hatta duygusuz olması gerekecekti. Ona en uzun süre hayatta kalanların kötü şöhretli olanlar, cesur bir darbe ya da cesur bir eylemle ün yapmış ölümsüzler olduğunu söylemişti.

Hapishanede, insanlığını kaybetmemek için çok çalışmıştı. Şimdi onu bir kenara atması bekleniyordu.

Onunla birlikte olmayı yeterince istiyor muydu? Kendini bu kadar değiştirmek için? Eğer onu sevseydi, yapabilirdi. Ama *sevmiyordu*. Hem de *hiç*. Akıl akıldan üstündür.

Sadece bir aptal onu sever. ..

Ayrıca, ne zaman ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissetse, bir şey yüzünden tartışıyorlardı.

Birkaç gece önce, o saplantılı bir şekilde değerli hesap defterini incelerken, kız onun çeşitli öfkelerinden arta kalan bazı kalıntıları temizlemiş ve çarşafalarını yıkamıştı.

Dehşete düşmüştü. "*Temizlik mi yaptın?*"

"Birinin yapması gerekiyordu. Kirli çarşaflarda uyumayı sevmiyorum."

"Hizmetçi tutana kadar başka bir odaya geçiyoruz. Hatta başka bir mülke! Hiçbir gelinim *temizlik yapmaz*."

"Beni, konuşma ve davranış şeklimi değiştirmeye çalışıp duruyorsun. Türümü kendi türüne uydurmak için değiştireceksin. Benim için bir şeyi ne

zaman değiştireceksin?"

"This yaşlı köpek yeni numaralar öğrenmez. Ayrıca, erkeğine uyum sağlamak bir dişinin görevidir."

Ellie ona bağırılmamak için dilini ısırmişti. Bazen onunla birlikteyken dilini o kadar sert ısırırdı ki kanardı.

Ve onun mantıksız kıskançlığı yüzünden kavga etmişlerdi. Bir gece onu gençken yüzdüğü dereye götürmüştü. "Beni neden buraya getirdin, Lothaire?"

"Bir zamanlar burayı severdin."

Orayı çok sevmiştir. Yine de bu düşünceli jest karşısında duyduğu heyecan hemen kaybolmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?" The vampir onu *gece burad* görmüş olmalıydı. "Beni mi gözetledin?"

"Ben herkesi gözetliyorum. Sen neden farklı olarsın ki? Yakında sen de benimle birlikte casusluk yapacaksın."

Then farkına varmıştı. "Aman Tanrım, Davis'e, birlikte olduğum çocuğa zarar veren sendin. Bizi birlikte gördün ve onu bir dereden aşağı attın. İki bacağını da kırdı!"

"Yaşadı mı?" Bakışlarını kısın Lothaire, "*Çok uzun süre değil,*" diye mırıldandı.

Ellie onu eski sevgilisini cinayet işleme niyetiyle aramaktan güçlükle alıkoyabilmişti.

Onu Thaddeus affettirmek de bir o kadar zorlu bir mücadeleydi. "Hadi ama Lothaire," demiştir Ellie. "O sadece bizi Hag'de ziyaret etmek istiyor. Sen yokken beni korumaya yardım edebilir."

"Unut gitsin."

"O senin en iyi arkadaşın." Lothaire Thaddeus'u önemseydiği için değil, çocuk Lothaire'i Lore'daki herkesten daha çok önemseydiği için.

"Daha fazla öpücüğünle onu *utandırmayacağını* nereden bileceğim?"

"Çünkü sadece sana aşık olduğumu biliyorsun. Ayrıca, ona güvenebilirsin. Başka bir erkek olsa beni öperdi." Adam etkilenmeyince, "On sekiz yaşında bir çocuğu kıskanıyorsun!" diye bağırıldı.

"O *on yedi* yaşında."

Sonunda Lothaire'i kazanmıştı. Ya da öyle sanmıştı. Hag's'de, yüzünde kin dolu bir ifadeyle çocuğu duvara yaslamıştı. "Elizabeth Daciano benim kadını."

Thad yutkundu. "Ve kesinlikle güzel bir kız, Bay Lothaire."

"Bugün çeneni kapalı tut evlat, yoksa omurgan şöminemizi süsler."

Ama Lothaire'le yaptığı tartışmalardan sonra, onu ne zaman dalgın bulsa, yeni hediyelerle şaşırtıyordu. Ona dünyanın dört bir yanından mücevherler getirmişti. Ellie'nin *kendi* mücevherleri. Diğerlerinin de kendisine ait olduğunu sanıyordu ama bu yeni mücevherler özeldi çünkü Lothaire onları özellikle onun için seçmişti.

Ya da onu kötü bir seksle şaşırtacaktı. Şehvetli vampirinin pek çok numarası vardı ve onun yanında gücünü daha rahat kontrol etmeye başladıkça, birbiri ardına numaralarını ortaya çıkarıyordu.

Yine de her yeni hareket, kendisinden önce kaç tane çarpıcı ölümsüz diş üzerinde uyguladığını merak etmesine neden oldu. Bir keresinde ona her gece yeni biriyle yattığını söylemişti: fey fahişeleri, su perisi barmaidler, ara sıra iblis çoban kızları.

Ama asla bir *insan değil* elbette-

Birden onun elini tuttu. Kızın eli sanki onun için yapılmış bir eldivenmiş gibi onunkinin içine girdi. Kadın kirpiklerinin altından ona baktı ve iç çekti.

Lothaire onun yanında soluk saçlı bir tanrı gibiydi.

Sonra durakladı, bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ağzını kapattı ve yürümeye devam etti.

Ne düşündüğünü bilmek isterdim. . . . Ellie onunla arasındaki bu zayıf ateşkesi bozmak, bu balayı dönemini mahvetmek istemiyordu. Ama ilk fırsatta tanrıçayı nasıl tahliye edeceklerini öğrenmesi gerekiyordu.

The Yeminlerini ettikleri gece Ellie tüm bu gelişmelerden ~~çok~~ çok yıpranmış ve kritik bir şeyin farkına varamamıştı. Ona Saroya'dan nasıl kurtulacaklarını sorduğunda Lothaire, "The yüzük hâlâ oyunda, değil mi?" diye cevap vermişti.

Klasik Lothaire konuşması.

O da aynı şekilde samimiyetsiz davranmış, kendisine yaptığı her şeyi geride bırakacağına dair söz vermişti. O zamanlar her şeyi söyleyebilirdi. Onun ipleri elinde tuttuğunun farkındaydı ve lanet olsun ki *yaşamak* istiyordu.

Şimdi, onun elini tutarken ve güçlü koluna yaslanırken bile, sözünü tutup tutamayacağını merak ediyordu.

Ona bu konuda yalan söylemek ve zihnindeki lastik bandı koparmak yerine, gerçekten de kırgınlığının üstesinden gelmek *istiyordu*.

Ama şu anda yaptığı her şey ona bunu hatırlatırken, onun kendisine davranışını nasıl unutabilirdi?

Ona ailesini bir daha asla göremeyeceğini söylemesi, onları nasıl acımasızca tehdit ettiğini aklına getirdi. Onu ölüm hücreğine tıktığı gerçeğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ellie'yi hapse atarak Saroya'nın cinayet işlemesini önlediğini düşünmeye çalıştı. Kendi kendine onun hayat kurtardığını söyledi.

Ellie bunu kendine çok söyledi.

Ve Hag'in doğum kontrol iksirini almış olmasına rağmen, adam yine de seks sırasında çekiyordu. Şu anda hamile kalmak istediğinden falan değil, ama yarı insan bir varis fikri onu dehşete düşürmüştü olmalı.

Tohumunu onun dışında herhangi bir yere bıraktığı her seferinde, ona yaptığı onca hakareti hatırlatıyordu.

Zayıf ölümlü, aptal insan. Hiç kimse ona kendini bu kadar eksik hissettirmemişti.

Sanki onun ne olduğu hakkındaki fikrini değiştirmiş, onu kabul etmiş gibi değildi; sadece onun *farklı* olacağı zamanı dört *gözle* bekliyordu.

Aralarındaki tür farkını bir kenara bırakırsak, yine de dünyalar kadar farklıydılar. Adam kraliyet ailesindendi. O ise . . . Ellie'ydi. *Beni hâlâ "geri kalmış ve kaba bir köylü" olarak mı görüyor? Muhtemelen başkalarının yanında benden utanacaktır.*

Tanrım, bu acıttı.

Ve onun hâlâ ne kadar tehlikeli -ve kötü- olduğunu hissederken, onunla nasıl rahat edebilirdi?

Arkadaşının kafasını kesmek istemediği için onunla *gurur* duymuştu.

Çıtayı yükselttin, Ellie. . .

Yürümeyi bıraktı ve onu kendine çekti. "Eğer herhangi bir yeteneğin olsaydı, bu ne olurdu?" The esintisi saçlarını zayıf yanaklarına savurdu. "Hiçbir masraf çok büyük değildir."

"Ailemin dağını ödemek. Belki onların yakınında bir yerim olur."

"Elizabeth ..." dedi uyarırcasına. Ay ışığında gözleri parlıyordu.

Bir hayvanın far ışığına yakalanması gibi.

"Tamam o zaman, belki Balery için bir şey? Onu kitabından çıkarabilirsin!" Fey defalarca Ellie'nin bir şeyi anlamaya çalışmasına yardım

etmişti.

Lothaire gibi bir muamma. The Geçen gece Ellie, Lothaire'in birkaç şeyi değiştirmesi halinde onun için gidici olacağını itiraf etmişti.

Balery şöyle cevap vermişti: "Onun insanlar aleminin dışında bir dünyada, bambaşka bir zamanda doğup büyüdüğünü anlamalısınız. Çağlar önce, gördüğünüz o kötü şöhretli kalede, aynı zamanda babası da olan acımasız bir despotun hükümdarlığı altında büyüdü. Lothaire şimdiye kadar karşılaştığım en zeki erkeklerden biri olmasına rağmen, kadınların duyguları hakkında hiçbir bilgisi yok. Hiç yok. Sizinki onun bir sevgiliyle yaşadığı ilk ilişki olacak, öğrenme eğrisi tehlikeli derecede dik."

Lothaire şöyle dedi: "Hag'ın borcu henüz ödenmedi. Zaten ben de *sana* bir hediye vermekten bahsediyordum." Açıkça hayal kırıklığına uğramış bir şekilde mırıldandı, "Unut gitsin. Sana daha fazla mücevher getirdiğimde buna katlanmak zorunda kalacaksın."

"Tam olarak ne kadar zenginsin, Leo?"

Ona böyle seslenmesi hoşuna gitmeye başlamıştı, çünkü bu isim sadece onlara aitti. Tıpkı onun gürültülü aksanıyla Lizvetta diye çağrılmaktan hoşlanmaya başladığı gibi.

"Müstehcen derecede zenginiz. Kral ve kraliçe olmak. Size her zaman bakacağım."

Ve sadece benim için. Belki ileride mücevherlerinden bazılarını gizlice rehin bırakabilir, ailesine biraz para gönderebilir.

Elini çekiştirdi. "The su ılık. Yüzmek için bana katıl."

Gülümse, Ellie. "Yüzünde o bakış var. Biriyle yatmak üzereyim, değil mi? I?"

Giysilerini kısa sürede çıkardıktan sonra ona doğru uzandı, avuçlarını yere indirdi.

kıçına ölçülü bir tokat attı.

Gırtlaktan inleyerek kendini şaşırttı.

"Gerçekten de," diye homurdandı, onu kaldırıp bacaklarını beline dolamaya zorlarken tokatlanmış etini yoğurdu. "*Sevişmek* üzeresin "

Bir süre sonra, dalgalar etraflarına çarparken, Ellie zevkle çığlık attı, ıslak omuzlarına yapışırken bir dua gibi onun adını haykırdı.

Hemen ardından acımasız bir çığlık attı ve şaftını kadının içinden çıkardı. Nefeslerini kızın kulağına doğru yükselterek, kaygan vücutlarının arasına meni pompaladı.

Beni hamile bırakmamaya çok dikkat et. That İlk kez seks yaptıklarında hissettiği bağlantı şimdi eksikti.

Sonunda onu serbest bıraktığında, tohumunu yıkamak için geri çekildi, gözleri yaşlarla doldu.

"Lizvetta?" Parmaklarının ucuyla Lizvetta'nın yanağını sıyırdı. Ne kadar güçlüydü ama yine de onu çok nazıkçe okşayabiliyordu. "Bana bak." Kız baktığında, adamın bakışları duygularla yanıyor gibiydi. "Seni incittim mi, aşkım?"

Kalbini nasıl bu kadar kolay eritebiliyordu? Ona böyle baktığında, tüm savunmaları parçalanıyordu. "Hayır, öyle değil."

Boğuk bir sesle ona, "Sen benimsin. Hayatın benimle. Buna itiraz etme."

The ses tonundaki şefkat, kollarını ona dolamak ve onu ne kadar önemseydiğini itiraf etmek istemesine neden oldu.

Ama doğruyu söylemek için kendini zorladı. "Bazen şüphelerim var-" "Şüpheler mi?" Bir atış gibi, saçlarından bir tutamını gövdesinin etrafına doladı.

yüz ifadesi özleminden tehdide dönüştü. "The şüpheler için zaman *sona erdi*. This bitmiş bir şey, Gelin."

"Lothaire. . ."

"Eğer bir gün ayrılacak olsaydık, seni kendime geri getirirdim," diye mırıldandı. "There dünyada seni bulamayacağım hiçbir yer yok"

Başka bir adam olsa, bu sözler gelecekleri hakkında bir vaat olabilirdi. Lothaire'e göre onlar bir tehditten başka bir şey değildi.

Diğerlerinin yanına koy.

Şak!

"Hiçbir yerde, Elizavetta," diye tekrarladı, gözleri kızarmıştı. Daha önceki içten duygularıyla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sanki karşısında iki adam duruyordu: Biri sevmeye ve sevmeye ihtiyaç duyan, diğeri ise sadece kaderin ona ait olduğuna inandığı Gelini isteyen. Her iki versiyon da *nasıl* sevilleceğini bilmiyordu.

"Bunu anlıyorum, Lothaire."

Son birkaç haftadır lastik bandı o kadar çok oynanıyordu ki neden hâlâ kopmadığını merak ediyordu.

Lothaire, Elizabeth'i Hag'e bırakırken, "*Bana aşık değil,*" diye düşündü.

This onu fazlasıyla şaşırtmıştı.

Gelinini memnun etmiş, onu şımartmış, korumuştı. Ona ölümsüzlük vermek ve onu kraliyet ailesi yapmak istiyordu. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti.

Yine de kendinden bir şeyler saklamaya devam etti.

Bu onu çıldırtıyordu! Neden sefil ailesine bağlı kalsın ki?

Eski hayatına mı?

Hiçbir cevabı yoktu çünkü hâlâ Gelin'inin anılarından hiçbirini hayal edemiyordu. . . .

Hag selamlarken, "Thaddeus daha önce seni sordu," dedi. The fey'in ellerinde ve bir yanağında mor macun izleri vardı. "Sana göz kulak olmak için intikam görevine gitmek istiyor."

"*Do pizdy.* Beni tanıdığını unutsa iyi olur."

Hag aynı fikirde değildi. "Çocuğa gerçekte nasıl biri olduğunu anlatmayı denedin mi?"

"Ona *gösterdim.* Onunla tanıştıktan on saniye sonra, bana zor bir durumdan kurtulmam için yardım ettikten hemen sonra boynuna dokundum."

Ve o yetersiz kan damlalarından Thaddeus'un anılarını kolayca çalmıştı. Lothaire bunlardan birkaçını zaten yaşamıştı, güneşte koşmayı, sıcaklığı teninde hissetmeyi hayal etmişti.

Gelin'inin bu kayıptan korkmasına şaşmamalı. "Neden artık kimse benim kötü olduğuma inanmıyor?" diye sordu ona.

"Evet, öyle. Gerçekten," dedi Elizabeth banyoya doğru dönmeden önce ciddiyetle. "Tuzlu suyla yıkanacağım. Ben dönene kadar gitme!"

Onun uzaklaşmasını izlerken, "*Benim kötü olduğuma inanmıyor, gerçekten inanmıyor*" diye düşündü.

Dün Elizabeth'i almak için Hag'e döndüğünde Elizabeth uyuyordu. Onu dikkatle kollarına aldı ve Elizabeth güvenle yüzünü onun göğsüne gömdü. Adam sıkıntılı bir şekilde ona bakmış ve şöyle düşünmüştü: "*Hâlâ neler yapabileceğimi, neler yaptığımı bilmiyor.*"

Ona sonsuza dek sahip olmak için neler yapmazdım.

Şimdi nefes nefese yemek masasına oturdu. Fey'e alçak bir ses tonuyla, "Elizabeth benden bahsediyor mu?" diye sordu. Hag temkinli bir şekilde başını salladı. "Ve? Bana karşı hisleri neler?"

"They davranışlarınıza göre değişir." Yaprakları bir tencerenin içine bıraktı. "Bunun nasıl işe yaradığı şaşırtıcı."

Bakışları daraldı. "Kendine dikkat et, Hag." Yine ruh hali kötüydü. Günü bir kez daha kendi anılarını boş yere hayal ederek geçirmişti.

"Bana seni sevdiğini söylemedi, eğer bilmek istediğin buysa."

Öyleydi. Elizabeth'in kendisine aşık olmasına ihtiyacı vardı çünkü ancak o zaman Elizabeth'in kendisine olan sadakatine güvenebilirdi.

Yine de daha zayıf bir erkek onun kendisine karşı işlediği tüm günahlar için hâlâ ondan *nefret ettiğinden* ve sadece ondan kurtulana kadar zamanını beklediğinden şüphelenebilirdi.

Ve Saroya'dan arınmış.

Hag, "Rüyalarında onun düşüncelerini görmüyor musun?" diye sordu.

Burnunun kenarını sıktı. "Yok." Yine de ondan yudumlamaya devam etti.

Ne zaman uyusa, Elizabeth zihninde sessiz ve boş bir nokta gibi olurdu. Ve ne kadar isterse istesin, Elizabeth ona duygularından hiç bahsetmemişti.

Yine de her gece ona ailesini ne kadar özlediğini hatırlatacak bir şey söylüyor ya da yapıyordu.

Though kendini küçük, kıskanç bir aşık gibi hissediyordu, eğer onlara sadıksa, o zaman kendisine tam olarak sadık olamayacağını biliyordu. The durum ihanet için olgunlaşmış olacaktı, çünkü bir çatışma çıkarsa onların çıkarlarını onunkine tercih edecekti.

Ve gerçekçi olalım, bu kötü yetiştirilmiş insanlarla ne zaman çatışma içinde olmayacağım?

Onlarla teması kesmek en akıllıca yoldu. Haberlere göre Elizabeth başarısız bir hapishane kaçışında ölümcül bir yara almıştı. Ailesi onun öldüğüne inanacaktı.

"Kalbini ona teslim ediyorsun," diye gözlemledi Hag.

Bakışlarını Elizabeth'e doğru çevirdi. "O"-durakladı, sonra itiraf etti
- "Değerli. Eğer bana bir şey olursa, onu koruyacaksın. Onu kurtarmanın bir yolunu ara."

The fey başını salladı. "Sana bir şey olmasından bahsetmişken, Dorada Güney'de, Louisiana'daki Valkyrie meclisi yakınlarında *hissedildi*."

The büyücü daha önce Amazon'da yaşamıştı; şimdi de Louisiana'da m?İğrenç mumya ve Wendigo uşaklarının bataklık havzasında saklandıklarına bahse girerdi.

"Bu akşam oraya gideceğim." Erol's adında, çok sayıda ölümsüzün uğrak yeri olan bir bataklık barının izini sürecekti. Belki de Dorada Lore enerjisi yüzünden o bölgeye yolculuk etmişti. Ya da belki de *onun* yakın zamanda orada olduğunu hissetmişti.

"Saroya ayağa kalktı mı?" Hag sordu.

"Bir kez. Elizabeth uyurken." The kızın bundan haberi bile yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden Saroya'yı suçladı ve kendisine olan öfkesini ondan çıkardı. "Benim gelinim olmadığını biliyordun!"

"O kadar emin misin?"

Nasıl kandırılmış olabilir ki? "Sen benim değilsin. Seninle eşleşirsem öğlen güneşini ararım." Elizabeth'e de aynı şeyi söylememiş miydi? Onu ne kadar inanılmaz bir şekilde aşağıladığını düşününce irkildi. "Seninle kader bağımız olmadığını başından beri biliyordun."

"Kendi kibrini sana karşı bir silah olarak kullandım. Ne kadar da bol bir cephanelik. Ayrıca, içten içe Elizabeth'in sana ait olduğunu anladın ama bunu kabul etmeyi reddettin. Bu son derece anlaşılabilir bir şey, Lothaire. Ne olursa olsun, onu benim için terk edeceksin çünkü hâlâ taçlarını istiyorsun." Elizabeth'in bedenine küçümseyerek baktı. "Belli ki onunla çiftleşiyor olmana rağmen."

"Krallıklarımı almak için başka bir yol bulacağım."

"Eğer bir vampirin İrfan'a ettiği yemini bozmasının bir yolunu bulursan, bana haber ver. "

Yeminleri onu pranga gibi bağlamış, sapamayacağı bir yola zorlamıştı.

They onu yorulmadan aramaya zorladı. Elizabeth'le vakit geçirebilmek için bu dürtüye direnmek zorundaydı ama bunu sadece sınırlı bir süre için yapabiliyordu

zaman miktarları.

Sonra duşunu almış, giyinmiş ve elinde dolu bir kahvaltı tabağıyla döndü. "Bu gece aramaya çıktığında diğer küçük vampirlerle iyi geçinecek misin?"

Hag'in sorgulayan bakışını görmezden geldi. Kahinin şimdi onun Son Oyun'unun ne olduğunu merak ettiğini biliyordu.

Lothaire sadece her şeyin bin yıl önce olduğu kadar açık olmasını diledi. "Elbette." Ayağa kalktı. "Şimdi gidiyorum."

"En azından beni özleyecekmişsin gibi öp Leo," dedi Elizabeth, adamın onu yatağına kadar takip etmekten başka bir şey yapmak istememesine neden olan şuh bir ses tonuyla. "Yoksa benden hoşlandığını düşünmeyeceğim."

The dudaklarının köşeleri kıvrıldı. Artık aksanından hoşlanıyordu. Dağlı aksanını seksi bulmaya başlamamış olsa bile, bu onun için bir avantajdı - insanlar onun konuşmasını duyuyor, güzelliğini görüyor ve onu hafife alıyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi. *Enayi yumruğu*. Ama artık değil. Onunla geçirdiği her gün, onun ne kadar zorlu bir kadın olduğunu öğreniyordu.

Ne zaman seyahat etseler, onun keskin zekası bilgiyi bir sünger gibi emerdi. Ona bir şeyler öğretmek ödüllendirici ve keyifliydi. Ve bu yerleri onunla birlikte deneyimlemek, onlara yeni bir ışık tutuyor, onları onun için bir kez daha heyecan verici hale getiriyordu.

Ona kendini genç ve *canlı* hissettiriyordu.

Elizabeth Daciano, Lothaire gibi bir erkek için uyuşturucu gibiydi.

Peki neden kızın kendisinden uzaklaştığı hissinden kurtulamıyordu?

Eğilip dudaklarını dudaklarına bastırdı ve onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti. "Ben gittiğimde benim için endişelenecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Ama sana karşı gelen herkese acırım." Göğsü eğildi. *Bir uyuşturucu gibi, Elizavetta . . .*

İsteksizce uzaklaştı. Erol'un istiridye kabuğu park yerinde görünür görünmez ağır bir varlık hissetti. Dorada yakınlardaydı.

Yağmur çiseliyor, gök gürliyordu. Bir barın harap kulübesinin içinden müzik sesleri yükseliyordu. The bu kadar çok düşmanın kokusu bir araya gelince keşke yanımda mistik bir bomba getirseydim diye düşündü. *Hepsini bu kadar kolay yok etmek için ...*

Hayır. Odaklan.

Kara suyun kenarına doğru ilerledi ve bir koyun ortasında eski bir ördek kulübesi gördü. Körlüğe doğru ilerledi, üzerine çömeliyor Dorada'yı dinledi.

Şiddetlenen yağmurun altında sadece beklenen sesleri duyuyordu; bataklıkta süzülen sürüngenler, başıboş bir Valkyrie çığlığı. Islak havayı kokladı, Dorada'nın çürümüş derisinden belli belirsiz bir iz algıladı ama kaynağını tam olarak belirleyemedi. Geçmişte olsa şafağa kadar burada bekler, düşmanını takip ederdi, yaklaşan savaşlarını kanlı detaylarıyla hayal ediyor.

Artık sabırsızlanıyordu, Elizabeth'ten uzak kaldığı her an düşüncelerinin daha da karmaşık olacağını biliyordu.

Yukarıda çatallanan şimşekler bataklıkta bir anlığına aydınlattı. The Lore yaratıklarının etkileyici gözleri suyun etrafında uçuşuyordu. Hiçbiri onun avı değildi.

Neredesin, Dorada? Onu takip edecek zamanı yoktu-

O kokuyu bir kez daha alınca başı döndü. Bir iz bırakarak bataklığın çevresine indi ve olduğu yerde döndü. The kokusu her yanından geliyor gibiydi.

Then Bu Allah'ın belası bataklıkta karış karış tarayacağım. Yarı iz sürerek, yarı koşarak ilerlemeye başladı, çalılıkların arasından geçip ağaçların etrafından dolaştı.

The rüzgârlar uğuldamaya başladı, yağmuru yanlara doğru sürükleyerek kokuyu dağıttı. Yine de koşmaya devam etti, düşünceleri çalılıklar kadar karışık. *Dorada'yı bulmak. Öldür onu. Then hiçbir şey dikkatimi yüzükten uzaklaştıramaz.*

Webb'in yerini bulması karşılığında Blademan'ın borcunu affetmeyi düşünmüştü. Ne de olsa Chase kesinlikle Webb'den nefret ediyordu; komutan onun arkasından iş çevirmiş ve Regin'i "inceletmişti".

Ama Lothaire Blademan'ın ona hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. Lothaire'i, kadınının bilincinin yerindeyken kesilmesini emreden adamdan bile daha fazla hor görüyordu.

Sık bir selvi ağacının arasında ilerleyen Lothaire, bir dalın altına eğildi, bir timsah şekil değiştiren sürüsünü ve onlarla birlikte yaşayan perileri ürküttü.

The varlıklar onu gördüler, korkuyla çığlık attılar ve sonra her yöne dağıldılar.

Onlara bir tıslama bile vermedi. That kokusu . . . neden onu yere indirmeli . . . ?

Hayır, Blademan'la pazarlık yapılamazdı; Chase'in anılarına ulaşmak Lothaire'in yüzüğünü geri almak için tek umuduydu. Yine de onları hayal etmek yerine, kendi anılarını yaşamaya devam etmişti.

Sonuncusu mu? Lothaire, Stefanovich'i Fyodor için yakaladığı geceyi, Lothaire'in işkencesi bittikten yıllar sonra yeniden yaşamıştı.

Lothaire akıl almaz bir öfkeyle Stefanovich'e saatlerce, günlerce işkence etti; babasının merhamet dilemesinden zevk alıyordu. Fyodor emri verdiğinde, Lothaire kılıcını ölüm darbesi için kaldırdı ve kralın kalbinin attığını anlayacak kadar sakinleşti. "Blyad! Kanı aktı amca."

Fyodor dehşetle baktı. "Then gizli bir varis doğurmuş olabilir." Kendi kılıcının ucunu Stefanovich'in boğazına bastırdı ve ileri geri kesmeye başladı. "Gelinin nerede?"

Stefanovich zorlukla, "Ölüyor," diye homurdandı; kendisi de neredeyse hiç yaşamıyordu. "Diğerleri gibi."

Dişi vampirler bir tür veba yüzünden sayıca azalmıştı. Kral Stefanovich bunu öyle utanç verici bir zayıflık belirtisi olarak görüyordu ki -ölümsüzlerin hastalığa yenik düşmesi!- bu trajediyi gizli tutmuş, çılgın söylentiler yaymıştı.

. . .

"Peki varisin nerede?" Lothaire yeni bir işkence turuna hazırlanırken sordu.

"Onu asla bulamayacağın bir yerde, piç kurusu." Ama Lothaire bulmuştu.

Bir gölge gibi hareket ederek, ölüm kadar sessiz, bir beşiğin üzerinde belirdi. Sarı saçlı bir bebek ona bakıyor, minik eliyle parmağını kavırıyordu. . . .

Neden bu sahneyi tekrar gördü? Bilinci ona ne söylüyordu?

Şafak yaklaştığında, durmak bilmeyen adımlarını yavaşlatarak durdu. Sırtından ve yüzünden akan ter yağmura karıştı.

Aydınlanan gökyüzüne suçlayıcı bir bakış fırlattı. Lothaire Dorada'dan hiçbir iz bulamamıştı. That ağır varlığı solup gitmişti.

Yine boşa harcanan bir gece. Aklımın beni sonsuza dek terk ettiği gece bu mu olacak? Başını ellerinin arasında sıktı.

Though taları hakkında sadece geçici bir düşünceye sahipti, Elizabeth için duyduğu endişe bitmek bilmiyordu ve yüzyıllar önce toprağın yaptığı gibi onu eziyordu.

Onu çok istiyorum! Ne yapacağım ben imdi?

Sonunda yüzüğü bulacaktı. Then önünde üç senaryo ~~aklı~~

Yeminlerini tamamen silerek zamanda geriye gitmeyi dileyebilirdi. Oradayken Saroya'yı kovar, sonra da Elizabeth'e *kur yapmak* için zaman ayırır, ona bir kraliçe gibi davranırdı.

Ya da geri dönmek isteyebilir ama reddedilebilirdi; yeminlerinin kendisi yüzüğü bu şekilde kullanmasını engelleyebilirdi. Saroya'yı bir ölümsüze dönüştürmek ve Elizabeth'i yok etmek için *elinden gelen her şeyi yapacağına dair* yemin etmişti.

Bu da *aksi yöndeki* her türlü girişimin muhalefetle karılaacağı anlamına geliyordu.

Her şey başarısız olursa Elizabeth'i Hag'e emanet edebilir, sonra da kendini gnete yakıp kl edebilirdi.

Bu kadar uzun süre hayatta kaldıktan sonra kendi lmm aramak. ?

Ama intihara kalkışmak Saroya'ya ettiği yemini de bozacaktı. Acaba Elizabeth için ölecek kadar uzun süre bu dürtüye ve acıya dayanması mümkün müydü?

Her üç senaryo da Gelin'ini yok edebilecek tılsımı gerçekten ele geçirdiği anlamına geliyordu.

The risk . . .

İçinde bulunduğu durumu kimseye anlatamaz, tanrıayla yaptığı anlamayı bozmadan yardım isteyemezdi.

Elizabeth'i onu terk etmesi için uyaramadı bile. Fark etmezdi zaten.

The yüzüğü ne kadar yakın ya da uzak olursa olsun alıacaktı.

Kendi yarattığı ölümcül bir labirentte, hiçbir kaçış yolu bulamıyordu.

Kendi kibrim ve doymak bilmez intikam ihtiyacım yüzünden mahvoldum. Penelerim gerçekten ölümcül m olacak?

Topladığı onca kan yemini, kendi yemininden kaçmasına yardım edemezdi. Umudu ya da gelininin sonu yzkte yatıyordu.

Tam o gün Elizabeth'in izini sürmek, kendini onun vücudunda ve kokusunda kaybetmek için gerilmişti ki, bir Valkyrie çılgınının azalan yağmur damlalarının üzerine taşındığını duydu.

Nix'in olabilir mi? Ne kadar hain olsa da onu her zaman anlıyor gibiydi. Belki de ona bir lütufta bulunurdu; ondan daha azını hak etmiyordu.

Kırılmanın eşiğine gelmiş olan zihni, gururunu bir kenara bırakıp derdini anlayabilecek tek kişiyi çağırmaya karar verdi.

Sisin içinde duran ve bekleyen Val Hall'u takip etti.

Birkaç dakika sonra Nix ön verandaya çıktı ve siyah saçından bir tutamı etrafta dolaşan hayaletlere uzattı.

The saç onların anlaşmalı ücretiydi. Lothaire, Bela'nın belli bir uzunlukta bir örgü oluşturacak kadar saç topladığında, tüm Valkyrieleri bir süreliğine kendi iradelerine boyun eğdirebileceklerini biliyordu.

The kudretli Valkyrie'ler köleleştirilecekti. Zorlukla bekleyebildi.

Nix çiseleyen yağmurda ona doğru yürüdü, tavrı umursamazdı. Geçmişte ona önsezisinin zayıfladığını söylemişti.

Uygun, çünkü onun içgörüsünü tanımladı.

Ama şimdi onun zihnini okuyabildiğine, yani bir tanrıçanın güçlerine sahip olduğuna dair bahse giriyordu.

Yine de omzunda lanet bir sopa mı taşıyordu? Pembe tişörtünde şöyle yazıyordu: ♪ *Neden arkadaş olamıyoruz?* ♪

İnce, Nix. Gerçekten ince.

Kadın adamın birkaç adım önünde durdu. They birbirlerini değerlendirerek sözsüzce durdular.

Uzun samur saçları nemli ve rüzgârda savrulmuştu, geniş altın rengi gözleri esrarengizdi. Uçuşan eteğinin kenarları yırtık pırtıktı.

Daha birkaç hafta önce onu hapishane adasında görmüştü; o zamandan beri daha zayıf ve yorgun görünüyordu. Her zaman minyondu ama şimdi daha küçük görünüyordu.

Yine de, zihinsel olarak zarar görmüş olduğu kadar fiziksel olarak da kutsanmıştı.

Sonra başını eğdi, sanki onunkinin içini gözetleyebiliyormuş gibi.

Umutsuzca *neye* ihtiyacı olduğunu görmesi *-bilmesi- için* sessizce ona yalvardı. *Bu çıkmazdan kurtulmama yardım et.* Zorlukla, "Nix, Elizabeth'i almalıyım," diye ısırdı. O

daha fazlasını söyleyemez, hiçbir şey açıklayamazdı. Bu ifade bile ettiği yeminin sınırlarını zorluyordu; sadece Nix'in varlığında kalmak bile gücünü tüketiyordu. Gülümsedi, bakışları boştu. "Siyah kral beyaz kraliçenin yardımını istiyor o zaman?" Yukarıda çakan şimşek yüzünü sertçe aydınlattı.

Güzel yüz hatları keskinleşti, fısıldarken görüntüsü önseziyle doluydu, "Lothaire, sen bir konuda yanılıyor. The uçurum *gözlerini dikip bakmaz*. Göz kırpar."

Then topuklarının üzerinde döndü ve onu terk etti.

İnançsızlık. Adam sesini bulana kadar Wraith'leri geçmişti. "*Seni lanet orospu!*" diye bağırdı, bir yandan da *kaybolduğumu* düşünüyordu. . . .

That gün Elizabeth kollarında uyurken, Lothaire yüzüğün hayalini kurdu.

45

Chase'in yüzüğün yeriyle ilgili anıları karmakarışık ve karışık. Bu da Lothaire'in onları kullanarak doğrudan Webb'in Kanada Kayalıkları'ndaki saklanma yerine ulaştığı anlamına geliyordu.

Kanada'yı asla tahmin edemezdim.

Daha önce, Lothaire uyandığında hiçbir şey yokmuş gibi davranmış, Elizabeth'i Hag'e bırakmıştı.

Though Elizabeth'e veda öpücüğü ~~vermiş~~ başladıktan sonra durmakta zorlanmıştı.

Şimdi, dünyanın en yüksek teknoloji güvenlik sistemlerinden bazılarıyla çevrili, sıradan bir çiftliğin önünü inceliyordu.

Dahası, Chase tüm güvenlik önlemlerini biliyordu, bu da Lothaire'in de bildiği anlamına geliyordu. Hepsini atlattı ve yapının savunmasını kolayca aştı.

Kendini cisimsizleştiren Lothaire, loş koridorlarda yarı iz sürdü. Ölümlü gözlere görünmeden Webb'in özel odasına girdi. The adamın kasası bu odalardaki bir duvarın arkasında, yüzük de içeride olmalıydı.

Webb'i masasında oturmuş, bir telefon görüşmesinin ortasında, omuz kasları gerginlikten çatlamış bir halde buldu. Lothaire konuşmanın her iki tarafını da duyabiliyordu.

Webb, Blademan, Declan Chase ile konuşuyordu.

İlginç.

Webb, "Aramanızın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam," dedi.

Chase kalın İrlanda aksanıyla, "Sizinle yeniden iletişim kurmak gibi bir niyetim yok," dedi. "Ama hayatımı kurtardığın için sana borcumu ödemek adına, seni uyarmaya karar verdim."

"Ne hakkında?"

"The Eski Düşman adada kanımı içti. Benim anılarıma sahip, bu da eninde sonunda çiftliğinizin yerini ve güvenliğinizi hayal edeceği anlamına geliyor,

Her şeyi. Senin için gelecek. Ve yüzük için."

Zaten buradayım. Lothaire bir kahkaha attı. Zaman çok önemli Chase.

"Şifre onda olmayacak ve karşı önlemler de mevcut," dedi komutan. "Ama hemen harekete geçeceğim ve bu gece ondan saklayacağım." Ağır bir duraklama. "Tabii *sen* yapmak istemiyorsan. Aramıza geri dön Declan. Senin gücüne ihtiyacımız var. There ölümsüzlerin dünyayı ele geçirmesini engellemek için hâlâ yapılması gereken işler var. Bizi köleleştirmelerini."

Sanki biz seni isteriz de.

Chase, "Tarikat'la olan bağlantım sona erdi," dedi. "Sadece yüzüğü o vampirin ellerinden uzak tut. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzük konusunda Lothaire'e senden bile daha az güveniyorum."

Kelimeler acıtır, Chase.

"Gerçekten de yanlış yaratıklarla mı ittifak yapacaksınız?" Webb talep etti. "O iğrenç yaratıkların ailene işkence edip öldürdüğünü unuttun mu? *Sana* işkence edip neredeyse öldürdüklerini? Seni onlardan ben kurtardım!"

"Ben de o yanlış yaratıklardan biriyim, Webb.

Doğuştan bir berserker." *Tarikat'ın beyin yıkamasından kurtulduk, değil mi Blademan?*

Though Webb'in yüzü öfkeyle kızarmıştı ama ses tonu babacan ve endişeliydi. "Oğlum, aklın karışık. That dişi seni etkilemiş."

"Ben senin oğlun değilim," diye tersledi Chase. "Ve *o kadın* benim karım olacak.

Regin'in beni sallaması senden daha iyi." *Tartışılabilir.*

Webb, "Tarikat'a adada öldüğünüzü bildirdim," dedi. "Ve buna sadık kalacağım, ama sadece görevimize karşı geri çekilirsen."

Chase cevap verdi, "Bana ya senin ya da onların tarafında olduğumu söylemiştin. Haklıydın. Müttefiklerimden birine zarar verirsen, misilleme yaparım." Klik.

The Blademan benim gözümde bir kademe daha yükseliyor.

Telefon görüşmesi biter bitmez Lothaire, "Ah, Chase seni bana karşı mı uyarıyordu? Yazık oldu. Keşke bunu *daha önce* yapsaydı."

The komutan dönerek ona doğru bir hücum silahı fırlattı.

Elektrik akımı gövdesinden geçerken Lothaire güldü. "Yarı izleme, Webb. Sen bana dokunamazsın. Ama ben sana dokunabilirim." Webb'in elinden silahı almak için hızla cisimlendi ve ölümlünün kolunu tatmin edici bir çatırtıyla kırdı.

Webb acıyla bağırdı, diğer eli masasının altındaki bir düğmeye gitti. "Ah-ah, o alarma dokunma." Lothaire adamın elini kendi eliyle sabitledi. İlk. En hafif sıkma hareketini yaparak Webb'in kemiklerini ezilmiş bir ceviz gibi paramparça etti.

Adam bir çığlık attığında, Lothaire onun ne kadar korkunç görüldüğünü bilerek gülümsedi - ölümün yüzü. "Şimdi iki seçeneğin var, insan. Eğer bana kasanın şifresini söyler ve hangi karşı önlemlerin alındığını açıklarsan, hayatını bağışlayabilirim. Ya da bilgi için sana işkence eder, sonra da anılarını içerek aileni de bulup cezalandırabilirim. Bir yerlerde sakladığın bir tane var, değil mi?"

"Asla. Sana asla söylemeyeceğim!"

"Pekala. Mücadele edersen daha çok keyif alırım."

Sonunda, adam her şeyi anlatmak için *yalvarana* kadar Webb'e işkence etti. Bir süre sonra, Lothaire ona izin verdi.

"Ve son bir soru," dedi Lothaire, adamın parçalanmış bedeninin üzerinde yükselirken. "Tarikat'a benim adımı kim verdi? Beni Chase'in yakalama listesine kim koydu?"

Kırık bir kahkaha atan Webb'in dudaklarından kan fışkırdı. "Vampir derin *bilirsin*."

Bunun üzerine Lothaire'in soğukkanlılığı sarsıldı. Elbette bir şüphesi vardı ama bu doğru olamazdı. "Mümkün değil."

Webb boğuk öksürükler arasında, "Seni bize kimin verdiğini *biliyorsun*," diye homurdandı.

Yalan söylüyor olmalıydı. Bunu kesin olarak öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Lothaire'in bakışları adamın boynuna kaydı. Onu uçuruma sürükleyen kurban bu mu olacaktı? Webb'i öldürene kadar içmeden durabilecek miydi?

Riske girmeliyim. "Şimdi seni kurutacağım." Lothaire adamı ayağa kaldırdı. "Diren. Bir şeyler katıyor." Then Webb'in şahdamarını deldi ve kana bakarak yüzünü buruşturdu.

The komutan Elizabeth'le kıyaslandığında lağım suyu gibi geliyordu. Ama yaklaşan ölüm Lothaire'i kızdırıyor, Webb'in kan kaybından çırpınan vücudu gittikçe hafiflerken onu daha sert emmeye çağırıyordu.

Adam gevşediğinde, Lothaire onu bıraktı ve sendeleyerek geri döndü. *Kanında ne var?*

Narkotik bir sis onu örtmüştü. Ham, güçlü. Lothaire'in kafası iyiydi ama nedenini düşünemeyecek kadar. Sırtını duvara yasladı, gözlerini narkoza karşı kapattı.

Döner oda.

Webb son nefesini verirken, görüntüler Lothaire'in zihninde ışıık hızıyla akmaya başladı. Adamın çarpık anılarına dalarak yarı uykuya daldı.

Lothaire aradığı anıyı yakalayamadan saatler geçmiş gibi hissetti. . . .

The komutan Lothaire'e ihanet eden kişi hakkında yalan *söylememiştir*.

Lothaire'in boğazında yükselen saf nefret onu yeniden canlandırdı. Gözlerini fal taşı gibi açtı. Güvendiği herkes ölmüştü ya da ona ihanet etmişti.

Elizabeth hala birini yapabilir. Ya da ikisini de.

Sonsuza dek ihanete uğradı. Stefanovich, Serghei, Fyodor, Saroya, hatta Lothaire'in dostum dediği varlık bile. . .

Ama Elizabeth değil. O asla.

Ayağa kalktı, Webb'in cansız bedenini tekmeledi - *iyi ki kurtuldun, pislik* - Sonra da kasaya doğru yola koyuldu.

Şimdi tüm güvenlik önlemlerini devre dışı bırakmak için. *Orada bir düğmeye basın, yanlış bir kod girin, kolu bir kez çevirin. Gerçek kodu girin.*

Bulmaca hamleleri. Eğer Lothaire'in elinde bu kadar çok şey olmasaydı, bundan keyif alabilirdi.

Bir tıslamayla kasanın kapısı açıldı. There. Siyah kadife bir kese.

Yüzüğü içinden çıkardı. Sade altın kordonu taktığında, ondan yayılan anlaşılmaz bir güç hissetti.

Lothaire bir saniye bile kaybetmeden yüzüğü çevirdi ve dileğini diledi.

Zamanda geri gidip Ruh Azrail Saroya'ya ettiğim yemini bozmak.

Hiçbir şey hissetmedi. Lothaire geçmişte diğer küçük tılsımlarda olduğu gibi bir güç dalgası hissetmedi.

Belki de yüzük zaman yolculuğunu yasaklamıştı. Dileğini değiştirdi:

Saroya'ya ettiğim yemini sil.

Yine bir şey yok. Sevgili tanrılar, yüzük onu reddetmişti; yeminler kutsal kalmıştı. The Gelinini yok etme arzusu giderek daha baskın hale geldi.

Satranç tahtasında kalan tek hamle ölümdü. Elizabeth'in mi yoksa kendisinin mi?

Çalışma odasının penceresinden dışarı baktı. The güneş yükseliyor, ışıık huzmeleri uzaktaki dağların üzerinden patlıyordu.

Kavrayan parmaklar gibi. İgüdüü yere inmek, onların elinden kaçmaktı.

Elizabeth için kendini feda edebilir miydi? Bir yanı Lothaire'in -Eski'nin kara kalpli Düşmanı'nın- bunu düşündüğüne bile inanamıyordu! Onu kurtarmak için kendini küle mi çevirecekti?

Ivana'nın yıllar önce onu korumak için yaptığı gibi.

Kendi kendine bunu sadece Elizabeth'in ölümü onu değıştireceğı için düşündüğünü söyledi. Bir vampir, Gelini olmadan yaşamaya nasıl devam edebilirdi? Kalbinin bu kararda hiçbir etkisi olmadığına kendini ikna etmeye çalıştı.

Ama oldu. *Küçük ölümlü*, her şeyi *değıştirdin*. . .

Ivana ölümle buluşmaya gitmeden önce Lothaire ona, "Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sormuştu. Sonunda onun cevabını anlamıştı.

Çünkü içimde değerli olan her şey Elizabeth ile başladı.

Elini göğsüne götürdü ve orada hissettiğı ağrıyla irkildi. *Keşke onu son bir kez daha görebilseydim*. . .

Omuzları geride, hayatı boyunca kaçtığı bir düşmana meydan okuyarak şafağı karşılamak için dışarı çıktı.

Şimdi onu yenmesi için dua ettiği bir düşman.

46

Oluyor," diye itiraf etti Ellie kolasını yudumlarken Balery'ye. "Ona aşık oluyorum."

Ellie endişeyle Lothaire'i beklerken o ve fey güvertede gün batımını izliyordu. Bütün gün kayıptı.

Yola çıkarken Ellie yine ona endişelenmeyeceğini söylemişti. *Bu kadar da fazla.*

Daha önce Thad ziyaret etmişti. Saatler boyunca Balery ile birlikte onun dikkatini dağıtmaya çalışmışlardı ama kadının dehşet duygusu gün boyunca giderek artmıştı.

Öğleden sonra dörtte, Balery'den kemiklerini yuvarlamasını istemişti. Fey her ne gördüyse yüzünün rengini soldurmuş, soluk soluğa tek bir kelime söylemişti: ". . . *yanıyor.*"

Yine de kendini toparladıktan sonra Balery sahte bir gülümseme takındı ve bu ruloyu "fiyasko" olarak değerlendirdi. Ellie ne kadar dil dökerse döksün, bu konuda daha fazla konuşmayı reddetmişti.

Balery, "Sadece ona bakışından bile anlayabiliyorum. Ona söyledin mi?"

Ellie, "Henüz değil," diye mırıldandı. Eskiden inatçı olan benliğinin bir parçasına tutunarak yemininden vazgeçmişti. *Lothaire'e asla aşık olmamak, ona ilk önce onu sevdiğimi söylememeye dönüşmüştü. . .*

"Elizabeth," diye başladı Balery acılı bir ses tonuyla, "Saroya hakkında bilmen gereken bir şey var ve-"

Lothaire ortaya çıktı; Ellie'nin çenesi düştü.

Derin yanıklar içindeydi, kasları şişmiş, kömürleşmiş derisinden ter ve kan sızıyordu.

Hag ya da Ellie daha tek kelime edemedi Ellie'nin koluna girmiş, onu apartmandaki yatak odalarına kadar takip etmişti.

"Lothaire, Tanrım! Ne oldu sana böyle?" *Balery neye tanık oldu?*

İrisleri Ellie'nin hiç görmediği kadar koyu kırmızıydı, rengi gözlerinin akına doğru akıyordu. "Bak ne buldum, Lizvetta." O

Basit bir altın bileziği iki eliyle sıkarken yüzündeki ifade delilik ve acının bir karışımıydı.

"That iyi, değil mi?"

Acı acı güldü. "İyi mi? Bu senin *kıyametin*."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni kurtaramam Ne yaparsam yapayım, yeminlerim beni kontrol ediyor."

Tüyleleri diken diken oldu. "Anlamıyorum. Lütfen sakinleş, Lothaire. Birinden mi içtin?"

"Lizvetta, ruhunu kurtarmak için önce bedenini bile öldüremem-"

"Beni öldürmek mi? Ruhum ne olacak? Yine delice konuşuyorsun!" diye bağırdı. "Sadece Saroya'yı benden atmak için o yüzüğü kullan."

Odada volta atmaya başladı, bu asla iyiye işaret değildir. "Ona ihanet edemem. Anlamıyorsunuz!"

"Then anlamamı sağla!"

Sanki büyük bir güçlkle, "Saroya'yı ölümsüz kılmak ve seni yok etmek için İrfan'a yemin ettim. Sadece ölmüyorsun. Ruhun *sönüyor*. Şu anda bile bu yeminden kurtulmak için her şeyi deniyorum."

Bunu yapmak zorunda kalacağını başından beri biliyor muydu? O bile Lore'a verilen yeminlerin bozulamayacağını anlamıştı. "Bırak kaçayım, Lothaire."

Daha fazla volta. "Dünyanın öbür ucunda da olabilirsin. Seni bitirmek zorunda kaldığımda bir şey fark etmeyecek."

Yeterince hava alamıyordu. "Ruhum bu bedenden mi yoksa *her şeyden mi* yok olacak?"

"Gittin! Sanki hiç olmamışsın gibi!"

Nefes al, Ellie, nefes al. "This ima ettiğin şey buydu! Neden bana söylemedin? Beni hazırlamak için mi?"

"Yapamazdım... *fiziksel* olarak seni yeminime engel olabilecek bir yola sokamazdım. Thought Yine de seni kurtarabilirim."

Umutsuzluk derinleşti. *Ve hala öleceğim.* Başladığı yere geri döndü.

Hayır, şimdi çok daha kötüydü. En azından daha önce vampire aşık olmamıştı. En azından daha önce, ölüm hücresinden cennete gidecekti, ya da öyle inanıyordu.

Şimdi bir zevk cennetinden hiçliğe gidecekti.

Artık olmayacak mıyım? Sevmeye başladığım adam tarafından yok mu edileceğim?
Parmaklarını isli saçlarının arasından geçirdi. "Güneşte bile kalamadı

"

Dudakları aralandı. That derisinin yanmasının nedeni bu muydu? Balery ona acının bir vampir için dayanılmaz olduğunu söylemişti. "Benim için ölmeye mi çalıştın?"

"Elbette!" diye bağırarak onu kollarının arasına aldı. "Sana zarar vermektense ölmeyi tercih ederim!"

Buna pek inanmadı ama adamın yalan söyleyemeyeceğini de biliyordu.

Bugün Lothaire onun için hayatına son vermeye çalışmış, onu binlerce yıldır hayatta tutan hayatta kalma içgüdüsünü yok etmişti. "Tüm bunları bana şimdi nasıl anlatabiliyorsun? Her şey bitmiş gibi olduğu için mi?"

Adam kadının omuzlarını kavradı ve yüzüne baktı. Yüz ifadesi ona cevap veriyordu.

"Ah." Gözyaşları toplandı ve düştü. Neden ağlamasın ki? Hiç bu kadar umutsuz hissetmemişti. Sonunda onun neyle mücadele ettiğini biliyordu.

"Acıyacak mı?"

Kadının sözleri üzerine adam acıyla kükredi, bir gözünün kenarından kan akıyordu. "*Lizvetta, yapma*"

"Beni geri getirmek için yüzüğü kullanabilir misin?"

"Bir dileği geri çeviremem! Ama seni geri getirmenin bir yolunu bulacağım!" "Lothaire, ben"-hıçkırarak ağladı-
"korkuyorum."

Bunu bir başka acı dolu feryat izledi, sonra onu göğsüne sardı. Onun etrafında titriyor, içindeki savaşıyla mücadele ediyordu. "Eğer seni kurtaramazsam, seni takip edeceğim." Onu daha sıkı sararak salladı ve Rusça bilinmeyen kelimeler mırıldandı.

Kömürleşmiş teni ve giysileri kül kokuyordu. *Benim için yanmaya çalıştı.*

Bu algıladığı son koku mu olacaktı? "Beni takip etme, Lothaire.

Seni istemiyorum-"

"*RIIIINNNGGGG!*"

Ellie başını kaldırdı. "O da ne?"

"*Riiiiinnnnngggg'ımı çıkarın!*" diye bir kadın çığlığı duyuldu balkonun hemen üstünden -yirmi beş kat yukarıdan.

Lothaire hemen Ellie'yi kenara iterek bandoyu aldı. "*Dorada.* Bizi nasıl buldu lan?"

Dışarıdaki bir kadın onu kontrol mü ediyordu? Tıpkı korktukları gibi!

"*Eski Düşman!*" Dorada'nın sözleri sanki bir süzgeçten geçirilmiş gibi durağan geliyordu. "*Girmeme izin ver. Bana direnmeyin.*"

Lothaire balkon kapısının yanındaki duvara doğru ilerlerken, "Onunla dövüşmem," diye nefesini tuttu. Sıva üzerine semboller kazınmıştı. "Ön kapıya git, Elizabeth! Yakında açabileceksin."

Lothaire sınır kilidini açtığı anda, Dorada sanki görünmez bir girişten adım atmış gibi balkon korkuluklarının üzerinden aşağı indi. Elini sallayarak Fransız kapılarını açtı.

Ellie bön bön bakarken büyücü kadın içeride, kapının yarım ayak üzerinde uçuyordu. Lothaire Dorada hakkında bazı şeyler anlatmıştı -nasıl yarı yarıya

deli, acayip bir şekilde mumyalanmış, yüzüğü için çığlık atıyor.

Şimdi büyücü yeniden canlanıyordu. Hâlâ tek bir gözü vardı ama o da çarpıcı bir zeytin yeşiliydi ve kirpikleri dalgalanıyordu. Saçlarının bazı telleri kalın, gösterişli bir siyah, diğerleri ise ince teller halindeydi. Yüzünün yarısı pürüzsüz, esmer bir tene sahipti; diğer yarısı ise çürüyen gazlı bezle kabuk bağlamıştı.

Gövdesini som altından bir göğüs zırhı kaplıyor, altın ipliklerden oluşan eteği kalçalarını sarıyordu-

"*Koş, Elizabeth!*"

Ellie çenesini kapattı ve dönerek ön kapıya doğru koşmaya başladı. Koridor boyunca koştu. The ön giriş görünürdeydi.

Kapıya ulaştı, sıradan sürgüyü açtı, sonra kapıyı fırlatıp açtı.

-

Ellie bir çığlık atarak geri çekildi; Lothaire de Odasında.

Wendigolar yolunu kesti.

Their bir deri bir kemik kalmış bedenleri kambur ve şekilsizdi, dişleri onun parmağı büyüklüğündeki dudak derileri iskeletlerinin üzerinde sımsıkı gerilmişti ama yer yer dalgalanıyor gibiydi-

Dehşete kapıldım. They *başkalarının* derisini giyiyordu. Kollar, yelekler, yakalar . . .

Ellie elini ağzına kapatarak geri çekildi. *Çok fazla. Bununla daha fazla başa çıkamam.*

Daireye girerken, kırmızı gözleri parlayarak ona bakıp dudaklarını yaladılar.

Açlıkla.

Lothaire'e geri döndü, kollarını pompaladı, daha önce hiç yapmadığı gibi koştu. They peşindeydi, homurdanıyor, salyalarını akıtıyordu. Yatak odasına doğru koştu.

Gözlerini kocaman açan Lothaire ona elini uzattı ama kıpırdamadı, onu korumaya çalışmadı. Yine de onun arkasına geçti.

"Beni kontrol ediyor, Elizabeth! Hareket etmememi söyledi. Durduğum yerde kapana kısıldım."

Dorada, Lothaire'in masasındaki sandalyeyi çekerek rahat bir tavırla oturdu. Ama hareketleri yavaştı.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu.

The Büyücü kadın bandı lambanın ışığına tuttu. "Eski bir tanıdığım söyledi." Yüzüğü başparmağına taktı, sonra Ellie'ye el salladı. "Gel kızım."

Başını yavaşça salladı.

"Gel, yoksa vampirine seni öldürene kadar içiririm."

Lothaire onun bileğini kavradı - ta ki Dorada, "Bırak onu," diyene kadar. O da hemen bıraktı.

Büyücünün onun üzerinde ne kadar kontrol sahibi olduğunu gören Ellie Dorada'nın önünde durmak için odaya. *Beni öldürecek mi? Beni o şeylerden birine mi dönüştürecek?*

"Diz çök."

Başka seçeneği olmayan Ellie yaptı.

The büyücü kadın tek gözüyle onu inceledi. "Bu ölümlünün derinliklerinde gömülü olan Ruh Azrail Saroya mı, Lothaire? Aradığın Gelin vampirlerin tanrıçası mıydı? Belki de yüzüğümlle bu insan ev sahibini bir ölümsüze dönüştürmek istedin."

Sessiz kaldı.

"Saroya'yı korumak için mi cesedi bu kadar şiddetle koruyorsunuz? Yoksa kız senin mi?"

"Buraya beni aşağılamaya mı geldin? Bu sorunun cevabını biliyorsun."
Lothaire dili mi?

Dorada sağlam elini kaldırıp Ellie'nin alnına dokunarak, "Yüzünü bana dön, Saroya," diye emretti.

Ellie geri çekildi ve Saroya'ya tüm gücüyle direndi.

"Hayır, büyü!" Lothaire bağırdı. "Yapma bunu!"

Dorada onu görmezden gelerek, "Beni derinden hissedebildiğini biliyorum tanrıça," dedi. "*Şimdi kalk!*"

The dişinin altın plakaları güç odaya yayılırken titreşiyor gibiydi. Ellie, Saroya'nın göğsünde çılgınca sıçradığını hissedebiliyordu ama yine de savaştı.

Lothaire de Dorada'nın kontrolüne karşı direndi. "This sana karşı işlediğim suçlardan daha fazlasıyla ilgili. Saroya'dan ne istiyorsun?"

"İntikam."

Ellie sessiz kaldı ve tanrıçayı zapt etmeye çalıştı. "Ne için?" Lothaire homurdandı.

"Neden o mezarda olduğumu düşünüyorsun, vampir?" Dorada dedi ki. "Çünkü Saroya'nın suikastçıları durmadan peşime düştü! Çaresizlik içinde yüzüğe yöneldim ama yüzüğün yok edemeyeceği kadar güçlüydü. Bu yüzden onun katilleri tarafından asla bulunmamayı, onun işkencelerinden kurtulmayı diledim. Ve yüzük, diğer düşmanlarımin beni yıllarca o mezarda hapsetmesini sağlayarak sonsuza dek onun erişiminden uzak kalmamı sağladı." Tek gözüyle uzun süre dışarı baktı, sonra tekrar ona döndü. "Ta ki sen gelip beni uyandırana kadar. Saroya'nın tanrılıktan yoksun olduğunu hemen hissettim. Onu herhangi bir şekilde güçlendirmek için kendi yüzüğümü kullanmana izin vermeyi reddettim."

"This hiç mantıklı değil, Dorada. Saroya'nın sana suikast düzenlemek için hiçbir sebebi yok. Bir tanrıça için sen kimsin ki?"

Ellie'nin görüşü dalgalandı. Zemin kaybediyordu, daha fazla dayanamazdı.

...

Dorada kaşlarını çatarak Lothaire'e baktı. "Kehanetten haberin yok mu?" "Neden bahsediyorsun sen?" diye çıkıştı. "Ne kehaneti?"

Eğlence. "Hmm. Sadece gerçekleşmek üzere olduğunu bil."

Bununla birlikte, Ellie bir çığlık attı ve görüşü kararırken yere yığıldı.

Saroya gözlerini kırpıştırarak kendini ayağa kalkmak zorunda hissetti. Lothaire'in odasında mıydı? Elini alnına götürerek dizlerinin üzerine çöktü. . ve kendini Wendigo'lar tarafından kuşatılmış buldu.

Eski düşmanıyla yüzleşiyor.

The kehanet! Korku içinde kabarıyor, boğazının içinde şişiyor gibiydi. Ama Saroya sanki hâlâ gücü varmış gibi mavileşti. "Dorada," diye alay etti. "Uzun zaman oldu."

The Yaldızlı Olan sırtı ve parıldayan beyaz dişlerinin arasından çürümüş dişlerini gösterdi. "Artık kedi gözlü tanrıça değilsin," dedi, bir tür çeviri büyüyle durağan bir İngilizce konuşarak.

"Artık yüzüne bakılacak gibi değilsin. Salyaları akan canavarlarla arkadaşlık etmek sana yakışıyor."

"Rejenerasyon." Dorada omuz silkti. Alışlagelmiş süsleri neredeyse göz kamaştırıcıydı, altın plakalar o kadar ağırdı ki çürümüş formunu ezecekmiş gibi görünüyordu. "Erkeğiniz bana oldukça zarar verdi. Lothaire'den intikam almak istedim. Bunu senden de alabileceğimi hiç düşünmemiştim."

This gerçekleşiyor olamaz. *Bu önceden bildirilmişti. Bu önceden bildirilmişti.* Dehşet Saroya'nın içine doldu, ama kendini umursamaz bir el sallamaya zorladı. "Bana ne yapabilirsin ki?" *Korkudan* terliyor muyum? "Ben bir tanrıçayım."

"Senin hiçbir gücün yok. Ve sen saf kötüsün. Benim için kontrol etmesi kolay. Uzun zaman önce kehanet edildiği gibi yapayım mı?"

Saroya yutkundu. "Eğer buna kalkışırsan, başarısız olacaksın. Ve sonra seni bir tanrının gazabıyla cezalandıracağım."

Dorada sırtı, yüzü itici bir maskeye dönüşmüştü. "Sanırım bu riski göze alacağım."

Saroya Lothaire'e döndü. "Vampir, bir şeyler yap!"

Kasları düğümlenmiş, yüz ifadesi gerilmişti ama kıpırdamadan duruyordu. Dorada onu açıkça etkisi altına almıştı.

"Saroya'yı alma, büyücü kadın. There bunu çözmenin başka bir yolu olmalı!"

Anlamaya başladı. Lothaire sanki o kendi geliniymiş gibi davranıyordu, çünkü Dorada'nın kendisini cezalandırmak için onu kovacağını biliyordu.

Elbette, yemininden kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. "Dorada, ben onun Gelini değilim! Eğer Lothaire'den intikam almak istiyorsan, o zaman öldürmelisin-"

"Neden şimdi beni inkar ediyorsun, Saroya?" Lothaire bağırdı.

Dorada elini kaldırdı, açılmış parmakları mistik enerjiyi Saroya'ya yöneltti. The Vücudundaki altın takılar yankılandı, tek gözü parıldadı. The Hava elektriklenirken Wendigolar uludu.

"Hayır!" Saroya çılgılık attı. "Bunu yapmayın!"

"Beni suikastçılarınla kuşatmamış olsaydın, sana asla zarar vermezdim tanrıça, seni asla hedef almazdım. Aptal! Beni bu yola sen soktun. Bu kehaneti *sen gerçekleştirdin.*"

"Bunu ödeyeceksin, Dorada! Kız kardeşim-"

"Selamlarını yolladı." Dorada gözünü kapattı ve elini kapadı.

Saroya'nın önünde siyahlık yayıldı, bilinci kararmaya başladıkça kehanet tekrar tekrar yinelendi.

Büyük bir güce sahip bir büyücü olan Kötülükler ve Altınlar Kraliçesi La Dorada'nın, İlahi Ölüm Tanrıçası Ruh Azrail'i Saroya'yı yok edeceği ve onu sonsuza dek doğduğu kaos kadar şekilsiz olan Eter'e mahkum edeceği söylenir. . .

Önceden bildirilmiş. Kendi kendini doğrulayan bir kehanet. Karanlık. Sessiz. Soğuk. Hiçlik.

Saroya'nın son düşüncesi: *Eylemlerimin bir sonucu vardı.*

Elizabeth yere yığıldı, vücudu gevşekti. Lothaire -ve Dorada- onun uyanmasını beklerken saatler geçiyor gibiydi. *Beklemek...*

Sonunda ayağa kalktı, telaşla dikleşti ve endişeyle göğsünü okşadı. "Saroya gitti mi?" Elizabeth onunla yüzleşti. "Ah, Tanrım, gitmiş!"

Lothaire'in çenesi ona bakarken gevşedi, parlak tenini ve canlı gözlerini içine çekti. Those yay şeklinde dudaklar

Daha önce, cazibesi onu baştan çıkarmıştı. Saroya'dan kurtulmuş olan dişi karşı konulmazdı.

The Elizabeth'in içinde olmak ona olan ihtiyacını azaltmış olmalıydı. Şimdi sanki ona karşı hissettiği şiddetli arzu ve koruyuculuk katlanarak artmıştı.

Then doğrudan kalbine enjekte edildi.

Gelinim. This herkesin bahsettiği şeydi.

Elizabeth'in yüzü ... sanki vitray bir pencere kırılarak saf ışığın içeri girmesine izin vermiş gibiydi; mutlak bir güzellikle parlıyordu-

"Öldür onu, Lothaire," dedi Dorada.

Kontrolünü kaybetmemek için ses tonunu küçümseyici bir hale getirdi.

"Neden zahmet edeyim ki?

Saroya'yı benden aldın."

"Bu ölümlünün gerçek gelininiz olması ihtimaline karşı."

Daha önce *kendi* yeminleri onu zincirlemişti; şimdi yeminlerinden kurtulmuştu ve kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Elizabeth içindeki her şeye odaklanan bir fener gibiydi. "Ona asla zarar vermeyeceğim. Ve yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Onun senin gelinin olduğundan şüphelenmiştim. Şimdi sana onu öldürmeni *emrediyorum.*"

"Umurumda değil, büyücü." The Dorada'nın onun üzerindeki etkisinden daha güçlü olan tek şey? *Elizabeth'in benim üzerimdeki etkisi.* "Ona zarar vermem için beni zorlayamazsın. Tam olarak iyileşmedin ve bir tanrıçayı öldürmek için kendini güçten düşürdün. İkimizin de Elizabeth'e zarar verecek gücü kalmayana dek seninle dövüşeceğim."

"Bunu basitleştireceğim," diye tersledi Dorada. "Onu öldüreceksin. Yoksa seni kendini öldürmeye zorlarım."

Güldü. "Then benim için yavaş yap, *súka*. Ön sevişmeyi severim."

"Yavaş mı, Lothaire? Derini vücudundan soymanı izlemek için dünya kadar zamanım var."

"Hayır!" Elizabeth koşarak onun önünde korumacı bir şekilde durdu. "Lütfen bunu yapma, Dorada!"

The büyücü onu tanımadı bile. "Şeyini bir gömlek gibi çıkarmanı istiyorum vampir. Canavarlarımdan birine, vücudundan çürüyene kadar giydireceğim."

"Onları ... deriyle giydiren *sen* misin?" Elizabeth hasta olacakmış gibi tekrar tekrar yutkundu.

"Boynundan başla, Eski Düşman," dedi Dorada. The Wendigo'lar korkunç bedenlerini zemine indirerek bir gösteri için yerleştiler - ve onun kalıntılarını.

Kendi pençelerini boynunda derisini keserken buldu. *Kendimi durduramıyorum. . . .* "Bekle!" Elizabeth bağırdı. "Neden bizimle pazarlık etmiyorsun?"

"Bana hitap etmeye nasıl cüret edersin?" Dorada tek gözlü ürkütücü bakışlarını Ellie'nin üzerinde gezdirdi.

"Bizde istediğiniz bir şey var," dedi, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Wendigo'lar, bu mumya kadın, Lothaire'in itirafı ve Saroya'nın şeytan çıkarma ayini arasında zihni o kadar açılmıştı ki neredeyse çatlayacaktı.

Yine de vampirini kurtarmak için kendini tutmaya çalışıyordu. "Lothaire'in kan borçları muhasebe defteri. Bir dakikalığına sakatlamayı bırak da sana anlatayım."

Dorada Lothaire'e durması için el salladı, sonra da ona hitap etti. "Açıkla."

"There binlerce borç var. Bunun için sonsuza dek çalıştı. İkimizin de yaşamasına izin vermeniz ve bizi daha fazla rahatsız etmemeniz karşılığında, kitabın yarısını size vereceğiz. . . kitabın yarısını vereceğiz."

"Peki kimin borcu var? Lorean tortuları mı?" Dorada uzun bir gazlı bezi çözdü, altından sızan yaraya baktı ve sonra iç çekti. "Zayıf iradeli ölümsüzler mi?"

Ellie başını salladı. "Krallarımız, kraliçelerimiz, tanrılarımız var. İyi olanlar da var, sizin elinizde olmayanlar." Sesini sertleştirerek, "Ama sırf kötü olduğu ve onu bir kukla gibi kontrol edebildiğin için Lothaire'den onu teslim

etmesini isteyemezsin. This eşit bir ticaret olmalı."

Dorada gözlerini kırptırdı. "Neden öyle olmak zorunda?"

Güzel soru. Think, Ellie, düşün! "Bu borçları tahsil edebilmeniz için, onların size isteyerek verilmiş olması gerekir." That kulağa mantıklı geliyordu. "Eğer onun özgür iradesini elinden alır ve kan yeminlerini çalarsan, üzerine yazıldıkları kâğıt kadar bile değerleri kalmaz."

Dorada, Lothaire'e "Konuşabilirsin. Bu kitap var mı?"

Ellie onun bu konuda kükremesini, hayatının işini takas etmeyi reddetmesini bekliyordu. *Onun yerine bana huşu içinde bakıyordu.*

"The kitabı tam da Gelinimin dediği gibi." Lothaire konuşması. The kitap kısmı öyleydi, ama özgür irade kısmı *değildi*.

Dorada başını eğdi, parlak saç dalgaları cansız tellerin üzerinde yuvarlandı. "Borçlularımı kendim seçer, paylaşma kendim karar verirdim."

"Eğer yüzüğü kullanmama izin verirsen," dedi Lothaire, "sana her şeyi veririm."

Ellie'nin nefesi kesildi. "That yüzük beladan başka bir şey değil. Çok tehlikeli!"

"*Hiçbir* fikrin yok," diye mırıldandı Dorada. "Onu taşıyorum ama artık kullanmıyorum." "Then onu bana vermemen için hiçbir sebep yok, büyücü kadın!"

Ellie üzüntüyle başını salladı. "Hayır, Lothaire."

Sesi her kelimedede daha da yükselen Lothaire, Dorada'ya, "Artık müzakerelere *başladığımıza* ve yüzük sende *olduğuna* göre, *tekrar hareket edebilmek istiyorum!*" dedi.

Dorada bir el daha salladı ve serbest kaldı.

Ellie'nin kollarını tuttu. "Bu güce sahip olmalıyım. Lizvetta, sen bir vampir olmalısın. Saroya'nın gitmesine sevinmiş olsam da Horde tacı da onunla birlikte yok oldu. Hırslarımı lanet olası bir masa oyunu gibi rafa kaldırmayacağım."

Ellie, "Lütfen, bunu birlikte çözeceğiz," dedi ama o hiç oralı olmadı. "Ya sakladığın ve benim bilmediğim başka yeminler de varsa?"

"There yok. Bu konuda bana güvenin."

"Sana güveniyordum ve senin yüzünden bu gece neredeyse iki kez ölüyordum."

Yüzünü buruşturdu. Ama yine de Dorada'ya, "Yarın gece yarısına kadar yüzüğü kullanmama izin ver, kitap senin olsun," dedi.

Dorada gözlerini yavaşça kapatarak sessizliğe gömüldü. Sonunda Lothaire'e "Onu bana getir," dedi. "Eğer ölümlünün dediği gibiyse, o zaman yüzükle pazarlık yapacağım."

Odanın evresinde, Wendigolar ldür lemeyeceklerine kızmış gibi k kr yorlardı.

Lothaire, Ellie'nin diğ r itirazlarına aldırmadan kitabı kasasından çıkardı ve Dorada'ya gösterdi. The büyücünün gözleri parladı. The ikisi de yeminlerini ettiler.

Lothaire'in karşılıksız olarak verdiği defter, Meblağlar Yüzüğü ile yirmi dört saat satın alacaktı. Sonrasında yüzük için buraya dönecekti.

Dorada sivri bir ifadeyle parmağını kaydıldı ve uzattı. "This kez başparmağımı saklayacağım, Eski Düşman."

Ve Lothaire paha biçilmez muhasebe defterini Dorada'ya teslim ettiğinde, bunu ikinci bir bakış atmadan yaptı.

Çünkü bakışları Ellie'nin üzerindeydi.

Saroya'dan özgür olmak nasıl bir duygu?" Lothaire sordu. İyileşmek için aldığı duşu yeni bitirmiş ve yeniden giyinmişti; üzerine sinen duman kokusu Elizabeth'i özellikle rahatsız ediyor gibiydi.

Tekrarlanan çılgın intihar girişiminin hatırlatılmasından da hoşlanmamıştı. Ama şimdi her şey yerli yerine oturuyor, son birkaç haftanın baskısı nihayet kalkıyordu.

"Ona karşı savaşı kazanacağıma söz verdim," dedi Elizabeth. "Yine de onun *ve* Dorada'nın öldüğüne inanamıyorum. Bütün bunların bittiğine inanamıyorum."

"Senin yüzünden." Kurnaz Gelini onu bir kez daha şaşırtmıştı. "Dorada'yla pazarlık yaptın, Kötülük Kraliçesi'ne *palavra attın*. Seninle daha fazla gurur duyamazdım, Lizvetta."

Kızardı, utangaç bir tavırla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Adam onun bu övgüden memnun olduğunu ama şaşırdığını söyleyebilirdi.

Then kaşlarını çatı. Sanki adam onu hiç övmemiş gibi davranıyordu. Övmüş olmalı.

Kesinlikle.

Ancak tam olarak bir örnek veremiyordu.

Egosunu korumanın önemini bilen biri olarak, kendi kendine dehşete düşmüştü. *That değişecek. Çok şey değişecek. . . .*

"Lothaire, sanırım Balery'yi kasadan aldığı anda defterden işaretleme şansın olmadı?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu tüm ciddiyetiyle.

"Bence sen . . . yaptın."

"Yanlış."

Yüzü düştü. "Oh."

"Yine de Hag adında bir fey kahininin üstünü çizmeyi başardım."

"Yapacağını biliyordum!" Ona o akıl karıştırıcı gülümsemesini verdi.

"Sana bir jest olsun diye söyledim. Başka bir şey değil."

"Neden olduğu önemli değil, sadece yapmış olman önemli." Ama sonra gülümsemesi bozuldu. "Bana daha önce seninle ve benim ruhumla neler olduğunu açıkla."

"Eninde sonunda sana her şeyi anlatacağım" -önyargı ve intikam hırsıyla nasıl körleştiğimi- "ama şimdi vaktimiz yok." Parmağını kaldırıp yüzüğü salladı. "Senin için bu son adımı tamamlamalı ve sonra geleceğimizi planlamalıyız."

Lothaire stratejisini değiştirmek zorunda kalacaktı. Saroya'nın gidişiyle Horde onun esareti altına girmeyecekti ama yeminlerinden kurtulduğunda bir dileği yerine getirmişti. *Elizabeth'i bağışlamıştı.* . .

Artık entrikalar ve planlar şok edici bir netlikle ortaya çıkmaya başlamıştı. Görevleri önem sırasına göre şöyleydi: *Elizabeth'i ölümsüz kılmak, Horde'u kandırıp boyun eğdirmenin bir yolunu bulmak ve Daci'yi fethetmek.*

Böylece Serghei'yi öldürebilirim.

Hâlâ ebedi eşine, iki tahta ve intikamına sahip olabilirdi. Henüz her şey yolundaydı. . . .

Ama Lothaire Elizabeth'i kollarına aldığı anda, onun titrediğini görünce kaşlarını çattı. "Artık güvendesin, aşkım. Sınırı onardım. Dorada ve Wendigo'ları döndüğünde Hag'ın evinde saklanacaksın. Yaşadığın sürece o canavarlardan birini daha asla görmemeni istiyorum." Çenesinin altındaki parmağını kıvırdı. "Ve Elizabeth, sen çok ama çok uzun bir süre yaşayacaksın."

"Bunu istemiyorum, Lothaire."

Sabır için nefes alarak, "Dorada'dan yüzüğü çalmak için kültleri ve efsanevi canavarları yendim; onu bir kez daha geri almak için Tarikat'ın hapishanesinden sağ çıktım, orduları yok ettim. Kitabımı feda ettim. Tüm bunları senin için yaptım! Almak üzere olduğun hediye anılamıyor musun?"

"Biri olarak görmekte zorlanıyorum. Bana ailemi bir daha asla göremeyeceğimi söyledin. Asla eski hayatıma dönemeyeceğimi. Güneş, avcılık, yürüyüş. Sevdiklerimle büyük aile yemekleri yemek."

Lothaire bir kez daha öfkelenmeye ... kıskanmaya başlamıştı. "O diğer ölümlüleri unutmalısın. They senin geçmişinde var. *Ben* senin geleceğimin."

"Aileni öylece terk edemezsin!"

"Elbette terk edebilirsin. Terk ettim."

"Seninkilerin hepsi öldü!"

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Elizabeth, sana söylediklerimi unutma; ölümlüler ve vampirler birbirine karışmaz."

"Sen ve ben yaptık."

"Kaç kez kontrolümü kaybetmeye yaklaştığımı bir bilseniz. Ayrıca, tanrılar kendilerini insanlara gereksiz yere ifşa eden ölümsüzlere ceza yağdırır. Bu yasayı ben koymadım ama biz bile buna uymak zorundayız. Şimdi, bu geceyi benim için mahvetme, Gelin."

"Önce benimle seviş, Leo. Bir insan olarak son bir kez."

"Bunu daha fazla ertelemeyeceksin."

"Beni dinlemiyorsun! Sadece bana zaman ver. Kabul etmeyeceğimi söylemiyorum, ama bunu kabullenmem için bana zaman ver. Bir saat önce ruhumu söküp alacaktın! Aklımın alamayacağı kadar çok şey var."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ve adam onları görmekten hiç hoşlanmamıştı.

They kendisini bir başarısızlık gibi huzursuz hissetmesine neden oldu. *Gelinim asla gözyaşı dökmemeliydi.*

Onları şefkatle fırçaladı. "Üç hafta boyunca senin adına karar vermeme izin vereceğine söz vermiştin. Zamanım henüz dolmadı."

"Lütfen. Bunu bana yapmaman için sana *yalvarıyorum*. Bunu *konuşalım*."

Durakladı. Ama dışisiyle kararlarını tartışan bir erkek olsa bile, bunun için zamanları yoktu. *Dönüşene kadar güvende olmayacak.*

"Lothaire, eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, bunu yapmazsın."

Kadının üst kollarını sıktı. "*That* söyleyebileceğin en kötü şeydi. Sana *değer* verdiğim için bunu yapmak zorundayım."

"O yüzüğü üzerimde kullanamazsın! Ne yapacağınızı bilmediğini kendin söyledin."

"The ilk dilek en doğru olanıdır. Şimdiye kadar hiçbir dileğim kabul edilmedi, bu yüzden yeni bir dilekle başlayacağım."

"Bunun kulağa ne kadar *belirsiz* geldiğini anlıyor musunuz? This *benim hayatım!* *İrfan Kitabı*'nda dönüşümün katalizörünün *ölüm* olduğunu okudum."

"Bunu alışlagelmiş şekilde yapmıyoruz. Bana bak, Elizabeth. Sözlerimi dinle: Bu işin tam olarak planladığım gibi yürüyeceğinden hiç şüphem yok. -Yoksa seni riske atmazdım." Kız daha sert titremeye başlayınca, "Dileğimi defalarca gözden geçirmediğimi, her yinelemeyi Hag'ın öngörüsüyle kontrol etmediğimi mi sanıyorsunuz? Bu gibi konularda *bilgeyimdir*."

"Beni buna ikna edemezsin!"

"Then en iyisini bildiğim konusunda bana güvenmelisin, Elizabeth. The zor kısmı yüzüğü almaktı, sonra dileği tasarlamak beceri gerektirdi, ama *süreç* zahmetsiz olacak. Göz açıp kapayınca kadar bir vampire dönüşeceksin, sanki seni ben doğurmuşum gibi."

"İnsanların genellikle ölmek üzere oldukları için dönüştüklerini söylemiştin. Ben ölmeyeceğim.
Ben sağlıklıyım. Gencim-"

"Düşmanlarım seni hedef alacak. Kan borçları olmasa bile, Gelinim aracılığıyla bana zarar vermek isteyen düşmanlarım olacak. Sen benim en büyük zayıflığımsın."

"Göze batan kırılmalık," diye tekrarladı yumuşak bir sesle.

Onunla bir çocukmuş gibi konuşarak, "Think, aşkım-eğer iz sürebilseydin, o Wendigoların karşısında yok olabilirdin. Kendini savunacak gücün ya da bir tehditten anında kaçma yeteneğin yoksa seni dünyama nasıl getirebilirim?"

"Then Senin şiddet dolu, berbat dünyanda olmak istemiyorum! Buna ne dersin? Wendigoların izini sürmek zorunda kalmam çünkü onları evimde görmem!"

Başını geriye çekti. "Benimle birlikte olmak için bu hediye kabul etmez miydin? Bana aşkınsın, ne istersem yaparsın."

Aşık kadınlar fedakârlık yaparlardı. That basitçe yaptıkları şeydi.

Hayatı boyunca dünyayı izlemişti ve büyük çoğunluğunda kadınlar arzuladıkları erkeklere boyun eğmişlerdi. Şüphesiz son kırk yıl bir anormallikti. . . .

"Çok şey istiyorsun! Eğer o yüzüğü kullanırsan, senden nefret ederim." "Bunu da atlatacaksın. Tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi."

Kaşları birbirine yaklaştı, bakışları keskinleşti. "Bunu atlatamayacağım, Lothaire." "Dorada'nın dediği gibi, risk alacağım."

Bunu gerçekten yapacak! Paniğe kapılan Ellie dönerek odadan bir kez daha kaçtı.

Arkasında Lothaire'in sinirli iç çekişini duydu. Then "Hazırlan Elizabeth," diye seslendi.

Koridorda hızla ilerlerken, onun başka bir şey söylediğini duydu, ancak kelimeleri çıkaramadı-

Aniden içinde bir yangın çıktı. Göğsünü tutarak yavaşladı ama hâlâ apartmanda hızla ilerliyordu. Ağzında dişlerinin büyüdüğünü hissetti.

Hayır, hayır, hayır!

Önünde belirdi ve onu kendine doğru çekti. "Bitti, Elizabeth. Artık benim gibisin. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Baş dönmesi onu vurduğunda yüzünü ellerinin arasına gömdü. Her şey çok gürültülüydü; vücudu hava gibi hafif hissediyordu.

The *kokular* ... kokladığı onun kanı mıydı? Kulağının dibinde, kalbi bir gözetleme kulesi saatinin davulu gibi çalışıyordu.

Adam kadının ellerini çekti. Tırnaklarının koyu renk olduğunu ve daha çok pençeye benzediğini dehşetle fark etti.

"Hayır, bırak seni göreyim aşkım. Süsenlerin siyah, kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Ama kendini sakinleştirmelisin. Artık her şey yolunda, benimle güvendesin."

"Ben bir *vampir miyim?*" *Açık fikirli, açık fikirli.*

Kadın aptal aptal dururken, adam ellerini tuttu ve parmak uçlarından birini pençesine bastırarak keskinliğinden hoşlanmış gibi göründü.

"Ve şu küçük dişlerine bak." Sesi boğuklaştı. "Ah, Lizvetta, sadece onlara bakarak bile boşalabilirim. Her yönden mükemmelsin."

Adamın sesi yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibiydi; oysa o kayıptan dolayı hamdı, kafa karışıklığından dolayı hastaydı.

İçinde anlam veremediği duygular, dürtüler patlak verdi. Düşünceleri hızlandı. *Ondan nefret mi ediyordu! Sevmek mi? Onun tadına bakmalıyım. İç beni!*

Vücudu hiç bu kadar kendisininmiş gibi hissetmemişti. Saroya onun içinde yaşarken bile.

O yüzükle beni tekrar değiştirebilirdi. Eğer ona bir sebep verirse, onu yeterince korkutursa.

"Rahat ol." Onun yüzünü kucakladı. "Artık bizi hiçbir şey ayıramayacak." "Bana sarılmak mı?" diye mırıldandı.

"Ah, ne olursa!" Onu kendine doğru çekti ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Artık seni incitmekten korkmama gerek yok."

Ondan nefret ediyorum. . . Sev onu *Onun kokusu!* "Lothaire, sana ihtiyacım var."

"Beni daha fazla mutlu edemezdin, Elizabeth." Artık o ölümsüz olduğuna göre, Lothaire ona karşı hissettiklerini nihayet kabul edebilir, onunla savaşmayı bırakabilirdi.

Parmaklarını boynunun arkasına geçirip göğüslerini göğsüne bastırduğunda, "This dönüşümünün kusursuz olduğunun bir başka işareti - vampirler şehvet düşkününü yaratıklardır." diye homurdandı.

Gömleğinin V kısmından göğsünü öpmek için parmak uçlarında yükseldi ve burnunu soktu.

-

Dişlerini ona geçirdi.

Daha önce hiç bilmediği bir zevk vücudunu sarstı. "*Uhn! Elizavetta!*" Kız inleyip emmeye başlayınca, adamın aklı bir anda karıştı. . . "Hayır!" diye kükreyerek ısırığını serbest bıraktı. "Ateşten içtin, *benden.*"

Kadının omuzlarını tuttu, ısırıktan sonra hâlâ şehvetle doluydu, hatta içini bir telaş kaplamıştı. "Zihnimin ne kadar yanlışı olduğunu bilmiyor musun? Anılarla nasıl zehirlendiğimi? Ve senin de benim gibi bir *kozaş olduğundan* hiç şüphem yok!"

"Beni geri çevir!" diye bağırdı, gözleri duygudan simsiyah kesilmişti, dudaklarının kenarından kan akıyordu. "Yoksa delireceğim!"

Başını sertçe salladı. "Niyetim Diline bir damla damlatarak seni içmeye alıştırmak istemiştım. Sana sevmeyi öğretmek için. Ama ilk seferinde yazı tipine dokundun."

"O zaman beni geri değiştir!"

"Bu olasılığı düşünmüştüm, seni kanıma karşı bağışık hale getirmek için başka bir dilek kullanma fikriyle oynamıştım. Ne de olsa er ya da geç onu doğrudan benden alacaktın. Ama sonra, iki tahtı da istedim." Nefes verdi. "Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum." Elini kaldırarak parmağındaki yüzüğü çevirdi. "Gelinim benden her içki içtiğinde, sadece bu gecedен sonraki anılarımı toplayacak. Ne kurbanlarımin anıları onu etkileyecek ne de benim geçmişim."

Yüzü düştü ve ayaklarının üzerinde sallandı.

"Elizabeth, bu bize bir krallığa mal oldu. Ama yine de sonuç gerekli. Genelde kendimizden beslenmeyiz ama artık benden içebilirsin. *Sadece benden* içeceksin."

Ateşten aldığı kan onu daha da güçlü kılacaktı. Ve şimdi aralarında bir köprü vardı. Kopmaz bağlar.

"Hiçbir anı edinmemeni dileyebilirdim," diye devam etti, "ama davranışlarımı bilmeni, senin ve yavrularımız için savaşıırken gösterdiğim cesareti görmeni istiyorum. Erkeğinizle gurur duymanızı istiyorum."

Ve her gün, onun kendisine karşı olan hislerini hayal ederdi - ne kadar keskin olduklarını, saplantısının nasıl büyümeye devam ettiğini deneyimlerdi.

That bağı hayatını kolaylaştıracaktı. İlişkiler, bir başkasıyla birlikte bir yaşam sürdürmek, duygularını tartışmak konusunda çok az bilgisi vardı. Artık öğrenmesine gerek kalmayacaktı.

Onun aklından geçenleri en az onun kadar iyi biliyordu. Dudakları sözsüzce kıpırdadı.

"İhtiyacın olan her şey olacağım, seni besleyeceğim." Daha önce yetersiz bir yudum almıştı; şimdi onu iyice doyurmaya niyetliydi.

The onun vücudundan bedenini çıkarışını, yeni dişlerinin onun bedeninin derinliklerine batışını düşündü. . .

Aleti o kadar hızlı şişti ki bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Belki de vampir gelinini sahiplenip besledikten *sonra* entrikalarını ve planlarını yeniden gözden geçirebilirdi.

Başka bir çare ararken bakışlarını kaçırdı. O da başka çaresi olmadığından emin olacaktı.

Ama sonra dili dudaklarındaki kana bulaştı. The tadı vahşi gözlerini kapüşonlu hale getirdi, nefesleri sıkıştı. "L-Lothaire?"

Kalbinin hızla çarptığını duyabiliyor, uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu. Ama yüz ifadesindeki açlık onu neredeyse düşürecekti.

İhtiyacın olan her şey, Elizabeth.

Ellie, Lothaire'in kalbinin hipnotik atışını duyabiliyor, yüzüne bakarken hızlandığını algılayabiliyordu.

"Çok güzel. Elizabeth, uzun bekleyişimi fazlasıyla ödüllendirdin." Elizabeth'in elini hiç bırakmadan onu kasasına kadar takip etti ve yüzüğü içine attı. "Artık bitti." Onu yataklarına götürdü. "Bu gece hayatımıza yeniden başlıyoruz."

Daha şimdiden her yeri zonklamaya başlamıştı; cinsel organı külotunun sıcaklığıyla nemlenmiş, meme uçları üstünü zorluyor, ... dişleri dilini kamçılıyordu.

That kanının kısa bir örneğinin tadı *eve dönüş* gibiydi.

Yine de ona karşı öylesine öfkeliydi ki boğulabilirdi. "Bunu ben istemedim." These duygular çok yoğundu, çok fazla. *Korkutucuydu*.

"Kızgınsın. Ama bu da geçecek."

Hiçbir şey söylemedi, sadece odaklanmaya çalıştı.

"Bu gecedен sonra sana ne kadar zevk alabileceğini göstereceğim ve sen de beni affedeceksin."

Başını iki yana salladı. "Son oyununu mahvettim, beni terk etmek istemiyor musun? Beni reddetmek?"

Sadece sırtıttı, dudaklarındaki o şehvetli kıvrımla. "Sen yanımdayken kim bilir neler kazanabilirim? Birlikte yenilmez olacağız. Ayrıca, şu anda intikam için vaktim yok. Gelinime iz sürmeyi, *beslenmeyi* öğretmeliyim. Kendi gücünü bilmeyi ve onu kontrol etmeyi." Onu kendine yaklaştırdı. "Ama önce benim onun erkeği olduğumu ve beni sevdiğini kabul etmesi için onu ikna etmeliyim ki bunu kendisi de kabul etsin."

The onda hissettiği tatmin baş döndürücüydü. Onu sahiplenmek için ne kadar acı çektiğini anlayabilse bile, onunla gümbürdüyor gibiydi.

"Seni sevdiğimi hiç söylemedim."

"Yapmalısın," dedi patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Ve şimdi benim türümden olduğun için kendini bana daha da bağlı hissedeceksin." Ensesinden kavradı ve dudaklarını boynunda gezdirmek için ona yaklaştırdı. Dili dışarı fırladığında, kadın ona doğru sarkana kadar his bombardımanına uğradı.

"Seni çıplak istiyorum, Gelin." Kızın tek bir nefesi arasında tüm giysilerini yırtıp ayaklarının dibine yığılmıştı. "Gömleğimi çıkar," diye kulağını tırmaladı. "O meme uçlarının göğsüme sürtündüğünü hissetmek istiyorum."

Oh, Tanrım, o da öyle! Bir iniltiyle adamın gömleğine uzandı. The malzeme parmaklarının altından düşüyor gibiydi.

"The gücü sarhoş edici, değil mi?"

Onu parçalara mı ayırmıştı? Tam olarak ne kadar güçlüydü? ?

Düşünceleri sürüklendi, bakışları adamın çıplak göğsüne, ısırık izine kilitlendi. Neden onun etinin güzelliğini, onu bir kez daha ısırma teşvik eden pürüzsüz tenini hiçbir zaman tam olarak takdir etmemişti?

Bu açlığı doyurmak için onu baştan çıkardı.

Kadının gözlerinin içine bakarak deri kemerini kavramasını sağladı. "Benden daha fazlasını istiyorsan bunu çek."

İstese bile bunu durduramazdı. Vücudu koparılmış bir gitar teli gibi titriyordu.

Zar zor çekiştirdi. The deri ikiye ayrıldı. "Boş," diye mırıldandı, adamın kotunu çekiştirerek. "Açım." Adamın giysileri kadının çılgın parmaklarıyla baş edemedi ve kısa süre sonra adam karşısında çıplak kaldı. "Lothaire. . bana neler oluyor?"

"Seninle ilgileneceğim. Bana güvenirsen her şey yoluna girecek." Elizabeth'in küçük ellerini tutarak göğsüne yasladı. Elizabeth'in pençeleri kendi iradesiyle kaslarına saplandı, istediği şeyi güvence altına aldı ve onu yakınına hapsetti.

Sanki onun yanından hiç ayrılmayacakmışım gibi.

"Bu gece vücudunu yeni baştan tanıyacaksın. Ben de öyle." Görünüşü değişmişti ama neyse ki çok fazla değil. Though bronzluk çizgileri yoktu, teni onu on dokuz yaşında gördüğünde olduğu gibi tamamen altın sarısıydı.

The omuzlarına dökülen uzun yelesi daha da zengin bir renge bürünmüş, ipeksi bir hal almıştı. Gözleri parlayan griden simsiyah bir renge bürünmüştü, dişleri

Gözlerinin önünde keskinleşiyordu.

Onda bu vampirik özellikleri görmek, uzun zamandır inkâr ettiği içgüdülerini ön plana çıkardı. Haftalardır onu herhangi bir şeye karşı kıskırtmaktan kendini alıkoymuştu.

Adam ona arkadan saldırırken önünü şilteye dayamak yok.

Dizlerini omuzlarına kadar zorlamak, içine daha fazla inç sokmak yok. Şimdi onu duvara yasladı, kulağını, yanağını, alt dudağını öperken eli boğazını sıkıyordu. Üzerindeki kanı yaladı, onun üzerinde kendini tattı.

"Artık çok daha güçlüsün." Ama ona kıyasla asırlık gücüne rağmen ona karşı narin kalmaya devam etti. "Then kendini tutmak zorunda kalmayacak mısın?"

Yalan söyleyemem. "Sana elimden gelen her şeyi vereceğim."

Onun sözleri üzerine bakışları boynuna, orada nabız gibi atan damara kilitlendi. "Daha fazla kan mı istiyorsun?"

Gözlerini kaçırdı ama dili dudağına gitmeden önce değil.

"Susuzluğunuzdan asla utanmayın. Biz onu kutsal sayarız. Bana bak ve daha fazlasını istediğini söyle."

Bakışlarını ona dikti. "Tanrı yardımcım olsun. Biliyorum." "Şu anda kanım vücudumda tek bir yere güçlü bir şekilde akıyor."

Gözleri farkına vararak genişledi.

Kadın itiraz edemeden, adam onları yatağa yatırdı. "Arkana yaslan o zaman." Kadın tereddütle yattığında, adam başının yanında dizlerinin üzerinde doğruldu. Şaftını yumruklayarak ona, "O güzel dişlerini buraya batır" dedi. Kızın bunu istediğini, kanının oraya aktığını duyabildiğini anlayabiliyordu. "İç, Elizabeth."

Ona imrenerek baktı. "Ama seni inciteceğim."

Başının arkasını kavradı ve dudakları dudaklarına değene kadar onu kendine doğru çekti. "İç."

Ondan al. Seks sırasında hep böyle düşünmemiş miydi? Bu gece, *her şeyi ona vermeyi* düşündü. . .

Kaybolmuş bir iniltiyle, onun taşaklarını zevkle yalayarak kapladı, aşağıya doğru inerek kesesini ısırды, sonra tekrar taşaklarına döndü. Ama ısırmıyordu.

Bunun yerine, onun adını fısıldadı, uzunluğu boyunca sevgi dolu öpücükler kondurdu, yüzünü ona doğru okşadı ... onu bağrına bastı.

Saçlarını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdı, bunu sonsuza dek yapmasını istiyordu - ısırması için çaresiz olsa bile.

Onu baştan çıkarmak için pençesini shaftının yan tarafında gezdirerek bir kan çizgisi çizdi. "Lizvetta, aşkım ... al!"

Ellie'nin bakışları Lothaire'in ereksiyonunun tepesini kaplayan kıpkırmızı damlalara takıldı. Dişleri ağzının içinde şişmiş gibi görünerek eğildiğinde bir çığlık attı.

"İhtiyacınız olan her şey olacağım." Aksanı hiç bu kadar kalın olmuş muydu? "Tadıma bak!" İri eli kalçalarından birini kavradı, pençeleri tenine batıyordu. Şimdi ona karşı daha güçlüydü, daha hayvani.

Though saldırganlığı onu çağırdı, içinde cevap veren bir vahşilik uyandırdı, başını salladı. "Lothaire, sana zarar veremem!"

"Dişlerin ağrıyor mu?" "Oh, Tanrım, evet!"

"Onları ete batırmalısın. *Taşaklarım*. The acı sadece daha da kötülecek." Cesaretle ona bakarak dudaklarını araladı.

"Evet, Gelin, *yem*....."

Dilini akıntıya doğru uzattı; ilk temasla birlikte çılgınca bir inilti yükseldi. Kanı onu yaktı, sanki diline sıçradı, o eve dönüş, *haklılık* duygusunu getirdi.

Bir anda susuzluk ve tahrik onu sardı.

Dayanılmazdı. Nefes nefese tısladı. "Isırmalısın
....."

Daha bilinçli bir karar bile veremedi, dişleri adamın kalın ereksiyonunun yan tarafına batmaya başladı.

Kadın adamın etini deldi; gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlandı. "*Tanrılar, evet!*" diye kükredi, sırtı eğildi.

İnkâr edilemez. Lothaire'in leziz kanı Lizvetta'nın dilini ıslatırken, güçlü kalbi kulaklarında gümbürdüyor, onun coşku dolu inlemelerine davul sesi gibi eşlik ediyordu. "Em, Lizvetta, daha fazla ememeyene kadar. *Senin için güçlüyüm.*"

Yaptı, ondan zengin, boğucu bir heyecan aldı. Sanki hayatı boyunca böyle içmek için beklemiş gibi hissediyordu. Her yutkunuşta göğüsleri ve cinsel organı şişiyor, meme uçları ahlaksızca dışarı fırlıyordu. Kendinden geçmişti, vücudu kalbinin her atışında zonkluyor gibiydi - ya da onunkinde?

Lothaire'in kanı onu anlayamadığı bir şekilde etkiliyordu. Kendini her zamankinden daha canlı hissediyordu ama duyguları kontrolden çıkmıştı.

Bir an ağlayacağını düşündü, sonra histerik bir kahkaha attı. Daha sert emdi.

"Durma, dişlerini bırakma." Sırt üstü yatarak, "Sırayla seni öpmeliyim," dedi.

Lizvetta'nın vücudunu kendi tarafına doğru çekerken, Lizvetta onu ısırtığının altında tuttu. "Çıglık at, Lizvetta, benim için çıglık at." Adam başını bacaklarının arasına sokup açık ağzını ona dayadığında Lizvetta çıglık attı.

"Ah! *Beslenmeye* devam et," diye emretti ona dilinin bir kırbacıyla, "ve seni ödüllendireceğim."

Belli belirsiz, bunu en son ne zaman söylediğini hatırladı. Ödülünü istiyordu, adam onu uzaklaştıran kadar emmeyi bırakmayacaktı.

Pençelerini gövdesinde yoğurup açgözlü çekişlerle çektiğinde zevkle sarsıldı. Ve sonra klitorisini ağızıyla kaplayarak emmeye başladı.

Rapture. *Bunu benden asla alma.* Pençelerini onun kıkına batırdı. *Bunun asla bitmesini istemiyorum.*

Adam kızın etine karşı hırladığında, titreşimler onu daha da memnun etti. *Gelmek üzereydi.* Daha önce hiç olmadığı kadar orgazm olmak.

Dilinde onun kanı. Uçuşan kasları pençelerinin altında sıkışmıştı. Şaftı onun aç ağzında.

Tohumunun yükseldiğini hissedebiliyor, *tadını* aldığını düşünüyordu.

Ve kendi dişinin küçük bir dikenini algıladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Kenardan aşağı yuvarlandı.

Çıglık atıyor. Derin emiyor. Daha fazla çıglık atıyor.

Menisi gövdesine doğru pompalanmaya başlayıp göğsüne ulaşırken ona karşı hırladı.

The tohum kokusu, seks kokusu. Kan kokusu. *Cennetin.*

Boşaldıktan sonra bile dudaklarının arasında sert kaldı.

Sert nefesler arasında, "Aşkım, ödülün için bunu bana geri vermen gerekecek," diye homurdandı. Kadının yüzünü kavradı ve başparmağını çene kaslarına bastırarak onu serbest bırakmasını sağladı.

Kadın isteksizce bunu yaptı ve adam şaftı ondan çekerken şaftı özlemle yaladı.

Aklımı kaybediyorum.

Göğsüne bulaşan tohumlarının bir kısmını dikkatsizce sildi, sonra da bacaklarının arasını yokladı. "Şimdi bu ilk çılgınlığı aradan çıkardığımıza göre ..." Parmağını onun kaygan çekirdeğinin içine kaydırды.

"Lothaire!" İkinci bir bıçağı daha içine sokarken ona hiç acımadı. Bileğinin tekmeleriyle onları hınzırca itti, daha hızlı... daha derine. Şişkin kol ve boyun kaslarındaki Thedamarlar şimdi ona iki kat daha seksi görünüyordu. "Her zaman böyle mi?"

İnsan orgazmı, firecracker. Vampir orgazmı, *atomik patlama*.

"Vücudunun neler yapabileceğini öğrendikten sonra mı? Sadece daha iyi olacak. Bunu sevmeni sağlayacağım, seni benim türüme dönüştürdüğüm için bana teşekkür etmeni sağlayacağım."

Başını sertçe salladı. "Bunu hâlâ kabullenemedim-" Çığlık atana kadar kanalının üst kısmını gıdıkladı. "Bu da neydi, Gelin?"

Adam durakladığında, "That bu hiç adil değil!" diye bağırdı.

"Bir kez daha haksızlık mı edeyim Lizvetta?" Bir vuruş daha, bir duraklama daha. Onun gözlerinin içine bakarken yine şeytanla bir anlaşma yapıyormuş gibi hissetti, ruhu bir yalvarışla teslim oldu. "Lütfen durma"

50

Adam onun sıcaklığını okşarken Elizabeth'in gözleri duygularla kararmış, kanlı dudaklarının arasından sığ nefesler alıyordu. Sadece ona bakmak bile göğsündeki ağrının geri dönmesine neden oldu.

Ama Lothaire bu yabancı hissin ya da az önce paylaştıkları sarsıcı boşalmanın tadını çıkarmasına izin veremezdi. Bir amacı vardı. Onu bunun doğru yol olduğuna ikna etmeliydi.

Gelininin ölümcül bir zaafı varsa, o da inatçılığıydı. Elbette, şimdi ondaki bu özelliği seviyor, takdire şayan buluyordu. Ama bu, zaman zaman inadından vazgeçirilmemesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Meydan okumaya hazırdı.

Parmağını tekrar kadının içinde kıvırdı. Kan onun içinde aktığı için, o küçük çıkıntılı nokta şişmişti - o kadar ki, onu aldığı anda şaftına karşı hissedebilecekti, dolgun tepesinin kenarını yakaladığını hissedecekti.

Ve tanrılar, bunu nasıl hissedeceğini. . .

"Seni zevkle, zenginlikle yıkayacağım." İçini ovarken başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirmeye başladı. "Bundan asla pişman olmayacaksın. Bu gece seni bir düzine kez daha boşaltacağım, her biri bir öncekinden daha güçlü olacak."

Yüzünden bir sıkıntı titreşimi geçti. Dönüşmüş insanlardan, bir ölümsüz olarak seksin bin kat daha yoğun olduğunu duymuştu. Korkmasına şaşmamalı.

"Şşş, şşş, aşkım, şimdi alabilirsin. Daha sonra bana teşekkür etmeyeceğin hiçbir şeyi vücuduna asla yapmam."

"Türümü değiştirmek gibi."

Utanmadan, "Aynen öyle" dedi. Parmaklarını kaldırarak ellerini kadının kışının altına soktu ve onu kaldırdı. Tek bir hızlı hamleyle onun dışısı.

Lothaire geri çekildi ve şaftını derinlere daldırdı, Ellie'ye yapabileceğini hiç bilmediği şeyleri hissettirmek için o zayıf kalçalarını döndürdü.

"Evet, evet! *Evet mi?*" Daha ne kadar yaklaştığını bile anlayamadan orgazm olmaya başlamıştı. "Geliyorum ... *oh, Tanrım!*" Adam onun üzerinde titreyip terlerken, kendisi de çoktan orgazmın eşiğine gelmişken, seksinin onun şaftını tekrar tekrar sıkıldığını hissedebiliyordu.

"Durmayacak, Lothaire!" Adamın siki kadının içindeki o noktanın üzerinde kayıyor, orgazmın devam etmesini sağlıyordu.

Acımasızdı, kız merhamet için hıçkırana kadar dalmaya, dalmaya devam etti.

-Bir yandan da daha fazlası için kalçalarını kaldırıyor.

Ama dişlerini gıcırdatarak hızını yavaşlattı. "Bunu kabul ediyor musun?" Parmaklarını kızın saçlarının arasından geçirdi, saçlarını kavradı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. "Beni kabul ediyor musun?"

Adamın *kabul et* yerine *affet* dediğini neredeyse hayal edebiliyordu. "Kabul ediyorum! Oh, evet!" O anda ona her şeyi söyleyebilirdi, içinde hareket etmesini sağlayacak her şeyi.

Onu öpmek için eğildi, dudaklarını ve hassas dişlerini yaladı. Zengin kan dillerinin arasından akarken, yeni pençeleriyle çarşafı parçaladı.

The İlk kez seks yaptıklarında, daha nazik olması için yalvarmıştı. Şimdi ise "Daha sert!" diyordu.

"Sert mi istiyorsun?" Ses tonu onu istemeyebileceği konusunda uyarmıştı.

Yine de onu teşvik etmek için kendini sırtına vururken buldu. Adam titreyerek kadının pençelerine doğru eğildi. Ve kısa bir an için, ona bir ... şaşkınlık bakışı attı?

Then acımasız Lothaire geri döndü. Bir hırıltıyla kalçalarını yatağa doğru itti ve ona vurmaya başladı. The sekslerinin sesleri sağır edici bir hal aldı - tenlerinin birbirine çarpması, kadının sürekli inlemeleri, adamın Rusça gırtlaktan gelen sözleri.

Ve her zaman kalplerinin gümbürtüsü. Eşikteydi, tekrar doruğa ulaşmak üzereydi.

This ham mutluluk onu bir insan olarak öldürebilirdi.

Derin nefesler arasında, "Beni sevdiğini söyle," diye geveledi.

Neredeyse çılgılık atacaktı. Ama bu duygu seli içinde bile inatçı bir fısıltıya tutunuyordu. *Önce ona söylemeyeceğim. . .*

Ve orgazm olmaya başladığında, onun adını haykırmaktan başka bir şey yapamadı.

Tam Ellie onun hamlelerine daha fazla dayanamayacağından korktuğu sırada, adamın vücudu tamamen hareketsiz kaldı, kırbaçlı kasları şişti. "*Seni asla bırakmayacağım, Lizvetta!*" Adam onun içinde hareketsiz kaldı, yüzü bir gerginlik maskesiydi. "Sen *benimsin!*" diye kükredi, gözleri parlıyor, bakışları onunkileri sabitliyordu. "Benimsin! Ah, tanrılar, sen ... *benimsin* ..."

Coşku yüz hatlarını aydınlattı.

Tohumu aceleyle fişkırdı. Kalçaları kontrol edilemez bir öfkeyle öne doğru fırladı, bacaklarının arasına piston gibi girdi. Kavurucu meni püskürtüleri kadının içine pompalandı... vücudu onunkine akıyordu... tekrar tekrar. . . .

Onu sıcaklığıyla doldurduktan sonra, nihayet üzerine yığıldı. "*Lizvetta,*" diye inledi şaşkınca.

Ona sıkıca sarıldı, nemli şakağına, terden sırlıklam olmuş boynuna öpücükler kondurdu. Adam onun içinde oyalandı, hâlâ hafifçe itiyordu.

Kalpleri birlikte çarparken, onunla bir zamanlar bildiği ve sonra özlediği o yakınlığı yaşadı.

"Bu daha başlangıç, aşkım," diye söz verdi, şaftı kadının içinde kıpırdanıyordu. . .

Gecenin sonunda, sayısız seks nöbetinden sonra, onu göğsüne bastırdı - sertçe. Ama bu ona iyi gelmişti.

"Gelinime böyle sarılmayı ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?" Dudaklarını onun saçlarına değdirerek mırıldandı: "Bir daha hiçbir şey istemeyeceksin Elizabeth. The dünya senin olacak."

Yine korunduğunu hissetti. *Güvende*. Göz kapakları ağırlaşmaya başladı. Ama bunun bitmesini istemiyordu, yarın uyanacağından ve tüm bunların bir rüya olacağından korkuyordu. "Çok uykum var."

"Benim güzel kızım, şafak yaklaşıyor. Ve tüm iyi vampirler yatıyor." Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Then uyanık kalacaksın."

Kızın yüzünü kavrayarak, ağzını hafifçe kendi ağzıyla kapattı ve şefkatle dişini yalayarak ona son bir kan tadı verdi.

The en tatlı iyi geceler öpücüğü. Then kollarının güvenli beşiğine geri döndü.

Peki neden hâlâ içinde bir kuşku gölgesi hissediyordu? Neden aslında

ruhunu şeytana satmış gibi hissediyordu ve geri ödeme politikası yoktu?

Hayır, hayır. Hangi kadın bu tanrıyı, bedenine tapıyor gibi görünen, güç ve para sahibi bu çökmüş aşığı sevmez ki?

Şu anda onu sevdiğini söylese, o da karşılık verirdi. Ve ciddi olurdu.

Ama bunu söylememişti. Ve ona yaptığı her şey için üzgün olduğunu hiç söylememişti.

Ben Lothaire'in aptalıyım. . . .

Lothaire'in kontrolü altında tam olarak sıfır krallık vardı. Kan davalarının hiçbirisi gerçekleşmemiş ve tüm planları alt üst olmuştu.

Yine de içine baygın bir rahatlama yayıldı. Dudakları kendiliğinden kıvrılmaya devam etti.

The Elizabeth göğsüne yaslanmış uyuklarken onun saçlarını okşamaktan duyduğu tatmin tarif edilemezdi.

Onu bedeniyle tatmin etmiş, ihtiyacını körüklemiş, sonra da doyurmuştu. Teni ısınana kadar onu kanıyla beslemişti. Şimdi derin bir uykuya dalmıştı; bu sırada o da onu çağlar boyunca hayatta kalarak kazandığı güçle koruyordu.

Elbette onu seviyordu. Ona daha önce söylemek üzere olduğunu biliyordu. Yani onun sadakati onun sadakatiydi. . .

Tarif edilemez.

Lothaire bu dönüşüm dileğini prova etmek için büyük çaba sarf etmişti ve yüzük de tam olarak söyleneni yapmıştı. Bu da yarın ona başka hiçbir erkeğin veremeyeceği bir hediye vereceği anlamına geliyordu.

Küçük sevimli dişlerinden biriyle dalgın dalgın alt dudağını yokladığında, adam içini çekti.

The Eski Düşman iç çekti.

Yüce Tanrım, sonunda başına gelmişti.

Mutluluk.

Then kendi dişleri keskinleşti. *Bu duyguyu benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim.*

Alacakaranlıkta Ellie hiç sersemlemeden uyandı. Bir saniye önce uyuyor, sonra uyanıyordu. Garipti.

Lothaire'in rahatsız edici bir şefkatle kendisine baktığını, dağınık saçlarının gözlerinden birinin üzerine sarktığını gördü.

Eğer daha önce muhteşem olsaydı ... Lothaire'in sevilmiş gibi görünmesi *nefes* kesiciydi.

Çakıllı bir sesle, "İyi akşamlar," dedi.

Günaydın'ın vampir versiyonu mu? "Sana da." "Nasıl hissediyorsun?"

Zihinsel olarak mı? *The jüri hala karar vermedi.* Vücut olarak mı? *İnanılmaz derecede iyi.* Though bunu kabul etmeyi reddetti

Ellie onun, kendisi söz konusu olduğunda bu zorbalıktan kurtulabileceğini düşünmesini istemiyordu. Eğer onunla vampir gibi bir hayat kuracaksa - *Yüce Tanrım* - bu davranışının önünü kesmesi gerekiyordu.

Omuz silkti. "İyi hissediyorum. Bu kesinlikle farklı." Agresif sekslerine rağmen sancıları yoktu.

Ama her zamanki gibi canımın çektiği şeyler de yok. "Ne düşünüyorsun?"

"Yemeği özledim." İçini bir hüznün kaplayarak ayağa kalktı ve adamın gözlerini daha önce hiç olmadığı kadar vücudunda hissetti.

Hissedilebilir. *Sahiplenici.*

"Kahvaltınız ben olacağım. Buzdolabından takviye yaptım. Gel Lizvetta, tadıma bayılıyorsun. Ve nasıl dokunmayı tercih ettiğini biliyorum. . yazı tipi."

Çok kendini beğenmiş. Yatakta ona baktı; bir cinayet mahalline benziyordu. *The* silte parçalanmıştı. Pençeleriyle mi? Her yerde kan vardı.

Ona kendi kanını hiç vermediğini fark edince kızardı. Bu onu kendine aşık mı yapıyordu?

Onun bakışlarını takip etti, yıkımdan gurur duyuyor gibiydi. Sanki az önce bir tartışmayı kazanmış gibi ona kendinden memnun bir gülümseme attı. Ve nedense dişleri o kadar ... inanılmaz derecede ... seksiydi ki.

Zihni boşalmış gibiydi. *Yala onları, içimde hisset.* Dilini kendi dillerinden birinin üzerinde gezdirdi.

That günahkâr vampir, eğer izin verirse onu akılsız bir seks kölesi yapabilirdi.

Başını sertçe salladı, sonra üzerine bir şeyler giymek için yatak odasına doğru yürüdü. Onun yanında çıplak olmak konusunda kendine güvenmiyordu.

Dolabını açtığında, kapının tokmağını kırdı.

"Gücüne alışacaksın," dedi aniden arkasından. Kız kapı koluna bakakalınca, "Güçlü olmak kötü bir şey değil," diye ekledi.

Bir yutkunmayla topuzu rafa yerleştirdi ve örümcek ağları kadar dayanıksız kumaşları yok etmemeye dikkat ederek özenle giyinmeye başladı.

Lothaire sanki onu daha önce hiç çıplak görmemiş gibi büyülenmiş bir ifadeyle baktı - ya da belki de onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu. "Kabul et. Vampir seksi daha iyi."

Atomik patlama. "Önemli değil. Lothaire, konuşmamız gerek."

"Yapacağız." Ona doğru uzandı, ereksiyonunu çelik bir çubuk gibi üzerinde hissedene kadar onu kendine çekti. "Tekrar harcadıktan ve benden bir kez daha beslendikten sonra. Dorada gece yarısı dönecek ama sonrasında sana bir sürprizim var-"

"*Şimdi.* Lütfen giyin."

Kadının ciddi olduğunu görünce omuz silkti. "Şu anda kendimi çok yüce gönüllü hissediyorum."

The victor. Daha önce kibirliyse bile, şimdi dayanılmazdı. Daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyordu.

İzini sürdürdü. Kadın yatak odasına döndüğünde, adam giyinmiş olarak dolabından çıktı. Tıpkı daha önce pek çok kez yaptıkları gibi, adam masasına oturdu, kadın da kanepeye.

"Söyle bana, Elizabeth. Daha sonraya kalamayacak olan ne?" "Lothaire, yine benim adıma karar veremezsin." "Elbette verebilirim."

"Hayır, bu işe eşitler olarak başlıyoruz. Söyle."

"Bunu söyleyemem. Sen, aşkım, yalan söyleme yeteneğine sahipken, ben değilim."

"Neydi o?" Onu yanlış anlamıştı.

"Biz eşit *değiliz*, Elizabeth. Benim senden binlerce yıllık bilgim var. The çağların kanlı bilgeliği."

The oda sallanıyor gibiydi.

"Sen benim Gelinimsin, en değerli varlığımsın ve ben senin eşin ve teknik olarak efendinim. Bizim için kararları ben vereceğim ve sen de neyin en iyi olduğunu bildiğim konusunda bana güveneceksin."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Vampir olmak istemiyordun ama sonunda sevdin."

"Bir gecesini severek geçirdim. The gerisini göreceğiz!" Kendi kendine onun böyle şeyler söylemekten daha iyisini bilmediğini söylemeye çalıştı. Balery'nin de açıkladığı gibi, Lothaire duygusal olarak duyarsızdı çünkü nasıl ya da neden farklı davranabileceğini hiç öğrenmemişti. *Sabırlı ol, Ellie*

"Lothaire, Bir daha asla seçimimi elimden almayacağına söz ver."

"Hayatımın geri kalanında seninle ilgileneceğim, güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Buna senin adına karar vermek de dahilse, öyle olsun."

Dudakları aralandı. O artık bir vampirdi ve adam ona *hâlâ* bok gibi davranıyordu.

Hiç bitmeyecek.

Sonsuza kadar bu kibirli kışla mı yaşayacaksın?

"Hayır, Lothaire, bu saçmalık *hemen* bitecek! Yoksa seni terk ederim. Beni anlıyor musun? Seninle olmak *zorunda* değilim ve sürekli çocuk muamelesi görmektense yalnız kalmayı tercih ederim."

"Kanınız hala yüksek. This zamanla hafifleyecektir." Ona hoşgörülü bir bakış attı. "Bu aceleci sözleri şimdilik affediyorum."

Kekeledi, "*Affetmek mi?* Kimin kimi affetmesi gerektiğini konuşalım."

"Kimi," diye düzeltti.

"Kapa çenen! Burada haklı olan benim. Bana yaptığın onca şeyi hatırlıyor musun?"

Threatening ailem mi? Annemi ve kardeşimi mi? Beni hapse göndermek mi? Benden bir kez bile özür dilemedin. *Benden bir kez bile af dilemedin.* Sadece evcil hayvanına bunu aşmasını emrettin. Ve ancak benim senin gelinin olduğumu anladıktan *sonra*, o kalın kafadaki ampul *nihayet* yandıktan *sonra*."

"Ve sen bana bunları aşacağını söylemiştin!" diye tersledi. "Yemin etmiştin."

"Yalan söyledim."

Sanki bu olasılık hiç aklına gelmemiş gibi afallamış görünüyordu. "Then bana çoktan ihanet ettin!"

"Birkaç hafta içinde her şeyden sıyrılacağımı mı sandın? Yapamazdım, özellikle de sen hiç değişmemişken! Ve tüm bunlar sen beni isteğim dışında bir kan içiciye dönüştürmeden önce oldu."

"Seni *kan içici* yapmak sana karşı olan tüm suçlamaları ortadan kaldırmalı!" diye bağırarak ayağa fırladı. "Bana daha da borçlu olmalısın. O yüzüğü bulmak için yıllarca uğraştım! Hayatımı defalarca riske attım ve ölümü hafife almam!"

"Ben bunu hiç istemedim." Lothaire'in "yarattığı" yaratık olmak, onun malı olmak. "Seni hiç istemedim!"

"Bana aramızdaki bu şeyi kabul ettiğini, beni kabul ettiğini söylemiştin. Sözlerini doğru kabul ettim ve onlara güvendim. *Sana* güvendim!"

"Sen de yalan söyledin," diye ağladı. "Bana asla pişman olmayacağımı söylemiştin. Şu anda tüm kalbimle pişmanım! Bunun ikimiz arasında asla yürümeyeceği çok açık hale geliyor."

Bunun üzerine öfkeli ifadesi zalim bir sırıtışa dönüştü. Bu bakıştan nefret ediyordu. "Bir sorun var. Bana aşık oldun. Bensiz yaşayamazsın."

Onu merhametine bıraktığını düşünüyordu; onun canını yakmaya devam ettiği kadar, o da onun canını yakmak için yanıp tutuşuyordu. "Hayır, sana aşık olmadım."

Dün gecedен sonra sana tamamen aşık oldum. Ama her zamanki gibi, onun duygularını bilmesini istemedi, ona bir kez daha üstünlük sağlamak istemedi. Ayrıca, aşk her şeyin üstesinden *gelemezdi*. Zorlu bir toplumda büyürken öğrendiği bir şey varsa, o da bazen sevginin yeterli olmadığıydı.

"Ve yine bana yalan söylüyorsun," dedi adam ama kadın onun gözlerinde bir şüphe parıltısı gördüğünü sandı.

"Aşk ya da değil, bize bir şans vermeye karar vermiştim. Ama sen bunu *mahvediyorsun*. Kibrin ve *kendini* beğenmişliğinle her şeyi mahvediyorsun, her şeyi!"

Onu dinlemiyor gibi görünüyordu, aklı tek bir şeye takılmıştı: "Beni seviyorsun. Bu çok açık. Bana 'aramızda hissettiklerimizin herkesin birlikte yaşadığı bir şey olmadığını' söylememiş olsaydın bile -nasıl ifade ettin? "

"Beni gerçekten öldüreceğini anladığım gece sana bunu söylemedim mi? Benim yerimde olsaydınız ne söylemezsiniz?"

"Bunu şimdi bitirelim, Elizabeth. Aptalca davranıyorsun."

"Tabii ki aptalca davranan *benim*. Asla sen değilsin. Çünkü ben açıkça senden aşağıyım! Böyle söylemiyor *muydun*? Bana köpek gibi davranan birini nasıl sevebilirim ki? Beni esir alan, bana eziyet eden, gizlice ruhumu yok etmeyi planlayan bir adama karşı şefkatli duygular beslememi bekliyorsun. Sence bu benim hakkımda ne söyler? Bir pisliğin kendisine bu şekilde davranmasına izin veren bir kadın ister *miydin*?"

"Eğer bana aşık olmuyorsan, o zaman bu üç hafta boyunca ne yaptık?"

"*Biz*" *mi*? Ben *hayatta* kalıyordum! Ve ne gerekiyorsa yaptım."

Sessiz ve uğursuz bir sesle, "That tüm bunlar senin için miydi? Bir oyun mu?" "Daha fazlası nasıl olabilir? Söyle bana, Lothaire, bilmek istiyorum.

Seni neden sevmem gerektiğine beni ikna et."

"Çünkü başka herhangi bir kadın bunu yapardı! Yine de bana aşıkmiş gibi mi yaptın?" Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Bu . . . onu korkuttu. Bu da onu daha da kızdırdı. "Her zaman aklımın bir köşesinde senin yaptıklarını düşündüm."

"Bir kez daha hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapacak mısın? Nasıl iz süreceğin ya da kan bulacağın hakkında hiçbir fikrin yok. Tamamen bana bağımlısın. Seni tutsağım olarak tutmak için susuzluğunu kullanmam gerekiyorsa, kullanırım."

Ona karşı hissetmeyi başardığı güven, onarılamayacak kadar ihlal edilmişti.

Dudaklarının kendi dişlerinden geri çekildiğini, anılar ona saldırdıkça keskinleştiklerini hissetti. "*Bu akşam hapse girmene izin vermeye karar verdim.*" "*Aileni zevkle öldüreceğim*"

The birikmiş olan korku ve hayal kırıklığı şimdi taşmıştı. "Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

"Çok kötü, Elizabeth. Benimle sıkışıp kaldın. Birkaç on yıl için değil, yüzyıllar için değil. Sonsuza dek bana bağlısın. That bahsettiğin kız ve erkek çocuk?

They benden gelecek-ya da hiç kimseden."

"Ben *gidiyorum!*" Kapıya doğru döndü, koridorda ilerlerken önceki gece onu kovalayan şeyleri hatırlayınca irkildi.

"Beni terk mi ediyorsun?" Alaycı bir kahkaha atarak onun önünden geçti. "Sınırdan geçebilsen bile nereye gideceksin?"

Etrafında dolaştı.

"Seni bulamayacağım nereye gidebilirsin ki?" Duyguları ham, sinirleri yıpranmış olsa da onu takip etti, onunla alay etti.

They şimdi ilk sabah onu getirdiği oturma odasında idi.

-Doğrudan enjeksiyon tezgahından.

Onu itip kakmış, yere düşürmüştü. "Nereye gideceğim?" diye sordu. "Ailemin gittiği yere, senin onları bulamayacağın yere! Eninde sonunda özgür kalacağım."

Adamın gözlerinde bir telaş gördüğünü sandı ama kendi saldırganlığı bunu çabucak bastırdı. "Onları bir daha asla göremeyeceğin gerçeğini kabullen! They senin için ölü, tıpkı senin onlar için olduğun gibi."

"Bu da ne demek oluyor?"

"They hapishaneden kaçarken bir gardiyan tarafından vurularak öldürüldüğüne inanıyor. The gerçeği asla öğrenemeyecek, *tatlım.*"

Ve böylece, zihinsel lastik bandı ... koptu. *Kontrol etmek yerine, saldıracağım.*

Bir vazoyu kaptığı gibi adama fırlattı. "Senden nefret ediyorum! Sadece bir aptal seni sevebilir!" Then bir lamba. "İçi çirkin!" İlk gün onu tehdit ettiği dekoratif kılıcı eline aldı. "Neden şimdi beni odanın öbür ucuna fırlatmayı denemiyorsun!"

Küçümseyici bir ses tonuyla, "Hag sana daha önce vahşi dedi. Hag *hiçbir şey* görmemişti."

"Seni öldüreceğim!"

"Beni asla incitmezsin. İstedtiğin kadar inkar et, ama beni seviyorsun. Küçük kılıcını kullanarak beni aksi yönde ikna et ya da sonsuza dek benim olduğumu kabul et." Yine güldü.

Kahkahası onu uçurdu, bir bıçak gibi kesti. Şaşkınlıktan çılgına dönmüş bir halde kılıcını kaldırdı ve onu tekrar kesebilmeyi diledi.

Adam ona doğru ilerlediğinde, "Benden uzak dur!" diye bağırdı. Yapamam. Şimdi burada olamam! Bırakın beni!"

"Burada olamaz mısınız? Yine de gitmene izin vermeyeceğim."

"Sana uzak durmanı söylemiştim! Sallarım!" Kırmızı görüşünü kapattı.

Gerçekten. Kanlı gözyaşları. *Yüce Tanrım, artık gözyaşlarım kanlı.*

Göremiyorum.

"O kılıcı bana karşı asla kullanamazsın. Şimdi çocuk gibi davranmayı bırak ve birinin canı yanmadan onu yerine koy."

Öfkeyle çığlık attı ama *hâlâ* onun kahkahalarını duyabiliyordu.

Çığlık atmadan duramıyorum... Kılıcın kabzası avucumun içinde ezildi...

Körü körüne sallıyorum...

The kahkahalar kesildi. Kapıya vuran bir gümbürtü müydü? Yutkundü, baş dönmesi onu sarmıştı.

That sadece onun bedeni *değil* miydi? *The piç benimle dalga geçiyor, beni kandırıyor.* Gözlerini tekrar tekrar ovuşturdu ve gördü

Korku.

Lothaire sırtüstü yatıyordu, başı vücuduyla aynı açıda sallanıyordu. Boynu yarılmış, omurgası kopmuştu. . . .

Parmakları gevşedi. The kılıç yere çarptı.

Dizleri bükülerek cesedin yanına yığıldı. *Onu ben mi öldürdüm?*

Kendini onun hareketsiz göğsünün üzerine atarken daha fazla gözyaşı döktü. *Hayır, hayır, hayır!* O yenilmezdi, hiçbir şey onu alt edemezdi. En azından o. *Ben ne yaptım?*

Ona ulaşacak kadar yakın bile değildi. *Nasıl, nasıl, nasıl?*

Öfkesinin yerini ısırap aldı. Her şeyden sonra bile onu bu şekilde incitmek, öldürmek istememişti. Birlikte yaşayabileceklerini düşünmemesi, ona karşı sevgi hissetmediği anlamına gelmiyordu. *Onun yakınında bile değildim!*

"O gitmedi," diye hıçkırdı. "Gitmedi. Olamaz." Ellie ayağa kalktı, akılsızca saçlarını yoluyordu. Kanla dolmuş gözleri

Dondu kaldı. *The yüzük.* "Onun olmasına *izin* vermeyeceğim." Ayağa fırladı ve kasaya ~~çık~~koşmaya başladı. "Onu geri getireceğim."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi arkasından bir ses.

Ellie dönüp baktı. Uzun siyah saçlı, sivri kulaklı ve küçük dişleri olan bir kadın Lothaire'in cesedinin yanında duruyordu. Yan tarafta iri yarı bir iblis dikkatle etrafı izliyordu.

"*Kimsin sen?*" Ellie sordu. "Sınırı nasıl aştın?" "The Valkyrie seni kaçırmak üzere. Bir kâhinden içeriden bilgi aldım." "Beni hedeflediğim şeyden uzak tutmaya çalış." Ellie dişlerini sıktı. "Sana meydan okuyorum."

Kuzgun saçlı dişi, Lothaire'inkine eşdeğer bir hızla Ellie'nin üzerine atılarak onu gafil avladı.

Ellie tek ayağı üzerinde dönerken dizlerinin üzerine düşmeden önce ağzından kan fışkırdı. The kadın hemen üzerine atılarak bileklerini bağladı ve ardından boğazına bıçak dayadı.

"Hayır! Bırakın beni!"

"Sen eski bir insansın o zaman? Bahse girerim bu kendini beğenmiş piç kurusunu çok etkilemiştir." İblis'e işaret etti. "Deshazior, şimdi."

İblis bir anda ilerleyerek Ellie'nin kolunu kavradı. Onu bir anda buradan ışınlatabilirdi.

Lothaire'den uzakta.

"Hayır, bana dokunma!" Ellie tısladı, tüm gücüyle mücadele etti ama iblisin elinden kurtulamadı. Şimdi Valkyrie'ye yalvararak, "Ringe gitmeliyim! Sana yalvarıyorum! Onunla pazarlık yapacağım, sadece beni dinle!" The dişi hareketsizdi. Ellie iblise, "Hayır! Bunu yapma-" diye bağırdı.

Hem Valkyrie'yi hem de onu izlemeye başladı. Onlar gözden kaybolmadan hemen önce Ellie, Lothaire'e son bir kez bakmak için arkasına döndü.

The aşık olduğu vampir. *Sevdiğim adamı öldürdüm. Ama onu geri getireceğim. . . .*

Bir an sonra üçü, etrafında kırmızı cüppeli hayaletlerin uçtuğu geniş bir konağın önünde belirdi. Gece vakti puslu gökyüzünde şimşekler çakıyor, sürekli çığlıklar duyuluyordu.

Beni bir Valkyrie cadılar meclisine mi götürdüler? Nerede olduğunu bulması ve bir kaçış planı yapması gerekiyordu. Dorada gelmeden ringe geri dönmeliydi.

Valkyrie onu ön girişe doğru çekerken, Ellie'nin aklında bir sürü fikir dönüyordu. Kılıç ucundaki iblisi sırtının izini sürmeye zorlayabilirdi! Then

Lothaire'i iyileştirebilir, gerekirse onları zamanda geriye götürebilirdi.

Özgür ol. Bir kılıç bul. Daha bitmedi. Yeni pençeleri kan damlayana kadar avuçlarını ısırdı. *Kaçmak zorundayım! Lothaire orada yatıyor. . . ölü.*

Dişi onu sundurma basamaklarından yukarı itmeye başladığında, iblis alaycı bir selam verdi. "Tekrar görüşene dek, Carafina."

"Hayır!" That onun geri dönüş yolculuğuydu! Ellie kadının inatçı tutuşuna karşı koymaya çalıştı ama adam çoktan ortadan kaybolmuştu.

Bu Carafina, uçan hayaletlere saçından bir tutam uzattıktan sonra Ellie'ye silah doğrultarak onu ön kapıdan içeri gönderdi.

Ellie etrafında döndü. "Bırak beni, seni kaltak!"

The Valkyrie'nin gözleri menekşe rengiydi ve ürkütücü bir şekilde parlıyordu. "Artık seni kız kardeşlerimden koruyan tek şey benim."

İçeride her yerde sivri kulaklı dişiler vardı; ikinci katın sahanlığından aşağıya bakıyor, duvarları kaplıyorlardı. Though her biri kendi tarzında şaşırtıcı derecede güzeldi, hepsinin pençeleri ve dişleri vardı ve başka bir dünyaya özgü bir zarafetle hareket ediyorlardı.

Onu esir alan kişi Ellie'yi daha da derine inmeye zorlarken Valkyrie'lerden biri, "Bir sülüğün Val Hall'da kontrolsüzce dolaşmasına izin mi veriyoruz?" dedi.

Val Hall, Valkyrie kalesi! *Louisiana*'da.

Tanrım, New York'a nasıl geri dönebilirim? Daha fazla işe yaramaz gözyaşı döküldü, ama gözlerini daha hızlı kırpmayı başardı. *Hâlâ bitmedi!*

"Kadim Düşman *dişi* bir vampiri nereden buldu?" diye sordu bir diğeri. "Oh, iğrenç, sülüklerin ağlamasından nefret ediyorum!"

Bir üçüncüsü, "Then neden bunu hep savaş alanında yaptırıyorsunuz?" diye takıldı.

The grubu güldü.

Lothaire'e dön, Lothaire'e dön. Ama Ellie her an zayıflıyor, susuzluktan ağzı kuruyordu. Gözyaşlarından mı?

"O kaltak az önce boynuma mı baktı?" diye tersledi kısa kızıl saçlı. "Çünkü eğer beni yemek için süzüyorsa, öyle."

Başka bir odaya girdiklerinde Ellie duvarlarda daha da fazla Valkyrienin sıralandığını gördü. Altın gözlü olanı uzun bir yemek masasının başında oturuyordu; omzuna bir yarasa tünemişti. "Hoş geldin, Ellie Ann Peirce Daciano. Ben Her Şeyi Bilen Nix ve bu gece sizin kahininiz olacağım."

Demek meşhur Nix bu. "Neden buraya getirildim?"

"Adil Cara, bu gece seni kaçıran Valkyrie/Fury, bilgi karşılığında seni Lothaire'e fidye olarak vermeyi planlıyor. Cara'nın ikiz kız kardeşini, yani kraliçemiz Furie'yi kaçırdı ve hapsetti."

Cara Ellie'yi bir kez daha itti, menekşe rengi gözleri duygusallıktan gümüşe dönmüştü. "Sevgilin onu okyanusun dibine zincirledi, böylece zamanın sonuna kadar defalarca boğulabilecekti! Bunu altmış yıl önce yaptı!"

Cara'nın kafasının etrafında alevler mi yükselmmişti?

Nix mırıldandı, "Sakin ol Carafına, kanatların görünmeye başladı."

Ateşin Kanatları mı? Ellie umursamayacak kadar perişandı. Kelimeleri ısırarak söyledi, "Çok geç kaldınız. O öldü."

"Ne?" Nix gerçekten üzgün görünerek ağladı. "Ben bunu görmedim!"

"Onun kafasını kestim." Mide bulantısı onu ele geçirirken midesinden kan fışkırdı, ama onu geri bastırdı.

Duvarın dibinde biri mırıldandı: "Bir vampir Eski Düşman'ın kafasını mı kesti? Bağırsaklarını mı deşsem yoksa imzasını mı alsam karar veremiyorum."

Ellie bir tıslamayla döndü.

Cara Nix'e, "O ölmedi. Gelini bir parça tendon bırakmış. Baş tamamen kesilmemiş. Tekrar ayağa kalkacak."

Umut Ellie'nin kalbine sıçradı. "*Yaşayacak* mı?" Yeni pençeleri yine avuçlarına saplandı.

"Yaklaş Elizabeth ve kesin olarak görmeme izin ver," dedi Nix. Ellie hevesle bunu yaptığında, kahin onun zihninin içine bakıyor gibiydi. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Nix, "Lothaire fazlasıyla hayatta," dedi.

"Yemin eder misin?"

"Genellikle. Though ağzı bozuk Regin kadar değil. Bertil'n önünde yapmamaya çalışıyorum." Sopayı okşadı.

"Yani Lothaire yaşayacak mı?"

"Yaşayacak."

Nedense bu çılgın Valkyrie'ye güvenmişti. Eğer Nix yaşayacağını söylediye Ellie inanacaktı. Rahatlamıştı.

Cara onu yakaladı. "İyileştikten sonra seni aramaya gelecek. O zamana kadar burada tutulacaksın," dedi Cara. "There Val Hall'dan kaçış yok. Eğer buradan iz sürmeye çalışırsan, Wraithler seni şiddetle engelleyecektir."

Ellie zar zor dinliyordu. *Onu ben öldürmedim, diye sayıkladı* zihni, *onu ben öldürmedim.*

Nix ekledi, "Bir tür siyasi mahkûm olacaksın."

Benim için geliyor. Ellie bu ihtimal karşısında bu kadar heyecanlanacağını hiç tahmin etmezdi.

Then kaşlarını çattı. Lothaire onun için gelecek miydi? Onu affedecek miydi? Kavgalarının bir noktasında, adam öldürmeye meyilli görünüyordu. Ve bu neredeyse onun başını kesmeden *önceydi.* Elbette bunun bir kaza olduğunu biliyordu.

Kız onun vampir geliniydi; onun için gelmek zorundaydı. Kendinden emin olan Ellie nihayet odaya baktı.

Though Lothaire'in yaşayacağı için rahatlamanın ötesindeydi ama mutluluk hissedemiyordu.

Yine mi hapsedildin?

Lothaire sanki çok uzaklardan, varlıkların ... diye mırıldandığını duydu.

Dacian?

Neredeyim ben? Yine mi uyku izi sürmüş? Neden gözlerimi açamıyorum? Vücudundaki tüm kaslar gerildi, ilk çılgınca düşüncesi Elizabeth içindi.

- "Yeterince çıldırmış," dedi derin bir ses. "Ama eşi de mi?"

- "En azından lanet sona erecek," dedi bir kadın.

- "Doğru, Mina, ama Lothaire sadece yeni bir lanet değil mi?" dedi bir erkek kuru bir sesle. "Belki de onu York'ta bırakmalıydık."

- "*Sana daha önce söylediğimi* mi yoksa daha sık söylediğimi mi söyleyeyim?" dedi başka bir erkek geveleyerek. "Ve burası *New York*. Belli ki ikisi arasında bir fark var."

Blyad'! They Daci *idi*. They onu yakalamıştı. *Elizabeth nerede?*

Then onun anıları üzerine çöktü. Hatırladığı son şey The onun çığlık atması ve kılıcını sallarken gözlerinin öfkeden simsiyah olmasıydı. Ona doğru *savurmuştu*.

Then bıçağın ısırtığı. *Neredeyse kafamı mı kesiyordu?*

Tanrım, ona yalan söylemiş, ona aşıkmiş gibi davranmış ve onu öldürmeye çalışmıştı! Biri doğru vurmadan önce boynuna kaç kez kılıç dayayabileceğini merak ediyordu.

Kendi Gelin'inin darbeyi indirmesi konusunda endişelenmesi gerekeceğini hiç düşünmemişti.

Yine ihanete uğradım.

Güçlkle elini boğazına götürdü ve bir bandaj hissetti. Daci onu neden bandajlasın ki?

"Sonunda uyanıyor."

Lothaire göz kapaklarını kaldırmayı başardığında kendini saray gibi bir odada yatakta buldu.

The havada taze kan kokusu vardı. Işık açık pencereden içeri süzülüp kollarına vuruyordu ama yanmıyordu. Bulanık şekiller yatağının yanında duruyordu.

Kalkmaya çalıştı. Kalkamadı.

Görüşü düzeldiğinde, hepsi birbirine benzeyen üç uzun boylu, siyah saçlı erkek ve kısa boylu, sarı saçlı bir kadın gördü. Her biri eski moda kıyafetler giymişti.

Bir başka iri vampir masanın üzerinde oturmuş, botlarını masaya dayamıştı. Alkolle aşılannmış kan gibi kokan bir ejderhadan su içiyordu. Görünüşü diğerlerinden daha moderndi, gözleri buzul mavisiydi. *Tıpkı benimkiler gibi.*

The Bloodroot Ormanı'ndan Dacian! "Neredeyim ben?" Lothaire homurdandı, boğazı sanki bir demir çubuk yutmuş gibi yanıyordu.

"Dacia Kalesi," dedi oturan kişi. "Ben Prens Stelian. Ayaktakiler Prens Trehan, Viktor ve Mirceo ile Mirceo'nun kız kardeşi güzel Prenses Kosmina."

Sinirli bir şekilde resmi bir reverans yaptı.

"Dişi bir vampir mi?" Lothaire yüzyıllardır tam kanlı bir vampir görmemişti.

"Bizimkiler burada vebadan kurtuldu."

Lothaire bakışlarını Stelian'a dikti. "O sabah Helvita'daydın." "That doğru. Kraliçemizi Tymur'un adamlarından kurtarmaya çalışıyorduk.

Sen -modern *tabirle- topu* düşürdüğünden beri." "Kraliçe mi?" Baş dönmesi Lothaire'in üzerine çöktü.

"Krallığınıza hoş geldiniz, efendim. Artık bizim hükümdarımızsınız.

Yeni restore edilmiş." Sahte bir kadeh kaldırdı.

"Nasıl? Ben hiçbir şey fethetmedim, size karşı savaş açmadım."

"The kraliyet ailesi sizi hükümdarımız olarak seçti. Neredeyse oybirliğiyle, sadece bir kişi karşı çıktı."

"Bunu neden yaptınız?" Lothaire kan öksürerek sordu. "Neden tahtı kendin almıyorsun?"

"Buyur, Lothaire Amca," dedi kadın, mücevherlerle kaplı bir kadehle öne atıldı. "İç bunu. İçinde şifalı otlar var-"

Lothaire bardağı duvara vurdu ve etrafa kokulu kan sıçradı. "Amca?"

Stelian nefes verdi. "Teknik olarak kuzenimizsiniz. Ama küçük Mirceo ve Kosmina biz büyük kuzenlere tuhaf bir gelenekle 'Amca' derler."

"Sorumu cevap ver!"

Trehan, "Cesur Ivana ölürken ailesini savaşa lanetledi. Sen kral olana kadar, hepimiz sana bağlılık yemini edene kadar." "Annem cadı değildi."

Stelian bunu elinin tersiyle itti. "Belki de zaten iş başında olan entrikalara oynamıştır. This bizim zamanımızdan önceydi. Her halükarda, altı nesil suikastlar ve iç savaşlarla yok edildi. Sonunda iyi bir hükümdar olup olamayacağınızı görmek için sizi araştırmaya karar verdik." "Hepimiz birbirimizi öldürmeden önce." diyerek nefesini tuttu.

The Ayakta duran üç erkek Stelian'a baktı. O sadece omuz silkti. "Lothaire eninde sonunda her şeyi öğrenecek."

Viktor, "Sizi inceledik ama bir şeye hükmedemeyecek kadar çılgın olduğunuza karar verdik," dedi.

Lothaire'in kaşlarını çatması üzerine Mirceo aceleyle şu açıklamayı yaptı: "Krallığımızın eteklerinde yarı giyinik bir şekilde ortaya çıkıp birilerinin 'seni dövmesi' için bağırmakta ısrar ettin. "

Kosmina'nın nefesi kesildi. "Dil!"

Mirceo onun elini okşayarak devam etti, "Ayrıca ölmüş olan *Serghei*'ye de meydan okudunuz-"

"Öldü!" *İntikamım artık yok mu?*

Mirceo başını salladı. "Bin yıldan fazla bir süredir."

Lothaire intikam almak için bunca yılı boşa harcamıştı. Artık var olmayan bir erkeğe.

Trehan ölçülü bir ses tonuyla, "Ormandaki Horde liderini tüketmeye niyetlenmiş gibi görüldüğün gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ancak daha sonra Gelin'inizin yanına yerleştiniz ve aklınız başınıza geldi. Size ve kraliçenize bağlılık yemini etmeye karar verdik."

Lothaire daha da gerildi. Demek Elizabeth onun tahtının anahtarıydı. Hag'in öngörüsü doğru çıkmıştı. Elizabeth'in onun kafasını koparmaya çalışması çok kötüydü. "Nerede o *kaltak*?"

Onu bu kalenin zindanına atacak, bir başka hapishaneye mahkûm edecekti.

Blyad! Bu düşünce ona neden zevk vermiyordu?

Sadece onun gelini olduğu için mi?

Ona olan bu kader bağından nefret ediyordu! Ve şimdi kan bağı da vardı.

Ama bu birliktelikte bile Elizabeth ona karşı hiçbir şey hissetmemiştir, ondan şiddetle uzaklaşmak istiyordu, o ise gardını indirmişti. . .

"Hayatına kastedilmesinden sonra," dedi Stelian, "Cara the Fair adında bir Valkyrie tarafından yakalandı."

Böylece Carafina gelinimi aldı. Elizabeth Val Hall'un duvarları içindeydi. Those yıldırım uçları onu kendisinin yapabileceğinden daha fazla korkutacaktı. Kadını ona haksızlık etmişti ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti.

Lothaire gülmek istedi.

Yine de acısı başka bir duygunun ağırlığı altında sendeledi.

Kayıp. *Hissettiğim tek şey ... kayıp.*

"Ya La Dorada?" diye sordu. "Onunla karşılaştın mı?"

Stelian, "Yüzüğü iade edildi, işleminiz tamamlandı," dedi ve avucunun kenarına doğru ekledi, "Tanrılar o kitaptaki zavallı ruhların yardımcısı olsun."

Lothaire çoktan defterinin, çarçur edilen servetinin yasını tutmaya başlamıştı. Yeni bir kitaba başlayacaktı! Belki Dorada'yla borçlarını beyzbol kartları gibi takas edebilirlerdi.

. . .

Kosmina boğazını temizledi. Tüm gözler ona döndüğünde yüzü kıpkırmızı oldu. "Kraliçe Elizavetta'nın Kadim Bela'nın muhafızlarının arkasında olmasından korkuyoruz. Th-onları atlatmanın hiçbir yolu yok." The sosyal açıdan beceriksizdi, Elizabeth'in sandığından çok daha geriydi.

Lothaire tiksintiyle, "Amcan Bela'yı aşmanın bir yolunu biliyor," diye homurdandı. "Ama ben bunu kullanmayacağım."

Carafina kız kardeşinin nerede olduğunu söylemesi için onu zorlamayı mı düşünmüştü? Herkes onun bildiğini varsayıyordu, çünkü en başta onu batıran oydu.

Belki de sık sık sismik yarıkların ve güçlü bir akıntının olduğu bir deniz yatağı seçmemeliydim?

Diğerlerine Furie'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını söylediğinde doğruyu söylemişti.

Bugüne kadar Lothaire, Hag'in yardımına rağmen Valkyrie kraliçesini bulamadı. Bulabilse bile Elizabeth'i asla fidye için kurtaramazdı. "İçim çirkin!" diye bağırıyordu. "Seni asla sevemem!"

Ona gerçekten aşık olmamıştı.

Ona.

Bu da onun bir aptal olduğunu gösteriyordu. Onlar için ne zamanı ne de sabrı vardı.

Lanet olsun, Elizabeth, neden . . . ?

Stelian tsked. "Basit bir kafa kesme olayı yüzünden mi duygularınız incindi?"

They bunu ona yaptığını biliyor muydu? *Hepsini* öldüreceğim-

Stelian, "Bir inçin sekizde biri kadar tendon bırakmış," diye ekledi.

"Rejenerasyon için yeterli."

Lothaire bakışlarını ona dikti. "Beni geri getirmeye karşı oy kullanan sendin."

"That öyleyim. O zaman akıllıca görünüyordu, şimdi kraliçeni kaybettiğine göre daha da akıllıca görünüyor."

"Onu *kaybetmedim*."

"Dişiler konusunda uzman değilim" -diğerleri buna gözlerini devirdi- "ama kafa kesme girişiminin biraz *alana* ihtiyaç olduğunu gösterdiğine inanıyorum."

Lothaire bu Stelian ukalasından hoşlanmamıştı.

Daçyalı masum bir ses tonuyla, "Bu modern bir terim değil mi?" diye sordu. Viktor, "Biz zaten Daçyalılarla müzakere etmek için bir grup oluşturduk," dedi.

Valkyries. Eğer bu başarısız olursa, kuşatmayı memnuniyetle yönetirim." Sanki savaş fikri onu heyecanlandırmış gibi gözbebekleri siyah bir şekilde parlıyordu.

Bu da savaşmayı seviyor. "Sökün onu. Carafına beklerken çürüyebilir." Erkeğin kuşkulu bakışları karşısında Lothaire, "Gelinimin geri alınmasını istemiyorum," dedi.

Mirceo, "Kraliçe Elizavetta ile sizin aranızda her ne olduysa, tacın iyiliğine tabi olmalıdır-" dedi.

"Onun adını bir daha ağzına alma," diye mırıldandı Lothaire, "yoksa bu senin son sözün olur."

Mirceo'nun dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Eğer emrettiğiniz şey buysa. . . emrediyorsanız, efendim."

"Emir almaya alışık değilsin, değil mi Mirceo?" Lothaire onlara teker teker baktı. "Hepiniz krallığınızı *istediğimi* mi sanıyorsunuz? Belki de lanet olası Horde'u tercih ederim!"

Kosmina'dan bir nefes daha, daha öfkeli kızarmalarla birlikte. Stelian, "Pencereye git, dışarı bak," dedi.

Çıplaklığını umursamayan Lothaire öyle yaptı. Mirceo kıkırdarken Kosmina boğuk bir sesle uzaklaştı. "There senin için giysiler, Amca. Al

yeni bir moda yaratmamaya özen gösterin."

Lothaire pencereden dışarı baktı, şaşkındı. *Ivana neden burayı terk etmişti ki?*

Dacia'nın efsanevi siyah taş kalesindeydi, kan pınarlarıyla çevrili olan kaledede.

The görkemli yapı kayalık bir tepenin üzerinde duruyordu; buradan, ufukta bir sisin içinde kaybolmadan önce uzayıp giden bir krallığı izleyebiliyordu.

Yukarıda yükselen mağaralar; aşağıda sisin içinde dolanan arnavut kaldırım sokaklar. The mimarisi eski modaydı ama oyma taşlarla süslü bir şekilde inşa edilmişti.

Yüksek bir mağaranın tepesinde, dev bir prizma güneş ışığını seyrelterek tüm krallığın üzerine yansıtıyordu; herkesi aydınlatan ama yakmayan seyrek ışınlar. Bir vampirin derisini bile.

Ve gördüğüm her şey benim.

Bir kez daha konuşmayı başarabildiğinde onlara şu bilgiyi verdi: "Boğazım iyileşir iyileşmez taç giyme törenim yapılacaktır. Sadakat yeminlerinizi o zaman kabul edeceğim."

This gerçekten oluyordu - embesiller *onu* bu fantastik krallığı yönetmeye davet ediyorlardı.

Stelian belli belirsiz bir hayal kırıklığıyla, "Pekâlâ," dedi. "Yeni bir naip ismi alacak mısınız?"

Bir vampir geleneği. Lothaire'in öz amcası Fyodor, Horde tarafından taçlandırıldığında yeni bir isim almıştı; *sonu olmayan bir hükümdarlık* anlamına gelen bir isim.

Pek sayılmaz amca. "Hayır. Sahip olduğum isimle çok fazla halkla ilişkiler yaptım. Artık Kral Lothaire, Eski Düşman olarak bilineceğim."

Vampir savaşına devam edecek ama taraflar değişecek. *Daci'yi Horde'u mahvetmek için kullanacağım.* Kendini tersine çevirmekte hiç zorlanmadı; kolaylıkla ittifak değiştirdi.

Ve sonra işi bitecekti. İsteddiği her şeye sahip olacaktı. Then mutluluğu tadacaktı.

Daha önce mutluluğu biliyordum. Ama o bunu benden çaldı.

Tek bir kılıç darbesiyle. Tüm darbeler, tüm işkenceler arasında bu vuruş onu en çok incitmişti.

Neden, Elizabeth . . . ?

Yumruklarını sıkarak onlara, "Beni giyinmem için bırakın," diye emretti.

Gelinimin kötü niyetli Valkyrie'lerle dolu bir cehennem çukurunda kapana kısıldığı fikrini bana bırakın. Baş Öfke Carafina ona dehşet saçacak. Kavgacı Regin boğazını sıkacaktı. Nix Elizabeth'i kurtaracak mıydı yoksa doğanın akışına mı bırakacaktı?

Umarım ikincisidir. Belki de bir zamanlar söylediği gibi, kadınına *bir ayrılık hediyesi* göndermelidir.

Evet, ona artık bir kral olduğumu ve onu terk ettiğimi bildirmek için.

The prensler teker teker uzaklaşırken Stelian mırıldandı: "Gelinini reddeden kırmızı gözlü bir kral. Tanrılar hepimize yardım etsin. "

Bu bir öldür ya da öldüröl senaryosu, sölük," dedi parlak tenli, bin yaşında bir kılıç ustası olan Işıldayan Regin, Ellie'ye uğursuz bir ses tonuyla. "O yüzden silahını kaldır ve sonunu hazırla. Çünkü ben senin kelleni almak üzereyim."

Ellie esnedi. Bu on gün artık *eskimeye* başlamıştı. "Kızım, artık video oyunu oynamak istemiyorum."

Regin'in berserker arkadaşı Declan, diğer bazı berserkerlerle Katılım'la ilgili toplantılar yapıyordu, bu yüzden Regin birkaç günde bir burada takılıyor, kanepede parlıyor ve Ellie ile oyun oynuyordu.

İlk başta Regin onunla tanıştığı için heyecanlanmıştı çünkü Ellie, Regin'in yüzyıllardır hayalini kurduğu şeyi yapmıştı. "Bu sölük gibi sölük suikastçısına bir kupa kalın içki ısmarla! Lothaire'i devirdi mi? Hadi canım? Nefes nefese bir sesle saniye saniye anlat."

The Valkyrielerin genel olarak vampirlerden daha fazla nefret ettiği tek şey özellikle Lothaire'di.

Elbette Regin "Lothaire'in kafasını ve dişlerini toplamayı" *başaracaktı*.

Yine de birkaç gün sonra Regin, Ellie'nin hâlâ Valkyrielerin baş düşmanına karşı bir şeyler hissettiğini fark etmişti: "Hiç hoş *değil*, köylü, hiç hoş *değil*."

Neden hâlâ Ellie için gelmemişti? Nix zaman zaman ziyarete geliyor, her zaman tutarlı olmasa da onu bilgilendiriyordu. Through Nix, Ellie Lothaire'in gerçekten de iyileşmekte olduğunu ve yönetmesi için Dacia'ya geri davet edildiğini biliyordu.

Serghei artık yoktu. Lothaire bir kral olmuştu.

Tam da her zaman istediği gibi.

Ellie onu düşünürken pek çok duygu yaşadı; suçluluk, öfke, özlem.

Her şey affedildi mi? Tabii ki hayır! Ona hâlâ öfkeliydi. That bu onun kendisini kurtarması için yanıp tutuşmadığı anlamına gelmiyordu. Ellie onun kurtarabileceğini biliyordu.

hemen hemen her şeyi yapabilirdi. Ama yaklaşık iki hafta sonra, Kral Lothaire'in kraliçesini geri alıp almayacağını merak etmek zorundaydı.

Nix'e "Madem iyileşti, o zaman neden benim için gelmedi?" diye sormuştu. "Kim?"

"Ah, *Lothaire*."

"Zil çalmıyor ..."

"Ne olduğunu açıklamak için Dacia'ya bir mesaj gönderebilir miyim?"

Gözleri beklentiyle parlayan Nix, "Kime mesaj gönderiyoruz?" diye bağırdı. ?"

Ellie Regin'e, "Yarın oynarız. Ayrıca, akşam yemeği vaktim gelmedi mi?"

Regin'in kehribar rengi gözleri öfkeyle gümüş rengi parladı. "Ben senin kanlı gofer'ın *değilim*." Ellie'nin hassas kulaklarını acıtan bir çığlık attı. "Sikimi yala, *Vampirellie-yala* onu."

Sinirlenen Ellie yeni vampir gücüyle Regin'in koluna bir yumruk indirdi. Nix başlangıçta ona, "Eğer üvey kardeşlerimden biri çizgiyi aşarsa, üzerine *dağ gibi git*," demişti.

Ellie Valkyrieler'le başa çıkmanın başka bir yolu olmadığını öğrenmişti. Kendilerinden hiçbir bok almayan kadınlardan hoşlanıyorlarsa, burada Bayan Popüler olması an meselesiydi.

"Orospu!" Regin çığlık attı. "Lothaire'in alaşağı edilmesiyle ancak bu kadar uzun süre idare edebilirsin."

Nix herkese Ellie'nin Lothaire'e bilerek saldırdığını söylemişti ve Lore'un en korkulan kötü adamlarından birinin neredeyse başının kesilmesi Ellie'yi *kimsenin bulaşmayacağı bir yaratık* haline getirmişti.

"Getir onu Regin, haftanın herhangi bir günü."

"Bir dahaki sefere *brangit* yapacağım. Ve kanın mikrodalgada, slore." Then tepinerek uzaklaştı.

Görünüşe göre Regin tüm arkadaşlarına böyle davranıyordu.

Ellie omuz silkti. Valkyrielerin her biri kendi tarzında eksantrikti, boş gözlü Nix'ten ürkütücü Cara'ya kadar - ki o yarı Fury'ydi, Valkyrielerin bile uzak durduğu bir savaşçı kadın cinsiydi.

Though Val Hall'da yaşayan düzinelerce kişinin çoğu Ellie'nin vampirliğine karşı temkinli davransa da Ellie onlara karşı büyüdüğünü düşünüyordu. Kendilerini unuttukları zaman Valkyrieler *eğlenceli oluyordu*.

They hepsi üvey kardeşti, temelde büyük bir aile birimiydi ve bu büyüklükte bir ailenin getirdiği her şey vardı - kavgalar, küfürleşmeler, iltimaslar ve sarsılmaz sadakat.

Bir bakıma Ellie burada evinde gibiydi.

İç çekti. Ama hâlâ kendi arkadaşlarını -Balery ve Thad- ve kendi ailesini özliyordu. . . .

Ellie'nin bakışları kanepeye, Regin'in *unuttuğu cep telefonuna* kaydı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. On gün boyunca kendisini esir alanlara telefon etmesine izin vermeleri için yalvardıktan sonra Ellie onları hâlâ ikna edememişti.

Ellie bir yumurtayı kucağına alır gibi dikkatle telefonu aldı. Ailesini aramaya, onlara hayatta olduğunu söylemeye cesaret edebilecek miydi?

En azından onlara artık saklandıkları yerden güvenle çıkabileceklerini söylemesi gerektiğini fark ettiğinde, tam da kendini bundan vazgeçirmeye başlamıştı.

Ayrıca, onları göremeyeceğini, dağına asla geri dönemeyeceğini kabullenmeyi hâlâ reddediyordu.

Though Lothaire'in ölümsüz gücün insan kırılganlığıyla karıştırılması konusundaki uyarısını anlıyordu -Vampirellie kırmadığı bir kapı koluyla hiç karşılaşmamıştı- gücünü kontrol etmek için kendini eğitebileceğine inanıyordu.

Peki ya İrfan'ı insanlara asla gereksiz yere ifşa etmemesi gerektiği yönündeki uyarı? Ailesinin at gözlükleri çok önceden çıkarılmıştı. Önce Saroya, sonra da Lothaire ile.

Eğer tanrılar Ellie'yi cezalandırmak isterlerse, onlara Saroya'yı altı yıl boyunca bedeninde barındırmanın *zamanının* dolduğunu hatırlatacaktı.

Bu düşünceyle annesinin telefonunu aradı. "Anne? Benim. Ellie."

"Ah, cennetteki Yüce İsa, ölmediğini biliyordum! They bize bir hapisane kaçışında vurulduğunu söyledi, ama ben hala yaşadığını biliyordum! Neden eve dönmedin?"

Ellie annesinin ses tonundaki pişmanlığı duyabiliyor, anlayabiliyordu. Eğer hayattaysa ve hapisten çıktıysa, o zaman evde olmalıydı, hikâyenin sonu. "İleride gideceğim. Bir ara. Ama bu biraz karışık anne. Ve inanması

gerçekten zor."

"Bakalım gözlerimi kafamın içinde tutup ayak uydurabilecek miyim?"
Nereden başlasam? Çok şey olmuştu. Annesine ne kadarını anlatmalıydı?
"Önce bana Josh'un nasıl olduğunu anlat."
"Josh gittikçe daha da hoppa, asi ve inatçı oluyor, doğal olarak ailece gurur duyuyoruz-"
Yan odadan Valkyrie çığlıkları duyuldu.
Annem "Bu da neydi böyle?" diye bağırdı.
"The TV! Dur sesini kısayım." Hızla kapıya gitti, kapıyı kapattı ve tokmağı kırarak kilitledi. *Kahretsin.* "Diğer herkes nasıl? Sen nasılsın?"
"Tatlım, hepimiz gayet iyi idare ediyoruz," dedi neşeyle. *Fazla* parlak. "Ne kadar kötü olduğunu söyle anne."
Telefona doğru bir nefes verme. "Her ay ipotek ödemelerini toparlamaya çalışıyoruz, ama Va-Co ayaklarımızı ateşe tutuyor, kızım."
Ellie'nin dişleri keskinleşti, içinde şiddet kaynıyordu.
"Bütün adamlarımız madene geri döndü."
"Ne? Ama o işi bitirdiklerine yemin etmişlerdi. Peki ya Ephraim'in dükkanı?"
"Bu ekonomide mi? Hepsi kapandı. Ya madeni ya da dağı kaybedecektik. Kuzenlerinin çoğu çalıştıkları için mutlular."
"Sana para göndermenin bir yolunu bulacağım, tamam mı?" "Ellie, bana kendinden bahset. En başından başla."
Dudağını dişledi. "O gece herkesin gördüğü kırmızı gözlü iblisi hatırlıyor musun?"
"The saklandığımız biri mi? The Mothman?"
"That o olabilir. Sadece o bir iblis ya da Mothman değil ve artık saklanmana ~~gök~~ yok. Sana asla zarar vermeyecek." Lothaire ailesine zarar vermeyeceğine dair ettiği yemini asla bozamazdı; bu yeminlerin ne kadar bağlayıcı olduğunu ilk elden görmüştü.
"Then *nedir* o?"
Bir tereddütten sonra Ellie itiraf etti: "O bir vampir. Beni hapisten kaçırın oydu. Adı Lothaire Daciano." Adını söylemek bile bir sızıya neden oldu. *Seni sahiplendiğim anda benim adımla almıştın. . . .*
Annem kekeleydi, "V-vampir mi? Oh, Ellie, bana kalp krizi geçirtmek üzeresin. Emin misin?"
"Eminim, onu kan içerken görmüştüm."

"Tanrım! Bu vampir seni incitti mi? Şimdi onunla mısın?"

"Beni korumaya geldi, beni tüm dünyayı görmeye götürdü.

Saroya ucubesinin onun eşi olduğunu sanıyordu ama meğer benmişim." "Saroya hâlâ öldürüyor mu?"

"O gitti, anne. Sonsuza dek."

"İyileşmişsin! Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Çünkü bir şeyden kurtuldum ama başka bir şeye bağımlı hale geldim - sizin kabul etmekte daha da zorlanacağınız bir şey. "Ondan kurtulduğumu henüz kabullenemedim."

"Hâlâ o vampir herifle mi gidiyorsun? Yoksa seni almaları için adamlarımızı göndermem mi gerekiyor?"

"Hayatta olmaz anne! Tabii hepsinin ölmesini istemiyorsan. Ayrıca, şu anda onunla birlikte değilim. Bazı düşmanları tarafından yakalandım. Bir grup kız. Gerçi They çok iyi insanlar," diye ekledi Ellie çabucak. "Yiyebildiğim kadar yemek yiyorum" -*içebildiğim kadar kan*- "ve birlikte pembe diziler izliyoruz. Kendi odam var" - eskiden bir tür buz prensesine ait olan- "ve bana çok iyi davranıyorlar."

Ellie tutsak olmaktan hoşlandığından değil, ama yeni güçlerini çözene kadar korunaklı, güneşsiz bir ortamda olmak o kadar da kötü değildi.

Burada geçirdiği her saat Lore hakkında daha fazla şey öğreniyordu ve kızlar da ona iyi arkadaşlık ediyordu. *Asla benim onların kıcını tekmelediğimden daha fazla tekmelemediler.*

Öğrendiği ilk şeylerden biri? Dövüşmek, uzun süre yaralı kalmadığınızda eğlenceli bir şeydi.

"Burası hiç de umurumda değil, gerçekten." Bir bakıma Val Hall'da olduğu için minnettardı. Çünkü her ne sebeple olursa olsun, Lothaire onu almaya gelmemiştii.

Derinlerde bir yerde, Ellie gidecek başka bir yeri olmadığını biliyordu. That bilgi dehşet vericiydi.

"They bana vampirler hakkında her şeyi öğretiyor"-kendim-"Lothaire'in gelip fidiye istemeye beklerken."

Nix, Ellie'yi Thad'u eğiten aynı izleme öğretmeniyle buluşturarak hayat kurtarıcı olmuştu; ancak Ellie'nin çocuğu görmesine ya da onunla iletişim kurmasına izin verilmiyordu. Thad Lothaire'e çok sadıktı ve Valkyrieler onun Ellie hakkındaki bilgileri düşmanlarına aktarmasından korkuyorlardı.

The Emmaline MacRieve adında yarı uçan bir vampir/Valkyrie olan öğretmeni, ölmek üzere olan kemik yapısı, minyon dişleri, sivri kulakları ve uzun altın rengi bukleleriyle son derece güzeldi. Ellie iz sürmeye başladığında gerçekten cesaretlendirici olmuştu. Yani, *bocalamaya*. Though Ellie bunu tam olarak öğrenememişti ama her gün pratik yapıyordu.

Ama Emmaline'in mesafesini koruduğunu görebiliyordu ve halfling ile ilgili bir şey Ellie'nin hafızasını kurcalıyor, onu da temkinli yapıyordu.

Emmaline muhtemelen Lothaire ile kötü bir kişisel deneyim yaşamıştı. Lore'daki herkesin o vampir hakkında anlatacak bir hikâyesi varmış gibi görünüyordu.

"Ya seni fide için *kaçtırırsa*?" Annem sordu. "Seni koruduğunu söylediğini sanıyordum. Neden korumasın ki?"

"Aramız biraz bozuldu. Ama geri döneceğinden eminim." *Lütfen kendine gel, Lothaire!*

"Nasıl biri?" Annem bir sigara yakarak sordu. "That kan içici mi?" "Uzun boylu, yakışıklı, gün boyu zengin." Ve oldukça ünlü.

Ölümlülerin dünyasında Lothaire, bin yıl boyunca günde ortalama birkaç cinayet işleyen, gönülleri fetheden bir aktör olurdu.

"Lothaire'in Gelini" olarak, vampire dönüşmekten bir şekilde kurtulmuş olan ölüm döşegindeki ölümlüyü merak eden Loreanlar arasında da biraz ün kazanmıştı. Kayıtlardaki başka hiçbir kadın kurtulamamışken.

"Aynı zamanda kendi türünde güçlü bir kral," dedi Ellie. "Çevresinde ünlüdür." *El altından yürüttüğü acımasızlığıyla ünlüydü.*

Evet, Ellie onun bütün kötülüklerini duymuştu, Lore'daki herkesin onu şeytani bir son olarak gördüğünü biliyordu. Ama sonunda, her ne kadar şeytan olsa da onun hâlâ kendi erkeği olduğuna karar vermişti.

Tekrar iç çekti. *Onun* muydu? Günün her dakikası bunu merak ediyordu. Onu almaya hiç gelmeyecek miydi?

Aklındaki şey, ilişkileri üzerinde yapmaları gereken çok iş olduğuydu; şimdi yeni vampir öfkesiyle *çalkalanmadığına göre*, kazmaya hazırdı.

Gelip beni aldığı sürece, onun kışını tekmeleyeceğim, ama bunu halledeceğiz.

Ya iyileşmesi uzun zaman alıyordu ya da onun için gelmemeye karar vermişti.

Elbette onun yaşındaki bir ölümsüz, aralarındaki farkları tartışacak kadar olgun olurdu.

"Gelmezse ne olur, Ellie?" Güzel soru.

"Bir şeyler düşüneceğim-"

"Hey, bu kapı neden kilitli?" Regin koridordan bağırdı. "Vampirellie kiminle konuşuyor?"

"Anne, gitmem gerek! Ama elimden geldiğince para göndereceğim."

The kapı parçalanarak aşağı indi ve fosfor gibi parlayan Regin ortaya çıktı. "Ne kadar ölü olduğunu bile bilmiyorsun, sülük."

"Seni seviyorum anne, herkesi seviyorum, yakında konuşuruz!" Telefonu kapattı. Yanlışlıkla ezerek-

Regin kendini Ellie'ye doğru fırlattı.

Ellie çarpışmaya hazırlandı, baş dönmesi onu ele geçirirken gözlerini kapattı.

Bekliyorum . . .

Then TV konsolundan bir ses geldi. Regin, "Seni becereceğim!" diye bağırdı.

Ellie gözlerini açtığı anda odanın karşısındaydı ve Regin az önce televizyona kafa üstü çarpmıştı.

İzini mi sürdüm? Nihayet! That baş dönmesi - bunu daha önce ne zaman hissetmişti?

Lothaire ile savaşta! *O zaman bile izini sürmüş müydüm?* O kılıç darbesiyle ona ulaşmasına şaşmamalı.

Bunu ona açıklayabilmeyi ne kadar isterdi!

Şimdilik, uğraşması gereken kızgın bir Valkyrie vardı. Ama artık ortadan kaybolabildiğine göre Regin onu asla yakalayamazdı! "Sorun nedir, yıldırım böceği? Kanalı nasıl değiştireceğini mi unuttun? Ha-ha-ha, Valkyrie, beni yakalayamazsın," diye alay etti Ellie şarkı söyler gibi bir sesle. "Köylü kaçıyor, ruh-hun'da!"

Regin kanepenin üzerinden atladığında Ellie bir kez daha iz sürdü ama Regin onun yeniden ortaya çıkacağını tahmin etti ve onu kapının önüne kadar sürükledi.

"Ow!"

Then Regin gerçek yüzünü göstermeye devam ederek Ellie'nin kendi yüzünü yumruklamasına neden oldu. "Neden kendine vuruyorsun? Ne?

Vampir, kendine vurmayı bırak."

"Vampir mi?" Nix kapı aralığından sordu, saçları vahşi, bakışları odaklanmamıştı. That kuduz yarasası omzuna tünemiş, sahibi kadar çılgınca kanatlarını çırpıyordu. "Val Hall'da mı?" Kehribar rengi gözleri gümüş rengine dönüştü. Havada garip bir elektrik çatırdamaya başladı.

Ellie'nin yüksek ölümsüzlük hislerinin her biri *TEHLİKE* diye bağıırıyordu. Nix'ten olmadığına emin misin?

Sopayı geride bırakan kahin saldırdı ve Regin'e ters bir yumruk atarak onu odanın diğer ucuna fırlattı.

Ellie tepki veremedi Nix dizlerini Ellie'nin omuzlarına geçirdi ve onu korkunç bir güçle kısırdı. Saçları solgun yüzüne dağılan Nix mırıldandı: "Helen kırık bir kalple ödedi. Furie ödedi. Emmaline-"

"Nix! Benim, Ellie! Ne yapıyorsun?"

The kahin başını bir hayvan gibi eğdi. "Furie'nin nerede olduğunu bilmiyor musun? ?" Dışarıda şimşekler çaktı, gök gürültüsü evi titretti.

"Nixie, *sakin ol!*" Regin kız kardeşini çekiştirerek üzerine atladı. "Biz sadece takılıyorduk." Ama Regin bile Nix'in gücüne denk değildi.

Sonunda Nix, Regin'in onu sürüklemesine izin verdi, ikisi de zemine dolanarak indiler. The kahin şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne oldu böyle?"

Ellie, "Bana mı soruyorsun?" diye bağırdı. Then Nix aniden bitkin, hatta hastalıklı görüldüğünde ses tonundan pişman oldu.

Yarasası ona doğru paytak paytak yürüdü, kolunun üzerinde zıpladı ve onu yatıştırır gibi görüldü. "Bu da ne, Nix? Bugünlerde tam bir pislik gösterisisin!" Regin yarasayı uzaklaştırarak kız kardeşinden ayrıldı. "Vampirellie'ye *Valkyries'in* tüm *yolculuklarını* yaptın."

Nix Ellie'nin göremediği bir şeye kaşlarını çattı, sonra üzüntüyle içini çekti. "Ve korkarım ikimiz arasında en iyisini ben yapıyorum. "

Kral Lothaire, deli kral.

Bu lakaptan oldukça hoşlanıyordu, bu cümleyi sık sık duyuyordu: "Ne var deli kral şimdi ne yaptı?"

Akıl sağlığını yitirdiği için değil, davranışları yüzünden -nadiren uyuması, saatlerce sokaklarda dolaşması, yeni tebaasını ilk fırsatta Horde'la savaşa göndermeyi planlaması-.

This Alacakaranlıkta, Lothaire sarayda oturuyordu. Altına batırılmış kafataslarıyla süslü yaldızlı tahtında oturuyordu. Onun tasarımı. Eğer bir kraliçesi olsaydı, onun tahtı da benzer olurdu. Tabii ki kafatasları *daha zarif* olurdu.

Ama kraliçesi yoktu.

The konseyi olarak görev yapan kraliyet kuzenleri, Lothaire'in daha akli başında ve sakin görüldüğü gecelerde sarayı açarak onun akıl sağlığını ölçmeyi biliyorlardı.

Son üç haftadır bu tür geceler şaşırtıcı derecede sıklaşmıştı.

Elizabeth'le kanları değişmişti, bu da Elizabeth'in zihniyle arasında kopmaz bir bağ olduğu anlamına geliyordu. Chase'le olan aksine, Geliniyle olan bağı Lothaire'in nispeten akli başında kalmasını sağlıyordu.

Bir lütuf; çünkü kimsenin "regisidal Gelini" yüzünden intihar ettiğine inanmasına izin vermedi.

Lothaire bir acıma nesnesi olmamalıydı. Kaç kez kalbi kırık erkeklerle dalga geçmişti? Onlara kaç kez "Dün gece gözyaşları arasında mastürbasyon mu yaptık?" diye alay etmişti?

Kaderin cilvesine bakın ki Elizabeth'le olan bağı, onsuz da hayatta kalabileceği anlamına geliyordu. Artık ona ihtiyacı yoktu; neyse ki artık onu istemiyordu.

Kendine yalan mı söylüyorsun, Lothaire?

Saraya, "Konseyimi yalnız göreceğim," diye seslendiğinde, tebaa sanki ateşe atılmış gibi dağıldı. Artık onları yakından tanıdığı için - rutin olarak onları gözetlediği için - asillerle bir toplantı yapma zamanı gelmişti. "Galeriyi boşaltın. Sen de dahil, Hag."

Hiç şüphesiz kraliyet kahinliği görevini hiç kabul etmemiş olmayı dileyerek ters ters baktı.

Taş giyme töreninden sonra, geleneklere tamamen ters düşen resmi bir törenle, Lothaire bir iksir almak için Hag's'a gitmişti - Elizabeth'i hafızasından tamamen silmek için.

The fey'in evi terk edilmişti, sanki yüz yıldır içinde yaşanmamış gibi görünüyordu. Hiçbir koku kalmamıştı, girişten uzaklaşan kumda hiçbir ayak sesi yoktu.

Bir telefon görüşmesi yapmak için en yakın kasabaya kadar iz sürmüş, dalgın sahibinden bir cep telefonu çalmış - cehennemden yetimleri kurtaran ya da onun gibi bir şey olan bir salak - sonra Hag'in numarasını çevirmiş. "Hangi cehennemdesin sen?"

"Uzaklara. Sen ve Elizabeth'in arasına girmek istemiyorum."

"The orta!" diye kükredi, Hag'in adını defterinden sildiği için pişmanlık duyuyordu. "Eğer benimle değilsen, bana karşısın demektir, *ortası* yok! Sen *benim* lanet olası kahinimsin."

"Ve bazı düşmanlarınız aramızdaki bağlantıyı keşfetti. Biz konuşurken, öfke iblislerinin kral ve kraliçesi tarafından takip ediliyorum. They seni ve hapisane adasındaki kaçıştan beri kayıp olan kraliçenin kız kardeşini bulmak için ~~beni~~ yardım istiyorlar. Sonuncusu için onlara iyi şanslar," demişti şifreli bir şekilde. "Beklenen Mariketa, Taş Büyücüsü Portia ve daha niceleri peşimi bırakmıyor. Her halükarda, işiniz bitti, görevleriniz tamamlandı."

"Hepsi değil." Biri gitti. Hâlâ Horde tacını istiyordu, hâlâ o intikamı almayı planlıyordu. "Sen benim yeni kraliyet kahinim olacaksın. Benim bölgemdeyken bulunamayacaksın."

Geldiğinden beri tavırları pek de arzulanan bir şey değildi. Şimdi bile odadan çıkmadan önce ona ters ters bakıyordu.

Kendisi ve beş asilzade yalnız kaldığında, Lothaire onları incelemek için zaman ayırdı. Hepsi çiftleşmemişti.

Trehan kanlıydı ama bunu gösterecek bir Gelini yoktu. Mirceo erkeklerin en genciydi, sadece otuz yaşındaydı ve yakında ölümsüzlüğünün içinde donarak tüm cinsel yeteneğini kaybedecekti. Kalp atışları düzensizdi ve yavaşlıyordu.

Kız kardeşi Kosmina, kendi erkekini düşünmek için bile çok toydu.

Lothaire'in Viktor'un mu yoksa Stelian'ın mı kalbinin attığına dair hiçbir fikri yoktu. They ikisi de onu gizlemek için eski bir büyü kullanıyordu. Lothaire bunu ilgi çekici buldu.

Viktor'un tek yaptığı savaşmak olduğu için muhtemelen kızıışmaya vakti olmazdı. *Daha barışçıl hortlaklarla tanışmıştım.*

Peki ya altıncı kraliyetten, onun bilmediğini düşündükleri gizli kraliyetten? *Araştırmam devam ediyor. . . .*

Lothaire sıkılmış bir tavırla Stelian'a döndü. "Tebaamdan hiç kimse krallarından bir lütuf istemedi mi?"

The büyük vampir başını salladı. "They senden korkarak yaşıyor sayılır."

"Nedenmiş o?" diye sordu kayıtsızca.

Mirceo sırtarak, "Kalacağın yeri nasıl buluyorsun amca?" diye sordu. Kendisi kale muhafızlarının başıydı. Lothaire'i severdi, ne yapacağı belli olmadığı için onu eğlenceli bulurdu.

Bir keresinde Elizabeth'i bulduğum gibi.

"They yeterli," diye yanıtladı Lothaire, oturma odası bir balo salonu büyüklüğünde olsa da yalan söylemiyordu. Eğer bir bulmaca ustası olmasaydı, labirent gibi yeni şatosunda kaybolabilirdi. "Mirceo, geldiğinden beri kalbinin fazla attığını sanmıyorum." Gürleyen bir atıştan fazla değil. "Ve artık nefes almaya ihtiyacın yok mu?"

The genç vampir yüzündeki şaşkın ifadeyi düzeltti. "Ne yazık ki bu doğru amca." Bu konuda soğukkanlı davranıyordu ama gizliden gizliye her gece dışarıda hareket eden her şeyi çılgınca beceriyordu, tıpkı Lothaire'in yıllar önce aynı durumda olduğu kadar azgındı.

Daha dün gece Mirceo, bir erkek onu emzirirken mutlu bir şekilde bir kadının göğüslerini dillemişti - ta ki zavallı Mirceo hevesini kaybedene kadar.

"Korkma," dedi Lothaire, "muhtemelen bunun farkına bile varmayacaksın. Görünüşe göre dünyada senden başka herkes sürekli hayvanlar gibi sevişiyor."

Lothaire tek bir yorumuyla hem Mirceo'yu hem de tutucu kız kardeşini derinden rahatsız edebilirdi. Yedek atar gibi.

Stelian hemen konuyu değiştirdi. "Çok fazla seyahat ediyorsun." Kraliyet ailesinin en yaşlısı olarak, kraldan sonra en güçlü pozisyon olan Kapı Bekçisiydi. Daçya'ya kimin girip çıkacağına karar veren Stelian'dı ve halkına fark edilmeden dışarı çıkmak için sisi nasıl kullanacaklarını tek başına öğretmişti.

Lothaire'in onu bu kadar kolay kontrol etmeyi öğrenmesine şaşırmış -ve hoşnutsuz- görünüyordu.

Ancak Stelian, sisin tüm ezoterik güçlerini yalnızca kendisinin bildiğini eklemekte gecikmedi.

Bana biraz zaman ver.

Yine de, *İrfan Kitabı* bile Dacia'yı etiketlemediğine göre, Kapı Bekçisi çok iyi bir iş çıkarıyor olmalıydı. Lothaire casusluğundan Stelian'ın kolay bir yer olduğunu biliyordu; ta ki biri izinsiz ayrılmaya çalışana kadar.

Then? Lothaire bile onun ürpertici cevabı karşısında kaşlarını kaldırmıştı.

"Çok seyahat ediyorum," diye kabul etti Lothaire. Akıl sağlığını daha da güçlendirmek için sık sık dairesine dönüyor ve Elizabeth'in kokusunu içine çekiyor, yüzünü onun ipek geceliklerine, yastığına gömüyordu.

Though ona dokunmakla aynı şey değildi, kokusu -kan bağlarıyla birleştiğinde- çoğu geceyi atlatmasına yetiyordu.

Daci'nin, gelininin iç çamaşırlarını sürekli cebinde taşıdığını öğrendiklerinde yeni kralları hakkında ne düşüneceklerini merak ediyordu.

Ama hangi çıldırmış vampir kral kraliçesinin iç çamaşırlarını cebinde taşımaz ki?

"The başkent sıkıcı," dedi Stelian'a. Diğer türler burada hoş karşılanıyor olsa da öyleydi. Tabii hiç ayrılmamaları şartıyla.

Bu da Mirceo gibi azgın genç vampirlere bakacak periler olduğu anlamına geliyordu.

"Yurtdışına çıktığınızda sisin içinde *mi* kalıyorsunuz?" Stelian sordu. "Herkes tarafından görülmeden mi?"

"Başka türlü nasıl dönebilirdim ki?" Lothaire konuşması. Hag'e sadece kendisi için bir işaret feneri tasarlamasını emretmişti çünkü bazen Lothaire görünmekten hoşlanıyordu.

Bir yanı sisi tamamen yasaklamak, tebaasının kendini dünyaya duyurmasını sağlamak istiyordu. Aksi takdirde, Lothaire sadece kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir diyarın kralıydı.

Başka bir deyişle, o ormanda sessizce devrilen bir ağaçtı - etrafta ezilecek kimse yokken.

Ama kozalayıcı sis Daci'yi istiladan ve vebadan koruyordu. Ayrıca, her gezintide aslında casusluk yapıyorlardı ve o da bunu tüm kalbiyle destekliyordu. . . .

Aceleci kuzeni Viktor, "Anladığım kadarıyla askerlerimizi antrenman yaparken izlemiştir. Onlar hakkında ne düşündünüz?" O bir generaldi ve taburlarıyla haklı olarak gurur duyuyordu.

The ordusu bilenmiş, disiplinli ve kılıç konusunda ustaydı. Aslında Daci'ler tüm ortaçağ silahlarına -topuzlar, fırlatılan hançerler, kırbaçlar, savaş baltaları- takıntılıydı.

Bir Dacialı silah kullanır kullanmaz, soğukkanlı bir tek-Akıllılık onu kullandı. Zaten mantıkla yönetiliyordu, daha da odaklandı ve rakibinin hamlelerini tahmin edebildi.

Benim gibi.

"The askerleri savaş onuru konusunda biraz fazla endişeliydi," diye yanıtladı Lothaire. Onca yetenek ve kudrete rağmen kendi aralarında savaşmaktan başka bir şey yapmıyorlar mıydı? "Endişelenme Viktor. Bunu halledeceğim. Her durumda, Horde'a karşı savaşında bana yeterince hizmet edecekler. Tabii *gizli* krallığının savunması konusunda endişelenmiyorsan."

Viktor gerildi, masanın altında yumruklarını sıktı. Kanlı olsun ya da olmasın, çekingен ve mantıklı Daci'nin arasında yalnız kalmasını sağlayan atılgan ve kavgacı bir yapısı vardı.

Peki ya Lothaire'in güzel "yeğeni"?

Though Kosmina yirmi yaşındaydı ve aşırı korumacı erkek kraliyet ailesi tarafından zarar verici derecede korunuyordu.

Görünüşe göre, Lothaire'in çıplak erkek vücudu onun gördüğü ilk şeydi.

Yazık Mina, sonsuza dek diğerlerini Amca'nın yanında eksik bulacaksınız.

Lothaire.

Yine de seks ve günah konusunda çocuksu denecek kadar cahil olsa da Kosmina bir ölüm makinesiydi, alev alev yanan refleksleri olan bir metres.

Yarı mızımız kız öğrenci, yarı ölümcül suikastçı.

Lothaire onun kulaklarının sivri olduğunu fark etmişti, bu da ona esrarengiz bir hız bahşetmiş olan bir fey atasından geliyordu. Şimdi ona sordu, "Peki senin görevin ne? Yoksa sadece şımartılmak için mi varsın?"

Yüzü kızarmıştı, kekeleyerek, "Ben-ben ..." dedi.

Lothaire onun üzerinden konuşarak, "Anladığım kadarıyla Dacia'nın dışına hiç çıkmamışsınız, yüzünüze çarpsa bile bir otomobili tanıyamazsınız, ki *tanıyabilirsiniz de* - eğer *lanet arabalara aşina* değilseniz," dedi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu Daçya'dan göndermeli ve Louisiana'da özellikle hırçın bir su perisi sürüsünü araştırması için görevlendirmelidir. "Kosmina, *Cesur Ivana* adında bir kadınla uzaktan akrabasın. Öyle davran."

Eliyle ağzını kapatarak uzaklaştı.

Son olarak, seçkin bir katil grubunun başındaki suikastçı kuzeni Trehan'a döndü. Kuzenler arasında en ağırbaşlı, en "Dacian" olanıydı ve bu yüzden casusluk yapması en az eğlenceli olanıydı. Sık sık boşluğa bakar, şüphesiz onu kana bulayan ve sonra terk eden Gelini düşünürdü.

Lothaire parmaklarını dikleştirdi. "Ah, Trehan, seni ancak bir dişi bu hale getirebilir."

"Sen bilirsin," diye cevap verdi buz gibi.

Mirceo dışarıda Dacia'nın her karanlık köşesinde tıklarken, Trehan her zaman tek başına dairesine geri dönüyor, şehvetini kendi elleriyle, çoğu zaman bir gecede birkaç kez harcıyordu; bu sırada Lothaire tiksintiyle gözlerini deviriyordu.

Ben de aynısını yapmıyor muyum?

Uzun sürmedi; Lothaire bu buluşmadan sonra kendini diğer kadınlarla yeniden tanıştırmaya karar vermişti.

Her şeye gücü yeten bir kraldı ve krallığının arnavut kaldırımlı sokaklarında yürürken kesinlikle ilgi çekiyordu. Belli ki tebaası hâlâ *dışarıdan güzel görünmekten* hoşlanıyordu.

Evet, her şeye gücü yeten bir hükümdar bir sürü cariyeye avına başlamak üzereydi. Peki mutluluk neredeydi?

Kayıp.

Artık neyi kaçırdığını biliyordu, çünkü bunu daha tacını takmadan önce hissetmişti.

Lothaire her varlığın kendi mutluluğu için eşsiz bir anahtarı olduğu sonucuna varmıştı. *Benimki Elizabeth'ti. Yaptıkları* yüzünden Lothaire'in anahtarını elinden almıştı.

Dişleri keskinleşti. Daha azı için başkalarını öldürmüştü. *Benimle değilsen, bana karşısın* İçgüdüğü cezalandırmaktı, akli intikam almaya çalışıyordu.

"Efendimiz mi?" Stelian kaşlarını kaldırarak konuştu. "Bu akşam nasıl bir intikam düşünüyoruz?"

Yüksek sesle mi konuştum? "Buna daha sonra devam ederiz," dedi Lothaire ve yatak odasının bir ucundan diğer ucuna volta atarak süitine doğru ilerledi.

Tek istediği daha fazla ihanete uğramamaktı. Elizabeth'in sevgisini bile istememişti, özellikle de. Ama onun sadakatinin bunu takip edeceğine inanmıştı.

Neden onu kazanamamıştı?

Geçmişte, yattığı her kadın yıllarca peşini bırakmazdı. Ama gelinini, herkesten çok istediği kadını değil.

Beni geri istemedi. Ve nedenini anlayamıyorum.

Elizabeth'le ilgili bulmacayı çözmeye çalışırken, zihni geçmişteki etkileşimlerini gözden geçiriyordu. Ona *nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Ama Tanrı aşkına, onun için ölmeye çalıştım. Beni herkesten daha iyi tanıyordu; duygularımı anlayacak kadar zeki*ydi.

Belki de ona zeki olduğunu söylemeliydim. ?

Saroya'yı, birinin onu arzulamayacağından asla şüphelenmeyecek kadar kibirli bulduğunu hatırlıyordu. Sanki onun için doğuştan gelen bir ders varmış gibi hissettiğini hatırlıyordu.

O kadar kibirliydim ki Elizabeth'in benim onu arzuladığım gibi beni arzulamayacağını hiç fark etmemiştim.

Çoğu gece kendini meşgul ediyordu ama boş zamanlarında onu *hissedebiliyor*, aralarındaki kan bağının ötesindeki varlığını algılayabiliyordu. Though onun duygularını anlamaya çalışsa da aradaki mesafe çok büyüktü ve bırakın bir başkasınınkini, kendi duygularını bile zar zor ayırt edebiliyordu.

Tek bildiği kızın korku hissetmediği idi. Yani güvende olmalıydı. *Onsuz ne yapacağım ben?*

Uyumayı başardığında, tekrar tekrar ona uzandı, hem bedeni hem de ruhuyla onun için yanıp tutuştu.

Bunun için onu hor görüyordu!

Kalbi ona daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyor, acıdan feryat etmek istemesine neden oluyordu. Keskin, bıçak gibi saplanan bir acı her atışla birlikte uçuyordu.

"Elizavetta!" diye kükredi tavana doğru, göğsünü tırmalayarak. Kalbinin sadece onun için atmasından, onu hayata döndürmüş olmasından nefret ediyordu. . . .

Beni *hayata döndürdü*.

Sıkışmış, çürüyen uzvunu çiğneyen bir hayvan gibi, Lothaire göğsünü

kazdı.

Paket!" diye bağırdı aşağıdan biri.

Ellie'nin geçici odasından bir düzine ses duydu.
Valkyrie'ler merdivenlerden hızla iniyor.

- "Kimin için?"

- "Ben olmalıyım!"

- "Kapa çenenini!"

- "Hayır, *sen* kapa çenenini!"

Ellie iç geçirdi, Valkyrie mahkûmlarının ne kadar hırslı olduklarına hâlâ hayret ediyordu. Onların karmaşık soygunlarda kıyafet çaldıklarını, mücevherler için kılıç dövüşü yaptıklarını, yeni silahlar almak için birbirlerine saldırdıklarını görmüştü.

Artık nasıl iz sürüleceğini öğrendiğine göre Ellie oraya ışınlanıp hepsini toplamayı düşündü ama buna enerjisi yoktu. İştahı onu terk etmişti. *Yemek ya da kan arzulamak değil mi?* Ama Lothaire'in koyu, kapkara kanının zengin tadıyla kıyaslandığında, poşetlenmiş şeyler mide bulandırıcıydı.

Val Hall'a getirileli üç haftadan fazla olmuştu ve hâlâ onun gelip kendisini kurtarmasını bekliyordu.

Bu süre içinde Ellie, kendisini bir vampire dönüştürdüğü için Lothaire'i affetmişti.

Though zaman zaman kendini bir sirk ucubesi gibi hissediyordu -gözleri kararıyor ve dişleri görünüşte hiçbir sebep yokken sivriliyordu- vampir olmak o kadar da kötü değildi.

Bazen bu kadar güçlü olmak hoşuna bile gidiyordu. Ağzı bozuk Valkyrieler'i pataklarken olduğu gibi.

Ellie, Lothaire'in söyledikleriyle yaptıklarının her zaman birbirine uymadığını fark ettiğinde, yaptığı pek çok şey için onu affetmişti.

Though düşük bir ölümlü olduğu için onunla alay *etmiş*, onun hayatını kurtarmak için kendini yakarak öldürmeye çalışmıştı ve o sırada ölümlüydü.

Their birlikte geçirdikleri son gün, bir zorba gibi davranmış, onunla alay etmişti; ama ondan önceki saatlerde, sanki ona *değer veriyormuş* gibi sevişmişlerdi.

Eşit olmadıklarını söylediğinde, bu onun aptal ya da değersiz olduğunu düşündüğü anlamına gelmiyordu. Ona şöyle demişti: "Dorada'ya palavra sıkmak mı? Daha fazla gurur duyamazdım, Lizvetta."

Yine, hala ölümlü sayılırdı. . .

Ellie zaman zaman onun anılarını hayal ediyor, seviştikleri geceyi onun bakış açısından görüyordu. Ya da onunla bir tür yoğun bağ kuruyordu.

Ama düşünceleri ve duyguları her zaman çok çılgıncaydı, onun gibi bir acemi için çözülmesi imkansızdı.

Tek bildiği onu o kadar özlediği ki bu ona keder gibi geliyordu-

"Vampir için!" diye bağırdı biri aşağıdan.

Ellie ayağa fırladı. Lothaire'den mi? Başka kimden?

Sersemlemiş bir halde kalabalığa doğru ilerledi ve merkeze ulaşmak için dirseklerini savurdu.

There Valkyrieler ile başa çıkmanın başka bir yolu yoktu.

Lothaire onu tekrar istiyor muydu? Şimdi bile onu serbest bırakmaya mı çalışıyordu? "Bırakın alayım!"

Genç Valkyrielerden biri rahat bir tıslamayla onu teslim etti.

The zarif ambalajı kraliyete özgü bir mühürle damgalanmıştı ve kendisine *Kan ve Sis Diyarı Dacia'nın Hükümdarı Lothaire Konstantin Daciano*'dan gönderilmişti.

Ellie kutuyu yırtarak açtı ve herkese heyecanlı bir sırıtış attı. Off en üste gitti

-

Parmakları gevşedi. The paketi yere düştü ve İçindekiler. Kanlı, siyah bir kalp dışarı yuvarlandı.

Ayaklarının dibine çöktüğünde, kusmamak için avucunu ağzına bastırdı. *Bunu neden yapmıştı ki? Nasıl . . . ?*

The Kalabalık, Nix'in peşinden gittiği sert Cara için dağıldı.

"Notu oku vampir," diye emretti Cara.

Ellie titreyen elleriyle gevrek parşömeni topladı.

Elizabeth,

Saygılarımla.

Pençelerini bir daha asla benimkilerden birine sokamayacaksın.

Nix ellerini göğsünde kavuşturarak iç geçirdi, "Sana kalbini verdi. That çok romantik. Bir kalp şekerden çok daha iyi. Those dişlere takılıyor, biliyorsun."

Cara inanmayan bir ses tonuyla, "Senin için gelmiyor," dedi. Ellie uyuşmuş bir halde başını salladı. "Hayır, gelmeyecek."

"Then sen kaldıraç değilsin." Cara'nın menekşe rengi gözleri parladı. "Senin yararlılığın sona erdi. Nix bana seni öldürmememi tavsiye etti. Yani tek başınasın."

"Beni serbest mi bırakıyorsun?" *Beni dışarı mı atıyorsun?* "Seni neden burada tutayım ki?"

Çünkü gidecek başka yerim yok! Ellie ailesiyle birlikte yaşayamazdı. Thad ve Hag dışında yakın arkadaşı yoktu ve onların da sadakati ilk önce Lothaire'idi.

Ellie bir vampire dönüşmüştü. . . *sebepsiz yere. Onun dünyasında yapayalnız kalacaktı. Bırakın ilişkileri üzerinde çalışmayı, onunla konuşmak, olanları tartışmak bile istemiyordu.*

Onu Lore'a terk etmişti. Onu ailesinden aldıktan sonra.

Bu düşünceyle, onunla ilgili tüm mantıklı gerekçeleri yok oldu. That piç kurusu! *Bu dünyada mı yaşayacaksın, Ellie? Then sertleş, acımasızlaş. Kendi işinize bakın.*

Lothaire ona "Lore'da yaşamak için cesur vuruşlar gerekir" demişti.

O da en az bu ucubeler kadar deli olabilir. *Ben Appalachian'ım!* Hiç görmedikleri bir *dağa giderdi!*

Ellie Nix'in etrafında döndü. "Ona bir paket götürebilir miyim?" Ellie'yi selamlayarak, "Ben kendim hallederim," diye cıvıladı.

Yakıcı bir öfkeye kapılan Ellie, Cara'yla yüzleşti. "Bana bir bıçak ver."

Cara onun yüz ifadesinde ne gördüyse bıçağı fırlattı. Ellie bıçağın kabzasını sıkıca kavradı.

Then, Valkyrie'lerin şok olmuş korosunun sesleri eşliğinde ...

- "Oh, hadi ama, vampir gerçekten yapmaz- Dostum! Yaptı lan!"

- "Ellie benim en iyi arkadaşım."

- "Daha onunla tanışmadan önce ondan hoşlanıyordum, benim ondan hoşlanmama kıyasla sen ondan nefret ediyorsun."

- "Bir daha asla Lore'da kapak parası ödemeyecek."

. . . Ellie, Lothaire'e kendi kalbinden gelen bir hediye verdi.

"Bugün akli başında mı?" Stelian, o ve diğer kraliyet erkekleri konsey odasına doğru ilerlerken mırıldandı.

They yeni kuralını *değerlendirmek* için bu gece Lothaire ile görüşmek istemişti.

Evet, tutarlı ve istikrarlı geceleri şaşırtıcı derecede sık oluyordu; ama bu gece onlardan biri değildi.

Lothaire dilini bir dişin üzerine sürttü. *Değerlendirmeni aldım.*

Konsey odasında, bir zamanlar oturanlar arasında eşitlik olduğunu gösteren süslü bir yuvarlak masa vardı.

Masayı yıktırmış, yerine dikdörtgen bir masa yaptırmıştı. Bir ucunda bir taht vardı. Diğerinde sandalye yoktu.

Ve eğer Lothaire yeniden dekore etme işine karşı çıksaydı, konsey diye bir şey kalmazdı.

Aslında başka konularda da tepki alıyordu. Stelian genellikle Lothaire'den korkamayacak kadar sarhoştı ve bu yüzden aptalca fikirlerini söylüyordu. Mirceo genellikle Lothaire'in şaka yaptığını düşünür, amcasıyla şakalaşabileceğine inanırdı.

Gelini olmadan Trehan'ın yaşaması ya da ölmesi umurunda değildi. Viktor, kralıyla savaşmak için can atıyor, her şeyi Lothaire'in niyetlendiği kötü ruhla ele alıyordu.

Kosmina yeni "ağzı bozuk ama iyi niyetli amcasına" hayrandı. Çünkü kendi deyimiyle, "Belki de onu anlamamız gerekmiyordur. Belki de o bir bulmaca ustası olduğu kadar bir bulmacadır da."

Duydum, duydum, Kosmina. Ama yine de seni Louisiana'ya göndereceğim.

Belki de soyluların Lothaire'in eşsiz gücünün bir gösterisine tanık olmaları gerekiyordu. Şimdilik, onu sadece dışisi tarafından aldatılmış bir aptal olarak görüyorlardı.

Hâlâ sersemlemişti. Dacia'da geçirdiği haftalar ve sayısız rüyadan sonra, Lothaire hâlâ Elizabeth'in anılarından hiçbirine sahip değildi. Bilinci onların kıyısında geziniyor gibiydi.

Vampirlerin imgelemlerinde zihinsel olarak toparlayamayacakları hiçbir şey görmediklerini biliyordu.

Elizabeth'in anılarında beni şu anda olduğumdan daha fazla yaralayacak ne yattıyor?

Stelian boğazını temizledi. "Başlamadan önce sizinle kraliçeniz hakkında konuşmak istiyoruz."

Lothaire parmaklarını dikleştirdi. "Açıkçası, bende hiç yok."

Mirceo, "Siz gelini olan bir hükümdarsınız, efendim. That onun bizim leydimiz olduğu ve ona hizmet ettiğimiz anlamına geliyor. Şu anda düşmanlarınız için bir hedef."

Bir inçin sekizde biri kadar tendon. "Bunu duymak istemiyorum!"

Stelian, "Başka bir sebep yoksa, mirasçılar için gelinine ihtiyacın var," dedi.

"Hiçbirine ihtiyacım yok. Sonsuza dek yaşamayı ve hükmetmeyi planlıyorum." Yani mirasçılar gereksizdi. Peki ya sadece çocuk sahibi olmak? Elizabeth'le çocuk yapma fikri hoşuna gitmeye başlamıştı. *Benden çaldığı bir şey daha!* Gözlerini kısmıştı. "Kaşlarını mı çatıyorsun, genç Viktor? Sonsuza dek hüküm sürmem seni memnun etmiyor mu?"

The kule gibi yükselen vampir, yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. "Gündemin ~~bin~~öngördüğümüz gibi değil *kuzen*. Bizi yeni bir savaşa sürüklemek istiyorsun ve kendimizi Lore'daki herkese açıklamamız gerektiğine mi inanıyorsun? This artık *Dacia* olmayacak."

Trehan, sakın bir ses tonuyla, "Bir kral *ve* kraliçeye bağlılık yemini ettik," dedi.

Viktor ekledi, "Kraliçe Elizavetta'yı koruyacağımıza yemin ettik-"

Lothaire bir hışımla sandalyesinden fırladı ve Viktor'un kafasını masaya vurmak için ilerledi. "Sana o ismi bana asla söyleme demiştim!"

Viktor kılıcını serbest bıraktı ve bir hamle yaptı ama Lothaire kılıcı yakalayıp sıktı. "Eğer benimle değilsen, bana karşısın demektir." Kanı Viktor'un inanmayan yüzüne fışkırdı. "Kötü bir hata yaptın." Lothaire acımasızca çekerek silahı ondan uzaklaştırdı.

Diğerleri kendi silahlarını çektiğinde, Lothaire anlayamadıkları bir hızla odayı süpürdü. Pençelerini açarak rakiplerini etkisiz hale getirdi; baskın bir kolun tendonunu kopardı, bir dizardı kirişini kesti. . . .

Viktor'a döndü. Kuzeninin kafasını avuçladı. Viktor'un kafatasını ezmeye başlarken, "Şimdi," diye homurdandı. "Hepimiz Lothaire'e bulaşmayacağımızı kabul ediyor muyuz?"

That Akraban olabilirim ama her *zaman* Eski Düşman olacağım,
öyle mi?" Şaşkın, isteksiz baş sallayırlar.

"Her şeyin ötesinde, ben sizin *kralınızım*." Nefes almak ya da kanayan bir yarayı durdurmak için mücadele ederken her birine tek tek baktı. "*Bana* itaat edeceksiniz. Tüm sadakatinizle *bana* bağlısınız. Buna yemin edin."

Elizabeth'in aksine, ona bağlı olacaktı. *Ama onun sadakatini herkesten, her şeyden çok istemiştin.*

Her kraliyet mensubu yeminini ettikten sonra, yere yığılan Viktor'u serbest bıraktı. "Lothaire dersi bitiriyor."

They Viktor'u sürükleyerek uzaklaştırdı, sonra da fışkıran bir kolu sıkıştıran Stelian hariç herkesi odadan çıkardı. "Viktor'da ömür boyu sürecektir bir düşman kazandın."

"Saygıyı hak ettim!"

"Viktor ona öğretmek için yola çıktığın dersi alamayacak kadar sana benziyor."

Lothaire elindeki yarayı dalgınca yaladı. "Then yakında benim yönetimim altında yok olacak."

Stelian başını salladı. "Artık aramızdaki siyasi hırslar etkisiz hale getirildiğine göre, kuzenleriniz iyi ve gerçek bir grup. Eğer onlara liderlik edersen They bir kez daha bir aile olarak birleşebilir."

"Asıl noktayı kaçırdın, Stelian. They iyi ve doğru olabilir." Lothaire dışlarını gösterdi. "Ama *ben* değilim."

O sırada Hag, sıcak pembe ve neon yeşili iksirlerle boyanmış muhafazakâr Daçya kıyafetleriyle içeri girdi. "Konuşmamız gerek, Lothaire." Ona Balery der demez *efendimiz diye* hitap edeceğini söylemişti.

Ya da cehennem
dondüğünde. "Ne oldu,
Hag?"

"Ne olduğunu, tam olarak ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama krallığınıza yönelik ilk tehdit yakında ortaya çıkacak."

Nereye gideceğim ben?" Ellie yeni bandajını kaşırken Nix'e sordu. O ve bugün aklı başında görünen Valkyrie, Val Hall'un ön verandasında durmuş güneşin batmasını bekliyorlardı.

Though Meclisin çoğu Ellie'nin kalmasını istiyordu, Cara bunu basitçe ifade etmişti: "Kalırsa ölür."

Beş parasız olmasına, üzerinde sadece tek bir kıyafet, bir kapüşon ve bir market poşetine doldurulmuş bir litre kan olmasına rağmen Cara'nın emrini yerine getirecekti.

Ellie kahine, "Böyle olması hiç beklenmiyordu," dedi. "Kendimi nasıl besleyeceğim ya da güneşten nasıl koruyacağım? Hayatımı nasıl kazanacağım?"

Nix'in avuç içleri yanaklarına doğru uçtu. "Sana daktilo havuzuna nasıl katılacağını öğretecektim!"

"Ben ciddiym, Valkyrie! Diplomamı iş bulmak için kullanamam. Kullanabileceğim bir kimliğim bile yok. Hey, belki New Orleans'a gidip bir Lore dükkanında iş bulabilirim?"

"Sanırım birçok varlığın sırf vampir olduğunuz için sizi gördükleri yerde öldüreceklerini söylemek için kötü bir zaman. Kurtadamlar, Öfkeliiler, Çılgınlar ve cadılar kim olduğunuzu ve sizden neden korkmaları gerektiğini anlamadan önce sizi öldürmeye çalışacaklardır. Notlar gönderiyorum ama bu işler zaman alıyor."

"Lothaire beni neden böyle kovsun ki? *"Cehennemde çürümek mi? O da neydi öyle?"*

"Biliyorum, doğru! Neredeyse kafası kopacakken mi? Ne yazık ki, o hala -Onlarca yıl bekleyebilir. Zaman çok yaşlılar için aynı anlama gelmez. Think bu şekilde: Lothaire o kadar uzun yaşadı ki, üç hafta ona çok kısa saatler gibi geliyor. İç saati ona bir öğleden sonra senden uzak kaldığını söylüyor."

"Yani onun mantıklı düşünmesini mi beklemeliyim? Bu paketten sonra neden dengesiz bir ölümsüzlükle birlikte olmak isteyeyim ki?"

"Seni kurtarmak için benden yardım istediğini unutma. Benden nefret ettiğini düşünürsek -ona ihanet ettiğimi düşünüyor- bu çok büyük bir şey."

"Ona ihanet *mi* ettin?"

"Evet. Sık sık." Omuz silkti. "Bazen nazik olmak için zalim olmanız gerekir." "Anlamıyorum-"

Nix onu ön bahçeye, yakıcı öğleden sonra güneşinin ışığına doğru itti. "Kanatlarını çırp, küçük kelebek!"

Ellie tekrar içeri girdi; Wraithler onu tekrar dışarı attılar. Kamburlaştı ve tısladı ama derisi yanmıyordu.

"Bu nedir, Valkyrie?" İşaretsiz kollarına baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Lothaire seni dönüştürmek istediğini söylediğinde onu duydun mu?" Ellie başını yavaşça salladı.

"O son derece zeki biri. Elbette dileğini 'Elizabeth'i tüm güçlü yanlarına sahip ama hiçbir zayıflığı olmayan bir vampir yapmak' şeklinde ifade ederdi. "

Lothaire ona bir sürprizi olduğunu söylemişti. Ona güneşi ne kadar özleyeceğini söylediğinde onu dinlemişti.

Ve ona başka hiçbir erkeğin veremeyeceği bir hediye vermişti. Sonsuza kadar güneşin doğuşunu.

Ne yazık ki, teklifini ona sunamadan adamın kafasını kesmişti.

Yüzünü ışığa doğru kaldırdı, hâlâ inanamıyordu. *Gerçekten özgürüm.*

Yıllarca süren tutsaklıktan, başkalarına hesap vermekten sonra, istediği yere gidebilir, istediği her şeyi yapabilirdi. Yanma korkusu olmadan dünyayı dolaşabilirdi.

Ama Lothaire'in kendini beğenmişlik hediyesi -ne de olsa onunla asla tadını çıkaramazdı- Ellie'ye sadece aralarında bir şans olduğunu hatırlattı. Gözleri dolduğunda, Nix'in görmesinden utanarak gözyaşlarını sildi.

Sadece bir süreliğine onları uzaktan izlemek için bile olsa ailesine ihtiyacı olan Ellie çantasını topladı ve Val Hall'a, Wraith'lere ve Nix'e aceleyle el sallayarak veda etti.

"Adieu, Kraliçe Ellie!" diye seslendi Valkyrie.

"Thank her şey için teşekkürler, Nix." Ellie omuz silkerek kapüşonunu giydi ve birinin onu fark etme ihtimaline karşı başının üzerine çekti. Then annesinin karavanının yakınındaki ormanın izini sürdü.

The Dağı kaplayan orman yaşlı bir ormandı, çamlar ve sert ağaçlar o kadar sık ki güneş ışığı nemli zemine zar zor ulaşıyordu. artık bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Tanıdık patikalarda yürürken gözlerini yukarı dikti ve uzun ağaç tepelerinin sırt boyunca sürekli esen rüzgârla dalgalanışını izledi.

Duyguları artık çok keskindi. Burada toprağın kokusunu alabiliyordu. The Ağustos böceklerinin sesi kulaklarında bir kükreme gibiydi.

Yeşil çam iğnelerine her bastığında, onların keskin kokusu yayılıyordu. Yaprak dökmeyen bir ısırık.

Lothaire'in kokusu gibi.

Onu düşünme, Ellie! İleriye bak, asla durma.

Ormanın kenarından eski karavanını gördü ve gün ışığında her zamankinden daha pis olduğunu fark etti. İçeriden The pişen yemeğin aroması yayılıyordu. Though artık iştahına hitap etmiyordu, ev gibi kokuyordu.

Bu dağı bir daha nasıl terk edebilecekti? Kalamayacağını biliyordu ama nereye gidebilirdi?

Ellie hafifçe, Lothaire'in onu götürdüğü egzotik yerlerden birinde yaşamayı düşündü. *Ve Bora-Borans'tan tam olarak nasıl kan alacağım-*

Josh vardı! Kuzenlerinden bazılarıyla kırık dökük, paslı bir salıncakta oynuyordu.

Bakın ne kadar büyümüş! Koyu renk saçları onunkinden daha kumraldı ama gözleri aynı renkteydi.

Küçük kardeşini nasıl da özlemişti! Onu izlerken, tombul bir bebekken karavanın etrafında bir Weeble gibi nasıl dolandığını ve her zaman inatçı çenesiyle nasıl liderlik ettiğini hatırlayarak anılarında kayboldu.

Those gözyaşları toplandı ve döküldü-

"Ellerini görebileceğim bir yere koy, yoksa kafanı

uçururum!" Ephraim Amca. Arkasındaki ormanda.

Dondu kaldı. *Aman Tanrım!* Ailesiyle temas kurmamak buraya kadarmış.

Ve o kadar hızlı tetik çekiyordu ki, bir mermi ona saplanmadan önce izini bulup bulamayacağını merak etti. *Nereye kadar izini sürebilirdi, Ellie?*

"Eller yukarı, dedim!"

Elindeki poşeti bırakıp ellerini kaldırdı. "Benim, Eph Amca. Ellie." Etrafına bakındı, sonra başını açtı.

Silahını indirirken hava şartlarından yıpranmış yüzü soldu, geniş çenesi gevşedi. "Ruth!" diye bağırdı karavanın olduğu yöne doğru. "Ruth, çabuk gel, kızın gözlerini kaybediyor!"

Ellie ağladı, "Ne?" Oh, gözyaşları! "Bekle, gözlerimi kaybetmiyorum! Onu arama-"

Çok geç kalmıştım. Annem ev terlikleriyle dışarı fırladı, neredeyse merdivenlerden düşüyordu. "Ne oldu?" Kalın kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bir sigara fırlattı.

Ephraim nasırlı eliyle Ellie'nin omzunu sardı. "Sakin ol kızım, seni şimşek hızıyla hastaneye götüreceğiz."

"Ben iyiyim. This artık sadece böyle ağlıyorum." Sanki *bir* anlamı varmış gibi.

Ama annesi onlara ulaştığında Ellie'ye şöyle bir baktı ve üzüntüyle başını salladı. "Ellie Ann, bunlar gözyaşları mı? O herif sana ne *yaptı*?"

Josh hızla onlara doğru gelince Ellie dönüp arkasına baktı. "Onu dağdan aşağı gönderin. Beni bu halde görmesini istemiyorum!"

Annesi onu arkadaşlarının yanına gönderdi, sonra da Ellie'ye, "İçeri gelsen iyi olur," dedi.

Başını salladı ve üçü sessizce karavana doğru yürüdü. İçeride, annesi daha yakından baktığında -bakışları Ellie'nin gözyaşı izleri, siyah pençeleri ve küçük dişleri üzerinde geziniyordu- bir anlayış belirdi.

"Ah, Ellie," diye mırıldandı, "köpeklerle birlikte yattığında, uçarak kalktığını bilmiyor musun?"

Benim ne olduğumu biliyor! Nasıl tepki verecek? Beni dışlar mı? İğrenir mi?

"Bu senin uçuk derini sevmeyeceğim anlamına gelmez."

Ellie rahatlayarak sarkmak istedi. Annesi kollarını açtığında ona doğru koşmak istedi ama kendini durdurdu. "Henüz kimseye sarılamam. Ben biraz güçlüyüm."

Ephraim ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Ellie, sanırım konuşman gereken bir yığın şey var."

Ciddiyetle başını sallayarak oturma odasındaki eski püskü kanepeye uzandı ve içeriye süzülen güneş ışığında uçuşan köpek tüyleri ve toz zerreciklerini serbest bıraktı. Then yeni yeteneklerini ve ölümsüzlüğünü, kana olan ihtiyacını anlatmaya başladı. . . Bitirdiğinde Ephraim şaşkın görünüyordu. "Tüm bunları bir süre düşünmem gerekecek. Ama gerçek şu ki, sen bir Peirce'sın. Neye dönüştüğün önemli değil

içine. Ve akrabalarımız için doğru olanı yaparız. O yüzden içkiye ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bize söyle. Ben avlanırım, elimden geldiğince yardım ederim."

Annem kollarını göğsünde kavuşturmuş, koltuğunda usulca arkasına yaslanmıştı. "Sana bunu yapan vampir hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

Ellie de onlara Lothaire'i anlattı -elbette akıllara durgunluk veren seksi dışarıda bırakarak- ve şöyle tamamladı: "Sonra bana bir kutu içinde kalbini verdi ve cehennemde çürümemi söyledi. Olanlar hakkında konuşmak bile istemedi, sadece bana bir öpücük gönderdi!"

Ephraim, "Onu öldüreceğim," diye homurdandı, gözleri parlıyordu ve bu Ellie'nin yeniden boğulmasına neden oldu. Onun kanlı gözyaşlarını gören amcası yemin etti: "Onu geberteceğim, Ellie Ann. Dağımıza bir adım atarsa, geberir gider."

Bir ziyaretçin var, Lothaire," diye seslendi Hag.

"Bir *ziyaretçi* mi? Sözde gizli krallığımda mı?" Kaşlarını kaldırmakla yetinen Stelian'a dişlerini gösterdi. "Elbette, davetsiz misafirimi içeri alın."

Elinde küçük bir hediye kutusu taşıyan Nix'ti. "Buraya nasıl girdin, Valkyrie?"

Altın rengi gözlerini kocaman açarak etrafına bakındı, sonra fısıldadı: "*Nereye* gireyim?" Saçları rüzgârda savrulmuştu ve gözlerinin altında koyu lekeler vardı. Kırıışık bir köylü bluzu, uçuşan uzun bir etek ve bir çizme giymişti.

"Gittikçe kötüleşiyorsun." Neden Nix'ten nefret edilmeyi hak ettiğı gibi nefret edecek enerjiye sahip değildi? Adadayken ona, "There bir sonraki maç *olmayacak* vampir," demişti. Zahmet edemediğı için mi?

"İyiye gidiyordun," dedi. "Önceden. Şimdi o kadar değil."

"Elizabeth'in serbest bırakılmasını görüşmek için buradaysanız, nefesinizi boşa harcamayın." *Bir inçin sekizde biri. Lanet mutluluğumu aldı götürdü.*

"Değilim. Ben sadece Elizabeth'ten gelen bir elçiyim. Ona bir kutu içinde kalbini gönderdin ve o da cevap verdi."

Hemen Nix'in yanına gitti ve paketi ondan kaptı. Lothaire dehşet içinde kapağı kaldırırken Nix mırıldandı: "İpucu: ortadaki." *Elizabeth'in narin parmağı.* Bu şekilde koptuğunu görmek içgüdüsel bir tepkiye yol açtı; kendi elinden fırlayan ve tüm vücuduna yayılan bir acı. yenilenmiş bir kalp.

Kapağı bir yutkunmayla kapattı ve paketi duygusal bir şekilde cebe indirdi.

"Sen ona kalbini verdin, o da sana kuşu verdi." Nix içini çekti. "Bunun hakkında şarkılar yazılacak."

Stelian güldü, bal likörüyle boğuldu.

Then Elizabeth benden gerçekten nefret ediyor. Sikimde bile değil.

"Bu arada meclisim buna bayıldı," dedi Nix. "Bu cesur vampire kesinlikle bayıldılar. Eğer yakında kraliçemizi bulamazsam, muhtemelen onun adını oy pusulasına yazacaklar."

Elizabeth'e çektirdikleri eziyet buraya kadarmış. The Valkyries onun geldiğini hiç görmemişti.

"Ve şimdi kraliçeniz ebedi hayatının bir sonraki bölümüne geçiyor." *Hangisi, hangisi . . . ?*

Hayır, umurumda değil! Yapma-

Lanet olsun! Nix'in kolunu tuttu, sonra onu kalenin tepesindeki özel süitine kadar takip etti. Çok geç, odalarının durumunu hatırladı. İçeride kimsenin temizlik yapmasına izin vermediği için odalar darmadağınktı.

"Tadilat mı yapıyorsun, vampir?" Etrafı inceledi, vampirin yıktığı mobilyalara ve defalarca yumrukladığı için sonunda yıkılan duvara baktı.

Hepsi Elizabeth yüzünden!

Nix kaşlarını çattı. "Daha önceki halini seviyordum." "Önceden *mi?* Doğal olarak, burada mıydınız?"

Omuz silkti. "Yani gelininin neyin peşinde olduğunu bilmek istemiyor musun?" *Yalan söyleyemem.* "Onun için gelmedim, değil mi?"

Oturma odasının penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Anlaşılabilir. They *sizin* bile ondan korktuğunuzu söylüyor. *Onlar* derken *beni* kastediyorum. Ama dedikodular yayılıyor. Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin," diye söz verdi ve masasına gidip kâğıtları karıştırmaya başladı. "Bir kalbi yeniden canlandırmak günlerini almış olmalı. Onca acı. Keşke ben de bu kadar romantik bir erkek bulabilseydim."

"Romantik" mi? İlişkimizin sonunu işaretlemek içindi. İstersen onu sonsuza kadar Val Hall'da tutabilirsin."

"Oh, hayır. Gitmiş. Nerede olduğu bilinmiyor."

İçgüdüleri sıkılaştı. The ayak bileğindeki gizlenme dövmesi dönüşümüyle birlikte solmuştu. Elizabeth Wraithlerin koruması dışında güvende olacak mıydı?

Kimi kandırıyordu? O acımasız bir kadındı, *onu* alt eden bir vampir!

"Ellie dünyayı görmekle ilgili bir şeyden bahsetmişti."

Nix'e "Daha az umurumda olamazdı" demek istedi ama bu yalan boğazını yaktı. "Başına ödül konduğunu biliyor musun?"

"The Kristoff'un gönderdiği mi?"

"Kristoff?" diye ısırdı. *The Gravewalker* benden bir ziyaret alacak- "Şu anda gezintide. Birkaç hafta içinde Oblak'a dönecek. Eğer ben Unutmayın, onu arayacağınızı bildireceğimden emin olabilirsiniz." "Ne istersen yap," diye tersledi.

"Korkmayın, çok az Lorean Ellie'yi hedef alır. Sana yaptıklarını herkese anlattıktan sonra mı? Ayrıca, onu bir koz olarak kullanmaktan daha iyisini bilirler - çünkü onu istemiyor gibi görünüyorsunuz."

Öyle değil mi? Hâlâ yatağında ona uzanıyor, ancak hiçbir şeyi tutamadığını fark ediyordu. Her uyanışında hayal kırıklığıyla kükrüyor, onun yanında olmayışıyla bir kez daha sarsılıyordu.

"Lothaire, onsuz ne kadar harika bir hayat sürüyormuş gibi davranmaya devam edebilirsin. Ama ikimiz de onu özlediğini biliyoruz."

"Belki de sadece bir dişiye özlüyorumdur, *herhangi* bir dişiye. Bahse girerim Gelin'ini bırakıp başkalarıyla eğlenecek tek vampir ben olacağım."

Bugünden itibaren, yapacaktı. Cariyeler yerleştirme planı, yenilenen kalbi yüzünden ertelenmişti. Then Yeni kalbi diğerinden daha çok acı verdiği için bu fikre olan hevesini kaybetmişti. Ama artık erteleme yok.

Nix, sanki bu ifade saçmalığın doruk noktasıymış gibi pençelerini inceledi. "Bunu kaç kez duyduğumu biliyor musun?"

Kadının önünde gezinerek onu yavaşça duvara doğru geri çekti. "Ah, çiçek, onu ne kadar çabuk unuttuğumu göstermemi ister misin?" diye sordu, sesi kinayelerle doluydu.

Nefes nefese bir fısıltıyla, "Evet. Öp beni, Lothaire," dedi.

Kaşlarını çattı. *Bir erkek onu geri çevirebilir miydi?* Nix büyüleyiciydi ve görünüşe göre istekliydi. Karmakarışık saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

Beni istediğini hep biliyordum. Hangi kadın istemez ki? Elizabeth. *Çünkü içim çirkin.*

Gelini ve Nix'le olan tartışmalı geçmişi hakkındaki düşüncelerini görmezden gelerek daha yakına eğildi . . . daha da yaklaştı. Elizabeth'in onun hayatındaki diğer kadınları öğrendiğini ve kendisine bir şey ayırmadan birçoğuyla yattığını keşfettiğini hayal ederken sırttı.

Hiç düşünmedim. *Nix'i öpeceğim ve bu Lizvetta ile olduğundan daha iyi olacak.*

Gelinini ilk kez sahiplendiği, onun kendisini bedenine almasına yardım ettiği geceden daha mı iyiydi? Onu dönüştürdüğü geceden daha mı iyi? Yoğurduğu zaman

Ondan beslenirken küçük pençeleriyle onun etini mi yiyordu?

The kalbinin onunkiyle aynı anda atması ... her zaman onun etrafında daireler çizmesi ... çenesinin inatçı bir şekilde çıkık olması, gri gözlerinin ateş saçması ...

Nix'in dudaklarına ulaşmadan hemen önce
donda kaldı. Valkyrie ile daha mı iyi? *Aptal, daha
iyi olamaz.*

Öfke patladı. "Abhh!" diye bağırdı. "Bu o! That kaltak beni mahvetti!"

Nix'in başının yanındaki duvarı yumrukladı; Nix *esnedi*.

"Bunun olacağını biliyordun! Asla öpüşmeyeceğimizi biliyordun. Yine de öngörülü olduğumu söyledin."

"Onun için ne kadar acı çektiğini görmek için kahin olmaya gerek yok, Lothaire. O senin kayıp yapboz parçan. Kaç tane ruhani güzellikte Valkyrie'yle yatarsan yat, onsuz asla tamamlanamayacaksın."

Elizabeth benim mutluluğum, diye tekrar düşündü. "Bana yaptıkları için ondan nefret edebilirim."

"Başarısız bir kafa kesme olayı yüzünden mi?" Pençesini çenesine vurdu. "Vay canına. Bu kadar korkak olduğunu hiç düşünmemiştim. Arkadaşlığımızı yeniden gözden geçiriyorum."

Dişlerini bir kez daha gösterdi. "Mesele boynum değil! Bana *ihanet etti*." Ona sevgi gösterisinde bulunmuştu. *Onun* için. "Hayatımda yeterince ihanet yaşadım. Babamdan, amcamdan, *senden*."

"Ben mi?"

"Naz yapma, Valkyrie. İhanetini biliyorum. Stefanovich'i hayatına kast edeceğim konusunda uyarmıştın. *İyi dinledi*."

Umursamazca omuz silkti. "Ona söyledim ama sana tam olarak bunu yapmaya niyetli olduğumu açıkladıktan sonra. Sana defalarca sabırlı olmanı, bana güvenmeni söyledim ama beni dinlemedin. Yine de yola çıktın."

"Sen benim en eski arkadaşım! Onunla gerçekten iletişime geçeceğini hiç düşünmemiştim." "Senin iyiliğin için, kaderini farklı bir yöne çevirmek için hareket ettim, trajedi yaşanmadan önce."

"*Trajedi mi?*" Elini masasına vurmak için döndü ve masa paramparça oldu, kâğıtlar uçtu. "Olanlardan daha kötü ne olabilirdi ki? Senin yüzünden altı yüzyıl boyunca cehennemi yaşadım! O mezarda, kendi canlı cesedimin içinde böceklerin canımı sıkmasının, etimi didiklemesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ne zaman biteceği hakkında hiçbir

fikrim yoktu. Kan ağacı büyüyordu.

içinde." Ayağa fırladı, anıları onu boğmakla tehdit ediyordu. "Bu .

. *Beslendim.* Ölüm için dua ettim. Acının bitmesi için her şeyi yaptım!"

"Stefanovich sizi yakalamasaydı, Gelin'iniz elinizde olmayacaktı."

Sakinlik için nefes alın. Nefes verin. Elizabeth'le olan bağından çek. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neden *ihanet* ettiğimi hiç merak etmedin mi?"-Nix tırnak işareti yaptı -"Sen mi?"

"Çünkü biz doğal düşmanlarız. İçgüdüsel olarak benim olduğum şeyi küçümsüyorsun. Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Çalışma odasının pencere kenarındaki koltuğuna tünedi. "Stefanovich tarafından yakalanmamış olsaydın, Horde'ların Draiksulia'yı işgali sırasında ölmüş olacaktın."

"There fey düzleminde Horde istilasası yoktu."

Parmaklarını şıklattı. "*Aynen öyle.* Sen ve tüm Valkyrie müttetiklerimiz kurtuldu. Babanın kulağına fısıldadığın bir fısıltı sayesinde."

Dudakları aralandı.

"Ve o zaman ölmüş olsaydın, Saroya'yla asla temas kuramayacaktın - Elizabeth'in bedenindeyken daha da fazlasını öldürecek ve şeytan çıkarma girişimine zaman bırakmayacaktı." Nix'in boş altın gözleri parıldadı. "Gelininizin alternatif geleceğini gün gibi açık bir şekilde gördüm. Bir sonbahar sabahı Elizabeth annesi için çamaşır yıkıyor, çamaşırları katlıyordu. Then babasının Remington'unu aldı ve tek başına ormana doğru yürüdü. Namluları çenesinin altına sıkıştırdı. Kan, beyin ve kemik yaprakların üzerine sıçradı."

Uçtu.

"Her şeyi gördüm. Hâlâ hain olduğumu mu düşünüyorsun?"

Nix'in yaptıkları olmasaydı Elizabeth'e sahip olamazdım. Zaten ona sahip değildi!

Then gözleri kısıldı. "Neden beni mezarda bu kadar uzun süre bıraktın? Fyodor'un beni serbest bıraktığı gece oradaydın, seni ormanda gördüm."

"Öngörülerim sende işe yaramıyor. Seni ancak Helen'in kaderini okuyarak bulabildim. Onun sana ne olduğunu biliyorsun."

"Evet." *Teyzem.* "Utanç verici."

"Ölmüş kız kardeşim hakkında bir daha kötü konuşursan, Lothaire, deliliğimi başka bir yere taşıyım."

"Dacia'nın dışında bir yerde mi?" Kolunu salladı. "Başından beri bu krallığı bulabilseydin, *bana* nasıl olduğunu söyleyebilirdin! Aramak için yüzyıllar

harcadım.

Senin de bildiğin gibi!"

"Henüz bulmaya hazır değildin. Onlarla savaşmayı mı yoksa davet üzerine kralları olmayı mı tercih ederdin? Tek gereken sabırdı, bunu sana defalarca söyledim. Ama sen beni hiç dinlemedin. Aramızdaki güveni *sen yıktın*, ben değil."

"Aramızdaki onca düşmanlıktan sonra bile, daha birkaç hafta önce yardım için sana geldim. Bana sırtını döndün ve Dorada'yı doğruca evime gönderdin! Sakın inkâr etmeye kalkma."

"Dora'nın adresinizi bulacağını umuyordum. MapQuest bazen saçma olabiliyor."

Göğüsleri sıkıca kenetlendi, omuz kasları gerginlikten düğümlendi.

"Elizabeth'i istiyordun ve Saroya'nın yeminini bozmadan gitmesini istiyordun."

Nix, Dorada'yı ona *yardım* etmesi için mi göndermişti? "Planım harikaydı."

"Ve riskli." Eğer Elizabeth ayakları üzerinde düşünmeseydi. *İkimiz de ölmüş olurduk*. "Büyük risk büyük ödül getirir, değil mi?" Then Nix kıkırdadı.

"Evet, ~~öle~~

Loreanlara, 'Kan borcunuzun artık La Dorada tarafından ödendiğini ve derhal yürürlüğe girdiğini bilmenizi isterim' demenin keyfini çıkarın. "

Bu açıklamalarla sarsıldı. *Nix'e olan binlerce yıllık nefretim temelsiz miydi?*

Nix değilse, onun düşmanı kim olabilirdi? Tüm Lore'da ona layık tek düşman oydu. Ona ihanet ettikten sonra misilleme yapmamasının sayısız nedeninden biri de buydu.

Onu her zaman öldürebilirsin ama asla geri getiremezsin. . . .

Düşünceli bir ses tonuyla ekledi, "Dora'yı uzun zamandır beklenen bir zaferin sevincini yaşarken gördünüz. Çoğu zaman *çok* kıyametçi oluyor. Ve şimdi savaşını yürütmek için kötü *ve* iyi piyonları var. İleride bunu düzeltmem gerekecek." Nix kaşlarını çattı ve birden çok ama çok yorgun göründü. Parmaklarına güveniyormuş gibi göründükten sonra mırıldandı,

"Gelecekte bunu telafi etmeyi *nasıl* hatırlayacağım?"

En sonunda Lothaire'e ters ters baktı. "Senin için bir kıyameti göze alıyorum ve sen Elizabeth'le birlikte olmak bile istemiyorsun!"

"Neredeyse *kafamı kesiyordu!* Bunca yıldır ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştım!"

"Demek şimdi kalende somurtuyorsun. Lejyonlara yaşattığın onca acıdan sonra mı? Veriyorsun ama alamıyor musun?"

"Bu farklı." "Nasıl?"

Parmaklarını saçlarının arasına soktu. "Basitçe öyle."

"*Nasıl?*" diye ısrar etti.

"Çünkü sanırım ... çünkü ona aşık oluyordum!" "Then neden şimdi burada seninle değil?"

"Karşılıksızdı!" Bunu yüksek sesle söyleyerek kendini şok etmişti.

Bir kral olan Lothaire Daciano, kendisini küçümseyen bir kadına aşık olduğunu itiraf ediyor mu?

"Buna rüya anıları yüzünden mi inanıyorsunuz? Yoksa eylemleri yüzünden mi?"

"Onun anılarını *göremiyorum*, Nix. Ama nedenini biliyorum, çünkü vampirler başa çıkamayacakları şeyleri görmezler!" *Benimle oynadığını bilmeyi kaldıramam. Onu* alt etmişti. "Söyle bana, beni sevmesi için neyi farklı yapmalıydım?"

Nix gözlerini devirdi. "Nereden başlasam?" "Siktir et!"

"Elizabeth konusunda sana neden yardım edeyim ki? Sen bana benim sana yaptığımdan daha kötü ihanet ettin. İntikamını doğrudan benden almak yerine neden Furie'ye saldırdın?"

"Bunun neresi spor? Sen benden daha delisin! Neden Furie'yi bulamıyorsun, kahin? Öngörülerindeki bir başka boş nokta mı? Onu bulacağından hiç şüphem yoktu."

"Bu onu hapsedme kararınızı değiştirir miydi?"

"Hayır. Kralımın emirlerine uydum. Neden her konuda ona itaat etmek zorunda olduğumu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Her halükarda, Valkyrieler'in Furie'yi bulmasına yardım edecek misin?" "Regin'e de söylediğim gibi, nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama bir kere yaptın, Lothaire. Onu okyanusun dibine zincirleyen sendin."

"Geçmişteki müdahaleleriniz için size yardım etmekten onur duymalıyım," dedi Lothaire. "Ne yazık ki benim onurum yok."

Yüzü düştü. "Sana bu şekilde yardım edemem. Düşündüğümde daha fazla nefretle dolusun ve kadınlar hakkında hayal ettiğimden daha cahilsin. Başka şeyler için ihtiyacım olan zamanı boşa harcıyorum." Gitmek için döndü.

Arkasından seslendi, "Komutan Webb'i içtim, Valkyrie. Onun anılarına sahibim. Onun için çalıştığını biliyorum."

Lothaire artık Webb'in muhtemelen yeniden doğmuş olduğunu da biliyordu. Bir ölümsüz olarak.

Lothaire onu ısırmadan önce, kurnaz piç kurusu siyanür kapsülü gibi bir kan örneği çıkarmıştı. Webb ölürken, içinden bir ölümsüzün kanı akıyordu, o kadar güçlü bir kan ki Lothaire bile içtikten sonra bu kanın üstesinden gelmişti.

Webb yükselecekti, tanrılar sadece ne olduğunu biliyordu.

Belki de Chase'e vekil babası hakkında öğrendiğim tüm karanlık sırları anlatıp suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletmeliyim.

Ve onu hazırlamak için.

Ama Lothaire hâlâ Lothaire'di ve kan bağı olsun ya da olmasın, Chase hâlâ bir pislikti.

Almadan vermem.

Elizabeth'le birlikte değil miydi?

Nix ona döndü, yüzü yorgunlukla gölgelenmişti. "Webb'le birlikte çalışmıyordum, onu *kullanıyordum*."

"Müttefikleriniz onunla olan bağlantınızı öğrense ne hissederdiniz? Through Webb, adaya bir cadı gönderdin. Hatta kendi kız kardeşini bile gönderdin. Yakalananlar listesine eklemesi için neden ona *benim* adımı verdiğini merak ediyorum. Bir ihanet daha."

Başını ona doğru eğdi, gözleri gümüş rengine dönmüştü. "Yüzüğü kullanmadan önce seni yakalamak zorundaydım, Lothaire. Bir saniye daha geç kalsaydın yanlış dişiye yeniden yazmış olacaktın. Eğer Saroya iz sürme yeteneğine sahip bir vampir olsaydı, Gelin'ine ne olacağını düşünmek bile istemezsin. . . . Dahası, sana adada altı amaç için ihtiyacım vardı: Wendigo'yu yok etmek, Thaddeus'un hayatını kurtarmak, Chase'e kan vererek çılgına dönene kadar onu stabilize etmek. Diğerlerini unuttum," dedi giderek artan bir tedirginlikle. "Önemli değil. Sizin çıkarımınız: bazen nazik olmak için zalim olmanız gerekir."

"Yani bu geceden sonra kendimi sana karşı borçlu mu hissetmeliyim? Sana olan düşmanlığımı öylece unutmamı mı bekliyorsun?"

İstese bile yapamazdı. Kadın haklıydı; adam nefretle doluydu.

"Furie'nin boğulduğunu *görüyorum* ama onu asla bulamıyorum. O benim kız kardeşim! Ve sen bunu bana bağışlamayacak mısın?"

Belki de Nix'e onu nerede bıraktığımı söylemeliyim. . .

Ama sırada daha fazlası vardı. "İkimiz de onun kime bağlı olduğunu biliyoruz. Onu batırmak da stratejikti."

Nix kederli görünüyordu. Dudakları sessizce kıpırdarken kollarını göğsünde kavuşturdu.

Anlayış ona vurdu. *Bu gece bana yardım etmek için, her ne şekilde olursa olsun kendine zarar verdi.* "Nix?" Yorgun ve şaşkıncı, uzun zamandır onun sandığı gibi kötü niyetli bir varlık değildi.

Eski Nors dilinde, "Kıyameti nasıl hatırlayacağım?" diye sordu. Sesi periliydi, ince bedeni titriyordu. "There görülecek, hatırlanacak o kadar çok şey var ki, o kadar çok yüz var ki. . ."

Anıların düşüncelerini gölgelediği her yerde, geleceğin vizyonları onunkileri gizliyordu. Adam tek bir Son Oyun oynamıştı; görünüşe göre kadın *binlerce* oyun oynuyordu.

"*Nasıl?*" diye bağırdı. Tarihte ilk kez Dacia'nın büyük mağaralarının *içinde* şimşekler çıktı.

Aşağıdaki sokaklarda çığlıklar çınladı. Thunder tüm krallığı salladı, enkaz sarsılana kadar yankılandı. *The Hag'in bahsettiği bilinmeyen tehdit.*

"Sakin ol, Valkyrie!" Omuzlarından tutarak onu itip kaktı.

Kadın adama daha sert vurdu ve art arda iki ok daha fırladı. Patlama gibi. Kaleyi devirebilirdi!

"Phenix, sakin ol!" Onu uzaklaştırmak için kollarının arasına aldı-

Bir anda şimşek çıktı. Saniyeler geçti. Orada burada sessiz bir çığlık. Felaket önlendi.

"*Phenix?*" diye fısıldadı ona. "Senden başka kimse bana öyle demez. Eskiden olan herkes öldü. They hepsi öldü."

Bir nefes verdi. "They hep bizden önce ölüyorlar, değil mi?" "Hiç şaşmadan."

"En son ne zaman uyudun?" "Seni adada gördüğümünden beri uyumadım."

That birkaç hafta önceydi. "Neden? The Val Hall'daki çığlıklar seni uyutmuyor mu?"

"Çığlık sesleriyle uykuya dalmayı severim. Hayır, çünkü birilerinin her zaman yardımına ihtiyacı oluyor. Loreanlar durmaksızın malikânenin etrafında dolanıyor, bitkin kalpleri ve dolmamış arzularıyla. Asla çekip çıkaramadığım çürük bir diş gibi acı çektiklerini hissedebiliyorum."

"O varlıkları uzak tutmak için bir erkeğe ihtiyacınız var." "*Hiçbir* fikrin yok."

Bir küfür mırıldandı ve ardından, "Bu akşam burada dinlenebilirsin," dedi. Oturma odasındaki kanepeye doğru ilerleyerek onu nazikçe yatırdı. "Loreanları bir geceliğine uzak tutacağım."

"Burası, bu kalenin tepesi kutsanmış bir şekilde huzurlu. Beyaz vezir ve siyah şah bir süreliğine berabere kalabilir."

Düşmanım, bir zamanlar dostumdu. Neden ona yardım etmeye devam etmişti? Kaba bir "İyi geceler" ile battaniyeyi onun üzerine attı.

Ama o dedi ki, "Kal. Sadece uyuyana kadar."

Birkaç dakika düşündükten sonra yere çöktü, sırtını kanepeye yasladı, kollarını bükülmüş dizlerinin üzerine uzattı. "*Beni* neden burada istiyorsun?"

Gençlerin yaptığı gibi o da genişçe esnedi. "Eskiden yaptığımız gibi vardiyalı olarak birbirimizin arkasını kollayabiliriz."

Though geçmiş zamanlardaki gibi hissettirdi, "Bana hala güvenemezsin. Uyurken saçlarını kesmeyi düşünüyorum, sadece Bela'yı geçen anahtarlar için."

"Doğal olarak. Benimle başka şeyler hakkında konuş." "Ne hakkında?"

"Herhangi bir şey."

Bir nefes daha verdikten sonra aklından geçenleri söyledi. "Kendimi ... yaşlı hissediyorum." Onun kendisini anlayabileceğini biliyordu. Arkadaş oldukları zamanlarda bir keresinde ona şu itirafta bulunmuştu: "Phenix, gerçeği anlayan tek kişi sensin: Sonsuz yaşam tek başına sonsuz bir cezadan başka bir şey değildir."

"Lothaire, bizden daha genç kirlerle tanıştım."

Elini yüzünde gezdirdi. "Elizabeth'le birlikteyken kendimi yaşlı hissetmiyordum. Onunla yeni başlayan genç bir vampir gibi hissettim. The dünyayı ele geçirmek için bizimdi."

"Bu hissi kıskanıyorum."

Birkaç kalp atışından sonra alçak sesle, "Elizabeth'in beni sevmesini sağlayacaksa mezara geri dönerim," diye itiraf etti.

"Ah, Lothaire," diye içini çekerek onun omzunu okşadı. "Onunla ilgili olarak sana yardım etmeye çalıştım. Val Hall'da ona göz kulak oldum. Ona güneşte yürüyebileceğini gösterdim."

"Heyecanlı mıydı?" Nix'le yüzleşmek için arkasını döndü. "Ne söyledi? Benden bahsetti mi?" Though Lothaire uzun zamandır yatırımının karşılığını düşünmeden bir hediye vermemeye yemin etmişti, sonunda vermişti. *Elizabeth'e güneşi verdim.* Onun bu mutluluğu tatmasını istemişti, kendisi tatmasa bile-

"Ellie üzgündü."

"Üzgün mü?" diye ısırdı. Kadınları asla anlayamayacaktı! "Benden *hiç* bahsetmedi mi?"

"Onu görmezden geldiğin haftalarda, onu geri almadığın her gün onu aşağılayarak mı? Dürüst olmak gerekirse, Lothaire, eğer seni biriyle tanıştırsaydı ... *garip* olurdu."

Gözlerini tavana dikti. Sessizlik hüküm sürüyordu.

Lanet olsun, Nix uykuya dalacak ve onu yalnız ve huzursuz bırakacaktı, Elizabeth'i nasıl üzdüğünü ve kefaret olarak Geline siyah kalplerinden birini daha verip vermemesi gerektiğini merak ediyordu.

Kaşlarını çatarak, "Ben korkak değilim, biliyorsun," dedi.

"Then anılarını hayal et," diye fısıldadı Nix, kendinden geçmeden önce.

Çocukluk evine döndükten birkaç gün sonra Ellie hâlâ alışamamıştı.

Çoraplarını onarıırken, karavanın etrafına baktı ve karavanı Lothaire'in gözlerinden görmeye çalıştı.

Annem ocağın başında, Ephraim ve diğerleri madenden eve döndüklerinde yemek için tavuk kızartıyordu. Şarkı söyleyen Koca Ağızlı Billy Bass gururla duvara asılmıştı. "QVC Noel İndirimi" diye bağırarak porselen bebekler bir rafta sıralanmıştı. İki tembel av köpeği, Bo ve Bo Junior, ayaklarının dibinde uyukluyordu.

Lothaire muhtemelen hayvanlardan nefret ederdi. Her şeyi bayağı ve tüyler ürpertici bulurdu.

Omuz silkti. Dairenin lüksü ve Val Hall'un ihtişamıyla kıyaslandığında bile en çok burayı seviyordu. Though artık ev gibi hissetmiyordu.

Çünkü Lothaire benimle değil.

Annesi ona baktı. "Eğer o vampire özlem duyuyorsan, hemen kesip at, Ellie Ann Peirce."

"Aslında soyadımın Daciano olduğunu sanıyorum."

"The cehennem diyorsun! Sana yaptıkları için o canavarı öldürebilirim." "O bir canavar değil anne. Bence o sadece yanlış anla-"

Josh hızla içeri girdi ve doğruca Ellie'ye doğru koştu. "Benim kalem en iyisidir, Ellie!" diyerek Ellie'nin üzerinden kanepeye atladı.

Ona yaptığı ağaç evde oynuyordu; çekiç kullanmadan kırk beş dakikadan kısa bir sürede inşa edilmişti. Farkında olmadan bağışladığı kerestelere çivi çakmak için başparmağını kullanmıştı.

Başlangıçta Josh uzun süredir kayıp olan kız kardeşine karşı temkinli davranmış, sanki onun bir şekilde *doğru* olmadığını hissetmişti. Though Ellie onun o kadar da farklı göründüğünü sanmıyordu -aç ya da üzgün olmadığı sürece- çocuk soğuk davranmıştı.

Artık onu uzaklaştıramazdı. Gerçi bunu hiç denemeyecekti. Ona her an yapışmaya başladığından beri, vampir gücü kontrolündeki hızlandırılmış kursunu ciddi şekilde hızlandırmak zorunda kalmıştı.

"Josh, ne kadar büyük olduğunu hala anlayamıyorum!"

Sağ koluyla bir kas yaptığında, kız sırtımayı kesti ve görev bilinciyle etkilenmiş görünüyordu.

"Ephraim Amca 1.80'den uzun olacağımı söyledi."

"Yeşilliklerini yersen belki."

"Annem de boşandığın için dağa geri döndüğünü söyledi ve eğer biri gelip seni sorarsa ona öldüğünü söyleyip çizmelerine tüküreceğim."

Ellie annesine ters bir bakış atarak, "Boşanmak mı? Boşandı mı peki?"

Annesi omuz silkti.

Ellie Josh'a döndü. "Neden sen temizlenmiyorsun, ben de sana PBJ yapayım."

"Kabuk yok mu?"

"İşlerin nasıl gittiğine bağlı, tatlım." Adamın kaşlarını kaldırması üzerine, "Ellie şaka yapıyor. Kabuk yok, söz."

O gittikten sonra annesine "Bu gece dışarı çıkıyorum" dedi. Geçen hafta boyunca sürekli olarak Lothaire'in dairesine girip o mücevherleri çalmanın yollarını düşünmüştü.

Hiçbir şey bulamadı.

Bunun yerine, ailesini madenden çıkarmak için daha sonra kedi kovalamaya gitmeyi planlıyordu-

The karavan sallandı, fritözden yağ fışkırdı. Josh gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde banyodan koşarak çıkarken, büyük bir patlama sesi duyuldu.

Ellie ve annesi bakışlarını kilitlemişti, böyle planlanmamış bir patlamayı tetikleyebilecek tek bir şey biliyordu.

There başka bir maden çökmüştü.

Lothaire, Nix'ten kısa bir süre sonra kendinden geçti, başı öne düştü, gözleri kapaklarının arkasına daldı.

Sonunda Elizabeth'in anılarının akışına tanık olmaya başladı.

Ne bulacağından korkuyordu ama dikkatsizce kendini onun geçmişine açtı. . . .

Babası öldüğünde Elizabeth çok üzülmüştü ama onun yasını tutmak için kendine çok az zaman tanımişti. Bunun yerine, annesi ve kardeşi için daha iyi bir hayat kurmak için yorulmadan çalışmıştı.

Lothaire, onun zekâsını kullanarak işte, okulda ilerleme kaydettiğine dair örnek üstüne örnek gözlemlemişti. Ve başarılarını biliyordu, ivme kazanıyordu.

Ta ki Lothaire ve Saroya, bir katliam gecesiyle doruğa ulaşan bir cehennem yılıyla onun varlığını mahvedene kadar.

Ardından hapishane geldi. Lothaire'in gözleri koğuştaki kalan topuz kokusunu hissettikçe yanıyordu. Karanlıkta tıslayan, inleyen, feryat eden diğer mahkûmlar tarafından uyandırıldığında, yatakta dik durduğunda nabzının hızla attığını hissetti.

Üniversite flamalarını ve küçük kardeşinin al yanaklarını hayal ettiğinde alt dudağı titrerdi. Onun büyümesini izlemeyi ne kadar çok arzuluyordu!

Ama beş yıl boyunca ağlamasına hiç izin vermedi.

İnfazının yaklaştığını, damarlarına serum takıldığını, daha da işkence dolu bir yere "kurtarıldığını" ilk elden tecrübe etti.

Sanki kendisine yöneltilmiş gibi, kendi alaylarını yeniden yaşadı. Geçmişle ve sevdikleriyle alay etmiş, onu defalarca yaralamıştı.

Eğer gerçekten de onun zekasını övmüşse, o zaman kızın hatırladığı hiçbir şey yoktu.

o.

Nefret dolu yorumlarını geri almamakla kalmadı, aynı zamanda yanlışlar.

Lothaire onun şöyle düşündüğünü duydu: "Beni hâlâ "geri kafalı ve kaba bir köylü" olarak mı görüyor? Muhtemelen başkalarının yanında benden utanacaktır. Tanrım, bu acıtıyor."

Hayır, sen benim her şeyimsin!

Onun bakış açısından, ona *onu* tutacağını, onu seçtiğini söylediği geceyi yaşadı. Onun umut çırpınışlarını hissetti; daha sonra, onu yine de öldüreceğini, ruhunu yok edeceğini anladığında çektiği sefaleti hissetti.

Elizabeth, Saroya'yla yaşadığı çilenin başında öleceğini kabul etmişti ama Saroya'nın onu idam sehпасına gönderdiği geceden sonra ilk kez umutlanmaya başlamıştı.

The yıkılan umutlar en kötüsüydü.

Elizabeth ona dürüstçe, "Senin şiddet dolu, berbat dünyanda yaşamak istemiyorum," demişti.

Neden ölümsüzlerin şiddet dolu dünyasında yaşamaya karar *versin, hele de onu* bu dünyada koruyucusu olarak seçsin?

Ona kendisini sevdiklerine tercih etmesi için hiçbir neden vermemiş, sadece onları bir daha asla görmeyeceğine karar vermişti.

Ailesiyle ilgili anılarına baktığında -onlarla birlikte gülmek, onları korumak, her zaman yardım etmek için orada olmak- onları unutmamasını beklemenin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Ailesi de Elizabeth'e aynı sadakati göstermişti. İki kuzeni hiç soru sormadan onun için cesetleri ahırın arkasına gömmüştü.

Saroya'nın kurbanlarına ne olduğunu düşünmemiştim bile - ya da umursamamıştım.

Elizabeth bir keresinde ona ailesinin bir bütün olduğunu, dağlarının sağlam bir destek sistemi olduğunu söylemişti.

Benim ailem bunun yanında eksik kalır. Ivana babası tarafından ihanete uğramıştı. Lothaire'in öz babası ona işkence etmişti.

The Peirces bu tür hilelere ve korkaklıklara karşı savunmasızdı.

Ama nihayet Lothaire, Elizabeth'in başkalarına olan bağlılığını kıskanmıyordu - ne kadar imrense de.

Ailesini sevmesi ve onlara sadık olması, ona da sadık olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Onları asla geçmediği sürece.

Bunun yerine, onu sevdiklerinden sonsuza dek ayıracak olayları harekete geçirdi. Onu ailesinden mahrum bıraktı.

Tıpkı Serghei'nin beni Ivana'dan mahrum bıraktığı gibi.

Uykusunda, gerçeği kavradıkça terlemeye başladı: *Onun bana yaptığını ben de Elizabeth'e yapmıştım.*

Lothaire'in onun anılarını hiç görmemesinin bir nedeni vardı; çünkü değerli dışisine davranış şekliyle başa çıkamıyordu.

Tam uyanmak üzereyken, onu geri kazanma umudunu yitirmişken, başka bir anı canlandı. Bir gece uyurken, bir kâbusun etkisinden kurtulmaya çalışırken, kadın ona şefkatle bakmıştı. Göğsü ona karşı hissettikleriyle ağrıyordu, tıpkı onun da kendisine karşı hissetmeye devam ettiği gibi. Alnındaki saçları düzeltmiş, yumuşak sözlerle onu yatıştırmıştı.

Bunu daha önce hiç bilmiyordu. Ah, tanrılar, onu *gerçekten* seviyordu.

Lothaire onun içinde güçlü bir şekilde yandığını *hissedebiliyordu. Ailesine gösterdiği sadakate sahip olabiliirdim. The love-*

Bir çılgılla uyandı. "Lizvetta!"

Bana aşık olduğunu biliyordum!

Arkasını döndü ama Nix kanepede değildi. Onu pencerenin önünde oturmuş, deneklerine el sallarken buldu. Yenilenmiş görünüyordu, saçları taranmıştı.

"Elizabeth beni seviyordu!" diye bağırdı önsöz vermeden. "Öyleyse neden böyle saldırdı?"

Nix omuz silkti ve birine bir öpücük gönderdi. "Duyguları kabaran yeni bir vampir olduğu için mi? Onu bu tür bir öfkeye kışkırtabilecek herhangi bir şey söylediniz mi?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "There birkaç farklı ifade olabiliirdi."

"Ayrıca, tam kılıcı sana doğru savururken izini sürdü."

"İmkansız. Sadece birkaç saattir vampirdi." "Artık dünyanın her yerinde iz sürebiliyor."

Beklenmedik Elizabeth. "Gururluyum. Ama sınırsızca iz sürebilirse, ailesine geri döner mi?" Gelinini geri almanın ötesinde pek bir şey düşünemiyordu, aklı küçük bir göreve takılmıştı: *Elizavetta'yı almak*. "Val Hall'dan ayrılırken ne dedi?"

Nix ona döndü. "Ön verandamızda sersemlemiş bir şekilde durduğunu hatırlıyorum.

The Gururlu kraliçe Daci tek başına, beş parasız, birkaç kıyafetiyle - tüm Valkyrie kıyafetleri, dikkatinizi çekerim- bir market poşeti içindeydi. Ne yapacağı ya da karnını nasıl doyuracağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve ailesinin onu asla kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Bir de tek kolu hafıftı."

Hayal kırıklığı içinde bağırdı ve yeni bir duvara yumruk atmak için iz sürdü. "Bana bunları mı söylüyorsun? Beni bir bıçakla deşsen daha iyi."

"Sana söylüyorum ki, eğer ortaya çıkarsan neden o kadar heyecanlanmayacağını bilesin."

"Onun duygularını hissettim, beni sevdiğini biliyorum." "Sen onun kalbini kırmadan önce."

Uzun dakikalar geçti. Alçak bir sesle, "Onun sevgisine bir daha asla sahip olamayacak mıyım?" diye sordu.

"Ben olsam silahı elimde tutardım, Lothaire. Ona dair sahip olduğun tek şey bu olabilir." *Aile onun anahtarı.* Başını geriye attı ve "Stelian!" diye bağırdı. Büyük vampir içeri girdiğinde, dalgınca gülümseyen Nix'e kibarca bir selam verdi.

Lothaire hiç vakit kaybetmedi. "Git ve kraliçemin aile dağını satın al. Onun adına koyun. Yalan söyle, çal, hile yap ya da öldür."

Stelian alaycı bir tavırla selam verdi. "İnsanlarla ilgilenen aracılarımız var. Olmuş bilin."

"Her ihtimale karşı dağları da yanına al."

"Kraliçenin affını almayı planladığımızı görüyorum. Zamanı gelmişti." "Kesin. Konuşmayı kes."

Stelian ortadan kayboldu.

Nix onaylarcasına başını salladı. "Şimdi anlamaya başlıyorsun, vampir . . ." Gözleri gümüş renginde dönerek ayağa fırladı. "Lothaire, bir *sorun* var."

Ayrıca ağır bir dehşet duygusu da hissetmişti. Elizabeth'le olan bağlantısı şimdi her zamankinden daha netti. "Ne görüyorsun, Nix?"

Bakışları çılgına dönmüş bir halde mırıldandı: "Ellie kör daireler çizerek dönüyor, ağzından kan akıyor. Dağa git, Lothaire, çığlıkları takip et!"

Elizabeth!" Lothaire onu güneşli bir arazide dizlerinin üzerine çökmüş, kömür tozuna bulanmış, elleriyle kanayan kulaklarını kapatmış bir halde buldu. Yarı iz sürüyordu ama yine de ışık onu yakıyordu.

"L-Lothaire?" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, ağzından daha fazla kan dökülüyordu. Çelimsizdi, belli ki yeterince içmişti ve yeni yaralanmıştı.

Etraflarında hırpalanmış ölümlüler yerde yatıyordu.

"Buradayım, bana neler olduğunu anlat."

Şaşkınlıkla başını salladı. Duyamıyordu, zar zor konuşabiliyordu. "Yardım edin. . bana "

Onu kollarının arasına aldı ve evine geri götürdü.

"Hayır!" diye çılgık attı, ona karşı çırpınıyordu. "Geri dön.

Geri dön!"

Lothaire nefes alıp verişini düzene soktu, kalp atışlarını Elizabeth'in çılgınca atışlarına uydurmaya çalıştı. Kalp atışları kulaklarında gürültülü bir şekilde artmaya başlayınca, Lothaire gözlerini yavaşça kapattı ve Elizabeth'in zihnini görerek doğrudan onun düşünceleriyle konuştu.

"Şşş, şşş, aşkım. Sakin ol." "Beni

geri götürün! Akrabalarım ölüyor!"

"Bunu düzelteceğim! Bana ne olduğunu

göster." "Geri dönmek zorundayım!"

"Yaşayan herkesi kurtaracağım. Her şeyi yapabileceğimi biliyorsun. Bana güveniyor musun?"

Dudakları titredi. Yüzünden aşağı bir çift gözyaşı daha süzüldü.

"Güvenebilir miyim?" "Bana sadece sen güvenebilirsin." Dudaklarından Rusça kelimeler döküldü: Ben yapacağım

Senin için her savaşı vereceğim, her zorluğu ezip geçeceğim. Çünkü sen benimsin, güzel kız. Seni öyle delice seviyorum ki, senden önceki geçmiş aklı başında geliyor.

...

"Lothaire?"

"Bana güven. Ailen için bunu yapmalısın."

Sonunda kadın başını salladı ve adam memnuniyetle böğürmek istedi.

"*Then iç.*" Bileğini ısırdı ve yarayı dudaklarına doğru itti. "*İyileş.*" Kız direnince zihnine doğru bağırdı, "*Şimdi, Elizabeth!*"

Sarsıldı, gözleri büyüdü, sonra dudaklarını bileğine bastırdı. Yavaşça emdiğinde, zevk içinde dalgalandı, ama kendine odaklanmasını emretti, kendine Endgame'inin tehlikede olduğunu hatırlattı.

Kadın ondan güç alıp iyileşmeye başladığında, "*Ne olduğunu görmeme izin ver. Göster bana.*"

Birdenbire bir kargaşa gördü.

Bir madende patlama oldu, düzinelerce insan mahsur kaldı ... Elizabeth kayalar düşmeye devam ederken akrabalarının izini sürmeye çalışıyordu. Her seferinde sadece bir tane alabiliyordu, hızla zayıflıyordu. Bir başka patlama kulak zarlarını patlattı. Bir destek kirişi aşağı doğru savrularak gövdesine çarptı ve iç kısmındaki bir şeye zarar verdi.

"*Eğer daha fazla kaya düşerse, Lothaire, eğer ateş yakarsa . . .*"

"*Nereye kadar takip etmeliyim? Tam olarak o konumu hayal edin.*" Öyle yaptı. "*Akrabalarının yüzlerini görmeme izin ver.*"

Birbiri ardına görüntüler ortaya çıktı. On iki adam gitti. Lothaire onları ezberledi.

"*Burada kal, Elizabeth. Burayı terk etme. Yaşayan herkesi kurtaracağım.*"

Uzaklaşmaya çalıştı ama aralarındaki köprü koptuğunda, kadının "*Bana geri dön*" dediğini duyduğunu sandı.

İki küçük görev: Önemli ölümlüleri bulmak ve Elizabeth'e geri dönmek.

İçeride. Zifiri karanlık. The kasvet onu sardı, sadece yeraltında bulunan türden bir karanlık. Kendisi bile burayı görmek için zorlanıyordu.

The toz gözlerini yaktı ve ciğerlerini sanki toprakla doluyormuş gibi doldurdu.

Anlayış içinde dondu kaldı. Buraya canlı canlı gömülebilirdi.

The toprak üzerimde öğütülüyor ...

Şiddetli titremelerle nefes almak için mücadele etti. Soğuk terler tenini boncuk boncuk kapladı.

Nix'e Elizabeth için mezara geri döneceğini söylemişti. *İşte buradayım.*

Hayır, odaklan! İki küçük görev. Ailesini kurtardıktan sonra Elizabeth onu isteyecektir. *Onu hemen bugün eve götürebilirim.*

Önüne çıkan ilk kayayı sıktı ve yana doğru kaldırdı. Then bir tane daha. Can havliyle bağırarak tünelde yolunu açmaya başladı.

Bu sırada tavan, üzerindeki yükün altında çatırdayan destek kirişleriyle tehlikeli bir şekilde eğiliyordu.

Üzerine çamur yağarken yeniden ürperdi. Odaklan!

Sonunda madencilerin kasklarındaki ışıkları gördü. Adamların çoğu baygındı ama hepsinin kalbi atıyordu. Toz yüzlerini gizlediği için Elizabeth'in akrabalarını diğerlerinden ayırt edemiyordu.

Bu da hepsini saklaması ve daha sonra sıralaması gerektiği anlamına geliyordu.

The hala bilinçli olanlar ondan uzaklaştı.

- "Sen de kimsin be?"

- "Gözlerin!"

- "Nesin sen?"

Adamların yakalarından tuttu, her seferinde altısının izini sürdü, onları o kavurucu alana attı ve Peirces'ları saymak için yüzlerini hızla taradı.

Ama Elizabeth'in gizliden gizliye en çok sevdiği akrabasını, amcası Ephraim'i hâlâ bulamamıştı. Lothaire görmek için zorlayarak daha derinlere indi.

Tam adamı kısa bir mesafe ötede gördüğü sırada, Lothaire uğursuz bir sarsıntı daha duydu.

Amcasını yakaladı ve izini sürdü, geri dönmeden önce onu tarlaya fırlattı. Bir adam hâlâ kayıptı, kuzeni.

Lothaire gelininin *en sevdiği* ölümlüyü kurtarmıştı; şimdi de rastgele bir kuzen için buraya gömülme riskini mi alacaktı? Bu iş bitti diyerek izini kaybettirmek istiyordu. Ona geri dönmesini söylemişti, değil mi? *İşlerine* geri dönmeye hazırды.

Ama ona güveniyordu, yaşayan herkesi kurtarması için ona güveniyordu. *Sadakat iki yönlü olmalı.* Though eğer bunu bu karanlık cehennemde gösterdiyse, o zaman tanrılar yardım etsin, bunu ondan alsa iyi olur-

Kıvılcımın kokusunu çok geç aldı. . . .

Lothaire ona gelmişti. Onun *için* mi gelmişti?

Ellie her saniye iyileşiyordu, Ellie'nin kanı, zorla içirdiği hayvan kanına kıyasla zengin, sıcak bir roket yakıtı gibiydi.

İşitme duyusu çoktan geri gelmişti, iç yarası iyileşiyordu.

Artık ailesi için taşlanmıyordu çünkü Lothaire her şeyi yapabiliirdi. Eğer yaşayan herkesi kurtaracağını söylediye, o zaman bunu yapardı.

Komik, Ellie. Bu konudaki küstahlığına aldırmadın.

Ama ölümsüz olsun ya da olmasın, kömür tozu aşağıda tutuşursa ölebilirdi. Onun için endişelenerek, dudağını ısırarak volta attı.

Onu tekrar kaybedemezdi. Gözleri yaşarmaya, kan göllenmeye başladı. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Düşen kayaları, ciğerlerindeki kömürü hatırlayarak ürperdi-

Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım." Rüyasında toprağa gömüldüğünü, kapana kısıldığını görmüştü. Acı veren kâbuslarını yatıştırmaya çalışmıştı.

Ve yine de onu bir mayın çöküşüne gönderdim. Bir çılgık atarak triyay alanına doğru ilerledi.

Birçoğu çoktan kurtarılmıştı. Acele sayım. Bazıları ağır yaralı olan akrabalarının her biri hesaba katılmıştı. Peki Lothaire neden dönmemişti?

Then üçüncü dereceden kuzenlerinden birinin diğerlerine yardım ettiğini fark etti, ama üzerinde toz yoktu. Daha önce madende bulunmamıştı ama onu Lothaire'e kayıplardan biri olarak göstermişti.

Lothaire asla bulamayacağı birini arıyor.

Dehşet içinde madenin içine doğru ilerledi ve alevler üzerine sıçrayınca hemen öne doğru düştü. There daha önce hiç ateş olmamıştı! *Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Yanıcı* tozu ciğerlerinden uzak tutmak için gömleğini ağzına çekti.

Eğer Lothaire çok fazla solumuşsa ...

Kör edici dumanların arasından sürünerek ona ulaşmaya çalıştı, dağın arterlerinde gezinirken onu *hissetmeye* çabaladı. Aralarında kopmaz bağlar olduğunu söylemişti.

Aklını başına topla, Ellie!

Sakinleşip konsantre olduğunda, içgüdüsel olarak Nereye gideceğini, kayaların etrafından hangi yöne gideceğini bilmeye başladı ve Lothaire ile olan bağlantısı, kaynağına yaklaştıkça daha da yükselen bir ses gibi güçlendi.

Az kaldı. . .

Onu buldu. "Lothaire! *Leo?*" Bilinci yerinde değildi, alev alev yanan kayalardan oluşan bir heyelanın altında kalmıştı, derisi alev alev yanıyordu.

Onu enkazın altından çıkardığında çığlık attı. Kömür yüklü ciğerleri parçalanmış, gövdesi dışarı doğru patlamıştı.

Göz kapakları açıldı. Kaşları çatıldı, "*Beni şimdi bırak... git... çık...*" diye mırıldandı. Gözleri kapandı. The gerginlik vücudunu terk etti.

Emirlerini yerine getirecek birine saklasan iyi olur, vampir.

Annen geliyor," diye uyardı Ephraim Ellie'yi, Lothaire'in yüzüne soğuk kompres uygularken.

Lothaire iki gün boyunca Ellie'nin karanlık odasında bilinci kapalı ve sargılı bir şekilde yatmış, bu sürenin çoğunda Bo Junior ayak bileklerine sarılmıştı.

That köpeğin bir mil genişliğinde kötü bir çizgisi vardı. Huysuz köpeğin, huysuz vampiri seveceğini düşündüm.

Ephraim kendi başını sardıktan sonra Ellie'nin Lothaire'in yaralarını temizlemesine ve onu rahat ettirmesine yardım etmiş, hatta hayatını kurtaran adamı beslemek için bir geyik bile avlamıştı.

Annesi de dahil olmak üzere herkes, *özellikle de* o, Ellie'nin kötü vampiri hakkındaki fikirlerini değiştirmişti.

Annem Lothaire'in yüzüne hayretle bakarak, "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi. Yanmış ve gazlı bezle sarılmış olmasına rağmen hâlâ bir tanrı gibi görünüyordu. "The hayatında gördüğün en güzel adam seni hiç hastalanmayasın ya da ölmeyesin diye dönüştürdü, sonra da seni mücevherler ve giysilerle şımartıp dünyanın dört bir yanına mı götürdü?"

"Böyle söylediğinizde, onu reddetmek ve kazara neredeyse kafasını kesmek mantıksız geliyor."

"Eğer ayakkabı vurursa, Ellie Ann Daciano!"

"Sana başka ne söylediğimi unuttun mu?" Ellie ağlamıştı. "Bana senin *Bo'ya* davrandığın gibi davrandı."

"That köpek benimle yatakta uyuyor, kızım!"

"Lothaire ile birlikte olsaydım, bir dağın içinde yaşamak zorunda kalırdım!" Sonunda annem kaşlarını çattı. "Yuva gibi bir yerde mi?" "Bir kalede. Ama konu bu değil. "

Ephraim mırıldandı: "Ona engel olmaya çalışıyordum ama senin şu vampirin hakkında kararını vermiş."

Annem içeri girdi, Lothaire'in uyuduğunu görünce kaşları birbirine yaklaştı. "Ona bir baksana," diye fısıldadı. "Bu yüze *asla* alışamayacağım."

Ellie neredeyse, "Gözlerini görene kadar bekle," diyecekti.

"Ne kadar güzel bir şey değil mi? Süslü bir müze heykeli gibi."

Lothaire iyileşmeye devam ediyor, Ellie'nin alışık olduğu o uçsuz bucaksız düşmüş meleğe gittikçe daha çok benziyordu.

Annem pencerelerin üstündeki battaniyeleri tekrar kontrol etti, odanın içinde gıdıkladı, gelmeye devam eden geçmiş olsun balonlarını ve oyuncak-gramlarını düzenledi.

Sonunda yatağın yanına oturdu. "Öyle bir adam ki bebeğimin kraliçesi olmasını istiyor." İç çekti. "Kraliçe Elizabeth. Sonsuza kadar bir şatoda yaşayacaksın ve bir *peri* gibi etrafta dolaşabileceksin" -Ellie onu düzeltmedi-"ve zengin olacaksın ve onun tarafından tapılacaksın."

"Anne, tekrar söylüyorum, *neden* geri döndüğünü bilmiyoruz. Belki de sadece bir varise ya da başka bir şeye ihtiyacı vardır. Kim bilir?"

"Yoksa o melek neden tüm erkeklerimizi kurtarsın ki?"

"Benim için döneceğini hiç söylemedi." Tabii bunu Rusça söylemediyse. Bu sözlerdeki duyguyu hatırladı, bir söz gibi hissettiren şeyi. . . .

"*Umarım* öyledir," diye mırıldandı annem öfkeyle.

"Size sadece onun kötü biri olarak bilindiğini söylüyorum. Ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Buralarda pek aziz sayılmayız, Bayan Glass House. Tanrı aşkına Ellie, ne zaman bu kadar yargılayıcı olmaya başladın?"

Annem vampir evliliğimi yürütemediğim için beni hayal kırıklığına uğrattı. Though Annem Lothaire ile tek kelime bile konuşmamıştı, Josh'a ona Leo Amca demesini söylemişti.

Ephraim başını salladı. "There artık annenle birlikte yaşamayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." *Umarım Lothaire buraya doğru sebepler için gelmiştir. . .*

"*Karavandayım*, değil mi?" Lothaire, Elizabeth'in yatağında kendine gelirken homurdandı. Yastığın üzerinde onun tatlı kokusuyla henüz uyanmıştı ki, mutfakta kızaran şanssız bir serserinin kokusu bu kokuyu bastırdı.

Şimdi etrafına bakıyordu; vinyl duvarlar, yıpranmış çarşaflar, ucube porselen bebekler. Kin dolu bakışlı bir tazi ayaklarının dibinde uyukluyordu. Daha çok hoşuna gitmişti.

Köpek.

Elizabeth kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ya buradaydım ya da seni madende bırakabilirdim."

Balonları ve düğme gözlü geçmiş olsun ayılarını gördüğünde neredeyse madeni tercih edecekti.

Ayağa kalktı ve kalçasına vurarak köpeği çağırdı: "Gel oğlum, al onu."

The Lothaire, "O kalabilir," dediği anda canavar hırladı.

Tekrar yerine oturdu ve mırıldandı: "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Bu arada o artık senin."

Then o bizim. "Neden ~~uzak~~ benim adım yazan iğrenç ayıcıklar var?"

"Bütün ailem artık seni seviyor. They onları kurtardığın için sana teşekkür etmek istedi. Hepsini kurtardın, biliyorsun."

"Ve sonra sen beni kurtardın." Kendi hayatını riske atarken onunkini kurtarmak. Sadakat aynı şekilde ödüllendirildi. *Ama kendini bir daha tehlikeye atarsa.*

Bunu elinin tersiyle itti. "Her halükarda, bizim ya da onların bir ayda yiyebileceğinden daha fazla güveçimiz var."

"Peki kurtarılmalarını nasıl açıklıyorlar?"

"Ailem ne olduğumuzu biliyor ama sırlarını yabancılara anlatmazlar, inanın bana. The diğer madenciler senin ... Mothman olduğunu düşünüyor."

Lothaire gözlerini devirdi. "Mothman. Gerçekten mi Elizabeth? Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Bakın, yaptığınız şey için size minnettarım. Ama buraya neden geldin?"

"Senin için. Bir krallığın kontrolünü ele geçirdim. Benimle Dacia'ya dön ve kraliçem ol."

"Konuyla ilgili son sözünüz cehennemde çürümem gerektiği idi."

Beklenmedik Elizabeth, kahramanca davrandıktan ve yiğitçe yaralandıktan sonra bile, beklediği gibi kollarına düşmüyordu. Belki de onu kaybetmişti.

"Lothaire, bana siyah kalbini verdin ve pençelerimi bir daha asla başka bir kalbe geçiremeyeceğimi söyledin."

"Onu sana yeniden vereceğim." Kendi pençelerini göğsünün üzerinde uçurdu, kazmak üzereydi. "Bu bana daha önce hiç olmadığı kadar acı veriyor-"

"Hayır!" İleri atılarak adamın eline bir tokat attı. Sertçe. "Az önce o deriyi onardın."

Elini indirdi, "Kalbim sensiz doğru düzgün çalışmıyor," diye homurdandı.

Bunun üzerine yumuşar gibi oldu ama sonra "Gerçekten değişen bir şey var mı?" diye sordu.

"Başımı kesmemen için bazı konularda sana danışmam gerektiğini öğrendim." "Lothaire. ." dedi uyarıcasına. "Beni gerçekten istemedin, ta ki ben

bir vampir. Ve bu acıtıyor."

"O gece Saroya senden kovulduğunda, sanki biri bana sana karşı bir şeyler hissetmemi enjekte etmiş gibi hissettim. Seni ilk kez net bir şekilde gördüm, seni hiç şüphe duymadan Gelinim olarak tanıdım. Sen bir vampir olmadan *önce*."

"Ya yüzük olmasaydı, beni dönüştürmenin bir yolu olmasaydı? Bunu kabul edebilir miydin?"

"Asla."

Yüzünde acı ifadesi parladı. "Neden?"

"Kendi ölümüm için kur yapmam, Lizvetta. Sen ölümlüydün, kolayca yok olabilirdin. Bir vampirin Gelini öldüğünde *sonu* gelir, yürüyen ölü haline geri döner - *eğer* güneşi selamlamazsa. Yani sonuç olarak, ben sadece senin kadar güçlüyüm."

"That bu yüzden mi beni dönüştürmeye bu kadar hevesliydin?" Omuzlarını kaldırdı. "Ve seks daha iyi." "Ugh!" Ellerini havaya kaldırdı.

"Çünkü bu *daha güvenli*. İçgüdülerimi her reddettiğimde, sana zarar vermekten korktum."

"Eğer insan olarak kalsaydım, benim için aynı şeyleri hissedebilir miydin?"

"Sen bu kadar savunmasızken sana karşı hissettiklerimi asla kendime itiraf edemezdim. Ama sonra, dönüştüğünde, çok güçlüydün.

... "Sesi bir oktav alçalarak, "Tüm arzularımı aldın ve *beni* zayıf düşürdün," dedi.

Küçük dişlerinden biriyle alt dudağını kemirdiğinde, düşünceleri bir an için karardı.

"Benim için hissettiğin her şey mi?"

"Gel, gel, Gelin. Son derece zekisin. Sana aşık olduğumu biliyor olmalısın. Şimdi benimle dönecek misin?"

Ona karşı kendini çelikleştirmiş gibi görünerek, "Ama bana eşit olmadığımızı söylemiştin. That benim aşk anlayışıma pek uymuyor."

"Vampir olduğun ilk günün izini sürdün. *Beni* bir kılıçla indirdin. Lore'un çoğu senden korkarak yaşıyor. Sana ne kadar yalvarsam da, ne kadar baskı yapsam da ailene olan sadakatin hiç sarsılmadı. Bana öğreteceğin çok şey var Elizabeth."

Kadın kararsız kalınca, "Ailenizin sizin için ne kadar önemli olduğunu anlıyorum çünkü annemin benim için ne kadar önemli olduğunu hatırladım. These bin yıl boyunca ailemi benden aldığı için Serghei'den nefret ettim-şimdi aynı şeyi sana da yapmaya çalıştığımı fark ettim."

"Peki ya başka bir anlaşmazlık yaşarsak? Benimle konuşmayı reddedecek misin? Seni incittiğim için ne kadar üzgün olduğumu söylemeyi çok istiyordum - ta ki sen bana o korkunç paketi gönderene kadar!"

"Ve sen de karşılığında bana penisini verdin. Şimdi itiraf edebilirim ki çok eğlenceliydi." Özellikle de tekrar büyüdüğü için.

"Soruma cevap vermedin. İlişki becerilerinde pek de ustalaşmış sayılmazsın. Gelecekte de tartışacağız."

"Dediğim gibi, bana öğreteceksin. Ayrıca, anılarıma sahip olacaksın ve gerçekte nasıl hissettiğimi bileceksin. Tek yapman gereken her gece benden içmek." Adam kızın ağzına baktı, dişleri sadece bu düşünceyle bile hazırlanıyordu. "Kanımı özlüyorsun, itiraf et."

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı, dudaklarını birbirine bastırdı.

Sesi boğuklaşarak, "Then o seksi dişlerin neden bu kadar keskin?" dedi. Bakışlarını kızın kararan gözlerine yönelterek, "Tanrım, şatomuzda sana ahlaksızca şeyler yapacağım," diye homurdandı.

Yutkundu. "Seninle gelmeyi kabul etmedim."

"Then Gelinime bunları nerede yapabileceğimi söyle. Eğer burada kalırsak, bu çürük yatağı ve muhtemelen tüm bu arabayı kıracağız."

Çenesini kaldırarak, "Bana nasıl davrandığın için özür dilemelisin" dedi.

Tereddüt ediyor. Zafer bakışını kontrol ederek dürüstçe, "Özür dilerim Elizabeth. İlk karşılaşmamızda sana bir kraliçe gibi davranmak niyetiyle yüzükle zamanda geriye gitmeye çalıştım." Then kaşlarını çatı. "Özür dilemem gerektiğinde ~~her~~ zaman söylemelisin."

"Tam da sen bu işi öğrenene kadar!"

"Ah, anlaştınız o zaman? O halde gidelim." Doğrulup hareketsiz kaldı. "Karımın kazağını mı giyiyorum, Lizvetta?" Yere baktı. "Oh, hadi ama!"

"Sanırım şu an sana Skoal şapkanı vermek için iyi bir zaman değil?"
"Misillemeniz tarif edilemez. Sırf bu yüzden bile sana karşı davranışlarımdan dolayı beni affetmelisin."
"Hâlâ eli yüksekte mi?"
"Az önce bunu senin önünde söylemek için kelimenin *tam anlamıyla* boynumu riske attım." Kızın dudaklarının kıpırdadığını gördü ama yüz ifadesini düzeltti.
"Nix'e, beni sevmeni sağlayacaksa tekrar mezara gidebileceğimi söyledim. Ben o madende mezara girdim, ergo ..."
"Beni manipüle edebilmek için kendimi suçlu hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Şimdi bana beni sevdiğini söyle."
"Seviyorum, Lothaire. Bazı nedenlerden dolayı seni gerçekten seviyorum. Ve buna bir şans vereceğim," dedi. "Eğer burada benimle kalırsan."

Ellie, Lothaire'in şatosunda yaşamayı ve vampirlerin kraliçesi olmayı denemeye çoktan karar vermişti ama bu kaçırılmayacak kadar eğlenceli bir fırsattı.

Lothaire yutkundu, bakışları pencere kenarındaki Beanie Babies'lere ve ezilmiş hayvanlara takıldı.

"Burayı sevebilirsin Lothaire, bunu biliyorum!"

Acı dolu bir ifadeyle, "Those stuffed hayvanlar beni dehşete düşürüyor ve tiksindiriyor," dedi. Ürperdi. "Ve buradaki acıma havası kaçınılmaz. *Burada* yaşamak isteyemezsin. Her ihtiyacını karşılayacak hizmetkârların olduğu bir şato yerine değil mi?"

"Elbette yapabilirim! O zaman o süslü kıyafetlerine de ihtiyacın olmaz."

Kıpırdandı. "Burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Gerçekten sanmıyorum, Elizabeth."

Ve ona çok yakın olduğu için, içinde paniğe benzer bir şey hissedebiliyordu. "Denemek bile istemiyor musun?"

"Aslında burada daha fazla *kalamam*." Onun

elini okşadı. "Biliyorum bebeğim, biliyorum."

"Burada olamayacağımı biliyorsan ve benimle gelmeyeceksen ..." Gözleri uğursuzca kızardı. "Ayrı yaşayacağımıza inanıyor musun? Bunu denedim; bundan nefret ettim!"

Then Kendini sakinleştirmek için açık bir çaba gösterdi. Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Sonunda, "Bu dağı ve bitişiğindekileri senin için satın alıyorum," diye homurdandı.

Nefesi kesildi. "Lothaire, ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Benimle krallığımıza geri dön, annen için burada bir köşk yaptıracalıım." Büyük bir gayretle, "Seyrek de olsa ziyaret edebiliriz," dedi.

Yüzleri birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar eğildi. "Her hafta sonu, tatillerde ve NASCAR'da ziyaret edeceğiz, vampir." Dudaklarını onunkilere bastırdı, bunun doğruluğundan, hayatının onunla olacağının kesinliğinden i çekti.

Oh, Lothaire, sana neyin çarptığını bile anlamayacaksın. . . .

pckler arasında ona, "Eğer sadece Pazar günleri ve tatilleri kabul edersen, tüm kardeşlerinin evlerini satın alırım" dedi. Dudaklarına karşı, "Ve NASCAR'ın zorladığını biliyordun, Gelin." dedi.

EPILOG

BİR SÜRE SONRA . . .

Arkandan kıs kıs güldük," dedi Stelian şaşkın bir ses tonuyla Lothaire'e, "bu kadar genç bir kadının seni nasıl idare ettiğiyle eğleniyorduk." Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Lothaire bu bakışı biliyordu, kendisi de sık sık takardı. "Ama söylediklerinden hiçbir şey anlamadın, öyle mi?" dedi, şatodaki dairelerinde Elizabeth'e bakarak. Elizabeth ocağın önünde oturmuş, ayaklarının dibindeki kraliyet tazısı Hag ve Kosmina ile gülüşüyordu.

"Doğru." Stelian kanlı bal liköründen derin bir yudum aldı. "Ailesinin Noel ziyaretini kabul etmemi nasıl sağladı?"

Hem hüznü hem de gururlu bir ses tonuyla, "Kraliçemin geldiğini çok geç olana kadar asla göremezsin," dedi. Elizabeth daha bu akşam Lothaire'i bir şekilde Joshua'yı -ve sekiz kuzenini- götürmeyi kabul ettirmişti.

Ama gerçekten. Ne kadar zor olabilir ki?

Though ölümlü çocuğun Lothaire'e tapması kimseyi şaşırtmamalıydı.

Kısırlaştırılmamış kedi köpekler gibi akrabalar ediniyorum.

Elizabeth onun bakışlarını yakaladı ve zihnini karıştıran o gülümsemesini ona gönderdi. Adamın ona sevgiyle bahsettiği mücevherlere bürünmüş olan Elizabeth, memnuniyetini etrafa yayıyordu.

Bu yabancı yaşam tarzına uyum sağlamakta hiç zorlanmamış, her şeyi olduğu gibi kabul etmişti. Yeni diyarlarına her adım atışında, tebaasının dilini ve geleneklerini daha kolay öğreniyordu.

Ve onlara kendinkilerden bazılarını öğretti. The çekingen Daci . . . ona *bayılıyor*, onu canlandırıcı buluyordu. Tahmin edildiği gibi.

Elizabeth özür diledikten sonra onun yanına, kanepeye oturdu. Their hound -Bo Junior demeyi reddediyordu- öfkeyle kükredi, hâlâ ne zaman biri izlese bafflediyordu.

Lothaire onun elini tutup sırtına şefkatli bir öpücük kondururken, Stelian Elizabeth'e temkinli bir bakış atarak izin istedi.

"Herkes çok daha iyi anlaşıyor, sence de öyle değil mi?" diye sordu. Uzun zamandır Dacia ile ilgili anılarını hayal ediyordu ve Lothaire'in kraliyet ailesiyle ilişkilerini analiz ettikten sonra onları "kurtarmaya" koyulmuştu.

Artık Elizabeth kraliçe olduğu için aralarındaki buzların bir kısmı gerçekten de çözülüyordu. Yüzyıllar süren çekişmelerden sonra, çalışma odasının etrafında toplanmaya başlamışlardı. Yine de, "Kabul etseydim, kabul eder miydim?" diye sordu.

"Lothaire dili mi?" Kaşlarını çatı. "Sanırım her şey yolunda gidiyor."

Viktor'la tanıştıktan sonra generale şöyle demişti: "Lothaire'in hakkında övündüğü kişi sensin! Seni muhafızlarımın başına atamasına şaşmamalı. O yokken bana başka kimseyi emanet etmez." The askerin göğsü eğilmişti.

Mirceo'ya, "Gelinini ne kadar bekleyeceğini öğrenmek için Balery'ye sorabilirsin. Geri saymak bazen yardımcı olur." Geri saymak için zorlu yaşam deneyimleri olan bilge bir kraliçenin tavsiyesi.

Trehan'a, "Ben Lothaire'le yaşayabiliyorsam, senin gelininle de her şey mümkün. İlişkinize bir şans daha veremez misin?"

Kosmina ile çok az ilgilenmiş, Lothaire'e şöyle demişti: "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Gerçekten tamamen yeniden başlatılmaya ihtiyacı olabilir. . . ." *Merhaba, Louisiana.*

Elizabeth hepsinin "bir aile olarak bir araya geldiğine" inanıyordu ve onların yanında kendini rahatsız hissetmesinin nedeni "onları önemsemeye başlayabileceğinden" korkmasıydı.

Ailesini sevmediğini ve yakınında istemediğini söylemeye hazırdı, ama kelimeleri söyleyememişti.

Bu yüzden şimdilik kişisel alanını işgal ettiler, Dacianos onları ezdi geçti.

Buna rağmen bir kez daha mutluydu. Nefis gelinine bakarken, "Ama anahtarımı kıskançlıkla koruyorum." diye düşündü.

Kraliçe Elizavetta Daciano onun Endgame'iydi, hep öyleydi.

Cesur Ivana onun önünde eğilir miydi? Evet, boyun eğdi. Ama içten içe, bunun artık bir önemi olmadığını biliyordu.

Her gece Elizabeth ondan içtiğinde, aralarındaki kopmaz bağ daha da güçlendi ve bununla birlikte zihni de sabit kalmaya devam etti. Hiçbir zaman tamamen aklı başında olamayacaktı -böyle bir şansı yoktu- ama Elizabeth onu kabul ettiği sürece bunu başarabilirdi.

Ne zaman uyusa, rüyasında bir önceki gün yaptıklarını görürdü. Eğer kraliyetle ilgili özel bir iş için dışarı çıkarsa, "Rüyamda gördüğüme pişman olacağım bir şey yapma Leo" diyerek ona veda ederdi.

Geriye sadece iki acil görev kalmıştı. Nix'e borcunu ödemesi ve Horde'u yönetmek için annesine verdiği yemini yerine getirmesi gerekiyordu.

Enayi bir yumruğun da yardımıyla kahinin Furie'yi aramasına yardım etmeye karar vermişti. Though Phenix'in bir kez daha nimet arkadaşı olmasını istemiyordu, kimseye borçlu olmaktan hoşlanmıyordu.

Elizabeth'i ne kadar çok sevdiğini ve onun yanında olmasının ne kadar doğru olduğunu düşündüğünde, Nix'e ciddi bir şekilde borçlu olduğunu fark etti.

Şimdi ona söyleyecek bir kahin bulabilseydi; Elizabeth'i kurtarmak için Dacia'dan yola çıktığında Valkyrie ortadan kaybolmuştu.

Lore'daki hiç kimse Her Şeyi Bilen Nix'in yerini tespit edemedi. . . .

Ivana'ya ettiği son yemine gelince, Lothaire kararsızdı. Elizabeth işaret etmişti: "Ivana, Serghei Daci'yi yönetirken senin de Horde'u yönetmeni ve iki krallığı birleştirmeni istemişti, değil mi? Serghei'nin yerine kral olacağını bilseydi ne derdi?"

İyi bir noktaya değindin.

Ancak Elizabeth daha sonra şunu eklemişti: "Tabii ki, eğer taç orada öylece duruyorsa, adamımın bu iş için uygun olduğunu biliyorum."

Büyük çaplı bir çatışmadan kaçınmak için Trehan suikastçılarının diğer iki adayı ortadan kaldırmasını teklif etmişti: Mezar Gezginini Kristoff ve Valkyrie Helen ile Lothaire'in amcası Fyodor'un -Kral Demestriu olarak da bilinen- yarım kızı Emmaline the Unlikely.

Though hem Kristoff hem de Emmaline yasaldı, ikisi de Thirst'a tapmıyordu.

Lothaire Trehan'ı beklemeye almıştı ama hazırды. Aklında bu düşünceyle Elizabeth'e, "Bu akşam Horde tahtına aday olanlardan birini görmeye gidiyorum," dedi.

"Zorunda mısın?"

"Başına *konan ödülü kaldırmak* için Kristoff ile yüzleşmeliyim."

Sırıttı. "Ayrıca ona kendini gösterdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorsun."

"There bu." *Beni çok iyi tanıyor.* "Burada kalacak mısın?"

"This bir kez, evet."

"Pekâlâ," dedi heyecanını gizleyerek - çünkü bu akşam bir yakalama yapmak niyetindeydi. Kullanılmadığı sürece insanın kendine ait bir zindanı olması ne işe yarardı?

Elizabeth bir sonraki rüyasında onun darbesini -gerçekte önemsiz bir darbe, muhtemelen bir katliam bile değil- ortaya çıkaracak mıydı?

Dudakları kıvrıldı. Tabii ya. Bu yüzden sadece onun için bir mesaj "sakladı": *İtiraf et aşkım, biraz kötü olmamdan hoşlanıyorsun.* . .

Gözlerini ona dikti. "Yeni sloganımızı unutma Leo. 'Onları daha sonra öldürebiliriz ama geri getiremeyiz.'"

"Benim bilge ve zeki gelinim." Ensesinden kavrayarak onu kendine yaklaştırdı. "Sen her şeyisin," dedi basitçe.

Memnun bir iç çekişle ağzını onunkine bastırdı ve neredeyse yatağına geri dönmesine neden olacak bir öpücük verdi.

Bir şekilde ayrıldı ve kızın kulağına mırıldandı: "Döndüğümde kırmızı ipek giymiş ol."

Gözleri simsiyah parlıyor, bakışları için için yanıyordu. "Memnun olacağından emin olacağım."

"Şımarık herif," diye hafifçe takıldı, vücudu istekle gerilirken bile. *Bunu hızlı yapmalıyım.*

Lothaire Oblak Dağı'na, Yasakoyucu'nun koltuğuna ısınlandı ve kılıcını kınından çıkardı. Mezar Gezini'nin odalarına doğru yarı görünmez bir şekilde ilerledi.

Kristoff'yu açık pencereden dışarı bakarken buldu, kum rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

The Erkeğin lacivert gözlerinde kana susamışlık yoktu ama geceye bakarken dalgın görünüyordu.

Gelecekteki gelinini mi hayal ediyordu? Hiç tanımadığı babasını mı?

Lothaire bebekken Kristoff'a baktığını hatırlıyordu. Onca yıl önce Lothaire, Stefanovich'in gerçek varisini öldürmeye kararlı bir şekilde beşiğinin üzerinde dolanıp durmuştu... ta ki sarı saçlı bebek uzanıp parmağını tutana kadar.

Sanki tanıyormuş gibi.

Kristoff bu akşam yanlış bir hareket yaparsa, Lothaire daha önceki merhametini telafi edecekti.

Bir gölge gibi hareket eden, ölüm kadar sessiz Lothaire kılıcını Kristoff'un boynuna dayadı, "*Merhaba kardeşim*"

Umarız bu yazıyı okumaktan keyif almışsınızdır Galeri Kitapları e-Kitap.

Bültenimize kaydolun ve özel teklifler, bonus içeriğe erişim ve Gallery Books ve Simon & Schuster'dan en son yeni çıkan ve diğer harika e-Kitaplar hakkında bilgi alın.

[Sign Up Here](#)

veya

eBookNews.SimonandSchuster.com
adresinden kaydolmak için bizi
çevrimiçi ziyaret edin

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

